This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

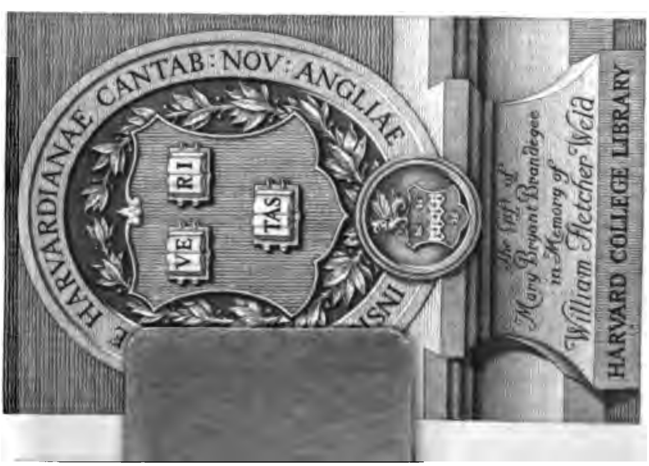
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

KF
23309
HN 2W97 4

Brunet. Vol: 3. 1152
Gr: Pap: 49 fr: MacCarthy
£1.7s - Williams.

KF23309

L. Cheron inv. G. Vander Gucht Sculp.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Υ Ψ Ο Υ Σ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

Cassii

~~DIONYSII~~ LONGINI

DE

SUBLIMITATE

COMMENTARIUS,

Quem NOVA VERSIONE *donavit*,

NOTIS illuſtravit, & partim Manuſcriptorum ope, partim conjecturâ emendavit (additis etiam omnibus ejuſdem Auctoris Fragmentis)

ZACHARIAS PEARCE, A. M.

REGIÆ MAJESTATI à SACRIS DOMESTICIS, *&c.*

Editio ſecunda, Notis & Emendationibus auctior.

LONDINI:

Ex Officinâ JACOBI TONSON, & JOHANNIS WATTS.

M DCC XXXII.

KF23309
~~Gd 27.205~~
Harvard College Library
Bowie Collection
Gift of
Mrs. E. D. [illegible]

HONORATISSIMO VIRO,

THOMÆ

COMITI DE MACCLESFIELD,

VICE-COMITI *PARKER* DE *EWELME*,

BARONI DE MACCLESFIELD,

Summoque Magnæ Britanniæ CANCELLARIO.

NOVA hæc Commentarii de Sublimi genere dicendi Editio, Tuis, Vir Nobiliſſime, in ædibus & ſuſcepta & magnâ

ex parte elaborata, eodem jure, quo Me Parentem, Te Patronum agnoſcit: cum enim ſeptem abhinc annos Ciceronis tres de Oratore dialogos ediderim Tuoque nomine ornârim, meorum ſtudiorum primitias adeò non rejeciſti, ut Me in Familiam (penè dixeram in Amicitiam) tuam receperis. Ex illo tempore quot me ſecuta ſunt vitæ commoda! quot res, de quibus mihi quodammodo licet gloriari! Te enim, dum in Familiarium tuorum numero eſſem, habui exemplum tantæ morum Suavitatis, ut qui dignitate ſummos æquas, facilitate infimis

par

par eſſe videaris: Te maximæ Innocentiæ Modeſtiæque non in factis ſolùm, ſed in dictis; etiam inter convivia, & ubi liberiùs paulò ſe ſolet animus remittere: Te tam incredibilis & prope ſingularis Diligentiæ in omnibus ſummi tui muneris partibus ſuſtinendis, ut (niſi accederet bona valetudo) publicæ ſaluti utiliter potiùs, quàm Tuæ prudenter, conſulere viderere: Tecum mihi dulcis ſtudiorum conſortio fuit; neque enim, tot licet laboribus implicatus, tam in Legibus noſtris interpretandis & æquitate molliendis occupatus, ab aliis ſtudiis doctriniſque refugiſti,

fugiſti, aut in iis (in Theologiâ præſertim) peregrinum Te & hoſpitem eſſe voluiſti. Memini, & juvat meminiſſe, quantâ cum delectatione Te ſæpiùs in ſermonibus quotidianis audierim (non oſtentandæ eruditionis tuæ, ſed levandi laboris gratiâ) proferentem vel ea, quæ in Sacris Scripturis & Eccleſiæ Patribus legendis notâſſes; vel ea, quæ in reconditâ multiplicique Mathematicorum arte didiciſſes; vel ea, quæ ſubſecivis horis ex amœnioribus Poëtarum luſibus hauſiſſes: Tantam ſcio & tam lautam ſupellectilem non eſſe in Juriſconſultorum inſtrumento:
penè

penè enim infiniti laboris eſt ipſa per ſe Legum noſtrarum ſcientia: multa ille memoriâ continet, cui hæ penitus notæ ſunt: at Tibi ſemper nihil eruditionis ſatis viſum eſt, cui aliquid addi poſſet; illa igitur omnia ita propria Tua feciſti, ut quâcunque de arte ſermonem haberes, videri poſſes non inertem & ingloriam vitam egiſſe, ſi nihil aliud ſcires. Hæc teſtis loquor, hæc gratus aliis cognoſci velim: de cæteris tuis virtutibus, quæ in conſpectu omnium poſitæ ſunt, quaſque ad publicas res gerendas affers, mihi prorſus tacendum eſſe cenſeo: multâ enim cum lau-

de,

de, minimâ cum invidiâ ſextum jam annum agens difficile illud & arduum ſummi Magnæ Britanniæ Cancellarii munus exequeris: nôrunt jam omnes qualis in Tribunali Judex, qualis in Procerum conſeſſu Præſes emineas: quàm incorruptus ſanctuſque, & tamen quàm dulcis ſis; quàm nullum laboris genus refugias, & tamen quàm ſemper vacuo eſſe animo videaris: mea igitur vox hîc publicæ voci cedat neceſſe eſt, ne in tanto bonorum plauſu conſenſuque ego id ſolus velle videar, quod omnes ſibi jure faciendum putant: Officii mei magis eſt, ut gratias

gratias referam ob ea benevoli animi indicia, quæ mihi quotidiè ferè oſtendiſti: Parentis enim me potiùs, quàm Patroni, more foviſti; multiſque ex beneficiis, quibus Tibi obſtrictus ſum, ſatis apparet, quàm conſtanti & diuturno amore eos proſequeris, quos felici Amicorum tuorum nomine ornatos eſſe velis: Nihil verò magis poſtulat, ut gratum me præſtem, ut (ſalvis omnibus Religionis officiis) totus Tuus ſim, quàm nuperrimum illud, quo jam fruor, benevolentiæ & amicitiæ ſignum: Vereor equidem, ut omnes tantæ Parœciæ, cui me præfeciſti, cu-

ras

ras dignè ſatis ſuſtineam, ut tuam expectationem & ſpem (fortaſſe paulò, quàm par erat, majorem) de me conceptam expleam: ſed fixum animo meo & immotum (favente Deo) ſedet, nequid refugiam, quod poſſint aut vires meæ, aut naturæ, quantulæcunque ſint, dotes: ut Regis, Patriæ, Eccleſiæ noſtræ commodis ſerviam, me dedam: ſiquid adjumenti per me his importari poſſit, eò libenter omnes labores mei ſe convertent: ſic & Tibi & Officio meo ſatisfaciam; ſic ex animo & Tuo & Meo vitæ curſum inſtituam, ſic (id quod mihi

ſemper

ſemper in votis eſt) Tui non omnino diſſimilis futurus ſum. Interim placido, id eſt, quotidiano tuo vultu hos ſtudiorum meorum fructus tibi humillimè offerri patiaris; ſiquos lapſus ex incuriâ in hanc Editionem Longini obrepſiſſe videas, eodem eos modo, quo in aliis ſcriptis meis diu ſoles, inter legendum notes, meumque judicium ſaniori tuo judicio, quaſi normâ, dirigas: hoc mihi cordi futurum eſt; cùm enim in ſcribendo primum ſit, ut quis optimis judicibus placere ſe ſciat; proximum eſt, ut optimi illi judices, ubi quid ipſis parum placet, ſignificent

qui-

quibus de cauſis non probetur, & quo modo emendari debeat: Permittas mihi, Vir illuſtriſſime, ut hanc de Te ſpem habeam; nequid beneficii, quod à Te accipi poſſit, genus Mihi deeſſe videatur, quem tot beneficiis jam effeceris

Tui obſervantiſſimum

Tibique devinctiſſimum

Cal. Maii, 1724.

ZACHARIAM PEARCE.

LECTORI.

CUM Tibi in manum trado Longini de Sublimitate Commentarium, ſciri velim quot qualeſque Editiones meam præceſſerint, quibus de cauſis hanc ſuſcipiendam cenſuerim, quidque ipſe in illâ exornandâ perfecerim.

Franciſcus Robortellus Utinenſis primus hoc Longini opuſculum ex Bibliothecarum latebris in lucem protulit & impreſſit Baſileæ 1554: *anno verò ſubſequente illud idem ex MSto Beſſarionis edidit Venetiis Paulus Manutius Aldi filius, omnino neſcius aliam Editionem ſuæ anteceſſiſſe: ad eam Manutii Editionem finxit ſuam Fr. Portus Cretenſis typis Criſpini excuſam* 1570, *quam & reliqui omnes ſecuti ſunt, qui in hoc Longini Commentario limando elaborârint. Primus verò omnium Gabriel de Petra, Græcæ linguæ Profeſſor in Academiâ Lauſannenſi, hunc libellum Latinâ Verſione donavit, eamque unà cum textu Græco impreſſit*

preſſit Genevæ 1612: *hanc autem Gabrielis de Petra Editionem iterum imprimendam curârunt Ger. Langbænius Oxoniæ* 1638, *& Tanaqu. Faber Salmurii* 1663: *quorum ille multis & longè omnium doctiſſimis Annotationibus opus illuſtravit; hic verò ſuæ Editioni Notulas quaſdam legenti utiles jucundaſque inſeruit, uberiores (ut ipſe promiſit), ſi vixiſſet, daturus: De Editione Bononienſi factâ* 1642, *quæque Editioni Fabri anteceſſit, melius eſt tacere, quàm (id quod loquenti neceſſe eſſet) malè dicere. Hós omnes multo interjecto tempore ſecutus eſt Jacobus Tollius; qui textum Græcum Longini ſæpiùs ex MStis emendavit, ſæpiùs ex aliorum ſuiſve conjecturis mutavit: qui etiam, cum veteris illius Verſionis Latinæ vitia innumera & barbariem ferè continuam videret, aliam ipſe Verſionem Latinam ſibi faciendam ſtatuit: hanc igitur unà cum textu Græco impreſſam, Notis omnium ſuperiorum in unum congeſtis, multiſque à ſe ad illuſtrandum & emendandum Auctorem adjectis, edidit Trajecti ad Rhenum anno* 1694. *Poſteà verò iſtam Tollianam Editionem in brevius coëgit celeberrimus J. Hudſonus, juſſitque prodire Oxoniæ* 1710, *alterâque vice* 1718: *&, ut minori eſſet formâ ſuus liber, omnes ferè Tollii aliorumque Notas, præter Criticas, omiſit, periodoſque in Verſione Latinâ Tollii nimiùm ſe profundentes in arctius redegit.*

Hab

Habes jam, Lector, omnium (opinor), quæ meam præceſſerint, Editionum & ordinem & numerum: quibus de cauſis novam ſuſceperim, quidque in eâ perfecerim, paucis nunc accipe. Græcum quod attinet textum, vulgatum illum Manutii ubique ſecutus ſum, niſi ubi me aliò duceret Editionis primæ & MStorum auctoritas: cum enim Manutius in initio ſuæ Editionis dicat ſe multa præclarè emendaſſe, *nec tamen Lectori notum uſquam faciat, quæ ſint MSti Lectiones, quæve ſuæ Conjecturæ, multum de fide ejus Editionis detrahendum cenſeo: nimium ſanè ſibi hic indulſit, ideòque minus utilis fuit Editor: cum enim ille multâ ſcientiâ & lectione vir ſciret, quibus ex Auctoribus & ex quâ illorum operum parte omnia ea loca petenda eſſent, quæ ex veteribus Scriptoribus citaverit Longinus, non ea ad fidem ſui MSti, quo more Robortellus, impreſſit; ſed ita immutavit, ut per omnia vulgatis eorum veterum Scriptorum Editionibus convenirent. Ne verò temere hoc dictum videatur, en exemplum, quo id probaturus ſum: in Sect.* 32. *Græcus textus Manutii exhibet hæc verba,* πάντα (φησὶ) κατεσκίασαν, περιβολὴν τὴν ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ πηδήματα, περιθέμενοι: *at inter errata Typographica ad finem ſui libelli notata Lectionem ſequentem, tanquam veram, poſuit,* πάντα αὐτά (φησι) κατεσκίασάν ἄνωθεν, τὴν δὲ σάρκα περιβολὴν μὲν καυμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πτωμά-

των, οἷον τὰ πιλητὰ ἔσεσθαι κλήματα, σώμασι μαλακοῖς καὶ πρᾴως ὑπείκουσαν: *poſtrema hæc Lectio omnino iis quadrat, quæ apud Platonem in Timæo occurrunt; at prior illa Lectio in Editione primâ & omnibus MStis reperitur: cenſeo igitur hinc ſatis conſtare, quòd Manutius priorem illam ex ſuo MSto hauſerit; poſteà verò, inſpecto Platonis loco citato, Longinum hîc ex Platone (ut ipſi viſum eſt) emendârit, at (ut mihi) malè mutârit: neque enim adduci poſſum, ut credam Manutium tot verba temere in textum, aut aliâ quàm ſui MSti auctoritate, primò admiſiſſe, præſertim cum ea in cæteris omnibus MStis occurrerent. Et ſi ſemel hoc feciſſe probatur Manutius, cur non illum paſſim ferè hoc feciſſe credamus, cum in locis à veteribus Scriptoribus citatis multum à MStorum Lectione recedentem videamus? Negari quidem non poteſt quin, ſi MStus ille in Bibliothecâ S^ti^ Marci Venetiis adſervatus idem ſit, quem Manutius (uti videtur) ſecutus eſt, quemque MStum Beſſarionis appellat; negari, inquam, non poteſt, quin ea, quæ de Manutii Editione dixerim, vera ſint; codex enim ille S^ti^ Marci multis in locis cum cæteris codicibus ſcriptis convenit, à Manutianâ verò Lectione diſſentit. Scilicet clariſſimus ille alioqui vir ſibi in animum induxit ſuum Longini MStum errâſſe, ubicunque exhibuerit loca Herodoti, Platonis, Demoſthenis &c. aliis verbis, quàm quæ iſtorum Scriptorum Editiones hodiè*

præ

præ ſe ferunt. At huic non facilè aſſentior; neque enim aut Longino aut aliis priorum ſæculorum Scriptoribus videtur uſitatum fuiſſe accuratè fidéque ſatis verba citare: imò nuſquam (ſi benè memini) Longinus per totum ſuum Commentarium cujuſvis Auctoris locum iiſdem verbis (modò pluribus, quàm duobus aut tribus, conſiſteret) exhibuit: nec aliter ab aliis Scriptoribus factum video: ſi enim ſenſum Auctoris, & præcipua citatæ ſententiæ verba ob oculos Lectoris ponerent, de cæteris minus ſoliciti fuêre: accurata hæc citandi diligentia, quâ hodie utimur, quæque laudabilis ſanè eſt, fruſtra in veteribus quærenda eſt; non ita pridem in literariam Rempublicam importata eſt: noſtræ conſuetudini, poſteriorum ſæculorum mori debetur: de quâ re ſi quis dubitet, veteres hoc animo conſulat Auctores, & inveniet (ni multum fallor) non ſolùm Longinum, ſed cæteros ſummos Scriptores, in hâc re non dico errâſſe, ſed multum ab eo, quod jam facimus, plerumque abiiſſe: vellem igitur hoc Cl. noſtro Whiſtono in mentem veniſſet, qui, cum nonnulla veteris Teſtamenti loca inveniat non verbum verbo in Novo Teſtamento reddita, aliam, prorſus aliam ſibi V. T. Lectionem, quæ cum Lectione N. T. melius conveniat, multo cum labore, nonnullâ (vereor) cum temeritate excogitat: Sed hoc obiter dico; neque enim meæ ſcriptionis hujuſque temporis eſt aut Manu-

tium aut noſtrum Whiſtonum culpare, ſed hujus Editionis rationem Lectori reddere.

Novam præterea hujuſce Commentarii Verſionem Latinam feci & imprimendam curavi; nec tamen Tollianam illam non laudandam cenſeo: at (verum fateri liceat) illa non mihi ſe ſatis probat; Tollius enim ſtili Ciceroniani amantiſſimus videtur ſenſum Longini pluribus, quàm neceſſe fuit, verbis dilatâſſe & attenuâſſe: præ nimio ſtudio longiores periodos proferendi, Lectoriſque aures implendi ita multa loca obſcuravit, ut minori (opinor) labore intelligendus ſit Longinus, quàm Tollius. Velim Interpretem fidum eſſe, ſed non ſui oſtentatorem; ſit modo ejus dictio Latina, ſint verba ſenſum Græci auctoris clarè breviterque exprimentia, non quæro an Verſio ornatum præ ſe ferat; neque enim legenda, ſed conſulenda eſt illa, ut de vi Græcorum verborum ignaris præſenti ſit auxilio: De iis hîc Verſionibus Latinis intelligi velim, quæ unà cum Græco Auctoris textu imprimuntur: de cæteris enim, ſeorſim editis, qualis eſt Gallica illa Celeberrimi Boilavii Verſio, longè aliter ſe res habet: in his & ornatum & elegantiam quærimus; in his ſenſum magis quàm verba paria paribus reſpondentia ſpectamus: nec poſſit ille Interpres omnino placere, qui non (prout ejus Linguæ, quâ utitur, poſtulat ratio) aliqua immutat, corripit, dilatat, ut ipſam vim ſpiritumque Auctoris ob oculos legentium ponat.

Sæpius

Sæpius licet Textum Græcum mutârim, vel potius emendârim, nihil meum, (ſi excipias unum aut alterum), quâcunque fretus ratione, illi inſerui: MStorum auctoritatem ubique ferè ſecutus ſum; rationes verò Textûs immutati paginis ſingulis ſubjeci, &, quæ lectio eſſet Manutii, ſive (ut eam ſæpius voco) vulgata, paſſim Lectores monui.

Totum inſuper Commentarium Notis illuſtravi; quarum partem ex Fabro, Langbænio, aliiſque, earum auctoribus nominatis, mutuatus ſum; longè verò majorem partem ex proprio penu hauſi: Interim non id in Notis (ut vulgò ſolet) mihi faciendum cenſui, ut ſolùm Auctoris verba ſenſumque explicarem, & obſcuris locis lucem darem; ſed Latinos Auctores eodem modo, quo Longinus Græcos, examinandos protuli, & ubique ejuſdem Sublimitatis generis exempla ex Virgilio, Cicerone, Sacris Scripturis &c. collegi; paria paribus objeci, fecique ut Lector (temerè potiùs an cum judicio, ipſe videat) eaſdem ſcribendi virtutes, eademve vitia Sublimitati contraria in Latinis Scriptoribus vel collaudare mecum unà poſſet, vel culpare.

Suprà memoratas Editiones omnes in hoc opere perficiendo ad manus habui: quibus inſpectis & perlectis omnium ferè mendarum ortum planè vidi; mihique ſæpius apparuit, quis Editor vel conſultò vel errore Typographico quemlibet Longini locum malè mutârit, & ſequentes Editores ſecum unà de recto Lectionis tramite deflexerit. Verſio-

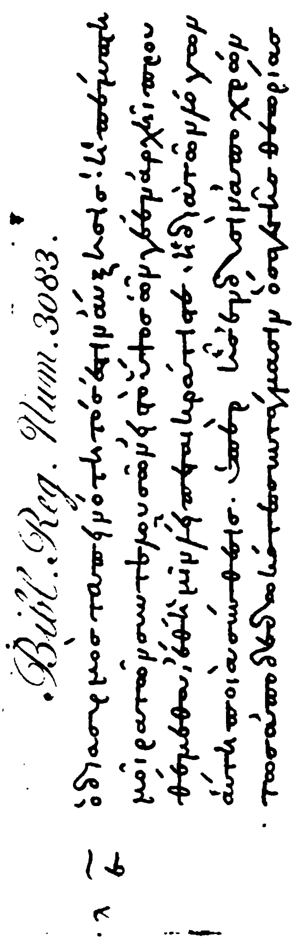
nem etiam Gallicam (nobilem quidem & puram, ſed quam non ſemper fidam ſatis eſſe opinor) ob oculos meos poſui, & quaſcunque Notas Boilavius ipſe, aut Dacierus & Boivinus illi addiderint, eas diligenter perlegi, &, ubi operæ pretium fuit, in meam Editionem recepi: Imò mihi comparavi Conradi Samuelis Schurzfleiſchii animadverſiones in Longinum, utiles quidem tum ob doctrinam, quàm ſæpiſſimè oſtentant, tum ob variantes Lectiones, quas ille ex MSto Ambroſiano collectas in lucem protulit.

Præterea duos Indices huic operi ſubjeci; quorum prior, qui voces phraſeſque in Commentario de Sublimitate occurrentes continet, multo auctior & emendatior jam prodit.

De MStis, quibus hîc uſus ſum, poſtremo in loco dicendum judicavi. Ambroſiano illo, qui in Bibliothecâ Mediolani extat, quemque prædictus Schurzfleiſchius contulit in chartâ (*ut ait)* bombycinâ manu, ſi non vetuſtiſſimâ, ſatis tamen antiquâ, & quidem in formâ majoris ordinis ſcriptum, *primus ego in edendo Longino uſus ſum: Diligenter etiam perlegi & ad examen vocavi omnes eas variantes Lectiones, quas ex MSto Elienſi collectas ſuæ Editioni ſubjecit Hudſonus, & quas ex tribus MStis Vaticanis à Zacagnio collectas ad finem ſui libri Tollius imprimendas curavit. Sed ante omnes MStum Pariſienſem conſulendum putavi, qui ſexcentos annos habere creditur, quemque*

dicit

dicit Cl. Boivinus omnium, qui nunc extant, exemplar eſſe: Græco igitur cuidam homini docto, & in his rebus multum verſato, qui Pariſiis tunc habitabat, nunc verò Londini, eas partes tribui, ut MStum illum diligentiſſimè cum vulgatâ quâdam Editione conferret, & variantes Lectiones in margine illius notaret; hoc ex animo meo fecit, & vulgatam illam Editionem accuratè collatam ad me tranſmiſit, addiditque etiam ſpecimen quoddam fidum ſcripturæ MSti illius, quod, cum delectamento eſſe Lectori fortaſſe poterit, ſic excudi placuit: Ex iis, quæ mihi narravit idem ille Græcus, & quæ literis tradidit Cl. Boivinus, hæc, quæ ſequuntur, de veteri illi MSto Pariſienſi dicenda habeo: Nulli Sectionum tituli, quos hodiè habent Editiones, ibi inveniuntur: imò Sectionum diviſionem, quâ utimur vulgò, fruſtra illic, niſi admodum recenti manu notatam, quæras. Interim

longè alia & eâdem, quâ MStus ipſe, manu ſcripta, extat ibi operis bujus diviſio; nam in pag. 50. è regione verborum Ἄλλη τις παρὰ τὰ εἰρημένα ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει *extat in margine vetuſtâ manu ſcriptum* $\overline{B}$: *ſimiliter in pag. 64. è regione verborum* Αὐτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων *reperitur* $\overline{\Gamma}$: *& in pag. 96. ubi occurrunt hæc verba* Ἐπειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις, *in margine apparet* $\overline{\delta}$: *denique in pag.* 126. *ad verba* Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συντελουσῶν εἰς τὸ ὕψος, *margini illius MSti (ut in Specimine poſſis videre) affigitur id, quod idem valet ac* $\overline{E}$. *Sed & alia eaque majora nos docet MStus ille: qui (ut teſtatur idem Boivinus) triginta plagulis (Angl.* Sheets) *conſtat, quarum viginti tres priores, ſingulæ octo folia habentes, Problemata Ariſtotelis continent; ſolæ verò ſeptem poſteriores ad Commentarium Longini de Sublimitate ſpectant, quarum nullæ pleno illo numero fruuntur octo foliorum, quibus conſtant viginti tres priores; omnes enim non niſi triginta folia conſtituunt: plagulæ viceſima quarta, ſexta, ſeptima & nona (notata ibi* κδ, κϛ, κζ, κθ) *ſex ſolùm folia habent, duobus mediis amiſſis: plagula viceſima quinta omnino deeſt, ſed, cum duo illius plagulæ folia extarent eo tempore, quo ex hoc MSto reliqui olim deſcripti erant, ſex ſolùm ejus folia jam perierunt: plagula viceſima octava (notata* κη) *non habet plura quàm quatuor folia, totidem mediis amiſſis; triceſima verò & ultima plagula*

tribus

tribus ſolùm foliis conſtat, quæ & continua ſunt, & ita uſque ad ultimam lineam ultimæ paginæ ſcripturâ impleta, ut in dubium venire poſſit, quantum ex hâc poſtremâ perierit, hæc ſunt ferè ea omnia, quæ de hoc MSto Boivinus obſervârit: ſed ut melius, Lector, poſſis cognoſcere, quibus in locis his MStus deficit, & (ſi ex plagulis illis, quæ ad Ariſtotelem ſpectant, has, quæ Longinum continent, metiaris) judicare, quantâ hoc opus jacturâ ad nos pervenerit; en Schema quoddam mihi à ſuprà dicto homine Græco miſſum, quod oſtendit & ubi deſinunt, & ubi incipiunt ſingula illa triginta MSti folia, quæ hunc Longini Commentarium continent;

PLAGULA PRIMA.

Sic deſinit	Sic incipit
Fol. 1. ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι πε--	Fol. 2. εἰ δ' ὕψος πάντως
2. ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν, ὡς ἡ μὲν	

In MSto hîc ſcribitur λείπει *& Latinè* deſunt duo folia, *ſed videntur potiùs tria folia deeſſe.*

	3. καὶ καμίνου χῶσι μάλιστον
3. τοῦ ξένας νοήσεις - - - - - -	4. ἀεὶ κινεῖν πολλάκις
4. ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τάγα - - -	5. θεὰ σχεδὸν ἀπ αὐτῶν τούτων
5. ἀεὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον--	

PLAGULA SECUNDA.

Hîc in MSto recentiori manu ſcriptum occurrit λείπει *& Latinè* deſunt folia octo.

PLA-

PLAGULA TERTIA.

	6. ἐν δὲ φάσι καὶ ὄλεισον
6. ἢ σοι γνώειμον, ὡς ἡ ἄπα - -	7. κμὴ τῶ πάθὲς ἐν τοῖς
7. ὀλίγον γὰρ διὰ ξύλον ἀἰδ᾽ ἐ - -	8. ρύκα πλέω μικρὴν αὐτὸ
8. ἢ μὴ τὸ ζητέμϑον ὑπολεὶ - -	

Deſunt hîc duo folia.

	9. πλυσιώτατα καθάπερ τε
9. ἀπόῤῥοιαί τινες φέρονται, ὑφ᾽ ὧν	10. πνεόμϑοι καὶ οἱ μὴ λίαν
10. ὐκ ἂν λάθοι σε, ἀλλ᾽ ὅτι τὸ - -	11. μὴ ἐν ποιήσει τέλος
11. παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέ--	

PLAGULA QUARTA.

	12. ἐστιν ἔχει τὴν ὑπερέκπληξιν
12. περικινδυνωδέσαντας, φαίνεται	
δὲ ἐ - - - - - - - -	13. νὸς τῶ ὁμοτικῶ σχήματος
13. κατασοφίζεται, καὶ εἰς καταφρε-	14. νησιν ἑαυτῦ λαμβάνων
14. Ἡροδότειον πεπίσευται, οὕτως ἐ-	

In MSto hîc ſcribitur λείπει: duo folia videntur deeſſe.

	15. πλοκα ἐκπίπτει καὶ
15. ὐδ᾽ ἂν εἴποι τις ὀπίσω δύ—	16. ναῦτο ἑκάστοτε παραπίπτοντες
16. ἑρμηνευτικὰ φημὶ δὲ τὴν κα—	17. τὰ πρὸς ἀριθμὸς ὃ
17. τέλεως ἄνω πλάσσεσθαι καὶ ----	

PLAGULA QUINTA.

	18. ἔπειτα ἀφίξῃ εἰς πεδίον
18. ἐν μυστικῇ διὰ τῶν παρὰ----	19. φόνων καλυμμένων ὁ κύειος
19. πλεῖω ἐν μὴ ποιήσει καὶ ἰ----	

In MSto hic ſcribitur λείπει, & deſunt quatuor folia.

20. θμα πλικάτατον ϗ

20. ἡδονὴν ἀνθρώποις ἐϛὶ παιδὶν--21. δίλεαρ γλῶσσαν ϧ

21. πρὸ ὅπ[illegible] καθαρὴν τινα συγ---

PLAGULA SEXTA.

22. χρηϛα ϗ ἀνάμαλυτα

22. πάντα ἔξω γε τ̃ συνηθείας---23. μιμοῦντα τὰ Δημοσθένους

23. πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἰ--24. ἐκεῖνοις ϗ εἴ τις

24. ἐκείνῃ μόνον παραλλάττουσι--

In MSto hic ſcribitur λείπει, & (ut videtur) duo deſunt folia.

25. σιν ϗ αἱ τοιαῦται

25. ἴσα γε τ̃ θεωρίας - - - -26. ἂν ἡμῖν ἱερὰ

26. τέλειον σύϛημα· ὥστε τὰ μά-27. λα εκλαδαθὶνα μὴν

27. χρὴ μὴν τὰ λήμματα δαι--

PLAGULA SEPTIMA.

28. μονίας ἢ χειμὼν

28. ὕψιστη... περὶ ϗ ξυνεισμένα-29. ἂν μὴ σφόδρα ὑπὸ

29. εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγά--30. λας φύσεις· πολὺ ϧ

30. ἣν ϧ ταῦτα τὰ πάθη, ἀεὶ ὤν.

Habes hic, Lector, ea omnia, quæ de MSto illo Pariſienſi obſervatu digna ſunt; cujus auctoritatem me magni facere & plerumque ſequi in Emendationibus videbis. De variantibus Lectionibus bujus MSti Pariſienſis hoc inſuper dicendum puto; Tollium, qui dicit ſe uſum fuiſſe codice quodam, in quo notârat Voſſius omnes illius MSti Lectiones,

Lectiones à vulgatis diſſentientes, ſemper ferè erràſſe, & conjecturas ipſius Voſſii, (ut mihi videtur) in ejus codicis margine ſcriptas, pro variantibus Lectionibus illius MSti protuliſſe.

Tandem, Lector, poſt octavum annum altera hujus Commentarii à me & illuſtrati & emendati prodit Editio; formâ quidem minor, ſed Notis auctior & inſtructior: paucula enim immutanda, nonnulla addenda ſaniori, ut ſpero, judicio cenſui. Et jam ad finem perductum opus parabam in manus tradere Nobiliſſimo viro Thomæ *Comiti de* Macclesfield, *cui & hunc Laborem dicâram, meoſque omnes inſuper dicandos deſtinâram. Sed quantâ de ſpe quàm brevi tempore me dejectum vidi! ille interim ſubitâ morte extinctus eſt, vir omni ex parte dignus, cui diuturnior vita contigiſſet. Tum verò, cum morienti adeſſem, expertus ſum meum illud de divinis ejus animi Virtutibus judicium pleniſſimè comprobatum fuiſſe: quantâ enim conſtantiâ, & gravitate, quo contra dolores robore feſtinanti morti occurrit! ſanctiſſimæ ſoli, & benè actæ ex præceptis veræ Religionis vitæ talis debetur exitus. Felicem verò illum prædicemus, qui ſic vixit, ut ſe non fruſtrà vixiſſe jure ſperaret; ſic mortuus eſt, ut qui ſe non fruſtrà mori valdè exiſtimaret.*

DE

De VITA et SCRIPTIS
LONGINI.

DIONYSIUS LONGINUS, hujus Commentarii de SUBLIMITATE Auctor, à Suidâ appellatur Longinus Caſſius, (nam falſo dicitur à * Sellero legi in Mediolanenſi Suidæ Editione Caſimus): matri ejus nomen fuit Phrontonis, nomen verò patris ignotum eſt: avunculum habuit Cornelium Frontonem Oratorem (Plutarchi nepotem), qui eloquentiam magnâ cum laude Athenis docuit: de patriâ Longini inter doctos multum diſputatur: ſed mihi quidem placet Joannis Jonſii conjectura, qui eum Athenienſem cenſet fuiſſe. Videtur in pueritiâ avunculum ſuum habuiſſe in dicendo magiſtrum, qui & ejus ſtudiorum curam ſuſceperit, & eum Athenis moriens hæredem reliquerit: adoleſcens jam factus unà cum parentibus ſuis plurimas re-

* In libro de Antiqu. Palmyræ, p. 288. Edit. Lond. 1696.

giones

giones (ut * ipſe teſtatur) perluſtravit, & ut Philoſophiam diſceret, pleroſque viros iſtius ſæculi celeberrimos, in quibus Ammonium & Origenem, inviſit & audivit: Tandem Athenas rediit, ubi cum hunc de Sublimitate Commentarium edidiſſet, in tantum nomen ejus inclaruit, ut ei publicè poteſtas de veteribus ſcriptis judicandi fuerit permiſſa: ſi quis vetuſtum quendam Auctorem in aliquâ parte reprehendiſſet, non rata priùs habita fuit opinio, quàm illam confirmâſſet Longini judicium. Cum Athenis habitaret, celeberrimum illum Porphyrium habuit diſcipulum tum in Philoſophiâ, tum in literis humanioribus: Quotidiè cum doctiſſimis viris verſatus eſt: ut quiſque vel Athenis, vel in aliâ orbis parte doctrinâ floruit, eum hoſpitio Longinus excepit, aut Epiſtolis hinc inde miſſis cum eo communicavit. Multa ſcripſit tum de Philoſophiâ, tum de rebus ad Philologiam ſpectantibus: tanto verò honore Platonem proſecutus eſt, ut quotannis ejus diem natalem (uſitato illius temporis more) celebraret. Jam tanti viri nomen latere non potuit; ubicunque aut ſeveriora ſtudia floruerint, aut ſanum de veterum ſcriptis judicium delectationi fuerit, fama & opera Longini celebrata erant: hinc nobiliſſima illa Zenobia, Palmyrenorum

* Vide Fragmentum quintum.

Regina,

Regina, eum accerſivit, ut filios ejus omni eruditione optimus ille magiſter imbueret: Hujus igitur hortatu reliquit Athenas, & Palmyram civitatem illam omni admiratione dignam adiit: Hîc cum paululùm eſſet commoratus, Zenobiæ adeò placuit, ut illum non ſolùm puerorum in literis addiſcendis, ſed ſui etiam in rebus publicis adminiſtrandis adjutorem eſſe vellet: perſpexit illa Longini ingenium belli ac pacis artibus pariter idoneum, viditque eum tam in conſilio de rebus publicis dando, quàm in judicio de veterum ſcriptis ferendo ſapere: Cum igitur Zenobia novis rebus ſtuderet, multaque pro libertate ſuorum civium contra Aurelianum moliretur, Longini conſiliis uſa eſt: Aurelianus his cognitis bellum Syriæ intulit, magnoque exercitu parato, Zenobiæ copias in fugam vertit, ipſamque in urbe Palmyrâ obſedit: deinde nuncium illi miſit, qui ut ipſa ſe Aureliano dederet, poſtularet: illa verò viriles animos in fœmineo pectore gerens, & auxilio Longini libertatis ſemper amantiſſimi uſa ad hunc modum (ut teſtatur Vopiſcus) Imperatoris literis reſpondit: "Nemo adhuc, præter Te, "quod poſcis, literis petiit: virtute faciendum "eſt, quicquid in rebus bellicis eſt gerendum: "Deditionem meam petis, quaſi neſcias Cleopatram reginam perire maluiſſe, quàm in "quâlibet vivere dignitate: nobis Perſarum

"auxilia

" auxilia non deſunt, quæ jam ſperamus; pro
" nobis ſunt Saraceni, pro nobis Armenii: La-
" trones Syri exercitum tuum, Aureliane, vi-
" cerunt, quid igitur ſi illa venerit manus, quæ
" undique ſperatur? pones profectò ſuperci-
" lium, quo nunc mihi deditionem, quaſi om-
" nifariam victor, imperas."

His literis perlectis, Aurelianus iratus copias, quas Zenobia ſibi affuturas ſperaverat, aut venientes profligavit, aut pecuniâ, ne adeſſent, corrupit: Palmyrâque vi expugnatâ Zenobiam multoſque, in quibus Longinum, quorum conſiliis uſa eſſet, captivos fecit: Zenobiæ reginæ veniam dedit; at Longino, quippe quem iſtas literas dictitâſſe credidit, adeò infeſtus fuit, ut eum ſtatim interfici juberet. Longinus, intellecto Aureliani imperio, ut mortem oppeteret, ſuæque Zenobiæ dignitati non ſupereſſet, libens ſe paravit: nec fletum, nec timorem vultu oſtendit; ſed quæ, & quanta à Philoſophiâ didicerat, ea omnibus nota facere moriens in animo habuit: amicos igitur caſum illius lamentantes conſolatus eſt, periitque extremâ prope voce eos, qui adeſſent, ad hunc modum compellans; "Si terra non aliud quàm magnus qui-
" dam carcer exiſtimari debeat, eum feliciſſi-
" mum eſſe, qui primus in libertatem vindice-
" tur."

Sic

Sic periit Longinus, *vir* (ut dicit Porphyrius) *omnium Criticorum maximus*, & quem ſui temporis homines *vivam quandam Bibliothecam*, & *ambulans Muſæum* vocaverunt. Multa quidem ſcripſit tum in Philoſophiâ, tum in arte Criticâ, quorum nihil (ſi hunc de Sublimitate Commentarium & paucula excipias Fragmenta) ad nos pervenit: Lectori verò nomina & titulos eorum, quos ſcripſit, librorum libet hîc apponere.

1. Περὶ τῆς (vel τοῦ) κατὰ Φειδίου. Fortè Μειδίου, contra quem Demoſthenes ſcripſit; vel potiùs Μηδίου, hujus enim nominis Philoſophum memorat Longinus in Fragmento quinto.
2. Ἀπορήματα Ὁμηρικά. Vide Scholiaſt. ad Homer. Il. β.
3. Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος;
4. Προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις.
5. Τίνα παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται;
6. Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινουσῶν λέξεων.
7. Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β.
8. Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Κλέωνος (γρ. Ἡρακλέωνος.)

Horum omnium meminit Suidas.

9. Περὶ ἀρχῶν : hujus libri mentionem facit Porphyrius.

10. Πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γεντιλιανὸν Ἀμέλιον περὶ τέλους.

11. Πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολή.

12. Περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης.

13. Εἰς τὴν ῥητορικὴν Ἑρμογένους.

14. Περὶ τῶν ἰδεῶν.

15. Προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον.

16. Πρὸς τὴν τῶν Στοϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίῤῥησις.

Hos à Longino ſcriptos fuiſſe videre eſt in Fragmentis.

17. Περὶ ὕψους.

18. Περὶ συνθέσεως λόγων.

19. Περὶ παθῶν.

20. Τὰ περὶ Ξενοφῶντος.

Horum trium mentionem ipſe facit Longinus in Commentario de Sublimitate.

21. De aciebus bellicis. Hunc librum, quem Romæ ſervari refert Geſnerus in Biblioth. Abr. Sellerus cenſet Longinum ſcripſiſſe, dum Palmyræ cum Zenobiâ viveret.

22. Περὶ ποιητῶν. Hoc opus Scholiaſtes Nicandri tribuit cuidam Dionyſio Phaſelitæ.

23. Κριτικά. Laërtius in Thalete citat Dionyſium ἐν Κριτικοῖς.

24. Ὀδαί-

24. Ὀδαίνατος ὁ λόγος: hujus meminit Libanius, & Longino tribuit.

25. Φιλολόγυς Longini citat Auctor Anonymus vitæ Apollonii.

In Notis & Emendationibus.

Robort. ſignificat Editionem Robortelli.
Manut. Editionem Manutii.

Par. MStum in Bibliothecâ regiâ Pariſiis ſervatum.

Ven. MStum in Bibliothecâ Sti Marci Venetiis.

Ambr. MStum in Bibliothecâ Ambroſianâ Mediolani.

Vat. MStos tres in Bibliothecâ Vaticanâ Romæ, qui numeris primo, vel ſecundo, vel tertio diſtinguuntur.

El. MStum in Bibliothecâ Johannis Moore nuperi Epiſcopi Elienſis, nunc verò in Bibliothecâ Academiæ Cantabrigienſis ſervatum.

Dudith. MStum, qui olim Andreæ Dudithii fuit, & cujus variantes Lectiones Fr. Portus Cretenſis putatur in ſuæ Editionis margine notâſſe.

DIO-

E R R A T A.

In Præfatione.

Pag. 24. lin. 2. lege 84.
Ibid. l. 5. lege 106.
Ibid. l. 7. lege 158.
Ibid. l. 9. lege 208.

In Textu.

Pag. 50. l. 10. lege ἠγνοίησεν.
Pag. 70. l. 4. lege κακῶς.
Pag. 236. l. 4. lege καὶ σακκίον.

In Notis.

Pag. 82. col. 1. l. 12. lege διακληρονομούμενον.
Pag. 112. col. 2. l. penult. dele 110.
Pag. 118. col. 1. l. 5. lege 96.
Pag. 170. col. 1. l. 7. dele *rectiùs fortaſſe*, & in fine Notæ adde, Nec aliter legiſſe Cicero videtur, cum in Seneƈt. dicit, *Divinus Plato eſcam malorum appellat voluptatem.*
Pag. 200. col. 1. l. 18. dele, videtur
Pag. 208. col. 1. l. 3. lege Λακεδαιμονίων
Pag. 211. col. 2. l. 19. lege ἄμυσος
Pag. 214. col. 2. l. 20. lege, quo paulò.
Pag. 222. col. 2. l. 6. lege ἀποκυλίσματι
Pag. 224. col. 2. l. 11. lege, aptus eſt
Pag. 230. col. 2. l. 12. lege, de mutatione
Pag. 242. col. 1. l. 1. lege, Ita Editio pr.
Pag. 274. col. 2. l. 2. dele ἀλλὰ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Υ Ψ Ο Υ Σ.

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

B

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Υ Ψ Ο Υ Σ.

Sect. I. ΤΟ μὲν τοῦ Κεκιλίου συγγραμμάτιον, ὃ περὶ Ὕψους συνετάξατο, ἀνασκοπουμένοις ἡμῖν, ὡς οἶσθα, κοινῇ, Ποστούμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον, οὐ 5 πολ-

NOTÆ, & EMENDATIONES.

Περὶ ὕψους] Rectè deeſt Manutianum illud λόγου poſt ὕψους in MSis Par. Ambr. Ven. & Vat. 1. itemque in Editione primâ, & defuit olim (ut videtur) in MS. Vat. 3. Longinus dicit paulò infrà ſe περὶ ὕψους ὑπομνηματίζεσθαι, & in Sect. 36. vocat hoc ipſum opus ὑπόμνημα: quapropter poſt voces *de Sublimitate*, addidi in Verſione *commentarius*: ὑπόμνημα enim eſt aliquid ſcriptum ad ſubſidium memoriæ: ut nos docet Ammonius in Ariſt. Categ. ὑπομνηματικὰ ἐκεῖνα καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειῶν) ὑπόμνησιν. Modeſtum igitur ſe exhibet Auctor noſter, qui hoc ipſum vocat Commentarium, cum ſit opus plenum omnibuſque numeris abſolutum.

Lin. 1. Τοῦ Κεκιλίου.] Omnes ante Tollium Editiones, necnon MSi Par. & Ambr. habent Κεκιλίου, non Καικιλίου: neque aliter apud Plutarchum ſæpiùs, & apud Dion. Caſſium hoc nomen ſcriptum reperitur. Cecilius hic fuit Rhetor Siculus; vixit ſub Auguſto, fuitque Dionyſii Halicarn. familiaris: pri-

DIONYSII LONGINI

DE SUBLIMITATE

COMMENTARIUS:

CECILII libellum, quem de Sublimitate compoſuit, perpendentibus nobis (ut ſcis) unà, Poſthumi Terentiane chariſſime, humilioris ſtili eſſe viſus eſt quàm *poſtularet* argumenti materia, & præ- *Cecilii libellum de Sublimitate eſſe imperfectum, & quare.*

NOTÆ, & EMENDATIONES.

primus creditur de ſublimi genere dicendi ſcripſiſſe.

L. 3. Ποστούμιε Τερεντιανὲ] Editio prima, & MSi Ven. Ambr. & Vat. tres, habent Ποστούμιε Φλαωρεντιανὲ : & ad eundem modum legimus in MSo Par. quamvis dicat Tollius ibi legi Ποστούμιε Φλῶρε Τερεντιανὲ : Neſcio, ſuâne id fecerit incuriâ, an Voſſii, cujus codice cum MSo Par collato uſus eſt ; ſed ſemper ferè deceptus eſt in proferendis illius MSi lectionibus. Ex his vero ſupra citatis MSis Cl. Shurzfleichius legendum cenſet Ποστούμιε Φλ. Τερεντιανὲ, ut ſit nomen hujus viri *Poſthumus Flavius Terentianus.*

L. 4. Ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] Boilavius hæc ita explicat, *ſon ſtile eſt par tout inferieur à ſon Sujet* ; ſed non placet, quia legitur τῆς ὅλης, non δι' ὅλου : Dacierus vero ſic, *ce livre eſt trop petit pour tout ſon Sujet* : ſed ne hoc mihi placet, quia ταπεινότερον rarò (ſi quando) apud ullum celebrioris notæ Scriptorem occurrit in ſenſu iſto *brevius* aut *minus quoad molem* ; uſurpatur ſemper à Longino pro *humilius,*

πολλὴν τε ὠφέλειαν, ἧς μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἴτ' ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων· προτέρου μὲν, τοῦ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρου, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο, καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτητὸν γένοιτο· ὅμως ὁ Κεκίλιος, ποῖον μέν τι ὑπάρχει τὸ Ὑψηλὸν, διὰ μυρίων ὅσων, ὡς ἀγνοοῦσι, πειρᾶται δεικνύναι· τὸ δὲ, δι' ὅτου τρόπου τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τουτονὶ τὸν ἄνδρα οὐχ οὕτως αἰτιᾶσθαι τῶν ἐκλελειμμένων, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Ἐπεὶ δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ Ὕψους πάντως εἰς σὴν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἴ τι δὴ δοκοῦμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρηκέναι χρήσιμον, ἐπισκεψώμεθα. Αὐτὸς δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας

καὶ

lius, ut Sect. 9. Ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ Ἥρωος ταπεινότερον: & opponitur Sublimitati, Sect. 43. Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει. Lege igitur, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὕλης τῆς ὑποθέσεως. *humilior viſus eſt quàm argumenti vel rei tractatæ materia*: nam ita loquitur Dion. Halic. (quem Noſter ſæpius imitatur) Tom. 2. p. 68. l. 11. Ed. Francof. ἵν' ἐντεῦθεν τῆς ὑποθέσεως τὴν ὕλην γορηγηθῶμεν. Itemque Joſephus in Antiqu. Jud. l. 6. c. 14. Ed. Hudſon. τὴν ὕλην ἡμῖν χορηγησάσης τῆς ὑποθέσεως.

L. 9. Τὰς ἑαυτῶν φύσεις] Idem hîc valet ἑαυτῶν, quod ἡμῶν: apud Græcos ſcriptores tam in prima & tertia, quàm in ſecunda perſona, hæc vox invenienda eſt.

L. 15. Ἀνδράσι πολιτικοῖς] Quinctil. Inſt. Or. l. 1. c. 10. ait *civilis vir, quem* πολιτικὸν *appcllant*: & in lib. 12. c. 2. ſic vocem explicat, *Velim eſſe ſapientem, qui non ſecretis diſputationibus, ſed rerum experimentis atque operibus verè civilem virum*

præcipuas res minimè attingere, neque multum utilitatis (quam maximè debet ſcriptor petere) legentibus afferre. Deinde cum in omni artis *alicujus* tractatione duæ res requiruntur; prior quidem, ut oſtendas quid ſit ſubjectum; ſecunda verò (quoad ordinem *ſecunda*, at quoad vim potior) *ut oſtendas* quomodo & quibus rationibus hoc ipſum ſit à nobis acquirendum; nihilominus Cecilius, quid ſit Sublimitas, innumeris exemplis *Lectores*, velut ignorantes, conatur docere; hoc autem, *ſc.* quâ ratione noſtra Ingenia excitare poſſimus ad *faciendos* magnos in Sublimitate progreſſus, neſcio quomodo, velut rem minimè neceſſariam præteriit. Sed fortaſſe hunc hominem non tam ob ea, quæ omiſſa ſunt, culpare æquum eſt, quàm ob ipſam *ejus* cogitationem ſtudiumque laudare. Quoniam vero juſſiſti etiam Nos aliquid de Sublimitate, Tui omninò gratiâ, commentari; age, ſi quid ſanè videamur civilibus viris utile animadvertiſſe, inſpiciamus: Ipſe autem nobiſcum, Amice, de ſingulis *hujus commentarii* partibus veriſſimè (ut naturâ comparatus es & te decet) judi-

rum exhibeat: civilis vir igitur eſt is, qui in foro veriſque litibus verſatur, & cui (ut patet ex Plin. l. 2. Ep. 3.) opponitur ſcholaſticus, i. e. qui in Scholâ nonniſi fictas cauſas agit.

L. 17. Ὡς πέφυκας] Manutius edidit πέφυκε, ſed cum MS Par. habet πέφυκας & MS Vat. 2. πέφυκας, vocem πέφυκας imprimendam curavi, quæ mihi ſignificantior paulò videtur.

καὶ καθήκει,) συνεπικρινεῖς ἀληθέστατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ ἀποφηνάμενος, τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, “ εὐεργεσίαν, “ εἶπε, καὶ ἀλήθειαν.” Γράφων δὲ πρὸς σὲ, φίλτατε, τὸν παιδείας ἐπιστήμονα, σχεδὸν ἀπήλλαγμαι καὶ τοῦ διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι, ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη· καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ συγγραφέων οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδέ ποθεν ἐπρώτευσαν, καὶ ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις τὸν αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντῃ δέ γε σὺν ἐκπλήξει τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον. Εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν· ταῦτα δὲ, δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον προσφέροντα, παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται.

Καὶ

L. 1. Συνεπικρινεῖς] Futurum tempus Indicativi modi hic, ut paſſim apud Græcos Scriptores, ponitur pro modo Imperativo.

Ibid. Εὖ γὰρ δὴ ὁ &c.] Pythagoras hujus ſententiæ auctor eſt, ut tradit Ælianus Var. Hiſt. l. 2. c. 59.

L. 3. Πρὸς σὲ, φίλτατε, τὸν παιδείας &c.] Ita Faber ex conjecturâ, itáque MSi Par. & Vat. duo. Vulgò σὲ φίλτατον παιδείας.

L. 7. Συγγραφέων] Vox συγγραφεὺς uſitatè ponitur pro ſcriptore Hiſtorico; apud Longinum verò, & hîc & paſſim, ſignificat quemlibet ſcriptorem proſaïcum, opponiturque poëtæ.

L. 8. Ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλεν &c.] Non opus eſt, ut cum Langbænio legamus ὑπερέβαλον: cum enim αἰὼν ſignificat *æternitas* ſive *immortalitas*, hæc verba reddi poſſunt *ſuis laudibus circumjecerunt immortalitatem*, ſeu, *ſuas laudes veſtiverunt immortalitate*; i. e. ut ea expoſui, *ſuas laudes immortales fecerunt.* Non multum diſſimilis Phraſis τῷ λόγῳ περιτιθέναι μέγεθος occurrit bis in Sect. 12. & alibi.

L. 10. Τὰ ὑπερφυᾶ] Monendus eſt Lector hoc in opere Longinum pro τὸ ὕψος & τὰ ὕψη uſurpare (varietatis gratiâ) τὰ ὑπερφυᾶ, τὰ μεγάλα, τὸ ὑπερτεταμένον, τὰ μεγέθη, τὸ μεγαλοφυὲς, τὸ θαυμάσιον.

judica: bene enim ille, qui declaravit quid Diis ſimile haberemus, "beneficentiam, dixit, & "veritatem." Cum autem ſcribo ad Te, Chariſſime, literarum ſtudiis eruditum, prope liberatus ſum *neceſſitate* pluribus *verbis* præmittendi; quòd Sublimia ſunt ſummum quiddam & excellens in ſcriptis; quódque maximi & poëtæ & proſaïci ſcriptores non aliunde quàm hinc primas obtinuerunt, ſuaſque laudes immortales fecerunt: Sublimia enim non *ſolum* perſuadent, ſed extra ſe rapiunt auditores; & ubique id, quod Admirabile eſt, terrorem animo incutiendo ſuperat ſuadelæ & delectationi ſerviens *genus orationis.* Eſt quidem id, quod perſuaſibile eſt, plerumque in noſtrâ poteſtate *edne afficiamur, necne*; hæc verò *ſc. Sublimia*, quæ afferunt vim & impetum inexpugnabilem, ſe erigunt ſuprà omnem auditorem. Præterea

μάσιον, ὁ ὄγκος, τὸ βάθος, τὰ διηρμένα. &c. quæ omnia Synonyma ſunt, & ſignificant vel *Sublimitas*, vel *Sublimia*: at quæ ultra id, quod Sublime eſt, procedunt, à Longino vocantur μετεωρὰ, παρατετραγῳδημένα &c.

L. 12. Εἴ γε τὸ μὲν πιθανὸν] Cum poſt εἴ γε in ſequenti parte ſententiæ occurrit ταῦτα δὲ, Emendatione opus eſſe ſentio, niſi εἴ γε poterit reddi *quoniam*: fortaſſe pro εἴ γε legendum eſt ἐπεί γε: MSi ſæpiſſimè hujuſmodi errori ortum dederunt, ut in ſequentibus Notis docebimus. Πιθανὸν. *perſuaſibile* i. e. perſuadendi vim habens, ad perſuadendum accommodatum; ita enim voce *perſuaſibile* utitur Quinctil. Inſt. Or. l. 3. *vis inveniendi omnia in oratione perſuaſibilia.*

Ibid. Ὡς τὰ πολλὰ] i. e. plerumque; ſic enim voces hæ ſignificant Sect. 40. & occurrit ὥσπερ τὰ πολλὰ Sect. 2.

L. 14. Παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται] Non opus

Καὶ τὴν μὲν ἐμπειρίαν τῆς εὑρέσεως, καὶ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἐξ ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου τῶν λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένην ὁρῶμεν· ὕψος δέ που καιρίως ἐξενεχθὲν τά τε πράγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν, καὶ τὴν τοῦ ῥήτορος εὐθὺς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν. Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ παραπλήσια, Τερεντιανὲ ἥδιστε, κἂν αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.

Sect. II. Ἡμῖν δ' ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη· ἐπεί τινες ὅλως οἴονται διηπατῆσθαι τοὺς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. “ Γεννᾶται γὰρ, φησὶ, τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ οὐ “ διδακτὰ παραγίνεται· καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ, “ τὸ πεφυκέναι. χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἴον-

“ ται,

opus eſt, ut cum Fabro legamus πάντως; huic enim ſimilis locutio occurrit in Cebetis Tabula ἀπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων : ubi videas τὸ ἐπάνω idem ſignificare ac κυριεύειν, *ſuperior eſſe* ſive *dominari*: idemque voluit exprimere Longinus, cum dicit in Sect. 39. ἡμῶν τῆς διανοίας ἐπικρατοῦσαν.

L. 4. Τά τε πράγματα &c.] Longinus, (cujus neſcio an leges, an exemplum per totum hoc opus magis ſequendum ſit; cum vix minus Stilus ejus quàm Materia Sublimitatem ſapiat) Longinus, inquam, ad Sublimitatis vim exprimendam arte quâdam, & proprietate verborum hîc uſus eſt: alius ſcriptor dixiſſet διαφορεῖ & ἐνδείκνυται; ſed hoc languidi eſſet animi. Noſter præteriti temporis verba uſurpat διεφόρησεν & ἐνεδείξατο, quo melius ſignificet vim & celeritatem, quibus Sublimitas orationis animos audientium ferit: fulminis eſt (ait) inſtar, quoniam hanc eo modo, quo fulmen, præſentem non poſſis dicere te videre, præteritam poſſis ex effectu cognoſcere: Porrò ſtructura verborum in fine hujus ſententiæ occurrentium, quippe quæ brevibus vocalibus currunt

currunt

tereà videmus peritiam Inventionis & ordinem diſpoſitionemque rerum non ex uno *verbo*, neque ex duobus, ſed ex totâ verborum ſtructurâ vix apparentem; Sublime verò, tempeſtivè prolatum, res omnes inſtar fulminis *quaſi jam* disjecit, unoque ictu Rhetoris multiplicem patefecit vim: *Liberatus ſum prope, inquam, neceſſitate hæc præmittendi*; hæc enim, puto, & ſimilia tu, mi ſuaviſſime Terentiane, potes etiam ipſe *alios* ex eo, quod expertus es, docere.

Nobis verò hoc imprimis exquirendum eſt, utrum ulla ſit Sublimitatis ſive Altitudinis ars; quoniam nonnulli ſentiunt illos omninò deceptos eſſe, qui hujuſmodi res legibus Artis ſubjiciunt: " naſcuntur enim (inquit *aliquis*) Sublimia, non ſunt docenda: & ſola ars conſequendi ea eſt, ut iis nati ſimus; operaque Naturæ fiunt pejora (ut putant) & omninò *An Sublimitas doceri poſſit.*

nò

currunt & quaſi ſe projiciunt, aptiſſimam rapidi motus, ſive Fulminis ſive Sublimitatis, ſpeciem videtur exhibere,

L. 12. Γεννᾶται γὰρ, φησὶ] Pro vulgato φασὶ, Editio Robort. & MSi Par, Ambr, & Vat. 2. habent φησὶ *dicit aliquis*: rectè: dicit enim Longinus in fine hujus Sectionis Εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν &c. ubi ſingulari numero utitur, cur non igitur & antea dicebat φησὶ? uſitatum eſt Longino citare alicujus authoris locum, & dicere φησὶ, non addito illius nomine: exempla hujus moris habemus in Sect. 4. & 29. & 44. & Sect. 9. ubi habes τινα, φύσει, τρόπους

L. 4.

“ ται, καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται, τῆς τεχ-
“ νολογίας κατασκελετευόμενα.” Ἐγὼ δὲ ἐλεγχθήσεσθαι τοῦθ᾽ ἑτέρως ἔχον φημὶ, εἰ ἐπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρμένοις αὐτόνομον, οὕτως οὐκ εἰκαῖόν τι κἀκ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι φιλεῖ. καὶ, ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν· τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸν ἐφ᾽ ἑκάστου καιρὸν, ἔτι δὲ τὴν ἀπλανεστάτην ἄσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ παρορίσαι καὶ συνενεγκεῖν ἡ μέθοδος· καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ ἐφ᾽ ἑαυτῶν δίχα ἐπιστήμης ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα τὰ μεγάλα, ἐπὶ μόνῃ

τῇ

L. 4. Παθητικοῖς] Per τὰ παθητικὰ Græci intelligunt orationes, in quibus inſunt Affectus, quibuſque animi audientium aut ad iram, aut ad miſericordiam, aut ad aliquam aliam perturbationem adducuntur ; ſed cum Latini nullam habeant vocem, quæ Græcæ voci reſpondeat, ex Græcâ hic & alibi Latinam feci *pathetica*, ut Macrobium ſæpius feciſſe video.

L. 10. Παρορίσαι] Hæc eſt lectio omnium ante Tollianam Editionum, & MSorum Par. Vat. 2. & 3. pro quo Faber conjecit legendum προσορίσαι, Tollius vero ποιεῖσαι ; ſi neceſſariò quid corrigendum eſſet, legerem lubentiùs προορίσαι, ſed παρορίζειν videtur apud noſtrum idem quod προορίζειν ſignificare, nempe *definire, circumſcribere, determinare quatenus hâc aut illâ re uti oporteat.* Nam in Sect. 10. legimus παρώρισε τὸν κίνδυνον, *limites poſuit periculo*, & paulò infra in eodem ſenſu παρώρισε τὸ δεινόν. Opinor vocem παρορίσαι referri oportere ad ποσότητας & καιρὸν, vocem vero συνενεγκεῖν ad ἄσκησιν & χρῆσιν. Notandum hoc in loco videtur, quod Tollius dicit MS. Par. habere ποιεῖσαι ; quod nequaquam verum eſt ; eſt, fateor, vox ποιεῖται in margine illius MSi, ſed in textu reperitur παρορίσαι. Neſcio, quo fato contigit illi (contigit tamen) ſemper ferè (ut rurſus Lectorem moneam) errare, cum MSum hunc Pariſienſem citaret.

Ibid. Καὶ, ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ —— ἐαθέντα τὰ μεγάλα

" nò infirmiora, cum Artis præceptiunculis ex-
" carnificentur." Ego verò dico probatum iri hoc ſe aliter habere, ſi quis cogitaverit, quòd Natura, ut plerumque in ſcriptis, quæ pathetica ſunt Sublimiſque generis, ſui juris *eſt*, ſic non ſolet eſſe temerarium quiddam & omninò expers methodi: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd hæc *ſc. Natura* primum quiddam & originale elementum exiſtentiæ *Sublimitatis* in omnibus *hominibus* fuit; methodus autem poteſt definire quouſque progrediendum ſit, quodque ſit tempus cujuſvis *Sublimitatis*, & præterea afferre uſum ejus exercitationemque tutiſſimam: Et *ſiquis cogitaverit*, quòd Sublimia *ſunt* periculis magis expoſita, ſi ſine *ſui regendi* ſcientiâ inſtabilia & nullo pondere firmata ſibi ipſa permittantur,

γάλα &c.] Primò auctoritate Robort. & MS. Par. & Vat. 1. lego αὐτὰ vice Manutiani ἂν τὰ, deinde ad fidem Edit. Robort. & MSorum Par. Vat. 1. 2. 3. deleo vulgatum ὄντα. Hæ ſi recipiantur Emendationes, nihil opus eſt, ut cum doctis nonnullis ſentiamus vocem τὰ πλοῖα excidiſſe poſt αὐτὰ; Verba enim εἰ ἐπισκέψαιτό τις ſunt ſubintelligenda inter καὶ & ὡς, voxque ὡς idem valet ac ὅτι, ut videre eſt in Sect. 30. Ὅτι τοίνυν ἡ τῶν κυρίων,—— καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι &c. Sect. 9. Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς &c. Sect. 32. Δεδηλωμένα, ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ Μεταφοραὶ, καὶ ὅτι οἱ Παθητικοὶ &c. Hanc emendationem maximâ ex parte, Lector, debes Clar. Boivino Regiæ Bibliothecæ Lutetiæ præfecto, qui addit Longinum hîc idem velle dicere, quod alio in loco dixit, nempe τὰ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Sect. 33.

L. 12. Ἀνερμάτιστα] Metaphora à navibus ſumpta, quæ cum leviorem habent ſaburram, fluctuant, jactantur, quatiuntur: Vide Suidam in voce ἕρμα. Faber.

τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα· δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ χαλινοῦ. Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίου, "μέγιστον μὲν εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ "εὐτυχεῖν· δεύτερον δὲ, καὶ οὐκ ἔλαττον, τὸ εὖ βου-"λεύεσθαι, ὅπερ οἷς ἂν μὴ παρῇ, συναναιρεῖ πάν-"τως καὶ θάτερον·" τοῦτ᾽ ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν, ὡς ἡ μὲν φύσις τὴν τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τὴν τῆς εὐβουλίας. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτὸ, τὸ εἶναί τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, οὐκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦθ᾽, ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο καθ᾽ ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν, οὐκ ἂν ἔτι, μοι δοκεῖ, περιττὴν καὶ ἄχρηστον τὴν ἐπὶ τῶν προκειμένων νομίσαιτο θεωρίαν.

* * * * *

L. 8. Ὡς ἡ μὲν] MS. Pariſ. hic deficit, reditque non ante verba καὶ καμίνου &c. Ante quæ verba in iſto MSo ad finem paginæ ſcribitur λείπει, & Latinè *deſunt duo folia:* hoc Lectori notum velim, ut intelligat multum hujus Commentarii tempore periiſſe; ſequentiaque verba, quæ ex Cod. Vat. 1. protulit Tollius, quæque Boivinus invenit in quodam imperfecto MSo fragmentum aliquod Ariſtotelicorum Problematum continente, facere minimam partem eorum, quæ deſunt: folia enim amiſſa tantum in ſe continebant, (ut ex cæteris MSi Par. foliis conjicere licet) quantum plures quàm centum hujus meæ Editionis lineæ.

L. 9. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτὸ] Fortè τὸ δὲ κυριώτατον, (ſubintellige hic εἰ ἐπισκέψαιτό τις) ὅτι καὶ αὐτὸ &c. Tertia enim hæc videtur ratio afferri, cur Sublimitatis ars quædam ſit, & eſſe debeat: & ſic loquitur Longinus in Sect. 36. καὶ τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας &c. particula enim ὡς ibi idem valet, quod hic ὅτι.

L. 14. Νομίσαιτο θεωρίαν] MS. Vat. 1. & iſte MSus Par.

qui

tantur, ſoli *ſuo* impetui & indoctæ audaciæ relicta; nam, ut illis calcari ſæpè, ſic etiam fræno opus eſt. Quod enim Demoſthenes pronuntiat de communi hominum vitâ (" maximum quidem eſſe bonorum, felicem eſſe, proximum " verò & id non minus, benè inſtituere conſilia; quod *poſtremum*, quibus non adfuerit, " tollit prorſus & illud alterum):" hoc ipſum etiam de ſcriptis poſſumus dicere; nempe, quòd Natura quidem obtinet locum felicitatis, Ars autem conſilii bene inſtituti. Et, id quod præcipuum eſt, *ſi quis cogitaverit*, quòd id ipſum, *ſc.* quædam ex iis, quæ ſunt in ſcriptis, Naturæ ſoli *relicta* eſſe, non poſſumus aliunde diſcere, quàm ex Arte: Si hæc (ut dixi) ſingulatim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes reprehendit, non amplius (mihi videtur) putârit commentationem de rebus propoſitis *inſtitutam* ſupervacaneam eſſe & inutilem.

* * * * *

qui Ariſtotelis Problemata (de quo modò dixi) continet, habent *κομίσαιτο*; ſed in hoc MSo Par. ſolum occurrit *σαιτο* veteri manu ſcriptum, *κομι* eſt à nupero calamo: ſi legamus *νομίσαιτο* (ut legendum cenſet quidam Amicus meus) paululùm à MSi illius lectione diſſentiemus, nec neceſſe erit legere cum Cl. Boivino *ἡγήσαιτο*. cum vox *νομίσαιτο* idem ſignificet ac *ἡγήσαιτο*, *ſenſerit*, vel *putârit*.

Sect. III.

* * * * *

—— Καὶ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας·
Εἰ γάρ τιν᾽ ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον,
Μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον,
Στέγην πυρώσω, καὶ κατανθρακώσομαι.
Νῦν δ᾽ οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, « αἱ πλεκτάναι, » καὶ τὸ « πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν, » καὶ τὸ τὸν Βορέαν « αὐλητὴν » ποιεῖν, καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται· κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς, ἐκ τοῦ φοβεροῦ κατ᾽ ὀλίγον ὑπονοστεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. Ὅπου δ᾽ ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον,

L. 2. *Καὶ καμίνου*] Tollius edidit *καὶ μὴ καμίνου*; ſed abeſt *μὴ* ab omnibus Editionibus & MSS; & quamvis Tollius dicit id extare in margine MSi Vat. 3. tamen in variis Lectionibus ex illo MSo collectis, & ad finem Tollianæ Editionis appoſitis *μὴ* non apparet. Critici, neſcio quâ auctoritate freti, hos verſus Æſchylo adjudicant: Boreas verò ventus hîc loqui videtur.

L. 6. *Κέκραγά πω*] Sic Editio prima & MSi Par. Ambr. & Vat. duo. Manutius minùs rectè edidit *κεκράγ᾽ * ἄπω*.

L. 7. *Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα*] Fortè pro *ἔτι* legendum eſt *ἐστὶ*, quæ vox ad ſenſum magis accommodata eſt. Sæpius in hoc opere voces *ἔτι* & *ἐστὶ* confundi videntur.

L. 8. *Πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν*] Hoc fortè in iis verſibus occurrebat, qui ante verba *καὶ καμίνου* olim extiterunt, nunc autem periêrunt.

L. 9. *Βορέαν αὐλητὴν*] Longinus dicit Poëtam illum facere Boream fiſtulatorem, quia Boreas apud illum hæc locutus eſt *οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος*: —— Notandum hîc videtur, quòd Virgilius in Æneid. l. 3. ubi Ætnam ardentem magnificè deſcribit, non aliud, quàm Poëta hic ignotus,

* * * * *

De tumido dicendi genere.

Et camini reprimant longiſſimè proſilientem lucem, ſive flammam;
Sì quem enim domûs cuſtodem videro ſolum,
Unum immittens cincinnum flammæ, *inſtar torrentis volutum,*
Tectum incendam, & prunis operiam:
Nunc verò nondum inſonui generoſum canticum.

Non ſunt tragica hæc, ſed plus quàm tragica; *nempe,* " cincinni," & " evomere in cœlum," & facere Boream " fiſtulatorem," aliaque quæ *illîc* ſequuntur. Obſcurantur enim Dictione, & conturbantur Viſionibus potius, quàm intenduntur: & ſi unumquodque eorum ad lumen ſuſpicias, ex eo, quod terribile *primò videtur,* abit in id quod ridiculum eſt: cum verò in Tragœdiâ, re naturaliter grandi ampullaſque admittente,

rus, fecit; nam cum dixerat *Attollitque globos flammarum,* hypertragicè addidit *&* *ſidera lambit.*

L. 10. Τεθόλωνται] Metaphora ſumpta à rebus, quæ atramento, ſive aliquo alio liquore obturbato conſpurcantur: θολὸς enim eſt atramentum ſepiæ nigrum. Petra.

Ibid. Φαντασίαις] Audi Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 2. hanc vocem explicantem, *Quas* φαντασίας *Græci vocant, nos ſanè Viſiones appellemus: per quas imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, ut eas cernere oculis ac præſentes habere videamur.*

L. 11. Δεδείνωνται] *Intenduntur:* ſic enim Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 2. vocem explicat, *Intendere crimen, quod eſt* δείνωσις: & in l. 6. c. 2. dicit Idem, *Hæc eſt illa, quæ* δείνωσις *vocatur, rebus indignis, aſperis, invidioſis vim addens oratio.*

L. 14

φον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγγνωστον, σχολῇ γ' ἄν, οἶμαι, λόγοις ἀληθινοῖς ἁρμόσειεν. Ταύτῃ καὶ τὰ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου γελᾶται γράφοντος, "Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς," καί, "γῦπες ἔμψυχοι τάφοι." καί τινα τῶν Καλλισθένους, ὄντα οὐχ ὑψηλά, ἀλλὰ μετέωρα. καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, "οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοισι, ——— φορ-

" βειᾶς

L. 1. Παρὰ μέλος οἰδεῖν] Sumptum ex ſolemni Muſicorum reprehenſione παρὰ μέλος ᾄδεις: at Longinus aliò detorſit παρὰ μέλος οἰδεῖς. Faber.

L. 2. Λόγοις ἀληθινοῖς] Per has voces ſignificari putat Tollius *veras cauſas*, quas opponit ille Demonſtrativo generi: malim tamen intelligere ea ſcripta, quæ veritatem exponendam ſibi proponunt, qualia ſunt Hiſtoricorum, quorum prima eſt regula (monente Tullio) *ut ne quid falſi dicere audeant, ne quid veri non audeant*: huic ſenſui fidem duæ res faciunt, tum quòd protinus de Hiſtoricis quibuſdam agit Longinus, tum quòd bene his opponitur Tragœdia, in quâ fingere & licet, & uſitatum eſt.

L. 3. Γοργίου] Gorgias hic Leontinus fuit Rhetor Siculus, Sophiſtarumque pater; quem tanto in honore habuit univerſa Græcia, ut ei in templo Apollinis Delphici Statuam, non inauratam, ſed auream poneret: hunc, quia *Xerxen Perſarum Jovem* appellat, Tumoris arguit Longinus: non tamen deſunt, qui hunc virum defendunt, eo quòd Perſarum reges à ſuis quondam Dii vocari ſoliti ſunt, & quòd Herodotus Helleſpontium quendam hoſpitio Xerxen tranſvectum excipientem ſic locutum eſſe memorat, Ὦ Ζεῦ, τί δὴ ἀνδρὶ εἰδόμενος Πέρσῃ, καὶ οὔνομα ἀντὶ Διὸς Ξέρξεα θέμενος &c. *O Jupiter, quidnam Tu ſpeciem habens viri Perſæ, & aſſumens nomen Xerxis, vice Jovis* &c?

L. 4. Γῦπες ἔμψυχοι τάφοι] Si, in hoc peccavit Gorgias, vereor ne & alii clari ſcriptores peccârint, ſimili ferè locutione utentes: Ovidius enim dicit,

Flet modo, ſeque vocat buſtum miſerabile nati.

Cicero vocat Piſonem *buſtum legum omnium & religionum*. Gregor. Nazianz. vocat feras homines

tente, tamen immodicus tumor res eſt non ignoſcenda, vix *ille*, opinor, veris ſcriptis convenerit: Ob hoc ridentur etiam verba Leontini Gorgiæ dicentis "Xerxes ille Perſarum Jupi-" ter," & "vultures viva ſepulchra;" & quædam Calliſthenis, quæ ſunt non Sublimia, ſed nimis alta: & adhuc magis illa Clitarchi; hic enim vir futilis eſt, ſpiratque, juxta Sophoclem, "non parvis quidem tibiis, ——— ſed ſine

mines devorantes *τάφοι τρέχοντες ſepulcra currentia*: cum hoc Gorgiæ dictum Noſter exagitat, neſcio an probaſſet nomen ipſi ab Eunapio, ſummæ doctrinæ gratiâ, impoſitum ἔμψυχος βιβλιοθήκη *viva bibliotheca*: non ſilendum tamen hoc in loco videtur Hermogenis (de Ideis l. 1. c. 6.) de hoc ipſo Georgiæ dicto judicium, qui, cum illud culpat, addit non inficetè quidem, *hos Sophiſtas, qui vocant vultures viva ſepulcra, digniſſimos iſtiuſmodi ſepulcrorum eſſe.*

L. 5. Καλλισθένους] Calliſthenes fuit Ariſtotelis in Alexandri magni inſtitutione ſucceſſor: ſcripſit Hiſtoriam rerum Græcarum.

L. 6. Κλειτάρχου] Clitarchus ſcripſit res geſtas Alexandri magni, cujus prœliis comes interfuit: hujus tumidi dicendi generis exemplum extat apud Demetr. Phalareum, quippe qui dicit Clitarchum ſic de Veſpâ locutum eſſe, *κατανέμεται μὲν τὴν ὀρεινήν, εἰσίπταται δὲ εἰς τὰς κοίλας δρῦς*, quaſi (inquit Demetrius) de Bove fero, vel Erymanthio Apro, non de Ape quâdam locutus eſſet.

L. 8. Οὐ σμικροῖς] In MSis, deleto οὐ, legitur *μικροῖς*: ſed noſtræ Lectioni favet tum ſenſus loci, tum verba ipſa Sophoclis pleniùs citata à Cicerone in Epiſt. ad Att. l. 2. Ep. 16.

Φυσᾷ γὰρ, οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
Ἀλλ᾽ ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς δ᾽ ἄτερ.

Senſus eſt: Magna quidem aggreditur, ſed regulâ & modo caret: ob illud laudandus eſt, ob hoc vituperandus: ad intelligendam vim vocis *φορβειὰ*, ſcias, Lector, veteres Tibicines ſolitos eſſe uti capiſtro quodam, quod ori appoſitum fuit, & in altera capitis parte ligabatur:

„ θειᾶς δ' ἄτερ.” Τά γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίου, καὶ Μάτριδος· πολλαχοῦ γὰρ ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Ὅλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν, ἐν τοῖς μάλιστα, δυσφυλακτότατον· φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται, πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλων ἀπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα.

Κακοὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ χαῦνοι

καὶ

batur: habuit vero ibi, quà texit os, aliquod foramen, per quod tibia in os immitti poſſet: hujus capiſtri (ut nos docent vet. Scholiaſtæ) duplex fuit uſus, tum *ut labrum non finderetur*, tum *ut ſpiritus moderatiùs emiſſus ſonum tibiæ dulciorem efficeret*: Boilaviana explicatio uſûs hujus capiſtri quàm longiſſimè à vero abeſt; cenſet enim ille veteres hoc capiſtro uſos fuiſſe, ut daret halitui impetum majorem.

L. 1. Ἀμφικράτους] Hic Amphicrates videtur fuiſſe Orator ille Atticus, qui, cum exularet Seluciæ (ut tradit Plutarchus in vitâ Luculli), rogatuſque eſſet, ut Scholam ibi aperiret, arroganter tumidéque ſimul reſpondit *patinam Delphinis non capacem eſſe*.

L. 2. Ἡγησίου] De hoc, ut videtur, Hegeſia homine Magneſio ſic facetè loquitur Cicero in Orat. c. 226. *Is quidem non minus ſententiis peccat, quàm verbis; ut non quærat, quem appellet ineptum, qui illum cognoverit*: Plutarchus etiam in vitâ Alexandri magni hoc ejus frigiditatis exemplum profert: cum eodem tempore, quo naſceretur Alexander, Dianæ templum Epheſi incenſum eſſet, hoc memorans Hegeſias dixit, *non mirum eſſe id conflagrâſſe, cum Diana, tum naſcente Alexandro, in obſtetricio munere fuerit occupata.* Rectè hoc culpat Plutarchus, ſed ipſe aliud ſuum non minus Hiſtorico indignum addit; *Epiphonema* (inquit enim Plutarchus) *adeo frigidum, ut ipſum incendium extinxiſſe potuerit.* O quàm vitium, culpati aliquando in culpantem tranſit! Plutarchus enim hîc in reprehendendo Hegeſiâ planè alterum ſe Hegeſiam oſtendit.

L. 2.

“ ſine capiſtro.” Ea ſanè, quæ dicit Amphicrates, & Hegeſias, & Matris, ſunt hujuſmodi; ſæpe enim cum ſibi videantur inſtincti eſſe, non bacchantur, ſed ineptiunt: Tumor autem omnino videtur res eſſe, inter ea quæ maximè, difficillimè cavenda: omnes enim, qui ſunt Sublimitatis cupidi, reprehenſionemque infirmitatis & ſiccitatis fugiunt, naturâ ad hoc, neſcio quomodo, feruntur, hoc *dictum* ſecuti, “ magnis “ tamen excidere, generoſum eſt peccatum.” Vitioſa autem *ſunt*, & in corporibus & in ſcriptis,

L. 2. Μάτειδος] Scripſit Matris teſte Athenæo l. 10. Herculis encomium; orationem puto, non poëma panegyricum. Langb.

L. 9. Μεγάλως ὑπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα] Lectio Manutii —— ὑπολισθαίνειν, ἁμάρτημ' εὐγενὲς minus placet: Pleraque, opinor, vitia, quæ hodiernas Longini Editiones conturbant, ab illâ Manutianâ defluxerunt: nactus enim ille MSum quendam Venetiis, non eum prorſus ſecutus eſt, ſed (ut frons ejus Editionis nos docet) multa paſſim emendavit, ſive potius pro arbitrio mutavit, ſuaſque conjecturas ubique cum MSi lectione commiſcuit. Sed nos, quam maximè fieri poteſt, veterum MSorum lectionem ſequi in animo habemus. Notandum eſt igitur Edit. Robort. & MSum Par. hoc modo legere Μεγάλω (fortaſſe, pro μεγάλων) ὑπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα; & ita (excepto quod habent μεγάλως) MSi Vat. 3. & Ambr. Etiam Vat. 2, quamvis in cæteris cum Manutio conveniat, habet ὅμως. Quæ lectio MSorum proba eſt certè, ὅμως enim ſæpiſſime apud hunc auctorem ponitur non in principio, ſed in medio fere ſententiæ, ut in Sect. 11. χρὴ γινώσκειν ὅμως τὸ ῥήτορα. & Sect. 13. οὐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως. Vitioſa Manutii in hoc loco lectio nata videtur ex eo quòd verſum hunc Iambicum eſſe cenſuit; ſed, ut Cl. Boivinus notavit, nullibi occurrit verſus Iambicus duobus Anapæſtis incipiens: Proverbium vetus potius illi videtur, quàm Verſus.

καὶ ἀναλήθεις, καὶ μήποτε περιϊστάντες ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον· "οὐδὲν γάρ, φασί, ξηρότερον ὑδρωπικοῦ."

Ἀλλὰ τὸ μὲν οἰδοῦν ὑπεραίρειν βούλεται τὰ ὕψη, τὸ δὲ μειρακιῶδες ἄντικρυς ὑπεναντίον τοῖς μεγέθεσι· ταπεινὸν γὰρ ἐξ ὅλου, καὶ μικρόψυχον, καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀγεννέστατον. Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ δῆλον, ὡς σχολαστικὴ νόησις, ὑπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥοπικὸν καὶ κακόζηλον.

L. 1. Ἀναλήθεις] Faber legit ἀναλθεῖς: ſed emendatione non opus eſt; nam ſenſus vocis ἀναλήθης contrarius eſt voci ἐναλήθης, quæ occurrit in Sect. 15. eâque voce utitur Dion. Halicarn. in Dinarcho, ὕπτιοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀτύστροφοι, καὶ ἀναλήθεις. p. 115. Ed. Sylburg. & p. 184. Ed. Oxon. Interim nec ἀναλήθης, nec ἐναλήθης reperitur in Stephani Theſ. Græc.

Ibid. Καὶ μήποτε περιϊστάντες ἡμᾶς &c.] Ita Editio Robott. & MSus quidam Fr. Porti, necnon MSi Vat. 2. Par. Elienſ. & Ambr. rectè opinor: vox enim μήποτε eſt particula dubitationis, reddique poteſt (voce ὅρα ſubintellectâ) *vide ne*, vel per unum verbum *forſaſſe*: occurrit enim in Sect. 44. ὅρα δὲ, μήποτ', &c. & in hoc ſenſu quater à noſtro Longino uſurpatur, præcipuè in Sect. 40. ubi occurrit, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις. Vulgò legitur δήποτε.

L. 7. Ἢ δῆλον. ὡς &c.] Ni fallor, optimus ille Æneïdos auctor ſemel hujus vitii arguendus eſt: nam in l. 3. v. 181. dicit Anchiſes *Seque novo veterum deceptum errore locorum*: ubi præ nimio ſtudio proferendi Antitheti ſcripſit *novo*, nullo, opinor, ſenſu: *novo* enim *veterum* reſpondet, ſed nihil ſententiæ addit, imò puerilibus illam ingeniis quàm virilibus aptiorem efficit.

Ibid. Σχολαστικὴ νόησις] i. e. ſenſus, quali juvenes in Scholis declamantes uti ſolebant: hi apud Plin. Ep. l. 2. Ep. 3. vocantur *Scholaſtici*; qui, cum in fictis tantum cauſis verſarentur, in oratione nimium laſciviebant, multaque extra

tis, Grandia, quæ inflata falſaque ſunt, & *ex quibus periculum eſt* ne circumagamur in contrarium; "nihil enim (inquiunt) ſiccius eſt "*homine* hydropico."

Sed Tumor vult altiùs inſurgere quàm Sublimia; *id* autem *vitium, quod* Puerile *appellatur*, planè oppoſitum *eſt* Sublimibus; humile enim eſt omnino & parvi *opus* animi, reveráque vitium ignobiliſſimum: quid igitur eſt Puerile? ſit manifeſtum, *id* eſſe ſenſum ſcholaſticum, præ ſupervacuâ operoſitate in Frigidum aliquid abeuntem: in hoc autem genus labuntur ii, qui cupiunt aliquid eximium & elaboratum, præcipuè verò dulce *dicere*; ſed qui impingunt in *genus* humile & in malam affectationem. *De frigido dicendi genere.*

Huic

rem ornamenti (ut putabant) gratiâ dicebant. Monendus eſt hîc Lector me *νόησιν* ſive *νόημα* paſſim in hoc opere per *ſenſum* explicare, & hâc voce velle ſignificare quidvis mente conceptum, Angl. *a thought*: Quinctiliani ſcilicet auctoritate me tueor, qui in Inſtit. Orat. l. 8. c. 5, ſic dicit, *Sententiam veteres, quod animo ſenſiſſent, vocaverunt: —— non rarò tamen & ſic locuti ſunt, ut Senſa ſua dicerent, nam Senſus corporis videbantur: ſed conſuetudo jam tenuit, ut mente concepta Senſus vocaremus; lumina autem, præcipueque in clauſulis poſita, Sententias.*

Ibid. Περιεργίας] Quinct. Inſt. Orat. l. 8. c. 3. *Eſt etiam quæ περιεργία vocatur, ſupervacua (ut ſic dixerim) operoſitas, ut à diligenti curioſus, & à religione ſuperſtitio diſtat.*

L. 10. Εἰς ῥοπικὸν] Vix opinor Longinum velle hîc ponere τερπικὸν (quod vulgo legitur) inter vitia orationis, idque opponere præcedenti voci πεποιημένον, quoniam ille in Sect. 8. dicit, quòd quintus ſublimitatis fons eſt ἡ τερπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις: iſtud τερπικὸν Manutio debemus: Video autem Editionem Robort. exhibere εἰς τὸ ῥοπικὸν, & MSos Par. Ambr. præ

Τούτῳ παράκειται τρίτον τι κακίας εἶδος ἐν τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρένθυρσον ἐκάλει· ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον καὶ κενὸν, ἔνθα μὴ δεῖ πάθους· ἢ ἄμετρον, ἔνθα μετρίου δεῖ. Πολλὰ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι τοῦ πράγματος, ἴδια ἑαυτῶν καὶ σχολικὰ, παραφέρονται πάθη· εἶτα πρὸς οὐδὲν πεπονθότας ἀκροατὰς ἀσχημονοῦσιν εἰκότως· ἐξεστηκότες πρὸς οὐκ ἐξεστηκότας. Πλὴν περὶ μὲν παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ἀπόκειται τόπος.

Sect. IV. Θατέρου δὲ, ὧν εἴπομεν, (λέγω δὲ τοῦ ψυχροῦ) πλήρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, οὐκ ἄφορος, πολυΐστωρ, ἐπι-

ſe ferre *εἰς ῥοπικόν* : pro quo, Tollio teſte, MS Venet. habet *ῥωπικόν*. Vox *ῥωπικὸν* nota eſt, & ſignificat *vile*, ſive nullius pretii, quale ſunt eæ merces, quæ *ῥωπαὶ* dicuntur : ſed illa, quæ maximâ auctoritate freta eſt, lectio *ῥοπικὸν*, vera videtur, quamvis vix alibi legatur : eſt adjectivum enim factum à ſubſtantivo *ῥοπὴ*, *inclinatio ſive momentum lancis ad imum vergentis* : hinc *ῥοπικὸν* poterit ſignificare *id quod deorſum ferri ſolet*, ſive *id quod ad imum inclinat*, ſive (ut uno verbo vim hujus vocis ſatis explicem) *humile*: quod propriè opponitur præcedenti voci *πρεπτοῦ*, quæ vult aliquid excellens & egregium.

Ibid. Κακόζηλον] Quinct. Inſt. Orat. l. 8. c. 3. *κακόζηλον, id eſt, mala affectatio per omne dicendi genus peccat* —— *denique κακόζηλον vocatur, quicquid eſt ultra virtutem, quoties ingenium judicio caret, & ſpecie boni fallitur.*

L. 2. Θεόδορος] Theodorum intelligendum puto, qui, Gadaris natus, docuit Rhodi; *quem ſtudiosè audiſſe cum in eam inſulam ſeceſſiſſet, dicitur Tiberius Cæſar*. Quinctil. l. 3. c. 1. inter cætera ſcripſit περὶ ῥήτορος δυνάμεως. Langb.

L. 6. Σχολικὰ] i. e. ejus modi, quo pueri declamantes in Scholis uti ſolent : idem hæc vox ſignificat ac σχολαστικὰ, quam paulò ante uſurpavit Longinus ; hinc Athenæus vocat σχολικὰ ὑπομνήματα commentarios, in quos Juvenes ea, quæ in Scholis audierant, referebant.

L. 8.

Huic vicinum eſt tertium quoddam genus vitii, *nempe* in ſcriptis patheticis, quod Theodorus Parenthyrſum vocabat: eſt autem *hoc* affectus intempeſtivus & inanis, ubi affectu non opus eſt; aut immodicus, ubi mediocri opus eſt; plerumque enim velut ebrietatis vi, quidam ad affectus, qui non in re poſiti ſunt, ſibi proprios & ſcholaſticos abripiuntur: deinde meritò ignominiæ notam ſubeunt coram auditoribus nihil *perturbationis* paſſis: *quippe* qui commoti ſunt coram non commotis: ſed de ſcriptis patheticis alius nobis eſt locus. *De Parenthyrſo.*

Altero verò eorum, de quibus mentionem fecimus (dico autem Frigido), plenus *eſt* Timæus; vir in aliis ſatis peritus *virtutibus ſcribendi* & nonnunquam in Sublimitate ſcriptorum, *De Frigido.*

L. 8. Πλεῖω περὶ τῶν παθητικῶν] Hanc de Affectibus partem Longinus non habuit in animo huic operi adjungere; ſed in Sect. 44. promittit ſe ſeparatim in alio Commentario de Affectibus tractaturum; miror tamen illum, cum τὰ πάθη ſecundum fontem Sublimitatis vocaverit, non & his quoque ſuum in hoc Commentario locum reliquiſſe.

L. 11. Τίμαιος] Hic Timæus fuit Hiſtoricus Siculus, cui nomen *Epitimæus* ἀπὸ τοῦ ἐπιτιμᾷν à reprehendendo cæteros ſcriptores impoſitum fuit; hunc tamen ut *eruditiſſimum*, & *rerum copiâ & ſententiarum varietate abundantiſſimum*, & *ipſâ compoſitione verborum non impolitum* laudat Cicero de Orat. l. 2. c. 14. cujus de Timæo judicio judicium Longini hîc bene reſpondet; etenim πολυΐστωρ ſignificat *eruditiſſimus*, οὐκ ἄφορος & ἐπινοητικὸς ſignificant *rerum copiâ & ſententiarum* (ſive ſenſuum) *varietate abundantiſſimus.*

Ibid. Καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος, οὐκ ἄφορος] Ita verba punctis diſtinguenda eſſe curavi, cum antea iſtud comma

ἐπινοητικὸς, πλὴν ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ ἰδίων· ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. Παραθήσομαι καὶ τ᾽ ἀνδρὸς ἓν ἢ δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω προέλαβεν ὁ Κεκίλιος. Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, „ὃς τὴν „Ἀσίαν ὅλην, φησὶν, ἐν ἐλάττοσι παρέλαβεν ἔτε„σιν, ἢ ὅσοις τὸν ὑπὲρ τοῦ πρὸς Πέρσας πολέμου „πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν.” Θαυμαστή γε τοῦ Μακεδόνος ἡ πρὸς τὸν σοφιστὴν σύγκρισις. Δῆλον γὰρ, ὦ Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τοῦτο πολὺ τοῦ Ἰσοκράτους κατ᾽ ἀνδρείαν ἐλείποντο· ἐπειδὴ οἱ μὲν τριάκοντα ἔτεσι Μεσσήνην παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἁλοῦσι περὶ Σικελίαν, τίνα τρόπον ἐπιφωνεῖ; ὅτι „εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀσεβήσαντες, „καὶ περικόψαντες αὐτοῦ τὰ ἀγάλματα, διὰ τοῦτ᾽ „ἔδωκαν δίκην· οὐχ ἥκιστα δι᾽ ἕνα ἄνδρα, ὃς ἀπὸ „τοῦ παρανομηθέντος διὰ πατέρων ἦν, Ἑρμοκρά„την τὸν Ἕρμωνος.” Ὥστε θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ

τιανὲ

ma poſt μέγεθος deeſſet; vox ἄφορος eſt per ſe ſatis, ſignificatque *ſterilis*: præpoſitio πρὸς reſpicit ad ἱκανὸς, quæ præceſſerat: ἀνὴρ (ſubintellige πρὸς) τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος. vide p. 28. lin. 4. & quæ de hâc loquendi formulâ diximus in Notâ ad voces τῇ μάχῃ. &c. Sect. 16.

L. 10. Τοῦ Μακέδονος] Sic vocatur Alexander ille Magnus, ut qui inter Macedonas omnium maximè illuſtris eſſet: nec aliter Quin. Curtius eum appellat. l. 3. c. 11. *Quod ubi Macedo conſpexit* &c.

L. 13. Τριάκοντα ἔτεσιν] Abunde ex Hiſtoricis conſtat Meſſenen non triceſimo, ſed viceſimo anno à Lacedæmoniis captam fuiſſe. Cenſet igitur Faber Longinum ſcripſiſſe κ', *viginti*, pro quo Exſcriptores

res

rum, non ſterilis, eruditus, ſenſibus abundans; ſed maximus àlienorum vitiorum inſectator, ad ſua verò non attendens: quique præ ſtudio ſemper concipiendi *novos & peregrinos* ſenſus ſæpe incidit in id quod maximè Puerile eſt: Proferam verò hujus viri unum aut duo *exempla*, quia Cecilius pleraque ante occupavit: laudans Alexandrum magnum, dicit, "Qui totam Aſiam intra pauciores annos ſubegit, quàm Panegyricam orationem de bello contra Perſas *gerendo* Iſocrates conſcripſit." Egregia ſcilicet Macedonis illius cum Sophiſtâ comparatio. Manifeſtum eſt enim, O Timæe, quòd Lacedæmonios hoc nomine multum Iſocrates ſtrenuitate excellebat; quoniam illi quidem triginta annos in expugnandâ Meſſene conſumſêrunt, hic autem in Panegyricâ *ſuâ oratione* componendâ ſolos decem. Porrò Athenienſibus in Siciliâ captis quo more inſultat? *dicit* eos, "propterea quòd impiè ſe geſſiſſent in Hermem, & mutilâſſent ejus ſtatuas, ob hoc pœnas dediſſe; præcipuè per unum hominem, qui ex paterno genere fuit oriundus ab illo *Deo* violato, Hermocratem filium Hermonis." Adeo ut mirer equidem, ſuaviſſime Teren-

res librorum legerunt λ *triginta.*

L. 17. Πεϱικόψαντες αὐτοῦ &c.] Statuas Mercurii, quotquot Athenis erant, unâ nocte mutilatas fuiſſe refert Thucyd. l. 6. aliique auctores.

L. 4.

τιανὲ ἥδιστε, πῶς οὐ καὶ εἰς Διονύσιον γράφει τὸν τύραννον. “ ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν Δία καὶ τὸν Ἡρακλέα δυσσεβὴς ἐγένετο, διὰ τοῦτ' αὐτὸν Δίων καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο.” Τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν; ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι (Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα), καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως διὰ τὰ οὕτως μικροχαρῆ, ἑαυτῶν ποτε ἐπιλανθάνονται. Ὁ μέν γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίων γράφει πολιτείᾳ, “ ἐκείνων γοῦν ἧττον μὲν ἂν φωνὴν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων, ἧττον δ' ἂν ὄμματα στρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν· αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσαιο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων.” Ἀμφικράτει, καὶ οὐ Ξενοφῶντι, ἔπρεπε τὰς

L. 4. Τῆς τυραννίδος] Ita MSi Par. Ambr. & Vat. 3. & Editio Robortelli, vice vulgatæ lectionis τὴν τυραννίδα. Sic habes apud Herodian. lib. 3. Ἀλβῖνον κεφαλῆς ἀφεῖλον *Albino caput abſtulerunt.*

Ibid. Τί δεῖ &c.] Ante hæc verba vulgò præcedit καίτοι, quod ſenſûs gratiâ & auctoritate Edit. pr. & MSorum Par. & Ambr. ejicio: in duobus etiam MSis Vat. τοὶ deeſt: iſtud καίτοι huc irrepſiſſe videtur ex ſequenti καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτους, &c. quod in hâc Editione ab hoc loco penè duas lineas diſtat. Hoc eò notandum velim, quòd in aliis Longini locis (ut in Emendat. ad Sect. 35. dicturus ſum) inveni ad eandem diſtantiam verbum ex ſua ſede in alienam tranſiiſſe; unde opinor iſtud duarum penè linearum in Edit. illâ ſpatium unam lineam in vetuſtiſſimis hujus Commentarii MSis effeciſſe: quod ſi fuerit, uſitatum eſſe ſcimus iis, qui libellum aliquem exſcribunt, errare in lineâ incipiendâ, verbumque primum ſequentis aut præcedentis lineæ ex incuriâ facere primum lineæ mediæ.

L. 6. Παλαίστρας] Hæc vox ſignificat Scholam ſive diſputandi locum: nam Græci Philoſophi in iis locis diſputare ſoliti ſunt, quæ luctantium exercitationis causâ ædificarentur: vide Cic. de Or. l. 2. c. 5.

L. 11. Στρέψαις] Hæc eſt lectio Robort. & MSorum Par. Ambr. & Vat. 3. non μεταστρέψαις.

Terentiane, cur non in tyrannum Dionyſium ſcribat; "quoniam enim impius fuit in Dia "(ſive *Jovem*) & Herculem, ob hoc Dion & "Heraclides eum tyrannide ſpoliarunt." Quid *verò* opus eſt de Timæo loqui? quum etiam illi Heroes (Xenophontem dico & Platonem), quanquam ex Socraticâ erant Palæſtrâ, tamen, ob *ſenſus* tam abjectos, ſui ipſorum aliquando obliviſcuntur. Ille quidem (*ſc. Xenophon*) in *libro de* republicâ Lacedæmoniorum ſcribit; "illorum ſanè vocem minus poſſes audire, quàm "lapidearum *ſtatuarum*, oculos minus flectere "quàm ærearum: verecundiores autem illos "putares etiam ipſis, quæ in oculis ſunt, vir-"ginibus": Amphicratem, non Xenophontem, decuit

στρέψαις, quæ hodie legitur & apud Longinum & apud Xenophontem: hanc vocem, opinor, mutavit Manutius, ut ea vulgatæ Xenophontis lectioni conveniret: ſed Stobæus in Exc. Serm. 42. hoc citans habet στρεψάντων, &, ut dixi, MSi ferè omnes præ ſe ferunt στρέψαις, quod ſanioris, opinor, eſt ſenſûs: & *μετα* addi videtur voci στρέψαις ex poſtremis Syllabis *μετα* vocis præcedentis.

L. 12. Τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων] In codicibus Xenophontis omnibus, quos nunc habemus, multo aliter hic locus legitur, ſc. τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις παρθένων: quam veram eſſe Xenophontis lectionem Critici vulgò ſentiunt, Longinumque hîc loci aut malo codice uſum, aut memoriæ ſuæ nimium fiſum eſſe contendunt: ſed iis parum aſſentior; Unicum hoc, quod in Xenophonte vituperat Longinus, non temerè, opinor, protuliſſet: vox κόρη ſignificat & *virgo* & *pupilla oculi*; hinc παρθένος, quæ æquè ac κόρη ſignificat *virgo*, in illo altero ſenſu vocis κόρη ſc. *pupilla oculi*, ambiguè & frigidè ſimul à Xenophonte, ſi Longini lectio vera eſt, uſurpatur.

L. 5.

τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν “ παρθένους αἰδήμονας.” Οἷον δὲ, ἡράκλεις, τὸ τὰς ἁπάντων ἑξῆς κόρας αἰσχυντηλὰς εἶναι πεπεῖσθαι, ὅπου φασὶν οὐδενὶ οὕτως ἐνσημαίνεσθαι τὴν τινων ἀναίδειαν, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν, “ Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων,” φησίν. Ὁ μέντοι Τίμαιος, ὡς φωρίου τινὸς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ τοῦτο Ξενοφῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ γοῦν ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους καὶ τὸ, “ τὴν ἀνεψιὰν, ἑτέρῳ δεδομένην, ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἁρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὃ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων;” Τί καὶ ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων; τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν, “ γράψαντες, φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας.” καὶ πάλιν, “ περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ ξυμφεροίμην ἂν τῇ Σπάρτῃ, τὸ καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κα-

“ τακεί-

L. 5. Ἰταμὸν] Vulgatæ Editiones ſequuntur Manutianam, quæ prima διόπερ Ὅμηρος τὸν in textum induxit: at iſta 3 verba deſunt in Edit. primâ & in MSS. Par. Ambr. & Vat. 2. & 3. Manutii hinc error natus videtur, quòd putârit caſum nominativum oportere præcedere vocem φησὶν, & quòd cognoverit ſequentia verba eſſe Homeri; ſed de uſu vocis φησὶ ſine nominativo vide Emendationem ad verba, γυναῖκα δὲ, φησί. Pag. 9. Porro notandum eſt Tollium legere hic πρὸς τὸν ἰταμὸν, & Schurz. περὶ τοῦ ἰταμοῦ ——— uterque malè: φησὶν enim ſignificat hic non *dicere* ſimpliciter, ſed *vocare*; ſic habes in fine Sect. 9. ὃς ὁ Ζωΐλος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα. & in Sect. 33. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φησὶν ἀκρόπολιν.

Ibid. Οἰνοβαρὲς &c.] Homeri hæc ſunt verba in Iliad. α, v. 225.

L. 7. Ὡς φωρίου &c.] Qui furantur, omne id, quod attigerint, ſive magni ſive nullius ſit pretii, ſecum auferunt: eodem modo Timæus, cum ſe ad furandum à Xenophonte immiſiſſet, rem, in quam primùm inciderit, frigidam licet

&

decuit pupillas, quæ ſunt in oculis noſtris, appellare "virgines verecundas." Quale autem mehercule eſt, perſuaſum habere omnium pupillas ſine diſcrimine verecundas fuiſſe, cum vulgò dicunt nullâ in re impudentiam quorundam tam declarari quàm in oculis? vocat *aliquis* (ſc. Homerus) *hominem* impudentem, " O Temulente, " caninos oculos habens." Timæus quidem, ut qui furtivum aliquod attigerit, ne hoc frigidum *dictum* Xenophonti reliquit: nempe dicit de Agathocle etiam hoc, " illum conſobrinam " alteri *in conjugio* datam ab ipſis muneribus " nuptialibus abripuiſſe, & abiiſſe: Quod quis " feciſſet, qui in oculis virgines, non ſcorta, " haberet?" Quid autem *facit* Plato in aliis rebus *ſcriptor* divinus? cum velit dicere libros, " poſtquam (inquit) ſcripſerint, in templis " deponent cupreſſea monumenta:" rurſuſque " Quod ad muros attinet, O Megille, ego aſſen- " tiar Spartæ, uti dormire ſinamus muros humi " jacen-

& nullius pretii, ſecum clam abſtulit.

L. 9. Καὶ τὸ] Vox τὸ ponitur hîc pro τοῦτο. ut ſæpiſſimè in hoc opere poſſis videre.

L. 10. Ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρείων] i. e. eo ipſo die, qui poſt nuptias illuxit: Apud antiquos mos fuit eam, quæ nuptura eſſet, ad ſponſum velatam deducere: poſteà peractis nuptiis, pronubæ officium fuit velum amovere: hinc dies, quo hoc peractum eſſet ἀνακαλυπτήρια vocatus eſt: vel potiùs munera ea, quæ eo die velut virginitatis amiſſæ præmia ſponſæ darentur, hâc voce ſignificantur.

L. 13. Ἐν τοῖς ἱεροῖς] Hæc Platonis locutio occurrit in l. 5. de Legibus, illa verò quæ ſequitur, in l. 6.

L. 21

“ τακείμματα τὰ τείχη, καὶ μὴ ἐπανίστασθαι.” Καὶ τὸ Ἡροδότειον οὐ πόρρω, τὸ φάναι “ τὰς καλὰς γυναῖ- “ κας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν.” Καί τοι γε ἔχει τινὰ παραμυθίαν· οἱ γὰρ παρ’ αὐτῷ ταυτὶ λέγοντές εἰσιν οἱ βάρβαροι, καὶ ἐν μέθῃ· ἀλλ’ οὐδ’ ἐκ τοιούτων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν πρὸς τὸν αἰῶνα.

Sect. V. Ἅπαντα μέν τοι, τὰ οὕτως ἄσεμνα, διὰ μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, (περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν)· Ἀφ’ ὧν γὰρ ἡμῖν τ’ ἀγαθὰ, σχεδὸν ἀπ’ αὐτῶν τούτων

L. 2. *Τὰς καλὰς* &c,] Vide Herodotum in Terpſich. c. 18. ubi hæc verba reperiuntur: cum Amyntas legatos Perſarum hoſpitio exciperet, illi ebrii Amyntam orabant, ut ſibi, patrio more, mulieres formoſæ afferrentur inter convivia: Amyntas quamvis invitus annuit, muliereſque in cœnaculum introducit: illæ pudibundæ non ad latus Perſarum, ſed in oppoſito iis loco ſedebant: queſti ſunt igitur Legati, dixeruntque melius eſſe, ut fœminæ illæ *omnino non veniſſent, quàm ut ea venientes procul & ex oppoſito ſederent, dolores ipſis oculorum.*

Notandum verò videtur clariſſimos homines nonnullos, ſc. Langbænium, Fabrum, & Victórium l. 2. Var. Lect. c. 5. Herodotum hic contra Longini judicium defendere, ſimileſque (ut putant) ex variis auctoribus locutiones afferre: mihi quidem conſtat eos non ſatis mentem Longini attigiſſe: quippe qui non improbâſſet, ſi quis dixiſſet eas mulieres procul ſedentes ſpectantium juvenum oculos doloribus affeciſſe; ſolùm negat eas ſanè dici poſſe *dolores oculorum*: non ſunt dolores ipſi, ſed dolores fortaſſe excitant: Metonymia hic eſt effectûs pro efficienti, quam velut nimiam duramque in illo Herodoti loco vituperat Longinus: ille, qui hanc Herodoteam locutionem improbat, probâſſet fortè illud Alexandri magni vocantis mulieres Perſicas *βολίδας ὀμμάτων jacula oculorum*, & illud Æſchyli appellantis

" jacentes, & non exſuſcitemus." Et illud Herodoti non procul eſt *à frigido*, nempe vocare " formoſas mulieres dolores oculorum:" quanquam habet quandam excuſationem; ii enim, qui apud ipſum hoc dicunt, barbari ſunt & ebrii: ſed neque ſub talibus perſonis æquum eſt in æternum abjecti animi notâ inuri.

Omnia quidem, quæ ſunt adeo indecora, innaſcuntur ſcriptis unâ ex causâ, *nempe* ex ſtudio novitatis in ſenſibus *proferendis*, (quâ in re præſertim hodierni *ſcriptores* inſaniunt): à quibus enim bona, ab his prope ipſis etiam mala *Unde fluant prædicta vitia.*

pellantis Helenam *μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος tenerum oculorum jaculum.*

L. 8. Ἄπαντα μέν τοι, τὰ οὕτως ἄσεμνα] Sic legendum eſt auctoritate MSorum Par. Ven. Ambr. & Edit. primæ; Manutius poſt ἅπαντα vocem ταῦτα in textum inſeruit, quæ hîc planè otioſa eſt, niſi ἅπαντα cum ultimo verbo præcedentis Sect. αἰῶνα conjungatur.

L. 10. Κορυβαντιῶσιν] Corybantes Jovis erant nutricii, Rheæ filii, ſic dicti ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς ab eo quòd cum ſaltatione incederent: quia verò Corybantes ſaltare & inſtinctu divino cieri ſolebant, idcirco qui furore correpti aguntur, Corybantiare dicuntur: Langb. Hæc Metaphora mihi videtur deſumpta à geſtibus ſaltationibuſque, quibus uſi ſunt ii, qui Corybantium ſacris initiabantur. Ὅταν Δημοσθένους (inquit Dion. Halicarn. περὶ Δημοσθ. δεινότητ.) τινὰ λάβω λόγον, ἐνθουσιῶ τε, καὶ δεῦρο κἀκεῖσε ἄγομαι.—— διαφέρειν τε οὐδὲν ἐμαυτοῦ δοκῶ τῶν τὰ Μητρῷα καὶ τὰ Κορυβαντικὰ, καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσιά ἐστι, τελουμένων. *Cum aliquam in manus ſumo Demoſthenis orationem, divino furore inſlor, & modo huc, modo illuc agor: —— idemque mihi evenire videtur, quod illis ſolet, qui matris Cybeles & Corybantium ſacris, & ſi qua alia his ſimilia ſint, initiantur.*

L. 1.

τούτων καὶ τὰ κακὰ γίγνεσθαι φιλεῖ. Ὅθεν ἐπίφορον εἰς συνταγμάτων κατόρθωσιν τά τε κάλλη τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τούτοις αἱ ἡδοναί· καὶ αὐτὰ ταῦτα, καθάπερ τῆς ἐπιτυχίας, οὕτως ἀρχαὶ καὶ ὑποθέσεις καὶ τῶν ἐναντίων καθίστανται. Τοιοῦτόν πως καὶ ὑπερβολαί, καὶ τὰ πληθυντικά· δείξομεν δ' ἐν τοῖς ἔπειτα τὸν κίνδυνον, ὃν ἔχειν ἐοίκασι. Διόπερ ἀναγκαῖον ἤδη διαπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτου τρόπου τὰς ἀνακεκραμένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφεύγειν ἂν δυναίμεθα.

Sect. VI. Ἐστὶ δὲ, ὦ φίλος, εἴ τινα περιποιησαίμεθ' ἐν πρώτοις καθαρὰν τοῦ κατ' ἀλήθειαν ὕψους ἐπιστήμην καὶ ἐπίκρισιν· καίτοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἡ γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθέν ποθεν ἴσως τὴν διάγνωσιν αὐτῆς οὐκ ἀδύνατον πορίζεσθαι.

Sect. VII. Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, διότι, καθάπερ κἂν τῷ κοινῷ βίῳ οὐδὲν ὑπάρχει μέγα, οὗ τὸ καταφρονεῖν

ἐστι

L. 1. Ὅθεν ἐπίφορον] Tollius illud ἐπίφορον in ἐπίφορα verti voluit: quia ſubſtantivum τὰ κάλλη præcedit: ſed illum fugit, Longinum paſſim ferè hoc modo loqui ſolere: habemus (e. g.) in Sect. 1. ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη. & Sect. 32. Ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προσαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, & in fine hujus ipſius Sect. occurrit τοιοῦτον πῶς καὶ αἱ μεταβολαὶ καὶ αἱ ὑπερβολαὶ καὶ τὰ πληθυντικά.

L. 11. Ἐστὶ δὲ, ὦ φίλος,] Ita MSi Par. El. Ambr. & Vat. 3. necnon Editio Robortelli; Editio Manutii habet ἔσται δὲ, ὦ φίλος: ſed iſtud φίλος in

φιλότης

mala ſolent nobis provenire: unde & Ornamenta Elocutionis, & Sublimitates, & prætereà Suavitates *ſunt* id, quod fert *homines* ad libros rectè ſcribendos; & *tamen* hæc ipſa ſunt principia cauſæque, ut felicitatis *in ſcriptis*, ita etiam contrariorum. Tale quidem *ſunt* & Hyperbolæ, & Pluralia: oſtendemus autem in iis, quæ ſequuntur, periculum, quod videntur habere. Quare neceſſarium eſt jam inquirere & ſtatuere, quo modo illa vitia, quæ Sublimibus commixta ſunt, fugere poſſimus.

Vera Sublimitatis ſcientia comparanda eſt.

Hoc autem fit, O Amice, ſi quàm claram veræ Sublimitatis ſcientiam, & judicium imprimis comparaverimus: quanquam res eſt ad conſequendum difficilis; nam de ſcriptis judicium eſt multæ experientiæ ultimus fœtus. Veruntamen, ſi loquar per præceptum, hinc forſitan non impoſſible eſt judicium de iis conſequi.

Quomodo Sublimitas cognoſci poteſt.

Oportet ſcire, chariſſime, quòd quemadmodum etiam in communi vitâ nihil eſt magnum, quod contemnere magnum eſt: velut Divitiæ,

φίλοτης verſum eſt à Fabro: malè, opinor; cur enim non dici poteſt ὦ φίλος, cum dicat Hom. Il. γ. v. 277. ἠέλιος Atticè (ut ibi notat Didymus) pro ἠέλιε? Imò occurrit apud Theocr. Idyll. 1. v. 149. —— θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει.

L. 15. Οὐ μὴν ἀλλ', &c.] Senſus eſt: quanquam judicium de ſcriptis ferre, experientiæ ultimus fructus eſt, tamen non impoſſibile eſt id præceptorum vi conſequi.

ἐπὶ μέγα· οἷον πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν προστραγῳδούμενον, οὐκ ἂν τῷ γε φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ περιφρονεῖν ἀγαθὸν οὐ μέτριον· θαυμάζουσι γοῦν τῶν ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον τοὺς δυναμένους ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπερορῶντας. Τῇ δέ που καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον, μή τινα μεγέθους φαντασίαν ἔχοι τε ταύτην, (ᾗ πολὺ πρόσκειται τὸ εἰκῇ προσαναπλαττόμενον), ἀναπτυσσόμενα δὲ ἄλλως εὑρίσκοιτο χαῦνα, ὧν τοῦ θαυμάζειν τὸ περιφρονεῖν εὐγενέστερον. Φύσει γάρ πως ὑπὸ τἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάθημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἤκουσεν. Ὅταν οὖν ὑπ' ἀνδρὸς ἔμφρονος καὶ ἐμπείρου λόγων πολλάκις ἀκουόμενόν τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν μὴ συνδιατιθῇ, μηδ' ἐγκαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλεῖον τοῦ λεγομένου τὸ ἀναθεωρούμενον, πίπτῃ δ', ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇς, εἰς ἀπαύξησιν· οὐκ ἂν ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέχρι μόνης τῆς ἀκοῆς σωζόμενον. Τοῦτο γὰρ τῷ ὄντι

μέγα,

L. 8. Φαντασίαν ἔχοι τε ταύτην] Sic MS. Vat. 3. cui & MS. Par. convenit, niſi quòd pro ταύτην habet ταύτῃ: Editio pr. legendum præbet ἔχοι τε *, ut videatur ταύτην vel vel alia aliqua vox deeſſe: in Voſſiani libri margine pro variâ lectione fuit ἔχοι τοιαύτην. Vulgata lectio ἔχοντα, à Manutio profecta, cum ſequentibus verbis non benè cohæret.

L. 10. Ἀναπτυσσόμενα] MS. Par. ἀναπτυττόμενα.

L. 13. Ἀνάθημα] Manutius edidit παράστημα: ſed MSti Par. & Vat. 2. 3. necnon Editio Robort. habent ἀνάθημα; quæ vox, cum ab ἀνατίθημι *erigo* derivatur, cur non poterit ſignificare *elevatio*, ſive *erectio animi*?

L. 19.

tiæ, Honores, Dignitates, Imperia, & quæcuncunque alia multum tragici faſtus extrà *apparentis* habent, non poſſunt videri ſapienti eſſe bona præſtantia, quorum contemptus ipſe non mediocre bonum eſt; quippe illi, qui iis fruuntur, minus admirationi ſunt quàm illi, qui poſſunt habère, & *tamen* contemnunt propter animi magnitudinem: Eodem modo etiam de iis, quæ Sublimia ſunt in poëmatibus & *ſolutis* orationibus, videndum eſt, ne nonnulla habeant hanc magnitudinis ſpeciem, (cui multum adhæret temere affictum); explicata verò deinde inveniantur tumida *fuiſſe*, quæ deſpicere generoſius eſt quàm admirari. Naturaliter enim animus noſter verâ Sublimitate elevatur, recipienſque ſuperbam quandam erectionem impletur gaudio & gloriatione, tanquam ipſe produxiſſet id quod *ſolùm* audivit. Quando igitur aliquid, ſæpiùs auditum ab homine intelligente & in ſcriptis verſato, animum ejus non celſiorem faciat, neque relinquat in animo plus cogitatione conceptum quàm verbis expreſſum; cadat autem, ſi tu illud aſſiduè contempleris, in id quod *exile & minutum* eſt; non poteſt *illud* eſſe Sublimitas vera, quæ non ultrà auditum perdurat. Hoc enim reverà magnum eſt, quod

L. 19. Πίπτῃ δ', ἂν τὸ &c.] Vox τὸ ſignificat hîc αὐτὸ, (de quâ re vide quæ dixi in Emend. ad Sect. 10.) niſi malis legere ἂν αὐτὸ, MS. enim Par. habet ἀντὶ τὸ.

μέγα, οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δ᾽ ἀδύνατος ἡ κατεξανάστασις· ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη, καὶ δυσεξάλειπτος. Ὅλως δὲ καλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινὰ, τὰ διαπαντὸς ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν· ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων ἕν τι καὶ ταυτὸν ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν ἅπασι δοκῇ, τόθ᾽ ἡ ἐξ ἀσυμφώνων ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις τὴν ἐπὶ τῷ θαυμαζομένῳ πίστιν ἰσχυρὰν λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

Sect. VIII. Ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, (προϋποκειμένης, ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ, τῆς πέντε ταύταις ἰδέαις τῆς ἐν τῷ λέγειν

L. 2. Κατεξανάστασις] Ita Editio pr. & MSti Par. & Ambr. & hanc lectionem illâ meliorem duco, quam edidit Manutius κατεξανάστησις, & quæ, fatentibus doctiſſimis quibuſdam viris, non alibi reperitur: Non igitur opus eſt, ut cum vel Fabro vel Daciero, ignotum novi verbi ſenſum venemur, cum uſitata vox κατεξανάστασις derivatur à κατεξανίσταμαι *contra aliquem inſurgo*, ſive *alicui reſiſto*: Senſus eſt: Sublimitas tanto impetu tantâque vi in nos irruit, ut ei non poſſimus reſiſtere, eâque difficile ſit non commoveri: Idem hîc Longinus dicit de Sublimitate in genere, quod de Sublimitate Demoſthenis dicit in Sect. 34. Θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀνοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

L. 6. Λόγων ἕν τι] Delevi comma poſt λόγων, ut ad ſequentia verba περὶ τῶν αὐτῶν reſpiciat, eoque ſenſus ſit clarior: idemque faciunt Edit. nonnullæ.

L. 7. Ὡς κρίσις] Fortè legendum eſt ὡς κρᾶσις, quam conjecturam mihi ſuggerit particula ὡς, quæ ante κρίσις otioſa eſt, opinor; rectè verò dicitur κρᾶσις ἡ ἐξ ἀσυμφώνων *diſcordium ſonorum mixtio*, quo modo Longinus dicit Sect. 28. ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμικτον, ἀλλ᾽ ἡδέως κεκραμένον. & Sect. 39. τῇ πρὸς ἀλλήλους κρᾶσει (MS. El. κράσει) καὶ μίξει τῆς

quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius verò impoſſibile eſt reſiſtere; cujus denique recordatio firma eſt & vix extinguenda. Omnino verò ea arbitrare eſſe pulchra & vera Sublimia, quæ ſemper & omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus, ſtudiis, & ætatibus, unum aliquod idemque ſimul de iiſdem ſcriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex diſcordibus, quaſi mixtio & conſenſus fidem ei, quod in admiratione eſt, validam indubitatamque acquirit.

Quoniam verò quinque (ut ita dicam) fontes ſunt fœcundiſſimi Sublimitatis, (ſubſtratâ prius, quaſi communi quodam fundamento, his quin- *Quòd quinque ſunt loci Sublimitatis.*

τῆς συμφωνίας. Quod ad loquendi formulam attinet *κρᾶσις ἡ ἐκ* &c. habemus exemplum ejuſdem apud Theophraſtum, qui dicit *ἡ κρᾶσις ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος temperamentum aëris.*

L. 10. Ἐπεὶ δὲ πέντε &c.] Finitis jam iis, quæ in initio hujus Commentarii Longinus dicenda habuit, ſc. quæ ſint vitia Sublimitati contraria, & quid ſit ipſa Sublimitas, quibuſque modis à tumido dicendi genere diſtinguenda, quinque nobis exponit fontes, unde vera Sublimitas oriatur, quorum

1. Eſt Felix in ſenſibus (ſive ſententiis) proferendis Audacia,
2. Vehemens & quaſi divinitus immiſſus Affectus.
3. Certa quædam Figurarum tum ſententiæ, tum dictionis conformatio.
4. Splendida Elocutio tum in delectu verborum, tum in Troporum uſu conſiſtens.
5. Magnifica & grandis compoſitio.

De primo fonte tractat in Sect. 9. de ſecundo nihil hic omnino dicit, utpote ſeorſim de eo in alio opere tractaturus; de tertio agit in Sect. 16. de quarto in Sect. 30. de quinto in Sect. 39.

λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδέν), πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, ὡς κἀν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ὡρισάμεθα· δεύτερον δὲ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος· ἀλλ' αἱ μὲν δύο αὗται τοῦ ὕψους κατὰ τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συστάσεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ τέχνης· ἥτε ποιὰ τῶν σχημάτων πλάσις, (δισσὰ δέ που ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, θάτερα δὲ λέξεως)· ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ γενναία φράσις, ἧς μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ, καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις· πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία, καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις· φέρε δὴ, τὰ ἐμπεριεχόμενα καθ' ἑκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, τοσοῦτον προειπόντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Κεκίλιός ἐστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. Ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἕν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος καὶ τὸ παθητικὸν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντη συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει· καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὑρίσκεται, καθάπερ

L. 1. Πρῶτον μὲν καὶ] Ita MS. Par. cum vulgò ſit μὲν γὰρ καὶ.

L. 10. Καὶ πεποιημένη] Eodem modo locutus eſt Cicero in l. 3. *De Orat.* c. 48. *Oratio, quæ quidem polita ſit, atque* facta *quodammodo.* Et in Bruto, *Accurata &* facta *quodammodo oratio,* i. e. artificio quodam diſtincta, & elaborata.

L. 15. Ἐστὶν ἃ] i. e. *quædam:* uſitata Græcis dicendi formula, quam & Latini imitantur, cum dicunt *ſunt qui* pro *quidam.*

L. 17. Καὶ ἔδοξεν αὐτῷ] Si Emendatione opus ſit, delenda eſt vox καὶ: ſin eam retineas, verte *etiam,* ut ſit potius expletiva quam copulativa. Tollius ſuſpicatur verbum aliquod poſt ἄμφω excidiſſe; quod ſi verum eſt, opinor id non fuiſſe (ut ille cenſet) ἐνόμιζε, (quis enim

quinque formis facultate dicendi, ſine quâ omnino nihil eſt); primum enim & valentiſſimum eſt felix in ſenſibus audacia, ut etiam in illis, quæ de Xenophonte ſcripſimus, definivimus: Secundum verò eſt vehemens & quaſi numinis afflatu conceptus Affectus; ſed hæ duæ res, quæ conſtituunt Sublimitatem, maximâ ſui parte ſunt ingenitæ *hominibus*; quæ verò jam ſequuntur, etiam ex arte *veniunt : nempe*, & *(quæ eſt fons tertius)* certa quædam figurarum conformatio; (duplices autem hæ *figuræ ſunt*, aliæ ſententiæ, aliæ dictionis): & prætereà ſplendida Elocutio (*quæ quartus eſt fons*), cujus rurſus partes ſunt & delectus verborum, & dictio tropis plena atque facta: Quinta verò cauſa Sublimitatis, eaque quæ concludit omnia ante ſe *nominata*, eſt magnifica elataque Compoſitio; *Quoniam, inquam, hi quinque ſunt fontes Sublimitatis*, agedum inſpiciamus ea, quæ inhærent in unoquoque harum *rerum* genere, hoc unum præfati, Cecilium omiſiſſe quaſdam ex his quinque partibus, ut, verbi gratiâ, eum de Affectibus locum: ſed ſi hæc duo, *nempe* & Sublime & Patheticum, velut una quædam res, etiam viderentur illi omnino ſecum invicèm connata & coexiſtentia eſſe, in errore eſt; etenim quidam Affectus inveniuntur diſtincti à Sublimitate

nim dicit *νομίζειν ὡς?*) ſed ἐ-ποίησε: ita enim Longinus loquitur Sect. 10. *καθάπερ ἕν τι σῶμα ποιεῖν.*

καθάπερ οἶκτοι, λῦπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα πάθους, ὡς (πρὸς μυρίοις ἄλλοις) καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα,

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Καὶ τὸ τούτοις ἔτι μεῖζον ἐπιφερόμενον,

Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν.——

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικὰ, καὶ ἐπιδεικτικὰ τὸν μὲν ὄγκον, καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθους δὲ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον· ὅθεν ἥκιστα τῶν ῥητόρων οἱ περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ περιπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνόμισεν ὁ Κεκίλιος τὸ ἐμπαθὲς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν, καὶ διὰ τοῦτ' οὐχ ἡγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαῤῥῶν γὰρ ἀφορισαίμην ἂν, ὡς οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ γενναῖον πάθος ἔνθα χρὴ, μεγαληγορόν ἐστι, ὥσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τοὺς λόγους.

ΟΥ

L. 3. Ἀλωάδας] Sc. Otum & Ephialten Gigantas, quos Iphimedia, uxor Aloëi, à Neptuno compreſſa in lucem edidit: cum illi cœlum reſcindere aggrederentur, à Dianâ & Apolline jaculis confixi erant.

Ibid. Τῷ Ποιητῇ &c.] Sc. Homero, cujus hæc ſunt verba in Odyſſ. λ. v. 314. Homerus ſæpius tum à Græcis, tum à Latinis ſcriptoribus *Poeta*, non addito ejus nomine, vocatur: ſic in ſequenti Sectione habes ἐν ἔτι τῷ Ποιητῇ ſc. Homeri; & Vell. Paterculus l. 1. c. 5. ſic de Homero dicit: *Clariſſimum deinde Homeri illuxit ingenium, ſine exemplo maximum, qui magnitudine operis & fulgore carminum ſolus appellari Poeta meruit.*

L. 14. Ἐμπαθὲς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν] Faber legen-

dum

te & humiles, velut lamentationes, dolores, metus: & rurſus multa *ſunt* Sublimia ſine Affectu *ullo*, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis à Poëtâ ſunt audaciâ *felici* dicta,

Oſſam Olympo conati ſunt imponere, & Oſſæ
Pelium frondoſum, ut cælum ſcanſile eſſet.

Et illud, quod inſuper his majus additum eſt,

Et ſanè perfeciſſent, &c.

Apud Rhetoras quidem laudationes, & ea quæ ad pompam oſtentationemque componuntur, amplitudinem & Sublimitatem ex omni parte *in ſe* continent, plerumque autem Affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in Affectibus *concitandis* valent, minimè ad laudationes facti ſunt; & rurſus illi, qui in laudando valent, minimè apti ſunt Affectibus *concitandis*. Quòd ſi iterum omnino cenſuit Cecilius, id, quod Patheticum eſt, nihil ad Sublimia conferre, & ſi propterea illud non putavit mentione dignum, prorſus deceptus eſt: fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum eſſe quàm Affectum vehementem, ubi opus eſt, *adhibitum*; cum velut furore aliquo ſpirituque divinitùs ſpiret, & ſcripta quaſi plena Phœbo efficiat.

Verun-

dum cenſet ἐμπαθὲς ἐς τὰ ὕψη &c. & ſic loquitur Longinus in initio Sect. 39. συντελεστῶν εἰς τὸ ὕψος.

L. 18. Μεγαληγορεῖν ἔστι] In textum recepi illud ἔστι auctoritate Editionis primæ; certè ſubintelligi debet.

L. 6.

Sect. IX. ΟΥ μὴν ἀλλ᾽, ἐπεὶ τὴν κρατίστην μοῖραν ἐπέχει τῶν ἄλλων τὸ πρῶτον (λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυές), χρὴ κἀνταῦθα, εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, καθ᾽ ὅσον οἷόν τε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέθη, καὶ ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίου παραστήματος. Τίνα, φήσει, τρόπον; γέγραφά που καὶ ἑτέρωθι, τὸ τοιοῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ᾽ ἑαυτὴν ἡ ἔννοια δι᾽ αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἡ τοῦ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου. Πρῶτον οὖν τὸ, ἐξ οὗ γίνεται, προϋποτίθεσθαι πάντως ἀναγκαῖον· ὡς ἔχειν δεῖ τὸν ἀληθῆ ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγεννές· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ φρονοῦντας καὶ ἐπιτηδεύοντας παρ᾽ ὅλον τὸν βίον θαυμαστόν τι καὶ τοῦ παντὸς αἰῶνος ἐξενεγκεῖν ἄξιον· μεγάλοι δὲ οἱ λόγοι τούτων κατὰ τὸ εἰκὸς, ὧν ἂν ἐμβριθεῖς ὦσιν

αἱ

L. 6. Τίνα, φήσει τρόπον] Ita Editio Robortelli & Manutii, pro quo MS. Vat. 2. habet φήσεις: iſtud φήσει τὶς, quod edidit Tollius, à Fr. Porto profectum eſt: ſed vox φήσει per ſe ſola ſignificat *dicet aliquis*, de quo vide quæ dixi in Emendatione ad voces γενναῖα γὰρ, φησὶ, in Sect. 2. p. 9.

L. 7. Ἑτέρωθι, τὸ &c.] Tollius jubet legere ἑτέρωθι, ὅτι τὸ &c. ſed malim ſubintelligere vocem ὅτι in hâc ſententiâ.

L. 10. Ἐν Νεκυίᾳ &c.] Vide Homeri Odyſſ. λ. v. 561. Et hoc Ajacis ſilentium, cum viderit Virgilius Sublime eſſe, in l. 6. Æneid. imitatus eſt; ibi enim, cum in Elyſio Æneas allocutus eſſet Didonem,

Illa ſolo fixos oculos averſa tenebat;
Nec magis incepto vultum ſermone movetur,
Quàm ſi dura ſilex, aut ſtet Marpeſia cautes:
Tandem corripuit ſeſe, atque inimica refugit
In nemus umbriferum.

L. 13.

De ſenſuum altitudine.

VEruntamen, quoniam primum *genus* (dico autem id quod ex animi magnitudine venit) partem obtinet inter cæteras præſtantiſſimam, oportet etiam hîc, (ſit licet *hæc* res potius dono *naturæ* accipienda quàm *labore* acquirenda), tamen, quantum poſſumus, animos noſtros ad Sublimia alere & tanquam gravidos amplitudine *quâdam* nobili ſemper efficere. Quo, dicet *aliquis*, modo? Scripſi in alio etiam loco, quòd hujuſmodi Sublimitas eſt Eccho magnitudinis animi: Unde etiam ſine voce admirationi aliquando eſt nudus per ſe ſenſus ob eam ipſam, *quam oſtentat*, magnanimitatem; velut ſilentium Ajacis in *libro*, *qui inſcribitur De* Manibus magnum eſt & omni ſermone Sublimius. Primo igitur in loco omnino neceſſarium eſt ante oculos *Lectoris* conſtituere id, ex quo naſcitur; *nempe* quòd verus Orator debet habere animum non humilem & abjectum: neque enim fieri poteſt, ut illi, qui per omnem vitam ſuam cogitant curantque parva & ſervilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: Magna vero *ſunt* ſcripta horum *hominum*, uti par eſt, quorum cogitationes ſunt feliciter audaces: Eodem modo etiam ea, quæ maximè Sub-

L. 13. Ὡς ἔχειν δεῖ] Ita Editio prima; cui fortè (ut ſolet) conſenſiſſet MS. Par. niſi in hoc loco infeliciter hiâſſet: minus recta eſt lectio Manutii & MStorum, qui iſtud δεῖ omittunt.

L. 3.

αἱ ἔννοιαι. Ταύτῃ καὶ εἰς τοὺς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ὑπερφυᾶ· ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φήσαντι, "Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην, [εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην," ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξανδρος, εἰπών, "Κἀγὼ νὴ Δία, "εἰ Παρμενίων ἤμην," τὸ αὐτοῦ μεγαλόφρον δείκνυσιν· ὡς καὶ τὸ Ὁμήρου παρερείζει μεγαλοφυὲς ὂν τῷ

Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει]

τὸ ἐπ' οὐρανὸν ἀπὸ γῆς διάστημα· καὶ τοῦτ' ἂν εἴποι τις οὐ μᾶλλον τῆς Ἔριδος, ἢ Ὁμήρου μέτρον. Ὢ ἀνόμοιόν γε τὸ Ἡσιόδειον ἐπὶ τῆς Ἀχλύος, εἴγε Ἡσιόδου καὶ τὴν Ἀσπίδα θετέον,

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον.

οὐ γὰρ

L. 3. Ἐγὼ μὲν ἠρκέσθην] Darius, cnm jam fractas ſuas res viderit, ſeque multis cladibus debilitatum, Legatos ad Alexandrum miſit, qui pacem peterent, offerrentque illi Darii filiam & dimidium regni Perſiæ: quas conditiones pacis eam offerri ſenſerit Parmenio, dixit, *Ego eas acciperem, ſi eſſem Alexander*; cui Alexander, *& ego quidem, ſi eſſem Parmenio:* quo dicto innuebat Alexander ſe majores animos & ſpes, quàm Parmenionem, habere, nihilque ſibi victoriâ partum videri, ſi quid pariendum ſupereſſet. Poſt hæc verba incipit ſecundus & longè maximus hujus Commentarii Hiatus: octo enim folia in MSto Par. (ut dicit Cl. Boivinus) deſunt: conjicit verò ille, nec temerè quidem, duo ex his octo foliis in recentioribus MSis, ex illo natis, etiamnum ſervari; Uncis incluſi ea verba, quæ Gabr. de Petra protulit ex Plutarchi Alexandro & ex Homero, ad ſupplendam ſententiam & ante & poſt hiatum; quædam verò immutavi, cum ille ediderit, Ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φήσαντι, Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, Κἀγὼ νὴ Δία, εἰπών, εἰ Παρμενίων ἤμην, τὸ αὐτοῦ μεγαλόφρον δείκνυσιν * * * * * Hic addi poteſt Sublimis illa Scauri defenſio, quæ extat in Quinct. Inſt. Or. l. 5. c. 12. *Quintus Varius Sucronenſis ait Æmilium Scaurum remp. P. R. prodidiſſe; Æmilius Scaurus negat:* Et illud Iphicratis, qui cum Ariſtophontem, quo accuſante

Sublimia ſunt, cadunt in illos qui maximè elatis ſunt animis: illud enim, quod Parmenioni dicenti, " Ego quidem contentus eſſem [*condi-* " *ditionibus oblatis*, ſi eſſem Alexander," *reſpondit Alexander*, dicens, " Et ego quidem, ſi eſ- " ſem Parmenio," ipſius animi magnitudinem oſtendit: ut etiam in illo, *quod de Diſcordiâ dicit Homerus*,

In cælo ſtabilivit caput ſuum, & humi graditur,

Homerici ingenii Sublimitatem determinat] diſtantia à terrâ ad cœlum; & hanc aliquis dicat non potius menſuram Diſcordiæ quàm Homeri. Cui diſſimile eſt illud Heſiodi de Triſtitiâ, ſi quidem ſtatuendum ſit etiam *poëma illud dictum* Scutum eſſe Heſiodi,

Ejus ex naribus humores fluebant.

Neque

cuſante reus erat, interrogâſſet, *An is acceptâ pecuniâ remp. proditurus eſſet*, iſque id negâſſet: *Quod igitur* (inquit) *Tu non feciſſes, Ego feci?*

L. 8. Τὸ ἐπ' οὐρανὸν &c.] Reſpicit ad Iliad. δ. v. 443. ubi dicit Hom.

Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Quod & Virg. de Famâ dicens imitatur,

Ingrediturque ſolo, & caput inter nubila condit.

Æn. l. 4. v. 177.

Nec aliter ſonat id quod in Sapient. Solomonis c. 18. v. 16. dicitur, *Omnipotens tuus ſermo uſque ad cælum pertingebat, ſtabat verò ſuper terram.*

L. 12. Τῆς ἐκ &c.] Vide Heſiodum in *ſcuto Herculis* v. 267. ubi apparet (ut Faber & Dacierus dicunt) Ἀχλὺν non eſſe *Tenebras*, ſed *Triſtitiam*.

L. 1.

οὐ γὰρ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἴδωλον, ἀλλὰ μισητόν. Ὁ δὲ πῶς μεγεθύνει τὰ δαιμόνια;

Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.

Τὴν ὁρμὴν αὐτῶν κοσμικῷ διαστήματι καταμετρεῖ. Τίς οὖν οὐκ ἂν εἰκότως διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ μεγέθους ἐπιφθέγξαιτο, ὅτι, ἂν δὶς ἑξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ τῶν θεῶν ἵπποι, οὐκέθ' εὑρήσουσιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς θεομαχίας φαντάσματα,

Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξεν μέγας οὐρανός, Οὔλυμπός τε.

Ἔδδεισεν

L. 1. Ὁ δὲ πῶς μεγεθύνει] Manutius habet ὑπερμεγεθύνει ſine interrogatione: ſed πῶς ſine ὑπὲρ extat in MSto Par. & omnibus, præter Manutianam, Editionibus.

L. 3. Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς &c.] Verſus hi ſunt in Hom. Iliad. ε. v. 770.

L. 5. Ὑψηχέες ἵπποι] Ita MSti Vat. 2. & 3. & Ambr. necnon Editio Robortelli, & vulgatæ Homeri editiones: Manutius hîc impreſſit ὑψαύχενες: ſunt verò equi ὑψηχέες, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν, vel quorum (ut cum Virgilio loquar)

—— *ſonitu quatit ungula campum.*

L. 8. Ὅτι, ἂν δὶς ἑξῆς &c.] Vox ἑξῆς videtur hîc ſignificare, *æqualiter, pari modo, & impetu*: fortaſſe tamen legendum eſt non ἑξῆς, ſed ἐξ ἴσης, ut in fine Sect. 33. docti nonnulli legendum arbitrati ſunt. Sed magis notatu dignum videtur, quomodo Longinus hîc Homerico velut numine inflatus eſt: non illam Poëtæ divini ἔννοιαν probat modò, & admiratur; ſed imitatur, pæne dixeram in altius quiddam tollit: Spatium, quod Homerus unicuique iſtorum equorum ſaltui tribuit, tantum eſt, quantum aliquis oculo poteſt metiri, cum aërem inſpiciat in altiſſima ſpeculâ poſitus, & mare verſus, ubi nihil videnti obſtat, oculos ſuos intendens: Hoc magnum eſt ſatis: Sed Longinus quiddam vel hoc Sublimius protulit: non enim conjectu cujuſvis oculorum eos ſaltus terminat, ſed totum mundi ſpatium duobus iſtiuſmodi ſaltibus non ſuffecturum pronunciat.

neque enim fecit imaginem terribilem, ſed odioſam. Ille autem *ſc. Homerus* quomodo Sublimia reddit ea, quæ de Diis *fingit?*

Quantumq; verò aëris-per-horizontem-extenſi ſpatium homo videt oculis
Sedens in ſpeculâ, proſpectans in nigricantem pontum,
Tantum ſaltu conficiunt deorum altiſoni equi.

motum eorum celerem mundi ſpatio metitur: quis igitur non ob excellentiam *hujus* Sublimitatis jure dixerit, ſi bis eodem modo ad ſaltandum ſe concitent Deorum equi, eos non amplius inventuros in mundo locum? Valde Sublimes ſunt etiam illæ de pugnâ Deorum imagines,

Circum autem inſonuit magnum cælum Olympuſque,

Timuit

L. 11. Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξεν] Inter hunc verſum & ſequentem ponitur in poſterioribus Edit. Longini καὶ, notantque Interpretes primum verſum, nonnihil mutatum, inveniri apud Hom. Il. φ. v. 388. ſequentes verò verſus inveniri in Iliad. υ. v. 61. &c. ſed opinor Longinum tum primum verſum tum ſequentes ex eodem loco, nempe ex Iliad. υ. citâſſe, aut ſaltem putâſſe eos omnes in uno loco extitiſſe; deeſt enim καὶ in MS. Vat. 2. & in Edition. Robortelli & Manutii. Fr. Portus eam particulam primus ex conjecturâ in textum inſeruit: at in iis, quibus Longinus hunc Homeri locum paulo infrà laudat, planè videmus eum hos omnes verſus unà conjunctos putâſſe; πάνθ' ἅμα οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, &c. ubi enim ſunt οὐρανὸς & τὰ ἀθάνατα, ſi primum verſum ab illâ Deorum pugnæ, quæ in ſequentibus verſibus occurrit, deſcriptione ſejungas? Videamus igitur annon in vulgatis Homeri editionibus Il. υ. ante verſum 61. interponendus ſit iſte verſus Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξεν &c.

L. 1.

Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς.
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ἔπειτα
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.

Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναῤῥηγνυμένης μὲν ἐκ βάθρων γῆς, αὐτοῦ δὲ γυμνουμένου ταρτάρου, ἀνατροπὴν δὲ ὅλου καὶ διάστασιν τοῦ κόσμου λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ· Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μὲν, πλὴν εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, παραδιδοὺς τραύματα θεῶν, στάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάθη πάμφυρτα, τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν ἀνθρώπους, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει, θεοὺς πεποιηκέναι, τοὺς θεοὺς δὲ ἀνθρώπους. Ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος· τῶν θεῶν δ'

οὐ

L. 1. Ἔδδεισεν &c.] Locus eſt in Iliad. υ. v. 61. quem imitatus eſt Virgilius in l. 8. Æneid. v. 243.

Non ſecus, ac ſi quâ penitus vi terra dehiſcens
Infernas reſeret ſedes, & regna recludat
Pallida, Diis inviſa; ſuperque immane barathrum
Cernatur, trepidentque immiſſo lumine Manes.

Sed hæc apud Virgilium, per ſimilitudinem dicta, minus lectorem commovent, quàm illa apud Homerum, quæ Poëticæ pars ſunt hiſtoriæ, &, quaſi tantùm non ad quodvis temporis punctum futura, narrantur.

L. 6. Ἐπιβλέπεις &c.] Magnifica illa Deorum pugnantium deſcriptio nec breviùs nec planiùs nec Sublimiùs, quàm eſt apud Longinum, explicari & quaſi ob oculos poni poteſt: hoc eſt veri Critici, poſſe virtutes Scriptorum & acutè videre, & aptè depingere.

L. 11.

Timuit etiam ſubtus rex inferorum Pluto:
Territuſque ſolio exiliit & exclamavit, nè ei deſuper
Terram reſcinderet Neptunus quaſſator-terræ;
Domuſque mortalibus & immortalibus apparerent
Viſu terribiles, ſitu ſentæ, quaſque horrent ipſi Dii.

Videſne, amice, quomodo, diſruptâ quidem ex *ſuis* ſedibus terrâ, ipſoque nudato tartaro, & toto mundo ſubverſo diſſipatoque, omnia ſimul, Cœlum, Orcus, mortalia, immortalia cum pugnâ, *quæ* tunc *fuit*, confligantur & periculum unà ſubeunt? Sed hæc, *quæ ſunt* terribilia quidem, niſi allegoricè accipiantur, omnino ſunt impia, nec ſervantia decorum: Homerus enim mihi videtur, cùm *literis* tradit Deorum vulnera, diſſidia, ultiones, lacrymas, vincula, eaque omnis generis, quæ patiuntur, mala, Homines, qui rebus Iliacis *interfuerunt*, Deos, quantum potuerit, feciſſe; Deos vero Homines. Sed nos quidem, *ſi* infelices *ſimus*, manet mors, malorum portus: Deorum verò non naturam *ſolùm*,

L. 11. Πλὴν εἰ μὴ] Tria hæc verba nihil aliud ſignificant quàm *niſi*, ut in Sect. 11. πλὴν εἰ μὴ ἐν οἴκτοις, & in Sect. 44. πλὴν εἰ μή τι πάντων. MSti Vat. duo, & Ambr. & Edit. pr. habent πλὴν ἄλλως εἰ μή.

L. 12. Παντάπασιν ἄθεα] Delevi καὶ otioſam particulam ante παντάπασιν auctoritate MSti Vat. 3. & Editionum Robort. & Manutii: primus eam F. Portus ex errore (ut videtur) typographico edidit.

οὐ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τῶν περὶ τὴν θεομαχίαν ἀμείνω τὰ, ὅσα ἄχραντόν τι καὶ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄκρατον παρίστησιν, οἷα (πολλοῖς δὲ πρὸ ἡμῶν ὁ τόπος ἐξείργασται) τὰ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος,

—— Τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.
Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δὲ πέτοντο ——

Ταύτῃ καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεσμοθέτης, οὐχ ὁ τυχὼν ἀνὴρ, ἐπειδὴ τὴν τοῦ θείου δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε, κἀξέφηνεν· εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ γράψας τῶν νόμων, "Εἶπεν ὁ θεὸς," φησί· τί; "γενέσθω "φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο." Οὐχ

ὀχληρὸς

L. 4. Ἄκρατον] Petra conjecit legendum eſſe *ἀκήρατον immortale*, quæ lectio bene reſpondet ei, quod paulò infra in loco Homeri citato legitur, *ἀθανάτοισι*: habet etiam MS. El. in margine *ἀκήρατον*.

L. 6. Τρέμε] Conſule Homeri Iliad. ν. v. 18, 19, 27 &c.

L. 7. Καὶ κορυφαὶ] Hunc verſum addidi, ſecutus MStos Vat. 2. & 3. & Ambr. & El. & Editiones Robort. & Manutii: interque tertium & quartum verſum delevi καὶ eâdem ferè auctoritate fretus; quam particulam Tollius primus in textum induxit. Quamvis ille verſus καὶ κορυφαὶ non in illo Homeri loco (ſc. Iliad. ν. v. 18. &c.) appareat, & quamvis verſus βῆ δ' ἐλάαν ſeparati ſint apud Homerum à prioribus tribus verſibus, tamen tutius eſſe reor Longinum ad fidem optimorum MStorum & Editionum ob oculos lectoris ponere: fortaſſe memoriter hæc citavit; certè id quod ſcripſerit Longinus, non quod ſcribere debuiſſet, Editoris eſt exhibere.

L. 13.

ſolùm, ſed infortunium fecit æternum. Multùm autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum *ab illo dicuntur*, ſunt illa, quæcunque repræſentant Numen, ut revera *eſt*, intaminatum, & magnum, & purum; qualia *ſunt* (à multis autem ante nos hic locus tractatus eſt) illa, quæ de Neptuno *dicuntur*,

——Tremebant autem montes ſpatioſi, & ſylva,
Et vertices, & Trojanorum urbs, & naves Achivorum
Sub pedibus immortalibus Neptuni incedentis:
Tendebatque ire per undas: exultabant autem balænæ ſub ipſo
Undique è latebris, neque ignorabant Regem:
Cum *lætitiâ etiam mare ſe dividebat; hi verò volabant* &c.

Ad hunc modum etiam ille Judæorum legiſlator, vir minimè vulgaris, poſtquam potentiam Numinis, pro dignitate ejus mente concepit, etiam declaravit; ſtatim in principio legum *ſuarum* ſcribens, "Dixit Deus," inquit: quid? "ſit lux, & fuit; ſit terra, & fuit." Non moleſtus

L. 13. Κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε] Ita MSti duo Vaticani, Ambr. & Editio Robort. nec aliter ferè MS. El, qui habet ἐχώρειτε: illa vulgata vox (quæ Manutii eſt) ἐγνώρισε minùs valet, quia ἐγνώρισε & ἐξέφηνε ferè ſynonyma ſunt.

L. 15. Γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο &c.] Clariſſimi viri Huetius & Clericus cenſent Sublimitatem hîc eſſe in rei naturâ, non aut in verbis aut in ſenſu à Moſe concepto: uſitatum eſt enim (aiunt) Hebræis ita loqui: Sed his ſe opponunt Boi-

ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἑταῖρε, δόξαιμι, ἓν ἔτι τοῦ Ποιητοῦ, καὶ τῶν, ἀνθρωπίνων παραθέμενος, τοῦ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει. Ἀχλὺς ἄφνω, καὶ νὺξ ἄπορος αὐτῷ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπέχει μάχην· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἴαντος· οὐ γὰρ ζῆν εὔχεται, (ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπράκτῳ σκότει τὴν ἀνδρείαν εἰς οὐδὲν γενναῖον εἶχε διαθέσθαι, διὰ ταῦτ' ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα αἰτεῖται, ὡς

lavius & alii; horum omnium diſſertationes vide ad finem operum Boilavii Edit. Amſt. Videtur Longinus hæc Moſis verba mutuari à Cecilio, qui à Suidâ vocatur τὴν δόξαν Ἰουδαῖος, σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.

L. 2. Καὶ τῶν ἀνθρωπίνων] Potius cum Tollio legendum eſt κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων *de rebus humanis*; ſic enim κατὰ cum Genitivo ſignificat, ut Stephani Theſaurum conſulentibus patebit.

L. 4. Νὺξ ἄπορος αὐτῷ] Ita ſe habent MSti duo Vat. Ambr. & El. in margine; item Editio Robort. & Fr. Portus eam vocem protulit ex ſuo MSto: idem ſignificat ἄπορος νὺξ, quod paulò infrà ἄπρακτον σκότος; vulgata vox ἄπειρος non concinnè ſatis ad noctem referri videtur: Notandum eſt hîc αὐτῷ idem ſignificare ac παρ' αὐτῷ *apud ipſum*, ſc. Homerum, ſic enim noſter loqui ſolet. Sect. 15. ἐπὶ τῆς Κασάνδρας αὐτῷ.

L. 6. Ζεῦ πάτερ &c.] Exſtat in Iliad. ρ. v. 645. Sed hujus loci Sublimitatem intellexiſſe nec Petra, nec Tollius videtur; quorum alter hos verſus velut ejuſmodi πάθος nobile continentes ex Ovid. Triſt. l. 1. El. 2. citavit

Nec

moleſtus fortaſſe videar, amice, ſi unum amplius *locum* Poetæ *ſc. Homeri* de iis, quæ ad homines pertinent, proponam, ut diſcas quomodo aſſuefaciat *nos* ſecum unà ingredi in Sublimia heroïca. Caligo repente & nox ignava apud illum inhibet pugnam Græcorum: hîc Ajax incertus conſilii,

At tu, Jupiter, (inquit), *libera à caligine filios Achivorum:*
Et fac ſerenitatem, daque oculis videre;
In luce verò vel perde.

Eſt reverà affectus Ajacis; non enim optat vivere, (hæc enim petitio eſſet abjectior quàm decet heroa): ſed, cum in tenebris ignavis non potuit *ſuâ* fortitudine ad generoſum ullum facinus uti, propterea indignans ſe ad pugnam inutilem eſſe, lucem quàm primum *oriri* precatur, tanquam omnino *in eâ* inventurus funus dignum

Nec letum timeo, genus eſt miſerabile leti;
Demite naufragium, mors mihi munus erit.

Alter verò protulit id, quod dicit Tellus apud Ovid. Metam. l. 2.

—— Liceat peritura viribus ignis
Igne perire tuo, cladenque auctore levare.

Harum enim Ajacis vocum Sublimitas non ex eo oritur, quòd genus lethi, nempe tenebroſum, metueret, nec quod Jovis manu perire mallet: ſed quòd, cum in iis tenebris, quæ tunc exercitum Græcorum circumdederint, non poſſet ſtrenuum ſe fortemque præſtare (caligo enim illa repentina obſtitit ſuæ victoriæ), optaret lucem iterum naſci, contentus vel perire (ſi ſic Jovi placuit), modo fortiter pugnans, ſeque de hoſtibus ſuis ultus, perierit.

ὡς πάντως τῆς ἀρετῆς εὑρήσων ἐντάφιον ἄξιον, κἂν αὐτῷ Ζεὺς ἀντιτάττηται· Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὲν ἐνθάδε οὔριος συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσιν, καὶ οὐκ ἄλλό τι αὐτὸς πέπονθεν, ἢ

Μαίνεται, ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνεται.

Δείκνυσι δ' ὅμως διὰ τῆς Ὀδυσσείας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἕνεκα προσεπιθεωρητέον), ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συντεθεικὼς ταύτην δευτέραν τὴν ὑπόθεσιν, ἀτὰρ δὴ κἀκ τοῦ λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσσείας, ὡς ἐπεισόδιά τινα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, προσεπεισφέρειν· καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τοὺς οἴκτους, ὡς πάλαι που προεγνωσμένους τοῖς ἥρωσιν, ἐνταῦθα προσαποδιδόναι· οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσσεια·

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεὺς,
Ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Ἀπὸ

L. 3. Καὶ οὐκ ἄλλό τι &c.] Senſus eſt: Ipſe etiam ſecundum ventum ſibi aſpirantem habet: non ſolùm pugnantium certamina, ſed Poëtæ etiam animus quaſi æſtuat & turbatur.

L. 5. Μαίνεται, ὡς ὅτ' Ἄρης &c.] Hi verſus occurrunt in Iliad. ο. v. 605. ſed, pro Imperfecto tempore μαίνετο & γίνετο, Longinus hîc utitur præſenti μαίνεται & γίνεται, ut verba Homeri melius ad ſuam rem accommodet.

L. 17. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ] Ita MS. Par. & Editio Robort. pro vulgatâ ἄλλο ἢ: ἄλλο verò

æquè

dignum virtute *ſuâ*, etiam ſi Jupiter ſe illi opponat. Sed enim Homerus hîc, *velut* ventus ſecundus, unà adſpirat certaminibus, & non aliud ipſe paſſus eſt *quàm heroës*, vel (*ut ejus verbis utar*)

Furit, ut cum Mars haſtam vibrans, aut ignis perniciosus
In montibus furit, profundæ in denſis receſſibus Sylvæ;
Spuma autem eſt circum os ejus.

Oſtendit tamen in Odyſſeâ (etenim hæc, *quæ ſequuntur*, pluribus de cauſis ſunt obſervanda), magni ingenii, cum jam declinet, proprium eſſe in ſenectute amorem fabularum. Illum enim compoſuiſſe hoc argumentum ſecundo in loco conſtat ex multis aliis *rebus*, ſed & ex eo quòd reliquias Iliacorum laborum in Odyſſeâ, tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerit; & mehercule ex eo quòd lamentationes & dolores, ut quos olim anteà cognôſſent heroës, illic enarraverit: Odyſſea enim nihil aliud eſt quàm epilogus Iliadis;

Illic quidem Ajax jacet martius, illic etiam Achilles,
Illic verò Patroclus, diis ſimilis conſiliarius:
Illic etiam meus carus filius.

Ex

æquè ac ἀλλὰ vocalem ultimam ante ſequentem vocalem amittere ſolet.

L. 19. Ἔνθα μὲν &c.] Verba ſunt Neſtoris in Odyſſ. γ. v. 109.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἶμαι, τῆς μὲν Ἰλιάδος, γεγραμμένης ἐν ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον τὸ σωμάτιον δραματικὸν ὑπεστήσατο καὶ ἐναγώνιον· τῆς δὲ Ὀδυσσείας τὸ πλέον διηγηματικὸν, ὅπερ ἴδιον γήρως. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος· οὐ γὰρ ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦθα σώζει τὸν τόνον, οὐδ' ἐξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἱζήματα μηδαμοῦ λαμβάνοντα, οὐδὲ τὴν πρόχυσιν ὁμοίαν τῶν ἐπαλλήλων παθῶν, οὐδὲ τὸ ἀγχίστροφον καὶ πολιτικὸν, τῆς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωροῦντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανοῦ καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημουμένου, τὸ λοιπὸν φαίνονται τοῦ μεγέθους ἀμπώτιδες

κἀν

L. 2. Σωμάτιον] Singuli Iliados & Odyſſeæ libri ποιήματα paulo infrà vocantur: σωμάτιον igitur ſignificat ſive volumen, ſive corpuſculum (ut id vocat Marius Victorinus) omnes vel Iliadis, vel Odyſſeæ libros in ſe continens; inde illud Poëtæ.

——Sacri lacerum collegit corpus Homeri.

L. 5. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ &c.] Nihil hoc aut ſimilius aut Sublimius dici poteſt. Homeri Odyſſeam (ſenectutis & vergentis ætatis opus, in omnibuſque, ſi excipias vim & impetum, Iliadi parem) cum occidente Sole, cujus eadem manet magnitudo, etiam quum vehemens fervor ſe remiſerit, comparandam putat. En Longinum tam ſuarum, quàm alienarum dicendi virtutum commonſtratorem! Optimis auctoribus par, optimos laudat: nec ſolum anteceſſores ſuos ad veras ſcribendi leges revocat, ſed poſteris etiam legem ſe ſcribendi, atque exemplar tam ingenii quàm judicii exhibet.

L. 11. Ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας &c.] Ita Editio pr. & omnes MSti: ſed Manutius illud ἐκ omiſit.

L. 12. Ἀλλ', οἷον ὑποχωροῦντος &c.] Senſus, qui multum (ne dicam fruſtra) vexavit Interpretes,

Ex eâdem cauſâ, opinor, totum corpuſculum Iliadis, quæ ſcripta fuit in vigore *ejus* ſpiritûs, actione & certaminibus plenum fecit: Odyſſeæ autem *corpuſculum* maximâ ex parte narratione plenum, quod proprium eſt ſenectutis. Unde in Odyſſeâ comparare poteſt aliquis Homerum ſoli occidenti, cujus ſine vehementiâ *ardoris* permanet magnitudo: neque enim amplius hîc conſervat intentionem *animi* parem poëmatibus illis Iliacis, neque Sublimitates ubique (*ut ibi*) æquales & nuſquam *quaſi* ſubſidendo ſe remittentes, neque idem illud ſibi ſemper ſupervenientium affectuum flumen, neque verſatile *illud dicendi genus* & concertatorium, Viſionibus à veritate *ductis* cumulatè repletum: ſed, velut oceani recedentis in ſe & à ſuis finibus relicti, *ita Homeri in Odyſſeâ* deinceps apparent Sublimitatis receſſus etiam in illis fabuloſis & incredibilibus

terpretes, hic eſt, ni fallor: Quemadmodum cum Oceanus in ſe refluit, æſtuſque ejus ſubſidit, ea litoris pars, quæ ab aquâ relinquitur & quaſi Oceani defectus eſt, oſtendit tamen quantus ſit, quámquè immenſis pæne limitibus continetur: eodem modo in Odyſſeâ, etiam cum Homerus vim ſuam remittit & ad fabuloſos incredibileſque Ulyſſis errores labitur, apparent tamen magnitudinis quædam veſtigia, quæ receſſum non aliûs, quàm Sublimis alicujus ingenii, indicant.

L. 13. *Περὶ τὰ ἴδια μέτρα*] Ita Editio Robort. & MSti duo Vat. El. Ambr. Ven. necnon Par. dicat licet falsò Tollius in hoc poſteriore legi *περὶ τ' ἀΐδνα τέλματα*: quippe erravit ille (ut paſſim ſolet) in hoc MSto citando: *τὸ μέτρον* hîc ſignificat *finis, limes, terminus*, cujuſmodi eſt Oceano litus. Vulgatum *τέρματ'* à Manutio profectum eſt.

κἂν τοῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάνοις. Λέγων δὲ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων, καὶ τῶν περὶ τὸν Κύκλωπα, καί τινων ἄλλων· ἀλλὰ γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου. Πλὴν ἐν ἅπασι τούτοις ἑξῆς τοῦ πρακτικοῦ κρατεῖ τὸ μυθικόν. Παρεξέβην δ' εἰς ταῦθ', ὡς ἔφην, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρον ἐνίοτε ῥᾷστον κατὰ τὴν ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ παρατρέπεται· οἷα τὰ περὶ τὸν ἀσκὸν, καὶ τοὺς ἐκ Κίρκης συοφορβουμένους (οὓς ὁ Ζωΐλος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα), καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων ὡς νεοσσὸν παρατρεφόμενον Δία, καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ ναυαγίου δέχ' ἡμέρας ἄσιτον, τά τε περὶ τὴν μνηστηροφονίαν ἀπίθανα· τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν ταῦτα, ἢ τῷ ὄντι τοῦ Διὸς ἐνύπνια; Δευτέρου δὲ ἕνεκα προσιστορείσθω τὰ

κατὰ

L. 1. Καὶ ἀπίστοις πλάνοις] Vulgò πλάνῳ. ſed proculdubio legendum eſt πλάνοις, cui fidem facit ſenſus loci, quem verſio Latina exhibet.

L. 2. Τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ χειμώνων &c.] Vide Odyſſ. ε. v. 313 &c. & μ. v. 405 &c. ubi tempeſtates optimè deſcribuntur: miror equidem, quòd Cl. Dacierus hæc ita verterit, ut Longinum has tempeſtatum deſcriptiones culpantem faceret: cum in ſequenti Sectione Longini hæc ſunt verba, Ἐπὶ τῶν χειμώνων ὁ Ποιητὴς (ſc. Homerus) ἐκλαμβάνει τῶν παρακολουθούντων τὰ χαλεπώτατα.

L. 7. Κατὰ τὴν ἀπακμὴν] Manutium ſequor, qui legit ἀπακμὴν, quòd ea vox ſignificat *remiſſio vigoris*, ut videre eſt paulò infrà, cum dicitur ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους —— Interim MSti Par. & Vat. 3. & El. itemque Editio Robortelli habent ἀκμὴν.

L. 8. Τὰ περὶ τὸν ἀσκὸν] Vide Odyſſ. κ. v. 19.

L. 9. Ἐκ Κίρκης] Ita Manutius, Edit. pr. & MSti Par. aliique, opinor, omnes: ſed ἐκ in ἐν mutavit Faber (quem Tollius ſecutus eſt), ut ſit *in domo Circes*: ſed notandum eſt ἐκ idem aliquando ſignificare ac ὑπὸ, monente Stephano in ſuo Gr. Theſauro, qui hæc exempla profert ex Herodoto ἐκ φύσεως δοθείς, & ἐκ Πρηξάσπεος προδεδόσθαι. Reſpicit hîc Longinus ad Odyſſ. κ. v. 239.

L. 9.

dibilibus divagationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus ſum earum, *quæ* in Odyſſeâ *deſcribuntur*, tempeſtatum, & eorum quæ ad Cyclopem attinent, & aliorum quorundam: ſed *hæc* appello ſenectutem, ſenectutem tamen Homeri. Imò in omnibus his & ſingulis plus eſt fabulæ, quàm actionis. Digreſſus ſum verò ad hæc, ut dixi, oſtendendi causâ quàm facillimè Sublimia ingenia, cum vigor *eorum* ſe remiſerit, ad nugas nonnunquam deflectuntur; cujuſmodi ſunt ea, quæ *finguntur* de utre; & de iis, qui porcorum more à Circe paſti erant, (quos Zoïlus vocavit porcellos flentes); & de Jove, pulli inſtar, à columbis nutrito; & de illo, qui in naufragio inediam decem dierum ſuſtinuit; & ea, quæ de procorum cæde *finguntur*, incredibilia: quid enim aliud poſſimus hæc dicere, quàm reverà Jovis ſomnia? Secundam autem ob cauſam memo-

Ibid. Ζωΐλος] Maximè infame nomen Auctoris cujuſdam è Thraciâ oriundi, qui contra Homeri & Iliadem & Odyſſeam librum edidit, eumque inſcripſit ψόγον Ὁμήρου: quod ſui temporis homines ægrè ferentes morte eum punierunt, & quaſi victimam læſo Homeri Genio mactârunt: nimium ille auſus eſt, nimium certè illi effecerunt.

L. 10. Τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων] Odyſſ. μ. v. 62.

L. 12. Ἄσιτον] Poſt hanc vocem Tollius addidit ex ingenio Ὀδυσσέα, (qui proculdubio hîc ſubintelligendus eſt), contrà omnium librorum tam ſcriptorum quàm impreſſorum fidem: hoc, opinor, ſcribere eſt, non edere. Conſule Odyſſ. μ. v. 447.

Ibid. Περὶ τὴν μνηστηροφονίαν] Odyſſ. χ. v. 79 &c.

L. 14. Τοῦ Διὸς ἐνύπνια] Senſus eſt: Illa quidem ſuprà memorata ſunt ſomnia, ſed Jovis ſomnia, i. e. in ſuo genere præſtantiſſima.

L. 3.

κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, ὅπως ᾖ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται· τοιαῦτα γάρ που, τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη.

Sect. X. Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχοιμεν ὑψηλοὺς ποιεῖν τοὺς λόγους δυνάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψους αἴτιον, τὸ τῶν ἐκφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα, καὶ ταῦτα τῇ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνθέσει καθάπερ ἕν τι σῶμα ποιεῖν δύνασθαι· ὃ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὴν ἀκροατὴν τῶν λημμάτων, ὃ δὲ τῇ πυκνώσει τῶν ἐκλελεγμένων προσάγεται. Οἷον ἡ Σαπφὼ

L. 3. Περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως —— οἰκίαν] Vide Odyſſ. α. & γ. & δ. ubi Procorum mores, & vivendi in Ulyſſis ædibus methodus benè deſcribuntur.

L. 6. Ἔχοιμεν] Ita Robort. & MSti Par. & Ambr. pro quo Manutius habet ἔχομεν.

L. 10. Ἐκφερομένων] Ita omnes MSti & Editiones; pro quo Tollius legit ἐμφερομένων *quæ illic continentur*: ut in Sect. 12. ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι &c.

L. 12. Ὃ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὴν ἀκροατὴν τῶν λημμάτων, ὃ δὲ &c.] Sic edendum curavi ſecutus auctoritatem MStorum. Primò editio Robort. & MSti Vat. duo, & Par. El. & Ambr. habent ὃ μὲν —— ὃ δὲ, non (ut Manutius legit) τὸ μὲν —— τὸ δὲ: voces verò ὃ μὲν —— ὃ δὲ ſignificant, *partim, partim*, ut videntur in N. T. Matth. 13. 8, & 23. ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. Porro pro vulgatâ lectione τῶν λημμάτων τὴν ἀκροατὴν (quæ ex Manutio profecta videtur) in omnibus MStis, itemque in Editione Robort. verba leguntur hoc ordine τῇ ἐκλογῇ τὴν ἀκροατὴν τῶν λημμάτων, ubi ſi ſana vox eſſet ἀκροατὴν, locum ſibi non aptum occupaſſet: Faber conje-

memorentur hæc de Odyſſeâ; *nempe*, ut tibi notum ſit, quomodo remiſſio vigoris Affectuum in magnis proſæ ſcriptoribus & poëtis in moratum dicendi genus diſſolvatur: talia enim, quæ de Ulyſſis domo moratè ab illo vitam *procorum* deſcribentia narrantur, ſunt inſtar comœdiæ cujuſdam mores hominum exprimentis.

Præcipuarum circumſtantiarum delectum & conjunctionem Sublimitatem efficere.

Agedum nunc, videamus ſi quid aliud habeamus, quod poſſit ſcripta efficere Sublimia. Nam, cum in omnibus rebus naturaliter inſident quædam particulæ cum ipſâ materiâ unà natæ, neceſſariò *hoc* nobis eſſet Sublimitatis cauſa, ſi poſſemus ſemper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, & hæc conjunctione inter ſe factâ quaſi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumſtantiarum ſummarum, partim autem conſtipatione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ acci-

cit legendum eſſe τῶν ἄκρων λημμάτων, ſed Tollii conjectura magis placet, qui legit τῶν ἀκροτάτων λημμάτων, ad lectionem codicum accommodatiùs: Certè Emendatione hîc opus eſt, quia hæc Longini oratio non de quovis *lemmate*, ſed de optimis & maximè ſublimibus inſtituitur; ſic paulò infrà de Sappho loquitur, τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι: ſic etiam in Sect. 11. Longinus dicit περιγραφή τις ἦν ἐκεῖνο τῶν ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα σύνταξις: & in fine hujus Sect. ἡ λῆψις, ὡς ἔφην, τῶν ἄκρων, καὶ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις ἀπειργάσατο τὴν ἐξοχήν.

Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἑκάστοτε λαμβάνει. Ποῦ δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι·

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

Ἔμμεν'

L. 1. Σαπφὼ] Sappho fuit Poëtria Lesbia, Sapphicique (quale eſt ſequens Ode) carminis inventrix : cujus tamen nullum ferè poëma extat, ſi excipias hanc Oden, unamque aliam, quæ apud Dion. Halicarn. περὶ συνθέσεως &c. legitur. Titulus hujus Odes apud Urſinum in fragmentis Sapphûs eſt, πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην : & rectè quidem ; Plutarchus enim (ut prætercam teſtimonia Tatiani, Max. Tyrii, Suidæ, & Philoſtrati in vitâ Apollonii Tyan. quæ edidit Urſinus) in Ἐρωτικῷ habet hæc verba, Ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι &c. Adde quòd Strabo & Athenæus nos docent nomen huic mulieri fuiſſe *Doricam*, eamque à *Charaxo* Sapphûs fratre amatam fuiſſe. Puta igitur, Lector, hanc Doricam, amicam infamem Sapphûs, familiariter Charaxum ſermone hoſpitioque excepiſſe, imò in amatoris loco habuiſſe. Intervenit derepente Sappho, vidit, vehementer commota eſt ; & in hâc Ode conatur ea omnia, quæ tunc animo furens paſſa eſt, exprimere. Hoc eſt, ut opinor, Odes argumentum : Ille igitur, cui hæc nota ſunt, parùm probabit Boïlavii, qui hanc Oden ſermone Gallico donavit, ſequentes verſus :

——dans les doux tranſports,
où s'égare mon ame.

Et,

——je tombe en des douces
langueurs.

vox enim *doux* longè aliter ſonat, quàm furentis animi Sapphûs æſtus requirit.

Apud Catullum extat hujus Odes (non Verſio, ut vulgò putant, ſed) Imitatio : multa enim mutavit, ut ea ipſi ſuæque Lesbiæ convenirent, nec eam totam in animo habuit Latinè exprimere : unde eos cenſeo Criticos erràſſe, qui vellent hanc Oden ad Catullianæ Imitationis fidem emendare.

Nec ſolum Catullus eam imitatus eſt, ſed & Lucretius ; quorum prior ſic ad Lesbiam ſuam ſcribit.

Ille

accidunt furoribus amatoriis, perpeſſiones ex circumſtantiis, & ex ipsâ veritate undique ducit: Ubi autem hanc excellentiam oſtendit? *nempe* quando egregia eſt in eligendis præcipuis earum *circumſtantiarum* altiſſimiſque, & in iis inter ſe connectendis:

Videtur mihi ille æqualis Diis

Eſſe

Ille mî par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt, ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem Te
Spectat & audit

Dulce ridentem; miſero quod omnes
Eripit ſenſus mihi: nam ſimul Te,
Lesbia, aſpexi, nihil eſt ſuper mî
* * * *.
Lingua ſed torpet, tenuis ſub artus
Flamma dimanat; ſonitu ſuopte
Tinniunt aures, gemina & teguntur
Lumina nocte.

Poſterior verò in l. 3. v. 153. huc reſpiciens dicit,

Verùm ubi vehementi magis eſt commota metu mens,
Conſentire animam totam per membra videmus:
Sudores itaque & pallorem exiſtere toto
Corpore, & infringi linguam, vocemque aboriri,
Caligare oculos, ſonere aures, ſuccidere artus;
Denique concidere ex animi terrore videmus
Sæpe homines ——.

L. 3. Ποῦ δὲ τὴν ἀρετὴν] Ita omnes Editiones & MSti: ſed Faber legendum conjecit ποῦ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν &c. quod nollem factum: Longinus enim voce ὁ pro αὐτὸς vel οὗτος per omnes illius articuli caſus utitur: ſic in Sect. 4. occurrit καὶ τὸ (i. e. τοῦτο,) τὴν ἀνεψιὰν &c. Sect. 7. ἂν τὸ (i. e. αὐτὸ) συνεχὲς ἐπισκοπῇς. Sect. 16. ὀλίγα τῶν, i. e. τούτων. Sect. 28. τῇ (i. e. ταύτῃ) τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως συγχεάμενος ἐυμέλειαν. Et Sect. 43. τοὺς τούτων (aliàs τῶν) ὅτι πορρωτάτω &c. Sæpius etiam alibi hoc loquendi genus occurrit, præſertim in ſacris N. Teſt. libris.

L. 6. Φαίνεταί μοι κῆνος] Poſt tot viros doctiſſimos hanc Oden velle emendare, vereor ne mihi non concedatur: ſed vetuſtiſſimi MSti Par. aliorumque MStorum veſtigia ſecutus, multa hic emendanda cenſeo: nam pro vulgato κῆνος MSti Par.

Ἔμμεν' ὤνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἆδυ φωνεύ-
σας ὑπακούει.
Καὶ γελαῖς ἱμερόεν· τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔτ' εἴκει,
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε· λεπτὸν δ'

Αὐτίκα

Par. & Ambr. habent κῆνος, quam lectionem etiam Voſſius protulit ex Apollonio Alexandrino in Grammaticâ; notavit item Joh. Grammaticus in ſuo de Dialectis tractatu κῆνος Æol. dici pro ἐκεῖνος: fortaſſe tamen legendum eſt τῆνος pro ἐκεῖνος, quæ vox Æolicè ſcribentibus uſitatior eſt.

L. 1. Ἔμμεν' ὤνηρ, ὅστις] Manutius edidit ἔμμεν' ἢ μὴν: ſed cum Editio pr. habet Ἐμπρέπων ἥρως, ὃς &c. cum MSti Vat. duo habent Ἐμμένον ἥρως τις, cumque MSti Par. & Ambr. & El. habent Ἐμμένων ἥρως τις, legendum omnino cenſeo cum Cl. Voſſio Ἔμμεν' ὤνηρ, ὅστις &c. vox ὤνηρ Æol. dicitur pro ὁ ἀνὴρ, ut Corinthus in tractatu ſuo de Dialectis notavit ὦλλος legi pro ὁ ἄλλος: & in Theocrito Ὤδωνις legitur pro ὁ Ἄδωνις: & Herodot. l. 1. c. 162. dicit ὦτος ὤνηρ.

L. 2. Ἆδυ φωνεύσας] Ita Editio prima & MSti Vat. duo, & φωνεύσας Æolicè dicitur pro φωνούσης. Manutiana lectio ἀδυφώνου σεῦ non placet, quia nimis à MStorum veſtigiis receſſit. Interim MSti Par. & Ambr. habent αδυφων σαις, quod Boivinus vertere jubet in ἆδυ φωνάσαι σ': ſed vocem φωνεύσας à Sapphûs manu profectam fuiſſe cenſeo.

L. 4. Καὶ γελαῖς] Manutius edidit γέλωσας, nullum, opinor, MStum ſecutus: MSti enim Par. & Vat. duo habent γελαις: unde legendum eſſe cenſeo γελαῖς quod ſolent Æoles dicere pro γελᾷς: Dicit enim Corinthus in tract. de Dialectis, Οἱ Αἰολεῖς τὸ ἀνεκφώνητον ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου· οἷον βοᾷς βοαῖς, γελᾷ γελαῖ. Nec huic meæ conjecturæ obeſt, quòd ſyllaba *is* brevis eſt; in illo enim Sapphûs Odario, quod citat Dion. Halic. περὶ συνθέσεως &c. brevis ſyllaba in hoc loco verſûs ſæpius occurrit, e. g.

Ποικι-

Eſſe vir, qui oppoſitus tibi
Sedet, & prope te dulce loquen-
tem audit.
Et rides amabiliter: quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit:
Cum enim videam te, repentè ad me vocis
Nihil amplius venit;
Sed lingua quidem fracta eſt: ſubtiliſque
Statim

Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφρο-
δίτη,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσ-
σομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι
δάμνα
Πότνια θῦμον.

Voſſio placuit γελάïς pro γε-
λᾷν.

Ibid. Τό μοι τὰν] MSti Par. & Vat. duo habent τὸ μὴ ἐμὰν, quod Tollius contrahit in μή-μαν: Interim MS. Ambroſ. legit τό μοι ἐμὰν, & Edit. Robort. habet μοι, quamvis illîc deſit ἐμὰν, unde non diſplicet illa Cl. Boivini lectio τό μοι 'μὰν.

L. 6. Ὡς γὰρ εἴδω σε] MS. Ambr. habet ὡς γὰρ σ' εἴδω, MSti El. Vat. duo, & Par. σ' ἴδω, Editio verò prima ἴδω σε; unde Voſſius Tolliuſque legendum eſſe cenſent ὡς γὰρ εἴδω σε. Manutius ex conjecturâ, opinor, edidit ὡς ἴδον σ'.

Ibid. Βροχέως με φωνᾶς Οὐδὲν ἔτ' εἴκει] Ita Edit. prima, & MSti Par. Vat. duo, Ambr. & El. niſi quòd hic poſterior habet ἥκει non εἴκει: malè, aſpiratæ enim voces Æolibus non placuêre: vox βροχέως Æolicè dicitur pro βραχέως; eodemque modo dicitur θρο-σέως pro θρασέως, notante Joh. Grammatico: Videtur etiam βροχέως idem ſignificare quod ἐν βραχεῖ *repente*: nec quenquam moveat, quòd dicitur εἴκει με pro εἴκει εἰς ἐμὲ; ſimile eſt enim iſtud Sophoclis ἦλθες τάφον pro ἦλθες εἰς τάφον. Tollius verò legit βρόχε' ὥς με &c. ut βρόχε' ſit pro βρόχεο vel βρόχευ, quod & Æol. pro βρόγχου *è gutture*; utque ὥς με idem valeat quod εἰς ἐμὲ. Manutius edidit

Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόχον ἐμοὶ
γὰρ αὐδᾶς &c.

L. 8. Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λεπτὸν δ'] Manutius edidit ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἐάγ', ἐν δὲ λεπτὸν; ſed cum MS. Par. habet ἀλλὰ κἂν μὲν γλῶσσα ἔαγε, λεπτὸν δ', & MSti Vat. duo ἀλλὰ κἂν μὲν γλῶσσαν ἔαγε, λεπτὸν δ', malim legere ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε,

 λεπτὸν

Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημμ', ἐπιῤῥομ-
βεῦσι δ' ἀκυέ·
Καδδ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἔμμι· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσην
Φαίνομαι ἄπνους.

Ἀλλὰ

λεπτὸν δ' &c. ubi καμμὲν Æolicè ponitur pro κατὰ μὲν, & κατὰ in conſtructione conjungi debet cum ἔαγε. ut ſit κατέαγε *fracta eſt*, vel *ſe fregit lingua*: hoc eſt quod vult Catullianum illud *Lingua ſed torpet*, & Lucretianum *infringi linguam*. Porrò notandum eſt, vocalem α in ἔαγε hîc longum eſſe, ut in Sect. 3. Νῦν δ' οὐ κέκραγά σου &c. & in Theocriti Idyll. κζ. v. 22. ὅτις ἔαδε: & finalem vocalem ante alteram initialem non ſemper ſolere præcidi, exemplo ſit iſtud Homeri Iliad. α. v. 38. Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Ibid. Λεπτὸν δ' &c.] Per vocem πῦρ intelligendus eſt is ignis, qui colorem rubeum in iis, qui re aliquâ afficiuntur, efficit; eam enim per ἐρύθημα πυρῶδες explicat Plutarchus in Demetrio Poliorc. ubi dicit Antiochum ægrotantem omnia ſigna habuiſſe, quæ in ſuâ Ode Sappho notârat; & ex his Medicum reperiſſe, eum non alio morbo, quàm amore, laborâſſe: per vocem χρῷ Sappho videtur ſignificare cutem totius corporis: huic etiam ſenſui conveniunt Plutarchi in Erotico verba (p. 763. Edit. Xyland.) hujus Odes virtutes enumerantia φλέγεσθαι τὸ σῶμα, & Catulliana Imitatio *Tenuis ſub artus flamma dimanat.*

L. 2. Ὀππάτεσσιν] Ita MSti Par. & Vat. duo, & El. & Ambr. quod Æolum magis proprium eſt, quàm Manutiana lectio ὀμμάτεσσιν.

Ibid. Ὄρημμ' ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκυέ·] Manutius edidit ὄρημι, βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι: ſed cum Ed. prima habet ὀρῶμι ** κ' ἐπιβομβεῦσιν δ' ἀκυαὶ *, & MS. Vat. 2. ὄρημι ἐπιρομβεῦσι δ' ἀκυαὶ; Vat. verò 3, & MS. Par. ὀρῆ μὴ ἐπιρομβεῖσι δ' ἀκυὲ; conjecturâ legendum cenſeo ὄρημμ', ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκυέ. Vox ἀκυὲ videtur Æol. dici pro ἀκυαὶ, ut Simonides apud Clem. Alexandr. Edit. Heidelb. p. 211. l. 48. dicit Æol. νέειν pro ναίειν, & apud eundem dicit Democr. γέα pro γαῖα, unde γεάοχος pro γαιάοχος legitur apud Pindarum Olymp. Od. 13. Porrò

ἐπιῤ-

Statim cutem ignis ſubiit,
Et oculis nihil video, tinniunt
& aures mihi :
Et ſudor gelidus manat, tremorque
Totam occupat, pallidiorque herbâ
Sum, & à moriendo parum abſore
Videor exanimis :

Sed

ἐπιῤῥομβεῦσι dicitur Æol. pro ἐπιῤῥομβοῦσι, ut θορυβεῦσι occurrit apud Theocr. Idyll. 21. v. 5. pro θορυβοῦσι.

L. 4. Κὰδ δέ ἴδρως ψυχρὸς χέεται.] Multum ab hâc Manutii lectione differt illa MStorum & Editionis primæ: habent enim MSti Par. & duo Vat. ἔκα δέ μ' ἴδρως ψυχρὸς κακχέεται, niſi quòd Vat. 2. legit ἐκ δέ με &c. Editio verò pr. habet ἐκ δὲ μεῦ ψυχρὸς ἴδρως ἐκχέεται. Neutra lectio ſana eſt: at iſta vocalis α in MStorum lectione ἔκα δὲ planè nata eſt ex ultimâ literâ præcedentis vocis ἀκουαί.

L. 5. Πᾶσαν ἀγρεῖ] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: pro quo Manutius habet αἱρεῖ: ſed ἀγρεῖ dicitur Æol. pro αἱρεῖ. ſic Heſychius dicit καταγρεῖ, καθαιρεῖ. Et (ut notavit Voſſius) ipſa Sappho apud Apollonium Alex. in Grammaticâ ſic locuta eſt, ἴτα πάννυχος ἄσφι καταγρεῖ.

Ibid. Χλωροτέρα] Ita MSti Par. & Ambr. & Ed. prima: Manutius verò χλωροτέρη. Vox χλωρὸς ſignificat *ita viridis, ut in pallorem vergat*; vel ſimpliciter etiam *pallidus*, referens colorem herbarum foliorumque flacceſcentium & areſcentium: arentes enim herbæ virorem illum priſtinum paulatim amittunt & pallorem induunt: vide Steph. Theſ. in voce χλωρὸς.

L. 6. Τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσην] Ita MSti Par. & Ambr. à quibus MSti Vat. duo & El. non aliter differunt, quàm quod 'πιδεύκην aut 'πιδεῦην exhibent: Editio prima habet ὀλίγω δέω, κῆν. Sed ea lectio, quam imprimendam curavi, mihi (uti Clar. Boivino) veriſſima videtur: τεθνάκην Æol. dicitur pro τεθνάναι, & ὀλίγω 'πιδεύσην pro ὀλίγου ἐπιδεύσειν, vel ἐπιδεήσειν. Manutius edidit τεθνάναι δ' ὀλίγου δεῦσα.

L. 7. Φαίνομαι ἄπνυς] Iſta vox ἄπνυς deeſt in omnibus MStis & in Editione primâ: à Manutii conjecturâ videtur profecta eſſe: ſed cum Plut. in vi-

Ἀλλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ πένητα——

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχήν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοάς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ', ὡς ἀλλότρια, διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος. Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα γίνεται περὶ τοὺς ἐρῶντας· ἡ λῆψις δ', ὡς ἔφην, τῶν ἄκρων, καὶ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις ἀπειργάσατο τὴν ἐξοχήν· ὅνπερ, οἶμαι, καὶ ἐπὶ τῶν χειμώνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν παρακολουθούντων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα οἴεται δεινά·

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τοῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρῃσιν.
Ἄνδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
Δύστηνοί

tâ Demetrii Poliorc. hanc vocem explicat per τῆς ψυχῆς ἀπουσία, hæc lectio Manutii verior videtur, quàm Voſſiana illa, ἄλλα pro ἀλάλη muta.

L. 1. Ἐπεὶ πένητα——] Opinor Longinum non plus ex iſtâ Sapphûs Ode citâſſe, quàm quod jam habemus; reliqua enim Odes pars non (ut conjicere eſt) amplius illa, quæ amantibus accidunt, mala deſcripſit: videtur Sappho in ſequentibus velle ſe conſolari, aut potius fortem animum contrà Fœminæ illius amatæ injurias gerere.

L. 5. Ψύχεται] Alludit ad verba Odes Καδ δ' ἴδρως ψυχρὸς κέεται.

Ibid. Καίεται] Reſpicit ad illa, χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

Ibid. Ἀλογιστεῖ] Sc. cum dicat φαίνομαι ἄπνους.

Ibid. Φρονεῖ] Cùm Sappho ſe quaſi corrigens addit, ἀλλὰ πᾶν τολματὸν &c.

L. 6. Φοβεῖται] i. e. ita commovetur, ut extra ſe rapi videatur: & ita Noſter utitur hâc voce in Sect. 34. ἴδοις γοῦν Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται.

L. 12. Τὰ Ἀριμάσπεια ποιήσας] Ariſteas Proconneſius dicitur ſcripſiſſe poëma vocatum Ἀριμ-

Sed tamen *omne* eſt *audendum, quoniam pauperem* &c.

Nonne miraris, quomodo ſub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapſa, velut aliena *ab ipsâ eſſent*, requirat? & *quomodo* per vices *ſibi* oppoſitas ſimul friget, uritur, ratione caret, ſapienter ſe habet? vel enim exanimata, vel prope mortua eſt, adeò ut non unus aliquis Affectus in ipsâ appareat, ſed Affectuum cœtus. Omnia quidem hujuſmodi amantibus eveniunt: ſed delectus (ut dixi) ſummarum *circumſtantiarum* & earum conſociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, & in tempeſtatibus *deſcribendis ille* Poeta ſc. *Homerus* excerpit maximè terribiles circumſtantias: Ille enim, qui fecit *poëma dictum* Arimaſpia, hæc cenſet grandia eſſe,

Admirationi nobis hoc magnæ fuit & animis noſtris.
Homines aquam incolunt procul à terrâ in mari:

Inſelix

’Ἀριμάσπεια i. e. de rebus Arimaſporum, gentis Scythicæ, procul ab omni mari ſitæ. Verſus hi ex illo poëmate adducti videntur verba eſſe cujuſdam Arimaſpi mirantis homines velle ſe navibus committere, conantiſque nautarum tempeſtatibus oppreſſorum deſcriptionem facere.

L. 14. Θαῦμ’ ἡμῖν καὶ &c.] Ita Manutius, Robort. & MSti: ſed Faber pro ἡμῖν legendum cenſuit ἦ μλὼ σανὲ: quo enim pacto (inquit ille) ἡμῖν cum ἡμετέρῃσιν ſtabit?

Δύστηνοί τινές εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
Ὄμματ' ἐν ἄστροισι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
Ἦπου πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
Εὔχονται σπλάγχνοισι καλῶς ἀναβαλλομένοισι.

Παντὶ μὴν, οἶμαι, δῆλον, ὡς πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἡδέως. Ὁ δὲ Ὅμηρος πῶς; ἓν γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω·

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσησι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων, ἀνεμοτρεφές· ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης

Ἰστίῳ

L. 2. Ὄμματ' ἐν ἄστροισι &c.] Antitheſis vocum in hoc verſu ὄμματα, ψυχὴν, & ἄστροισι, πόντῳ partem illorum, quos hic Longinus non probat, floſculorum efficit.

L. 3. Φίλας] i. e. *ſuas, proprias:* hanc autem vocis ſignificationem Heinſio in Lectionum Theocrit. c. 5. debemus, qui primus docuit φίλον ſæpe ſignificare *meum, tuum, noſtrum* &c. vel quod eſt *cujuſque proprium.*

L. 4. Σπλάγχνοισι &c.] i. e. (ut cenſet Langbænius) *ναυτιῶσι* ſtomacho præ nauſeâ rejectante; nautis enim, non multùm mari aſſuetis, vel etiam mari aſſuetis, ſi modo vehementi tempeſtate jactentur, ſæpe accidit, ut evomendo quaſi ipſa viſcera rejecturi videantur.

L. 5. Πλέον ἄνθος ἔχει τὰ λεγόμενα ἡδέως] Ita cum MStis Par. Ven. Vat. 2. & 3. & Editione primâ cenſeo legendum, ut ſenſus ſit, *potiùs habent floridum aliquid* (ſc. quàm δεινότητα) *hæc, quæ tam dulci modo dicuntur:* Sic enim Sect. 35. (ut probaturus ſum ibi) dicit Longinus πλέον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι, καὶ μέγα καὶ καλόν: & ita Hermogenes de Ideis, l. 1. πλέον ἔχει τὸ φαιδρὸν ἢ ἀκμή: Porrò, cur non tam ſana eſt lectio τὰ λεγόμενα ἡδέως, quàm illa altera Longini in Sect. 28. ἡδέως κεκραμένον? Vulgò legitur — καὶ ἦθος, quam lectionem Tollius ſic ex conjecturâ emendat, πλέον ἄνθους ἔχει τὰ λεγόμενα, ἢ δέους: cui conjecturæ nihil habeo quod opponam, præter MStorum omnium auctoritatem.

L. 8. Ἐν δ' ἔπεσ' &c.] Vide Iliad. ο. v. 624. & confer illa, quæ Virgilius dixit in l. 1. Æneid. de tempeſtate Æneæ naves jactante,

In-

Infelix genus ſunt hominum; ſubeunt enim labores improbos:
Oculos in aſtris fixos, animam verò in ponto habent.
Sanè multum Diis ſuas manus tendentes
Precantur viſceribus turpiter rejectis.

Unicuique, puto, manifeſtum eſt, hæc, quæ dicta ſunt ſuaviter, potius habere floſculum, *quàm Sublimitatem.* Homerus autem quomodo *hanc rem depingit?* unum enim *exemplum* de multis proferatur.

Incidit autem, veluti cum fluctus velocem in navem ingruerit
Rapidus à nubibus, ventis auctus: hæc etenim tota
Spumâ operta eſt, venti verò gravis flatus

In

Incubuêre mari, totumque à ſedibus imis
Unà Eurusque, Notusque ruunt, creberque procellis
Africus, & vaſtos volvunt ad litora fluctus:
Inſequitur clamorque virûm, ſtridorque rudentum:
Eripiunt ſubitò nubes cœlumque diemque
Teucrorum ex oculis, ponto nox incubat atra:
Intonuere poli, & crebris micat ignibus æther:
Hi ſummo in fluctu pendent, his unda dehiſcens
Terram inter fluctus aperit, furit æſtus arenis.

Nec ſilendum eſt hoc in loco Auctorem Pſalmi 107. modo Sublimi, optimorumque poëtarum inſtar habente, tempeſtatis vim depinxit; dicit enim in verſibus 25, &c. *Edicit* (ſc. Deus) *& excitat ventum procelloſum, qui attollit fluctus maris. Aſcendunt* nautæ *ad cœlos, & deſcendunt iterum ad abyſſos: anima ipſorum calamitate ſe ipſa diſſolvit. Huc, illuc titubant, &, velut ebrius, loco ſtare neſciunt; tota eorum* navigandi *peritia* velut in mediis fluctibus *abſorbetur.*

Ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο φέρονται.

Ἐπεχείρησε καὶ ὁ Ἄρατος τὸ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν,

—— ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ᾽ ἐρύκει·

Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φοβεροῦ· ἔτι δὲ παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἰπών, "ξύλον ἄϊδ᾽ ἐρύκει·" οὐκοῦν ἀπείργει. Ὁ δὲ Ποιητὴς οὐκ εἰς ἅπαξ παρορίζει τὸ δεινόν, ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ· καὶ μὴν τὰς προθέσεις, ἀσυνθέτους οὔσας, συναναγκάσας παρὰ φύσιν, καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος, "ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο," τῷ μὲν συνεμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν· τῇ δὲ τοῦ ἔπους συνθλίψει τὸ πάθος ἄκρως ἀπεπλάσατο, καὶ μονονοὐκ ἐνετύπωσε τῇ λέξει τοῦ κινδύνου τὸ ἰδίωμα, "ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο φέρονται." Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος·

L. 12. Τῷ μὲν συνεμπίπτοντι &c.] Hoc artificium verba ad ſenſum accommodandi ex Homero didicit Virgilius, qui (ut dicit Langbænius) monſtrum Cyclopem non alio carmine, quàm monſtroſo, deſcripſit:

Monſtrum horrendum, informe, ingens, cui lumen ademptum.
Æn. l. 3. v. 658.

Cum verò Idem celeritatem Equorum velit depingere, quaſi Dactylorum pennis volat ejus verſus, ut in Æn. l. 8. v. 596.

Quadrupedante putrem ſonitu quatit ungula campum.

Eodem modo vorticis Trojanos merſuri vis verbis rapidiſſimis deſcribitur, ut in Æn. l. 1. v. 117, ubi Orontis navim

——Rapidus vorat æquore vortex.

Contrà, ubi velit ob oculos lectoris ponere gigantes magno molimine rem arduam tentantes, laborat ejus verſus, vocaliumque concurſu verba velut vi proferuntur, ut in Georgic. l. 1. v. 281.

Ter

In velo fremit, trepidantque animo nautæ
Timentes, parvo enim ſpatio à morte ſubvehuntur.

Tentavit & Aratus hoc idem *ab Homero ad ſuum poëma* transferre,

——*parvum autem lignum probibet mortem.*

Sed exile hoc fecit & venuſtum vice terribilis: prætereà terminos periculo conſtituit dicendo, *lignum probibet mortem:* ergo arcet. Ille verò Poëta ſc. *Homerus* ne ſemel terminos conſtituit ei, quod terribile eſt; ſed repræſentat *homines* ſemper & pænè ad ſingulos fluctus ſæpe pereuntes: Et quidem præpoſitiones, quæ conjungi non poſſunt, cogens contra *ipſarum* naturam, alteramque in alteram vi urgens, ὑπ' ἐκ θανάτοιο, tormento affecit verſum ad ſimilitudinem incidentis *nautis* tempeſtatis; & violentiâ verſui adhibitâ id, quod *in tempeſtate* patiuntur, magnificè effinxit, & tántum non impreſſit dictioni *ipſam* periculi naturam, ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Non aliter Archilochus in naufragio *fecit,*

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam
Scilicet, atque Oſſæ frondoſum involvere Olympum.

L. 16. Ἀρχίλοχος] Poëta hic primus inter eos, qui Iambos ſcripſerunt, memoratur: Scripſit etiam Elegos, quibus annumerandum cenſeo, quod hîc citatur, opus *de naufragio,* quod illum compoſuiſſe probabile eſt in obitum ſororis ſuæ mariti, quem in mari periiſſe ex Plutarchi libro de audiend. Poetis cognoſcimus. Langb.

L. 1.

λοχος ἐπὶ τῆς ναυαγίας, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης, "Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν ———," φησίν. Ἀλλὰ τὰς ἐξοχὰς (ὡς εἴποι τις) ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν φλοιῶδες, ἢ ἄσεμνον, ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη συνοικονομούμενα, τῇ τε πρὸς ἄλληλα σχέσει συντετειχισμένα.

Συνεδρός

L. 1. Ἐπὶ τῇ προσαγγελία &c.] Intelligit Demoſthenis orationem περὶ ςεφάνε, ubi Orator ille tumultum Athenienſium poſt allatum de captâ à Philippo Elatiâ nuncium deſcribit: Sed cum maximè Sublimis ille ſemper à Criticis habitus eſt locus, eum integrum hîc libet apponere. Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν· ἧκε δ' ἀγγέλλων τὶς ὡς τοὺς Πρυτάνεις, ὡς Ἐλάτεια κατείληπται· καὶ μετὰ ταῦτα οἱ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν· οἱ δὲ τοὺς Στρατηγοὺς μετεπέμποντο, καὶ τὸν σαλπιγκτὴν ἐκάλουν, καὶ θορύβου πλήρης ἦν ἡ πόλις. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν Πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον· ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε· καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίσαι καὶ προβουλεῦσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο. Καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλή, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ Πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς, καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον, κἀκεῖνος εἶπεν, ἠρώτα μὲν ὁ Κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρῄει δ' οὐδείς, πολλάκις δὲ τοῦ Κήρυκος ἐρωτῶντος, οὐδὲν μᾶλλον ἀνίστατο οὐδείς, ἁπάντων μὲν τῶν Στρατηγῶν παρόντων, ἁπάντων δὲ τῶν Ῥητόρων, καλούσης δὲ τῆς κοινῆς πατρίδος φωνῆς τὸν ἐροῦνθ' ὑπὲρ σωτηρίας.

L. 3. Ἐκκαθήραντες] Vox ἐκκαθαίρω plerumque ſignificat *expurgo*; hic vero *educo*, ut in Plat. de Rep. l. 2. ὡς ἐρρωμένως ἑκάτερον τοῖν ἀνδροῖν, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις, i. e. *in judicium educis*.

L. 5. Λυμαίνεται γὰρ &c.] Senſus eſt, ut videtur: Frivolæ, humiles & pueriles, ſententiæ, cum gravi & magnificâ oratione immixtæ ſint, totam eam lædunt, non ſecus ac ramenta lapidum, murum, qui con-

fecit, & Demoſthenes in nuntii expoſitione: *Erat enim diei veſpera*, inquit, &c. Sed præcipuas *circumſtantias*, cum optimates (ſi ita loqui liceat) eduxerint, connectebant, nihil futile, aut vile, aut è ſcholâ petitum in medio inſercientes: Hæc enim, veluti ramenta aut fruſtula *lapidum*, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates ſint unà diſpoſitæ, & mutuâ inter ſe affectione conſtructæ.

Vicina

conſtruitur, lædunt, ſi ad rimas ejus complendas immittantur; impediuntque, quo minùs ejus partes aptè & firmiter inter ſe cohæreant.

L. 6. Ἀραιώματα] Hæc vox ſignificat *interſtitia, rimas*, & forteſſe *lapidum fruſtula*, quæ ἀραιὰ *tenuia* ſunt. Faber verò legendum cenſet ἀναπληρώματα *complementa*, vel ἀραιώματα *lapilli rimis inſerti*.

L. 7. Ἐμποιοῦντα μεγέθη συνῳκονομημένα] Sic imprimendum curavi, quia Edit. pr. & MSti Vat. duo, Ven. & Ambr. itemque MS. Par. (dicat licet Tollius ibi legi συσκονομένα) habent συνῳκονομημένα i. e. *unà diſpoſita*: Longinus enim in Sect. 1. habet τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν. & in Sect. 11. dicit κατ' (ſubint. διὰ) ἐποικονομίαν ἔργων καὶ παθῶν; Interim confiteri liceat, me nihil certi habere, quod ad locum tam difficilem emendandum proferam. Vulgata vox συνῳκοδομημένα placeret, ſi MSti faverent: vox μεγέθη ſemper apud Longinum de Sublimitatibus orationis uſurpatur: prorſus autem aliter eam intelligunt, qui reddunt *magnificas ſubſtructiones*: fefellit eos, puto, ſequens vox συντετειχισμένα, quæ non hic in proprio ſenſu de muris conſtructis, ſed metaphoricè de exædificatione verborum dicitur: notandum eſt hic τὸ ὅλον adverbium eſſe *omnino*, & ἐμποιοῦντα (numeri pluralis accuſativique caſûs) ſequi verbum λυμαίνεται, quod in mediâ voce uſurpatur. Fortè, vox συνοικοδομημένα interpretamento fuit voci συντετειχισμένα; nam iſtud τε poſt τῇ abeſt ab omnibus MStis & vet. Edit.

L. 1(

Sect. XI. Συνεδρός ἐστι ταῖς προεκκειμέναις ἀρετὴ, καὶ ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν· ὅταν (δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας,) ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν. Τοῦτο δὲ εἴτε διὰ τοπηγορίαν, εἴτε δείνωσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίρρωσιν, εἴτ' ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν,

L. 1. Ἣν καλοῦσιν Αὔξησιν] Tertium jam Longinus profert modum, unde ad ſenſus Sublimes excitandos via aperitur; nempe Incrementum, ſive Amplificationem. Exemplum hujus habemus illuſtre in Virg. Æn. l. 2. v. 726.

Et me, quem dudum non ulla injecta movebant
Tela, nec adverſo glomerati ex agmine Graii,
Nunc omnes terrent auræ, ſonus excitat omnis.

Imò illuſtrius quidem, & Incrementi vim magis oſtendens, exemplum occurrit apud Ciceron. in Or. pro lege Maniliâ, ubi de Pompeio, eum laudans, ſic dicit : *Pro dii immortales! tantámne unius hominis incredibilis ac divina virtus tam brevi tempore lucem afferre Reip. potuit; ut vos, qui modò ante oſtium Tiberinum claſſem prædonum videbatis, ii nunc nullam intra Oceanum hoſtium navem eſſe audiatis?* Hîc vocibus *oſtium Tiberinum, claſſem,* & *videbatis,* oppoſitæ voces *Oceanum, navem,* & *audiatis* Pompeii de Piratis victoriam reportatam ad id, ſupra quod nihil eſſe poſſet, increſcere fecerunt.

L. 3. Ἀγώνων] Vox ἀγὼν ſignificat hîc & alibi cauſam veram, qualis in foro multâ cum contentione animi agi ſolet; unde ſæpiſſimè apud Ciceronem Oratorum adverſariæ actiones vocantur *Contentiones.*

L. 6. Τοπηγορίαν] Sic communis locus definitur apud Aphthon. in progymn. eſſe, λόγος αὐξητικὸς τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν, p. 15. Edit. Criſp. ubi exemplum loci communis contra tyrannum adducit.

Ibid. Δείνωσιν] Quinctil. l. 6. c. 2. *Hæc eſt illa, quæ δείνωσις vocatur, rebus indignis, aſperis, invidioſis vim addens oratio: quâ virtute præter alios plurimum Demoſthenes valuit.* Exemplum verò hujus δεινώσεως ſit Ciceronianum illud de Verre. *Facinus eſt vincire civem Romanum, ſcelus verberare, prope parricidium necare: quid dicam, in crucem tollere?* de quo Quinctil. Inſt. Or.

Vicina eſt etiam iis, quas jam tractavimus, virtus, quam vocant Incrementum; *ſcilicet* cum (admittentibus Rebus & Contentionibus multa initia multaſque clauſulas in periodis) illa, quæ *per ſe* magna ſunt, alia aliis ingeſta, continuâ ſerie inſurgant aſcendendo. Hoc autem ſive per *communis* loci tractationem *fiat*, ſive per exaggerationem, vel probationum corroborationem, ſive per factorum aut affectuum alterius poſt alterum

De Incremento.

Or. l. 8. c. 4. ſic commentatur. " Si tantùm *verberatus* " *eſſet*, uno gradu increverat, " ponendo etiam id eſſe *facimus*, quod erat inferius: & " ſi tantum *occiſus eſſet*, per " plures gradus aſcenderat; " cum verò dixerit *prope parricidium necare*, ſuprà quod nihil eſt; adjecit, *quid dicam* " *in crucem tollere?* ita cum id, " quod maximum eſt, occupâſſet, neceſſe fuit in eo, " quod ultrà eſt, verba deficere."

Ibid. Ἢ πραγμάτων] Hæc verba delenda eſſe cenſeo: videntur mihi fuiſſe olim in margine poſita ad explicandam vocem paulo infra ſequentem ἔργων.

L. 7. Ἐποικονομίαν ἔργων] Exemplum hujus generis Incrementi peti poteſt ex iſtis de Antonio verbis Ciceronianis, Philip. 2. *Tu iſtis faucibus, iſtis lateribus, iſtâ gladiatoriâ totius corporis firmitate, tantum vini in Hippiæ nuptiis exhauſeras, ut tibi neceſſe eſſet in populi Romani conſpectu vomere poſtridie: O rem non modo viſu fœdam, ſed etiam auditu! Si inter cœnam, in tuis immanibus illis poculis hoc tibi accidiſſet, quis non turpe duceret? in cœtu verò populi Romani negotium publicum gerens, magiſter equitum, cui ructare turpe eſſet, is vomens, fruſtis eſculentis, vinum redolentibus gremium ſuum & totum tribunal implevit.* De quo Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 4. ſic commentatur, " Quid *latera* & *fauces* ad ebrietatem? " minimè ſunt otioſa: nam " reſpicientes ad hæc, poſſumus æſtimare quantum ille " vini in Hippiæ nuptiis exhauſerit, quod ferre & coquere non poſſet illâ *gladiatoriâ corporis firmitate.* Tanta " vis fuit vini erumpentis, ut " non caſum afferret aut voluntatem, ſed *neceſſitatem*, ubi " minimè deceret, vomendi; " & cibus non recens, ut accidere

θῶν, (μυρίαι γὰρ ἰδέαι τῶν αὐξήσεων γίνοιντο), χρὴ γινώσκειν ὅμως τὸν ῥήτορα, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων καθ' αὑτὸ συσταίη χωρὶς ὕψους τέλειον, πλὴν εἰ μὴ ἐν οἴκτοις ἄρα νὴ Δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δ' ἄλλων αὐξητικῶν ὅτου περ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχὴν ἐξαιρήσεις σώματος· εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενοῦται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιῤῥωννύμενον. Ἡ μέντοι διαφέρει τοῦ ἀρτίως εἰρημένου τὰ νῦν παραγγελλόμενα, (περιγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκεῖνο τῶν ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα σύνταξις), καὶ τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα συντόμως διοριστέον.

Sect. XII. Ὁ μὲν οὖν τῶν τεχνογράφων ὅρος ἔμοιγ' οὐκ ἀρεστός. Αὔξησίς ἐστι, φασὶ, λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Δύναται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψους, καὶ πάθους, καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς οὗτος ὁ ὅρος, ἐπειδὴ κἀκεῖνα τῷ λόγῳ περιτίθησι ποιόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ᾗ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει· διόπερ ἐκεῖνο μὲν κἀν νοήματι ἑνὶ πολλάκις, ἡ δὲ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινὸς ὑφίσταται.

" cidere interim ſolet, reddetur, ſed qui uſque in poſterum diem redundaret: ſingula incrementum habent: per ſe deforme vel non *in cœtu venire*, in cœtu etiam non *populi*, populi etiam non *Romani*, vel ſi nullum *negotium ageret*, vel ſi non *publicum*, vel ſi non *magiſter equitum*. Sed alius divideret hæc, & circa ſingulos gradus moraretur: hic in Sublime etiam currit, & ad ſummum pervenit, non nixu, ſed impetu."

terum diſpoſitionem, (innumera enim genera poſſunt eſſe Incrementorum), oportet tamen oratorem cognoſcere, quòd nihil ex his per ſe ſine Sublimitate conſtituat *aliquid* perfectum, niſi in miſerationibus *movendis* mehercule, aut in rebus extenuandis. Cæterarum verò rerum Incrementum facientium cuicunque id, quod Sublime eſt, detraxeris, detrahes tanquam animam corpori; ſtatim enim ſe remittit & evaneſcit id, quod efficax in iis eſt, cum non ſit ſuffultum Sublimitatibus. Quomodo ſanè differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus, (illud enim erat comprehenſio quædam ſummarum circumſtantiarum & in unum collocatio); & quomodo in univerſum Sublimia diſcrepent ab Incrementis, breviter, ut res clariùs percipi poſſit, definitione exponendum eſt.

Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: Incrementum eſt, inquiunt, oratio ſubjectam materiam magnitudine veſtiens. Hæc enim poteſt æquè eſſe communis definitio & Sublimitatis & Affectûs & Troporum, quoniam & hæ res orationem veſtiunt certâ quâdam magnitudine: Hæc autem mihi videntur inter ſe diſcrepare in eo, quod Sublimitas quidem conſiſtat in elatione *orationis*, Incrementum autem etiam in multitudine: quare illa quidem ſæpe extat etiam in uno ſenſu, hoc autem ſemper cum abun-

Definitionem Incrementi, quâ utuntur artis ſcriptores, veram non eſſe.

ὑφίςαται. Καὶ ἔςιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασιν ὁρίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιοῦσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον· ταύτῃ τῆς πίςεως διεςῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδείκνυσιν, * * * * * * * πλουσιώτατα, καθάπερ τι πέλαγος, εἰς ἀναπεπταμένον κέχυται πολλαχῇ μέγεθος. Ὅθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δὲ, καθεςὼς ἐν ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι, οὐκ ἔψυκται μὲν, ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἐπέςραπται. Οὐ κατ᾽ ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανὲ, (λέγω δὲ, εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν,) καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει. Ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει· καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαςα,

ἔτι

L. 3. Πράγμασιν ὁρίων καὶ τόπων] Fr. Portus conjecit legendum πράγμασι μορίων καὶ τόπων: cujus conjecturam probat Tollius, addit verò etiam τύπων pro τόπων legendum eſſe: μορίων placet, quia in Sect. 10. Longinus dicit πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα: ſed vox τόπων non mutanda eſt. Editiones Robort. & Manutii, omneſque MSti vulgatam lectionem exhibent.

L. 4. Τὸ κατεσκευασμένον] Ita Robort. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vulgò legitur τὸ κατασκευαζόμενον.

Ibid. Πίςεως] *Hæc omnia* (ſc. argumenta) *generaliter* πίςεις *appellant: quod etſi propriâ interpretatione dicere* fidem *poſſumus, apertius tamen* probationem *interpretabimur.* Quinctil. Inſt. Or. l. 5. c. 10.

L. 5. Ἀποδείκνυσιν, * * * * * * * πλουσιώτατα] In MStis omnibus extat ſolum ἀποδεί: iſtud κνυσιν eſt ex conjecturâ Manutii: ſed inter hæc duo verba ſpatium duorum fo-

liorum

abundantiâ quâdam & copiâ. Et Incrementum (ut *id* definiendo exprimam) eſt oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo: in hoc differens à Probatione, quòd hæc demonſtrat eam rem, de quâ quæſtio inſtituitur, * * * * * * * abundantiſſimè, velut mare quoddam, paſſim in latè patentem (*Plato*) effuſus eſt magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *ſc. Demoſthenes*, ut *qui* in Affectibus commovendis potentior *eſt*, multum habet inflammatum, & quaſi irâ accenſum: ille autem (*ſc. Plato)*, elationem & magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, ſed non pari modo *fulminis inſtar* contortus eſt. Non autem in aliis quàm his rebus, ut mihi videtur, chariſſime Terentiane, (addo autem, ſi nos etiam, utpote Græci, poſſimus aliquid ſcire *de ſcriptoribus Latinis*) etiam Cicero differt à Demoſthene in Sublimitatibus. Hic enim *abundat* plerumque Sublimitate præciſâ, Cicero autem diffusâ: & ille noſter, quia violentiâ,

liorum olim in MS. Pariſ. intervenit: idemque de MS. Veneto dicendum videtur, quippe Cl. Tollius dicit quatuor fermè paginas cum dimidiâ ibi vacuas relinqui, ad ſcribenda ſcilicet ea, quæ deſiderantur: aliter ille ſic lacunam implêſſet, *ἀποδείκνυσιν ἀληθὲς ὄν, ἡ δὲ τοῦτο δεινότερον ἀπεργάζεται καὶ παθητικώτερον.*

L. 16. Ὁ μὲν γὰρ] Non aliud judicium de Demoſthene & Cicerone protulit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *In eloquendo eſt aliqua diverſitas: denſior ille, hic copioſior: ille concludit aſtrictiùs, hic latiùs pugnat.*

ἔτι δὲ τάχους, ῥώμης, δεινότητος, οἷον καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν, σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ· ὁ δὲ Κικέρων, ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμός, (οἶμαι), πάντῃ νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε. Καιρὸς δὲ τοῦ Δημοσθενικοῦ μὲν ὕψους καὶ ὑπερτεταμένου, ἔν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκροατὴν τὸ σύνολον ἐκπλῆξαι· τῆς δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταντλῆσαι· τοπηγορίαις τε γάρ, καὶ ἐπιλόγοις κατὰ τὸ πλέον, καὶ παραβάσεσι, καὶ τοῖς φραστικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἱστορίαις τε, καὶ φυσιολογίαις, καὶ οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἁρμόδιος.

Sect. XIII. Ὅτι μέντοι ὁ Πλάτων (ἐπάνειμι γάρ) τοιούτῳ τινὶ χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων οὐδὲν ἧττον μεγεθύνεται,

ἀνεγνωκὼς

L. 1. Καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν] Ita omnes Edit. & MSti: ſed emendare rem ſanam voluit Tollius, ideóque edidit καίων & διαρπάζων, neſcius verba διὰ τὸ paulò ſuprà præcedere verba καίειν & διαρπάζειν.

L. 3. Ἀμφιλαφής τις] Ita MSti Par. & Vat. 3. cum vulgò deeſt τίς.

L. 5. Καὶ διακληρούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως] MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3. & Ed. prima habent καί, & ἀλλοίως vice vulgati ἄλλως.

L. 8. Καὶ ὑπερτεταμένου] Vox τὸ ὑπερτεταμένον ſubſtantivè hîc accipitur, & ſignificat idem quod ὕψος, id quod maximè elatum ſive altiſſimum eſt in oratione: Sic Noſter voce utitur in Sect. 10. p. 62. ὅτι τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ ἐκλέξαι, & eodem modo occurrit in Sect. 34. τοῦ μεγαλοφυεστάτου ſubſtantivè uſurpatum.

L. 12. Ἐπιλόγοις] Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Salibus certè & commiſeratione (qui duo plurimum affectus valent) vincimus:*

violentiâ, & item celeritate, robore, vehementiâ omnia quaſi & urat ſimul & abripiat, comparari poteſt turbini proceelloſo, aut fulmini: Cicero autem, velut latè patens quoddam incendium, (opinor), ubique depaſcitur & volutatur, multam habens ſemperque manentem inflammandi vim, & variis in locis vario modo apud ipſum diſtributam, alteráque *materiâ* alteri ſuccedente enutritam: ſed de his Vos *Latini* melius poteſtis judicare: Tempus autem Demoſthenicæ Sublimitatis *generiſque dicendi* elati maximè, eſt & in exaggerationibus & in vehementibus Affectibus, & ubi oportet auditorem omnimodis commovere: *tempus* autem *Ciceroniani* fuſi *dicendi* generis eſt, ubi oportet *eum* demulcere; communis enim loci *alicujus* tractationibus, & epilogis plerumque, & digreſſionibus, & omnibus, quæ narrationem aut oſtentationem habent, hiſtoriiſque, & rerum naturalium expoſitionibus, & non paucis aliis partibus *orationis* eſt aptum.

Quòd Plato quidem (redeo enim) tali quodam flumine ſine ſtrepitu decurrens non minus tamen

De Sublimi dicendi genere Platonis.

anus: & fecisse epilogos illi (Demoſtheni) *mos civitatis abſtulerit.*

L. 13. Ἐπιδεικτικαῖς] Τὰ ἐπιδεικτικὰ ſunt ſcripta ad oſtentationem compoſita; vide Quinctil. Inſt, Or. l. 3. c. 4. *Mihi* ἐπιδεικτικὸν *non tam demonſtrationis vim habere, quam oſtentationis videtur.* & Aul. Gellium l. 2. c. 22.

L. 16. Ἐπάνειμι γὰρ] Hæ voces reſpiciunt ad illa, quæ de Platone Noſter dixerat in

ἀνεγνωκὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ [τὸν τύπον] οὐκ ἀγνοεῖς.
" Οἱ ἄρα φρονήσεως, φησὶ, καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐω-
" χίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες, κάτω (ὡς
" ἔοικε) φέρονται, καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου·
" πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω οὔτ' ἀνέβλεψαν πώποτε,
" οὔτ' ἀνηνέχθησαν, οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδο-
" νῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ, βοσκημάτων δίκην, κά-
" τω ἀεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τρα-
" πέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἕνε-
" κα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες
" ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιννύουσι
" δι' ἀπληστίαν."

Ἐνδείκνυται δ' ἡμῖν οὗτος ὁ ἀνὴρ, εἰ βουλοίμεθα μὴ κατολιγωρεῖν, ὡς καὶ ἄλλη τις παρὰ τὰ εἰρημένα ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει· ποία δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἡ τῶν ἔμπροσθεν μεγάλων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μίμησίς τε καὶ ζήλωσις. Καὶ τοῦτό γε, φίλτατε, ἀπρὶξ ἐχώμεθα

iis, quæ olim extabant in præcedenti Sect. ſed maximâ ex parte nunc amiſſa ſunt: atque hinc abunde conſtat eum, quem cum Oratore ibi contulerat, fuiſſe Platonem.

Ibid. Τοιούτῳ τινὶ χεύματι] Hæc eſt lectio MS. Par. à quâ non recedunt MSti Ambr. & Vat. 3. niſi quod hic χήματι, ille vero χήματι habet: Vulgatis abeſt τοιούτῳ.

L. 1. Τὸν τύπον] Iſthæc duo verba [τὸν τύπον] planè delenda, nata autem ſunt ex gloſſemate [τὸν τόπον]. quod appoſitum fuerat illis vocibus τὰ ἐν τῇ, &c. i. e. *locum, qui in Politiâ Platonis legitur*: Sic infinitæ corruptelæ factæ ſunt in genere librario. Faber.

L. 2. Οἱ ἄρα &c.] Locus hic extat apud Plat. l. 9. de Rep.

tamen Sublimem ſe præſtat, Tu, qui legiſti ea quæ in *ejus* republicâ *continentur*, non ignoras. " Qui quidem ſapientiæ & virtutis expertes, " conviviis verò & hujuſmodi rebus ſemper in-" dulgentes, deorsùm (uti par eſt) feruntur, " atque ita per vitam vagantur: ad veritatem " autem neque ſuſpexerunt unquam, neque aſ-" ſurrexerunt, neque ſtabilem *ullam* & puram " voluptatem guſtaverunt: ſed, pecudum in-" ſtar, deorsùm ſemper intuentes, deflexique " ad terram & ad menſas explent ſe epulis & " venere; & causâ cupiditatis harum rerum " calcitrantes & arietantes ſe ferreis cornibus " unguliſque interficiunt ex inſatiabili deſide-" rio."

Oſtendit autem nobis hic vir, ſi nolimus *illum* negligere, aliam etiam eſſe quandam, præter eas quas tractavimus, viam, quæ ad Sublimia ducit: qualis autem, & quænam *eſt* hæc? *nempe* imitatio æmulatioque magnorum ſcriptorum proſaïcorum & poëtarum, qui ante nos vixerunt. Et ad hunc ſcopum, chariſſime, *oculos*,

De Imitatione.

L. 13. Ἐνδείκνυται δ' ἡμῖν &c.] Longinus de improviſo & quaſi contra formam inſtituti ſui operis aliam hîc excogitat viam, unde Sublimes ſenſus excitentur, ſc. Imitationem Sublimium ſcriptorum, & de hâc agit uſque ad finem Sect. 14.

L. 14. Μὴ κατολιγωρεῖν] Ita MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo, necnon Edit. prima; vulgata lectio κατολιγωρῆσαι minus placet.

ἐχώμεθα τοῦ σκοποῦ· πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφοροῦνται πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει τρίποδι πλησιάζουσαν, (ἔνθα "ῥῆγμ' "ἐστι γῆς ἀναπνεῖν, ὥς φασιν, ἀτμὸν ἔνθεον") αὐτόθεν ἐγκύμονα τῆς δαιμονίου καθισταμένην δυνάμεως παραυτίκα χρησμῳδεῖν κατ' ἐπίπνοιαν· οὕτως ἀπὸ τῆς τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶν ζηλούντων ἐκείνους ψυχάς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν στομίων, ἀπόρροιαί τινες φέρονται, ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαστικοί, τῷ ἑτέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει. Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ τε Ἀρχίλοχος. πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ κείνου νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ'

εἴδους

L. 1. Πολλοὶ γὰρ &c.] Hæc Similitudo, ſive Comparatio facta inter Pythiam Apollinis ſacerdotem, & eos, qui imitantur optimos ſcriptores, feliciter excogitatur, & per omnes ſuas partes ritè incedit: nihil illâ pulchrius, nihil quod magis ipſam rem attingit: Pythia illa in tripode ſolebat ſedere, ibique per quædam terræ ſpiracula divino furore impleri: non aliter (ait Longinus) ii, qui imitantur optimos ſcriptores, ab iis, quos imitantur, inflari, eorumque Sublimi ſpiritu agi videntur. In hâc igitur Comparatione ſummi illi Auctores pænè cum Diis æquiparantur: eadem illis poteſtas tribuitur, quæ ipſi præſidenti Oraculis Numini; quodque in iis efficiunt, qui ipſos in exemplar ſumunt, divini ſpiritûs nomine ornatur.

L. 3. Ῥῆγμ' ἐστι γῆς ἀναπνεῖν] Cum MSti Par. Ambr. & Vat. 3. itemque Editio prima habent ἀναπνεῖν (non ut vulgò legitur ἀναπνέον), vocem ῥῆγμα in ῥῆγμ' mutavi, ut appareat verſum hunc, ex veteri quodam ignoto poetâ adductum, eſſe Iambicum trimetrum: vox ἀναπνεῖν ponitur Atticè pro ἀναπνέον, eo modo quo (monente Cl. Mattaire) occurrunt δεῖν & δοκεῖν pro

δέον

oculos diligenter intendamus; multi enim *quaſi* divinitus feruntur vi alieni ſpiritûs eodem modo, quo rumor eſt etiam Pythiam, cum tripodi appropinquet, (ubi, ut dicunt, "hiatus eſt "terræ ſpirans halitum divinum)," illinc quaſi gravidam factam vi divinâ ſtatim per inflatum oracula edere: ſimiliter ab illâ veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quædam, velut à ſacris ſpiraculis, effluvia; quibus inflati etiam ii, qui *naturâ* non valdè ſunt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solúſne Herodotus eſt magnus Homeri imitator? Steſichorus etiam ante *eum idem fuit*, & Archilochus: Plus autem, quàm hi omnes, Plato *fuit*, qui ab Homerico illo fonte innumeros rivulos ad ſe deduxit. Et forſitan nobis opus fuiſſet exemplis, niſi ea ſigillatim

tim

δέον & δεηκέον apud Phavorin. Etymol. p. 189. l. 35. Moſchop. p. 186. & Suid. Νείλεως, Νεόλεως, κέρσει τῶ ε καὶ ο ὡς τὸ σ' ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, δέον δεῖν.

L. 4. Αὐτόθεν ἐξκύμονα &c.] Manutius inter has duas voces particulam τὰ injecit, ſed rectè abeſt ab Edit. pr. & MStis Par. Ambr. & Vat. 3.

L. 10. Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο;] Tollius ex conjectura edidit Οὐ γὰρ μόνος ——— ἐγένετο· ſed cùm voces ὀυ γὰρ ab omnibus Editionibus & MStis abſunt, illas delevi; præſertim cùm, additâ poſt ἐγένετο interrogationis notâ, ſenſus loci ſe ſatis tuetur. Schurtzfl. legit Μῶν μόνος Ἡρόδοτος &c. *Num ſolus Herodotus* &c.

L. 11. Στησίχορος] Poëta nobilis, Lyricique chori inventor; natus eſt, teſte Suidâ, Olymp. 37. de quo ſic ſcribit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Si tenuiſſet modum, videtur æmulari proximus Homerum potuiſſe.*

L. 15. Εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἴδους καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον] Manutius & eum ſecutæ Editiones ediderunt

runt

εἴδους καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ἔστι δ᾽ οὐ κλοπὴ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ᾽ (ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν) ἢ πλασμάτων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ οὐδ᾽ ἂν ἐπακμάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεμβῆναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νὴ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, (ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς ἤδη τεθαυμασμένον), ἴσως μὲν φιλονεικότερον, καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος, οὐκ ἀνωφελῶς δ᾽ ὅμως, διηριστεύετο,

——ἀγαθὴ (γὰρ κατὰ τὸν Ἡσίοδον) ἔρις ἥδε βροτοῖσι.

καὶ τῷ ὄντι καλὸς οὗτος καὶ ἀξιονικότατος εὐκλείας ἀγών τε καὶ στέφανος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι τῶν προγενεστέρων οὐκ ἄδοξον.

Οὐκοῦν

runt εἰ μὴ τὰ * * ἐπ᾽ ἰνδους: nec aliter Edit. prima & omnes MSti, niſi quod aſteriſco carent. Cum verò aliquid vitii proculdubio huic loco adhærere vidit Faber, legendum cenſuit, εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπ᾽ εἴδους οἱ περὶ Ἀμμώνιον: & rectè ſane ſe habet conjectura, niſi quod locus particulæ καὶ mutandus eſt MStorum auctoritate, ut ſit εἰ μὴ τὰ ἐπ᾽ εἴδους καὶ οἱ περὶ &c: habes Lector ἐπ᾽ εἴδους in fine Sect. 43. ut ibi probaturus ſum.

L. 1. Οἱ περὶ Ἀμμώνιον] Græca hæc phraſis nihil aliud ſignificat, quàm Ammonius: nota eſt doctis loquendi formula: ſed non adeo liquet, quis fuerit hic Ammonius: utrumne ille Egyptius, præceptor Plutarchi; an Alexandrinus, quem inter alios Origenes & Plotinus audière.

L. 2. Ὡς ἀπὸ καλῶν ἠθῶν] Quanquam Tollius legere voluit εἰδῶν vice ἠθῶν, nihil tamen mutandum eſſe cenſeo; hæc enim verba ſunt per Parentheſin dicta, eorumque ſenſus hic eſt: Id, quod non injuſtè fieri poteſt; id, quod à malis moribus non evenit: ſc. non furtum eſt, ſed honeſta Imitatio.

L. 4. Ἐπακμάσαι μοι δοκεῖ] Manu-

tim etiam Ammonius eligens in *ſuis* ſcriptis notâſſet. Hæc vero res non eſt furtum *ullum*, ſed (ut à bonis moribus *fieri poteſt*) ſive ſimulacrorum ſive operum expreſſa effigies. Et videtur mihi, quòd non vigere feciſſet ille quædam hujuſmodi in dogmatibus philoſophiæ, neque multis in locis ingreſſus eſſet in poëticas tam materias, quàm dictiones, niſi cum Homero toto animo mehercule de primis concertâſſet, (tanquam athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur), fortaſſe quidem contentionis cupidiùs *quàm par fuit*, & velut haſtâ eum petens, non inutiliter tamen: nam (ſecundum Heſiodum)

—— *hæc contentio utilis eſt mortalibus.*

& reverà hoc certamen de gloriâ & præmium eſt pulchrum dignumque victoriâ; in quo *certamine* vinci quidem nos à majoribus non inglorium eſt.

Ergo

Manutiana, quam aliæ Editiones ſecutæ ſunt, lectio eſt *ἐμβιβάσαι*: ſed hæc vox, quam edidi, extat in Edit. primâ & quinque MStis: fortaſſe Longinus hanc vocem uſurpavit pro *vigere facio*, quo in ſenſu rectè hîc invenitur. Manutii lectiones, fateor, mihi ſæpè ſuſpectæ ſunt, quoties omnibus MStis adverſentur; quia ille multa per totum hoc Longini opus emendavit (ut dicit), nec tamen ſemel nos docuit, quæ lectio ſua eſſet, quæve MSti.

L. 6. Συνεμβῶναι] Ita Ed. prima & MS. Par. ſed Tollio magis placet Manutii lectio *συνεκβῆναι*: neſcio tamen, cur *συνεμβῶναι* repudietur, cum ſignificet propriè *ingredi* ſive *accedere*, ut in Sect. 9. p. 52. *ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐθίζει.*

L. 4.

Sect. XIV. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης· προσπίπτοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον, εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι. Πλέον δὲ τούτων παρορμητικὸν, εἰ προστιθείης, πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών; Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς τούτου ψυχῆς, ἀτε-

λῆ

L. 4. Ὕψωσαν] Forte, ὕψωσεν.

L. 14. Εὐθύνας πεπαῖχθαι] Editio prima habet εὐθύνας **. Manutius verò edidit καὶ μὴ παῖξαι, pro quo Langbænius mavult καὶ μὴ πταῖσαι. Ego MStorum omnium lectioni adhæreo, totumque locum ſic lego, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι. *exerceri in ratione ſcriptorum reddendâ.* Vox παίζω non ſolùm ſignificat *ludo puerorum more*, ſed & ludo athletarum more; unde occurrit apud Epictet. *παίζω τὸν παλαιστρὸν ago palæſtritam*, ſive *ludo palæſtrâ*: & ſic locus, ubi athletæ ſe ſolebant exercere, à Latinis vocatur *ludus*: cujuſmodi plures erant Romæ. *Æmilium circà ludum Faber imus*, &c. Hor. de Art. Poet. v. 32. *ludum gladiatorium exædificare.* Sueton. in vitâ Cæſar. c. 31. ſic & dicitur *ludus palæſtra*, &

ludus

Ergo & nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem & animi altitudinem exigat, fingere animis, quomodo forſitan Homerus hoc idem dixiſſet; & quomodo id Plato, vel Demoſthenes, vel in hiſtoria Thucydides Sublime effeciſſet: illæ enim perſonæ, ex imitatione nobis occurrentes & velut prælucentes, animos *noſtros* efferent ad illos *Sublimitatis* terminos, quorum imaginem ob oculos poſuimus. Tum vero magis, ſi illud quoque cogitationi repræſentemus, quomodo hoc, quod à me dicitur, auditum accepiſſet Homerus, ſi adeſſet, aut Demoſthenes; vel quomodo hoc affecti eſſent: reverà enim magnum eſt certamen, tale conſtituere noſtrorum ſcriptorum tribunal theatrumque, & apud tantos heroas, judiceſque *ſimul* & teſtes, in ratione ſcriptorum reddendâ exerceri. Majus autem his incitamentum *eſt*, ſi addideris, quomodo de me, qui hæc ſcripſerim, judicabit omne ſequens ſæculum? Si quis autem ipſo ſcribendi tempore vereatur, ne non pronunciet aliquid, quod ſuæ vitæ temporique ſuperſit, neceſſe eſt ut etiam ea, quæ illius mente concipiuntur,

Optimos ſcriptores in ſcribendo ante oculos noſtros ponendos eſſe.

ludus armorum: Hæc vox πεπαῖχθαι (quo modo eam explicavi) mihi eò magis placet, quòd Longinus in principio hujus ſententiæ eâdem metaphorâ ἀγώνισμα uſus eſt; utraque enim vox, ἀγώνισμα & πεπαῖχθαι, de athletis uſurpari ſolet.

L. 17. Μὴ τὶ ἰδίυ] Forte, μὴ τὸ ἰδίυ βίυ καὶ χρόνυ ΟΥ φθέγξαιτο

L. 2.

Sect. XIV. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν, ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης προσπίπτοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον, εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι. Πλέον δὲ τούτων παρορμητικόν, εἰ προστιθείης, πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών; Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς τούτου ψυχῆς ἀτε-

λῆ

L. 4. Ὕψωσαν] Forte, ὕψωσεν.

L. 14. Εὐθύνας πεπαῖχθαι] Editio prima habet εὐθύνας**. Manutius verò edidit καὶ μὴ παῖξαι, pro quo Langbænius mavult καὶ μὴ πλῆσαι. Ego MStorum omnium lectioni adhæreo, totumque locum ſic lego, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι. *exerceri in ratione ſcriptorum reddendâ*. Vox παίζω non ſolùm ſignificat *ludo puerorum more*, ſed & ludo athletarum more; unde occurrit apud Epictet. παίζω τὸ παγκράτιον, *ago paleſtricam*, ſive *ludo paleſtrâ*: & ſic locus, ubi athletæ ſe ſolebant exercere, à Latinis vocatur *ludus*: cujuſmodi plures erant Romæ. *Æmilium circà ludum Faber imus*, &c. Hor. de Art. Poet. v. 32. *ludum gladiatorium exædificare*: Sueton. in vitâ Cæſar. c. 31. ſic & dicitur *ludus paleſtra*, & *ludus*

Ergo & nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem & animi altitudinem exigat, fingere animis, quomodo forſitan Homerus hoc idem dixiſſet; & quomodo id Plato, vel Demoſthenes, vel in hiſtoria Thucydides Sublime effeciſſet: illæ enim perſonæ, ex imitatione nobis occurrentes & velut prælucentes, animos *noſtros* efferent ad illos *Sublimitatis* terminos, quorum imaginem ob oculos poſuimus. Tum vero magis, ſi illud quoque cogitationi repræſentemus, quomodo hoc, quod à me dicitur, auditum accepiſſet Homerus, ſi adeſſet, aut Demoſthenes; vel quomodo hoc affecti eſſent: reverà enim magnum eſt certamen, tale conſtituere noſtrorum ſcriptorum tribunal theatrumque, & apud tantos heroas, judiceſque *ſimul* & teſtes, in ratione ſcriptorum reddendâ exerceri. Majus autem his incitamentum *eſt*, ſi addideris, quomodo de me, qui hæc ſcripſerim, judicabit omne ſequens ſæculum? Si quis autem ipſo ſcribendi tempore vereatur, ne non pronunciet aliquid, quod ſuæ vitæ temporique ſuperſit, neceſſe eſt ut etiam ea, quæ illius mente concipiuntur,

Optimos ſcriptores in ſcribendo ante oculos noſtros ponendos eſſe.

ludus armorum: Hæc vox $\pi\epsilon$-$\pi\alpha\tilde{\iota}\chi\theta\alpha\iota$ (quo modo eam explicavi) mihi eò magis placet, quòd Longinus in principio hujus ſententiæ eâdem metaphorâ ἀγώνισμα uſus eſt; utraque enim vox, ἀγώνισμα & πεπαῖχθαι, de athletis uſurpari ſolet.

L. 17. Μὴ τῆ ἰδίῳ] Forte, μὴ τῷ ἰδίῳ βίῳ καὶ χρόνῳ ΟΥ φθέγξαιτο.

L. 2.

λῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλῦδα, πρὸς τὸ τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.

Sect. XV. Ὄγκου, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος ἐπὶ τούτοις, ὦ νεανία, καὶ αἱ Φαντασίαι παρασκευαστικώταται· οὕτω γοῦν εἰδωλοποιΐας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι· καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φαντασία, πᾶν ἐννόημα λόγου γεννητικὸν, ὁπωσοῦν παριστάμενον· ἤδη δ' ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοὔνομα, ὅταν ἃ λέγης, ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται, καὶ ἕτερον ἡ παρὰ ποιηταῖς, οὐκ ἂν λάθοι σε, οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἔμπληξις, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια· ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι, τό συγκεκινημένον.

Ὦ

L. 2. Ὅλως] Ita MSti Par. & Vat. 3. itemque Editio pr. non, ut Manutius edidit, ὅλης.

L. 3. Ὄγκου, καὶ &c.] Alium & quintum Longinus hîc profert modum, unde ad Sublimes ſenſus excitandos via aperiatur; nempe Imagines vel Viſiones.

L. 4. Φαντασίαι] *Quas φαντασίας Græci vocant, nos ſanè* Viſiones *appellemus; per quas Imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, ut eas cernere oculis ac præſentes habere videamur.* Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 2.

Ibid. Οὕτω γοῦν εἰδωλοποιΐας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι] Duas priores voces addidi auctoritate Edit. pr. MStorumque Par. & Ambr. necnon (ut dicit Tollius) quatuor aliorum: non eſt autem, ut hanc lectionem cum Tollio improbemus eò, quòd vox ἔνιοι hîc non bene videtur convenire cum ſequentibus ἤδη δ' ἐπὶ τούτων κεκράτηκε τοὔνομα: illud enim κεκράτηκε non de omnibus intelligendum eſt, ſed innuit ſolùm id nomen apud ἐνίους quoſdam, eoſque fortaſſe Rhetoricæ magiſtros, valuiſſe.

L. 7. Ἤδη δ'] Ita Editio pr. & omnes MSti: Manutius verò legit ἰδίως.

L. 12.

piuntur, imperfecta & cæca quaſi abortum patiantur, omnino non perducta ad tempus famæ apud poſteros *vigentis*.

De Viſionibus.

Prætereà, juvenis, Sublimitatis, & magnitudinis, & vis actuoſæ maximè effectrices ſunt etiam Viſiones (vel Imagines); quippe ſic nonnulli appellant ipſas imaginum fictiones: vocatur enim generaliter Viſio, quidvis mente conceptum orationem generans, quomodocunque adſit; jam verò in his nomen valuit, cum ea, quæ dicis, divino quodam furore & Affectu cernere videaris, eaque ob oculos audientium ponas. Quòd vero aliud quiddam velit rhetorum Viſio, & aliud illa poëtarum, non poteſt te latere; neque quòd Viſionis in poëſi finis ſit terror, ejus autem in orationibus *ſolutis* evidentia; utræque res tamen hoc quærant, *nempe* commotionem *animi*.

O

L. 12. Ἔμπληξις] Sic Editio prima & Manutius, itèmque MStus Par. & hæc vox, etſi nullis in Lexicis inveniatur, tamen æquè poteſt ſignificare *ſtupor* & *perterrefactio*, ac ἐμπληξία, quæ in hoc ſenſu frequenter occurrit. Fr. Portus primus edidit ἔκπληξις typographico, opinor, errore.

Ibid. Τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια] Audi quid de hujuſmodi, quæ apud Oratores optimos inveniuntur, Viſionibus ſive Imaginibus, quarum finis eſt evidentia, dicat Quinctilianus in Inſt. Orat. l. 6. c. 2. *Ut hominem occiſum querar, non omnia, quæ in re præſenti accidiſſe credibile eſt, in oculis habebo? non percuſſor ille ſubitus erumpet? non expaveſcet circumventus? exclamabit? vel rogabit? vel fugiet? non ferientem, non occidentem videbo? non animo ſanguis, & pallor, & gemitus, extremus denique*

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε· μὴ 'πίσειε μοι
Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
Αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

καὶ,

Οἴμοι, κτανεῖ με· ποῖ φύγω;

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν Ἐριννύας· ὃ δὲ ἐφαντάσθη, μικροῦ δεῖν θεάσασθαι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἠνάγκασεν. Ἔστι μὲν οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης δύο ταυτὶ πάθη, μανίας τε καὶ ἔρωτας, ἐκτραγῳδῆσαι, κἀν τούτοις, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος· ἥκιστά γέ τοι μεγαλοφυὴς ὤν, ὅμως τὴν αὐτὸς αὑτοῦ φύσιν ἐν πολλοῖς γενέσθαι τραγικὴν προσηνάγκασε,

quæ expirantis hiatus insidat? & Idem dicit in l. 8. c. 3. *An quiſquam tam procul à concipiendis imaginibus rerum abeſt, ut cum illa Ciceronis in Verrem legit,* Stetit ſoleatus Prætor populi Romani, cum pallio purpureo, tunicâque talari, muliercula nixus in littore, *non ſolùm ipſum os intueri videatur, & locum, & habitum; ſed quædam etiam ex iis, quæ dicta non ſunt, ſibi ipſe adſtruat? Ego certè mihi cernere videor & vultum & oculos & deformes utriuſque blanditias, & eorum, qui aderant, tacitam averſationem ac timidam verecundiam.*

L. 1. Ὦ μῆτερ &c.] Verba ſunt Euripidis in Oreſte v. 255.

L. 2. Τὰς αἱματωπὰς &c.] Intellige Furias, quæ apud Poëtas ſæpius ſic deſcribuntur: & huc videntur reſpicere illa, quæ Virgilius dicit in Æn. l. 4. v. 470.

Aut Agamemnonius ſcenis agitatus Oreſtes,
Armatam facibus matrem & ſerpentibus atris
Cum fugit, ultriceſque ſedent in limine Diræ.

Hujus etiam generis eſt illa Viſio, quam Alcmæoni tribuit Cic. in Acad. quæſt. l. 4.

Unde hæc flamma oritur?——
Incende, incende: adſunt, adſunt; me, me expetunt:
Fer mî auxilium, peſtem abige à me:

Flam-

O mater, obſecro te, ne contra me excites
Sanguinoculas & anguicomas virgines;
Ipſæ enim, ipſæ prope me inſiliunt.

&c,

Hei mihi! interficiet me. quò fugiam?

Hic poëta ipſe vidit furias; & id, quod imaginatus eſt, coëgit auditores quoque propemodum videre. Eſt igitur quidem Euripides imprimis ſtudioſus tragicè exprimendi duos hos Affectus, furoreſque & amores, & in his *Affectibus* (ut neſcio an in ullis aliis) feliciſſimus: veruntamen non inaudax eſt ad alias quoque Viſiones aggrediendas: ſanè cum minimè naturâ Sublimi ſit, tamen ipſe ſuam naturam coëgit in

Flammiferam hanc vim, quæ me excruciat,
Cæruleæ, incinctæ igni incedunt (fortè *incendunt*):
Circumſtant cum ardentibus tædis ——.

L. 4. Οἴ μοι &c.] Vide Euripidis Iphigeniam T. v. 408.

L. 5. Αὐτὸς εἶδεν ἐριννύας] Manutius edidit αὐτὸς ἐκ εἶδεν: ſed Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo non habent ἐκ: quos ſequi malo, præſertim cum Longinus in hâc ipſâ Sect. paulò infrà dicit οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ Τραγῳδοὶ, βλέπουσιν ἐριννύας. Si Tragœdi in genere, cur non Euripides etiam dicatur *furias videre*, i. e. oculis animi videre?

L. 9. Εἴ τισιν ἑτέροις] Ita omnes MSti. & Editiones ante Tollianam; at Tollius, doctiſſimi Stanleii, in notis ad Æſchylum, conjecturam εἴ τις ἕτερος in textum induxit, quod nollem factum: quid eſt enim cauſæ, cur repudiemus iſtam veterum cod. lectionem? Fefellit, opinor, Stanleium conſtructio hujus loci non ipſi ſatis manifeſta: ſubintelligenda eſt enim hîc præpoſitio ἐν, quæ in primâ ſententiæ parte præceſſit, quaſi Longinus dixiſſet κἀν τούτοις, ὡς ἐκ οἶδ' εἰ ἐν τισιν ἑτέροις, &c.

L. 3.

ἠνάγκασε, καὶ παρ' ἕκαστα ἐπὶ τῶν μεγεθῶν, ὡς ὁ Ποιητής,

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,

Ἔλα δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλών·
Κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων, ἀψῖδα σὴν
Κάτω διήσει,————————

φησίν. Εἶθ' ἑξῆς,

Ἵει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας·

Κρούσας

L. 3. Οὐρῇ δὲ &c.] Hi verſus occurrunt in Homeri Iliad. υ. v. 170.

L. 6. Ἔλα δὲ &c.] Hic locus videtur deſumptus fuiſſe ex Euripidis tragœdiâ, cui nomen fuit Phaëthon: ſed ea jam omnino periit: Proculdubio eam ob oculos habuit Ovidius in Metam. l. 2. v. 131. cum apud ipſum Phœbus currus ſuos Phaëthonti commodans ſic loquitur,

Zonarumque trium contentus fine, polumque
Effugito Auſtralem, junctamque Aquilonibus Arcton:
Hâc ſit iter, manifeſta rotæ veſtigia cernes.
Utque ferant æquos & Cœlum & Terra calores,
Nec preme; nec ſummum molire per æthera currum:
Altiùs egreſſus cœleſtia tecta cremabis,
Inferiùs terras; medio tutiſſimus ibis.

Sed id Sublime, quod ab Euripide hîc mutuatus fuit, floſculis ſuis attenuavit, & pænè vitiavit. Nullibi verò ferè occurrit Sublimior Viſio, quàm illa, quâ in Deboræ cantico poſt victum Siſeram Judic. cap. 5. v. 28 &c. deſcribitur gloriatio matris Siſeræ, cum illa ſuum filium expectaret redeuntem, & (ut ſpem ſibi fecerat) ex victoriâ redeuntem: *Per feneſtram proſpectabat, & exclamabat mater Siſera per cancellum: Cur tardè venit currus ejus? cur morantur*

in multis *locis* tragicam & *erectam* fieri, & ubique in Sublimibus (ut *dicit* Poëta ille)

> *Caudâ & latera & lumbos utrinque*
> *Ferit, ſeque ipſe concitat ad pugnandum.*

Phaëthonti igitur Sol cum tradidiſſet habenas, *apud illum ſic* dicit,

> *Age verò, neque Libycum aërem ingreſſus;*
> *Temperiem enim humidam non habens, tuum currum*
> *Deorſum tranſmittet.*

Deinde poſteà,

> *I verò ad ſeptem Pleiadas tenens curſum:*
> *Tot cum audiiſſet, deinde corripuit habenas;*
> *Quatienſque*

tur inceſſus curruum? Sapientes ex principibus ejus fœminis illi reſpondebant, etiam ipſa ſibi reſpondebat: Annon aſſecuti ſunt? annon jam partiuntur prædam? unam puellam, ſeu potiùs duas unicuique viro? Siſeræ verò prætereà prædam veſtis diverſis coloribus ornatæ, veſtis diverſos colores acu pictos habentis, imò veſtis utrinque variegatæ, eorumque collo, qui ſpoliis potiti ſunt, non indigna.

Ibid. Λιβυκὸν αἰθέρ'] i. e. Zonam (ut vocant) torridam: ei enim Libya, Africæ pars, ſubjici Euripidi videbatur.

L. 7. Ἁψῖδα σὴν κάτω διήσει] Manut. Robort. & omnes MSti habent ἁψῖδας ἣν καὶ δίνωσι: ſed nullus dubito, quin Fabri conjectura recipienda ſit, qui legere jubet ἁψῖδα σὴν κάτω διήσει: vox enim δίειμι (ut idem dicit) non eſt activæ ſignificationis, quale eſt διΐημι: ita διήσει σὴν ἁψῖδα ad verbum erit, *tranſmittet currum tuum*, i. e. locum cadenti currui dabit.

L. 10. Ἐφ' ἑπτὰ &c.] i. e. verſùs eam Zodiaci partem, quà occurrit Taurus, cujus in dorſo ſunt ſeptem Stellæ vocatæ Pleiades.

L. 11. Ἔστ'] Ed. pr. & omnes MSti habent τὶς: pro quo legendum opinor παῖς, (quod & Barneſius edidit in Eurip. fragm.) nam infrà legitur Ἵπποις παῖδα νουθετῶν.

Κρούσας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων, ὀχημάτων
Μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς.
Πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειρίου βεβὼς
Ἵππευε, παῖδα νουθετῶν, Ἐκεῖσ' ἔλα,
Τῇ ῥα στρέφ' ἅρμα, τῇ δέ.——

Ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ τοῖς οὐρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ' ἄν ποτε ἐφαντάσθη. Ὅμοια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας αὐτῷ,

Ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες——.

Τοῦ δ' Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρωϊκωτάταις, (ὥσπερ καὶ οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' αὐτῷ,

Ἄνδρες,

L. 1. Πτεροφόρων, ὀχημάτων μεθῆκεν] Ita verba interpungenda eſſe cenſeo, ut vox ὀχημάτων, non cum πτεροφόρων, ſed cum μεθῆκεν conjungatur, & ſit genitivi caſûs vi præpoſitionis μετὰ in voce μεθῆκεν: quamvis enim Interpretes putent ὀχήματα *currus* hìc poni pro *equos*, ut in illo Virgilii ------ *neque audit currus habenas*, tamen mihi ſatis conſtat Euripidem nolle poſt ὀχημάτων (etiam ſi hâc voce pro *equis* uſus eſſet) dicere *αἱ δ'* ἔπταντ' &c. ſed ſi disjungas πτεροφόρων ab ὀχημάτων, vox πτεροφόρων poteſt eſſe fœminini generis, & ſignificare *alatarum equarum*, vel (ut Virg. loquitur in Æn. l. 7. 277.) *alipedum*. Eumelus Corinthius Bronten & Steropen Equas Solis nominat; eaſque Soli tribui ſolitas eſſe probat Ez. Spanheimius ad Callimach. p. 434.

L. 3. Σειρίου] Lege σειρίους; vox enim σεῖρος ſignificat *aſtrum*, unde σείριος eſt *aſtricus*, vel *equus aſtricus*; nam omnes Planetæ ſuos habere equos putabantur. Faber. Hæc vox, quam Faber ſuæ conjecturæ tribuit, extat in Edit. pr. & MSto Par. pro quo Manutius edidit σειρείου.

L. 5. Τῇ ῥα στρέφ'] Ita Editio pr. & MSti Vat. duo: quod melius eſt quàm Manutianum illud τῇ ῥ' ἔστρεφ', &c.

L. 7. Τοῖς ἵπποις] Communiter

Quatienſque ſcuticâ *latus* equarum *alatarum, cum currubus*
Dimiſit eas; *illæ autem volabant ad ætheris convexa:*
Pater verò ponè tergum equi aſtrici conſcendens
Equitavit, admonens filium, Illâc age,
Hâc verte currum, & hâc &c.

Annon poſſis dicere, animum ſcribentis ſimul *cum Phaëthonte* conſcendere currum, & in eodem verſatum periculo unà cum equis volare? neque enim, niſi ferretur curſu æquali factis illis cœleſtibus, talia unquam imaginari potuiſſet, Similia *ſunt* etiam illa, quæ apud ipſum de Caſſandrâ *dicuntur*,

Sed, O Troës pugnis equeſtribus gaudentes &c.

Et cum Æſchylus audax ſit in concipiendis Viſionibus maximè heroïcis, (ut apud ipſum *Tragœdia vocata* ſeptem ad Thebas dicit

Viri

muniter hîc Longinus uſurpat vocem ἵπποις pro *equis* & *equabus*: Sed referri debet ad equas Solis ſuprà ab Euripide memoratas.

L. 11. Ἀλλ' ὦ &c.] Euripidis tragœdia, unde hæc deſumpta ſunt, hodie non extat: videtur tamen de Caſſandrâ, vate illâ *non unquam Teucris creditâ*, ſcripta fuiſſe: Longinus initium tantùm loci illius, quem adeò admiratur, citavit; Lectoreſque ſuos ad ipſam tragœdiam tunc temporis extantem remiſit.

L. 13. Καὶ οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήϐας] Edit. pr. & MSti Par. & Vat. 3. habent καὶ; & MS. Par. Θήϐας, non vulgatum Θήϐαις. Hanc Trag. Plut. appellat τὸ μέγιστον τῶν Αἰσχύλου δραμάτων *omnium Æſchyli Fabularum maximè Sublimem*: Ariſtophaneſque in Ranis eam vocat Ἄρεος μεστὸν *Marte plenam, adeóque*

 (addit

Ἄνδρες, φησὶν, ἑπτὰ, θούριοι λοχαγέται,
Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος,
Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,
Ἄρην τ', Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον
Ὁρκωμότησαν, ———————

τὸν ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους δίχα οἴκτου συνομνύμενοι θάνατον), ἐνίοτε μέντοι ἀκατεργάστους, καὶ οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάκτους φέροντος, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης κἀκείνοις ὑπὸ φιλοτιμίας τοῖς κινδύνοις προσβιβάζει. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται,

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη·

ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἑτέρως ἐφηδύνας ἐξεφώνησε,

Πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος.

Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ, κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προ-

(addit Idem) *plenam, ut nemo illam viderit, quin eſſet belli amantiſſimus.* In illâ tragœdiâ ſeptem inclyti duces ſolenni modo jurârunt ſe aut vi expugnaturos urbem Thebas, aut illic pugnando morituros: Æſchylus verò hoc eorum juramentum in ſequentibus verſibus deſcribit.

L. 16. Πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' &c.] i. e. totus mons bacchantibus aſſonuit: Æſchylus ipſam domum facit bacchari & inſtinctam eſſe: Euripides verò mollius quiddàm ſuaviuſque profert, cum nihil aliud monti tribuit, niſi quòd bacchantium voces recinat.

L. 17.

Viri ſeptem, bellicoſi agminum ductores,
Taurum mactantes ſuper nigro ſcuto,
Tangenteſque manibus taurinum ſanguinem,
Martemque, Bellonam, & ſanguine gaudentem
Metum
Jurârunt &c.

in ſuam ipſorum mortem invicem ſine *ulla ſui* miſeratione conjurati), nonnunquam verò afferat ſenſus rudes, & quaſi impexos parumque ſubactos, tamen ſe ipſe Euripides præ æmulatione cogit ad illa ipſa propiùs accedere pericula. Et apud Æſchylum palatia Lycurgi, cum appareat Bacchus, mirabiliter ſacro furore commoventur,

Numine afflatur jam domus, bacchatur tectum:

Euripides autem alio modo hoc idem ſuavius reddens expreſſit,

Totus autem ſimul bacchatus eſt mons.

Sublimi autem modo etiam Sophocles de Oedipo moriente ſeque cum prodigioſâ tempeſtate ſepeliente imagines concepit; & (cum diſcederent

L. 17. Ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος] Videtur Longinus hîc reſpicere Sophoclis Oedip. Colon. (à v. 1525 ad v. 1555), ubi Chorus in tempeſtate illâ prodigioſâ ſic loquitur, Ἔκτυπεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ &c. vel ad id, quod nuncius ibi dicit de morte Oedipi v. 1657 &c.

L. 19. Ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως] Manutius edidit ἔπειτ' Ἀχιλλέως: ſed Tollius rectiſſimè conjecit legendum eſſe ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως: ſi verò paulò ſu-

προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Ἦν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν ἔχει τὴν ὑπερέκπτωσιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντη τὸ πιστὸν ὑπεραίρουσαν· τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληθες· δειναὶ δὲ, καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις, ἡνίκ' ἂν ᾖ ποιητικὸν τοῦ λόγου καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν προσεκπίπτον τὸ ἀδύνατον· ὡς ἤδη νὴ Δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ οἱ τραγῳδοὶ, βλέπουσιν ἐριννύας· καὶ οὐδὲ ἐκεῖνο

prà poſt καὶ ponamus comma, ut ſit καὶ, κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως &c. ſanè ſatis procedet ſententia: nam anteà Longinus dixerat ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου, jam addit καὶ ἐπὶ τ' Ἀχιλλέως pro τοῦ Ἀχιλλέως, ut alibi τ' ἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρὸς, p. 24. & τ' ἀληθοῦς, p. 34. Hæc tragœdia Sophoclis, ubi Achillis umbram ad tumulum apparentem depinxerat, hodie non extat: ſed legitur apud Senecam in initio Troad. hujus Viſionis infelix imitatio: Ovidius etiam hanc tragœdiam Sophoclis in animo habuit, cum hæc de Achillis manibus apparentibus cecinit in Metam. l. 13. 441.

Hic ſubitò, quantus cum viveret eſſe ſolebat,
Exit humo latè ruptâ, ſimiliſque minaci
Temporis illius vultum referebat Achilles.

Ubi elegans ille magis, quàm Sublimis, Poëta ſuo more bonis mala immiſcet; cum enim deſcriptionem optimè incepiſſet, uſuſque eſſet felicibus verbis *humo latè ruptâ*, (quæ mirificè docent, quantus is fuerit, qui exiret), derepente ille ſe demittit, ſpirituſque ejus videtur in ultimo verſu omnino cadere & languere.

L. 2. Σιμωνίδου] Simonides fuit celebris poëta Ceius: quem inventorem fuiſſe artificialis Memoriæ tradit Cic. de Orat. l. 2. eumque poëtam his verbis ornat Quinctil. l. 10. c. 1. *Præcipua ejus in commovendâ miſeratione virtus, ut quidam in hac eum parte omnibus ejuſdem operis auctoribus præferant.*

L. 8.

rent Græci) de Achille apparente ſuper tumulo iis, qui reditum parabant. Quod quidem viſum neſcio an quis evidentius, quàm Simonides, repræſentaverit: ſed omnia *exempla Viſionum* apponere, difficile eſt. Veruntamen ea, quæ *ſunt* apud poëtas, habent exceſſum fabuloſiorem, ut dixi, & ubique id, quod credibile eſt, ſuperantem: quod verò ad rhetoricam Viſionem attinet, id ſemper pulcherrimum eſt, quod actione plenum eſt & à veritate ductum: Sublimeſque tranſitiones ſunt etiam alienæ, cum forma orationis ſit poëtica & fabuloſa, & incidat in omne id quod impoſſibile eſt: ut jam etiam illi, qui Sublimes (ſi Diis placet) apud nos rhetores ſunt, eodem more, quo tragœdi, vident

L. 8. Παραβάσεις] Petra conjecit legendum eſſe *παρεκβάσεις*, quas Quinctilian. Inſtit. Or. lib. 4. cap. 3, vocat *egreſſus* vel *egreſſiones*, *quæ* (ut dicit) *per totam cauſam varios habent excurſus; ut laus hominum locorumque, ut deſcriptio regionum, expoſitio quarundam rerum non ſolum geſtarum, ſed etiam fabuloſarum.* Interim non video, quare vox παραβάσεις rejiciatur, ſi ſic eam explicare liceat, ut ſignificet tales *tranſitus* à perſonâ ad perſonam, quales apud Poëtas occurrunt, cum narratione omiſsâ, ſe Furias fingunt videre: Hujuſmodi *παράβασις* apud Euripidem Sublimis eſt; quia Oreſtes, cum dicit *μέθες, μί' ἐσα* &c. inſanus eſt: ſed cum Rhetores, temporibus Longini, Furias ſe videre finxerint, iſta παράβασις fuit ἔκφυλος aliena, ſc. quæ Poëtis ſolùm conceſſa, & Fabulis magis quàm veris cauſis propria videretur.

Ibid. Ποιητικὸν τοῦ λόγου] Manutianum illud τὸ ante τοῦ ſententiam turbat, quia ſequitur τὸ πλάσμα: vox verò τὸ abeſt ab Edit. pr. & MStis Par. & Vat. 3.

L. 10. Οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ] Voces δεινοὶ & γενναῖοι, (quæ poſterior paulò infra ſequitur), videntur eſſe per Ironiam dictæ.

ἐκεῖνο μαθεῖν οἱ γυναῖοι δύνανται, ὅτι ὁ λέγων Ὀρέστης,

Μέθες, μί' οὖσα τῶν ἐμῶν ἐριννύων·
Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον,

φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται. Τί οὖν ἡ ῥητορικὴ φαντασία δύναται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις ἐναγώνια καὶ ἐμπαθῆ προσεισφέρειν· κατακιρναμένη μέντοι ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν, οὐ πείθει τὸν ἀκροατὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ δουλοῦται. "Καὶ "μὴν εἴ τις, φησίν, αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς ἀ- "κούσειε πρὸ τῶν δικαστηρίων, εἶτ' εἴποι τις, ὡς "ἀνέῳκται τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φεύγου- "σιν, οὐθεὶς οὕτως, οὔτε γέρων οὔτε νέος, ὀλίγωρός "ἐστιν, ὃς οὐχὶ βοηθήσει καθ' ὅσον δύναται. εἰ δὲ δή "τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τούτους ἀφεὶς οὗτός ἐστιν, "οὐδὲ λόγου τυχὼν παραυτίκ' ἂν ἀπόλοιτο." Ὡς νὴ Δία καὶ ὁ Ὑπερείδης κατηγορούμενος, ἐπειδὴ τοὺς δούλους μετὰ τὴν ἧτταν ἐλευθέρους ἐψηφίσατο, "τοῦτο τὸ

"ψήφισμα,

L. 3. Μέθες, μί' οὖσα &c.] Vide Euripidis Oreſtem v. 264.

L. 9. Καὶ μὴν εἴ τις &c.] Hæc ſunt verba Demoſthenis in Or. contra Timocratem non procul à fine. Et hunc locum (ut notat Tollius) Cicero in Or. 4. contra Verrem videtur imitari: *Intereà* (inquit) *ex clamore fama totâ urbe percrebuit, expugnari Deos patrios, non hoſtium adventu inopinato, neque repentino prædonum impetu; ſed ex domo atque cohorte prætoriâ manum fugitivorum inſtructam armatamque veniſſe. Nemo Agrigenti neque ætate tam affectâ, neque viribus tam infirmis fuit, qui non illâ nocte eo nuncio excitatus ſurrexerit, telumque, quod cuique ſors offerebat, arripuerit: Itaque brevi tempore ad Fanum ex totâ urbe concurritur.* Sed Cicero hic non aſſecutus eſt, ſeu potius non conatus eſt aſſequi id, quod in illo Demoſthenis loco præ-

cipuum

vident furias: & ne hoc illi magnanimi *ſcilicet* poſſunt diſcere, quòd, cum dicit Oreſtes,

Dimitte me, tu quæ es una mearum Furiarum:
Medium me ulnis amplecteris, ut jacias in tartarum,

imaginatur hæc, quia inſanit. Quid igitur rhetorica Viſio poteſt *facere?* orationibus quidem etiam multa forſitan *poteſt* alia afferre, quæ in ſe vim contentionis & Affectûs habent: ſanè immixta argumentationibus negotialibus non tantùm perſuadet auditori, ſed etiam dominatur, "Et ſanè ſi quis (dicit *Demoſthenes*) de-"repente clamorem ante tribunalia magnum "audiat; deinde nunciet aliquis apertum eſſe "carcerem, vinctoſque fugere; nemo, ſive ſe-"nex ſive juvenis, tam negligens eſt ut non "auxilium, quantum poterit, ferat: Siquis ve-"rò ſuperveniens dicat, quòd qui illos emiſe-"rit, Hic eſt, ſtatim, ne impetratâ *pro ſe* di-"cendi veniâ, periret." Ut mehercule etiam Hyperides accuſatus, quòd ſervos poſt cladem *acceptam* liberos eſſe decreverit, "Hanc roga-"tionem

cipuum eſt; nempe fictionem illam perſonæ loquentis, εἰ γὰρ δή τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τούτους ἀφεὶς οὗτός ἐστιν &c.

L. 17. Ὑπερείδης] Inſignis orator Athenienſis, qui eodem, quo Demoſthenes, tempore vixit: hujus *acuminis* mentionem facit Cicero, eumque ſic laudat Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Dulcis imprimis & acutus Hyperides; ſed minoribus cauſis, ut non dixerim utilior, magis par.*

" ψήφισμα, εἶπεν, οὐχ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ " ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη." ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ ἐπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάντασται· διὸ καὶ τὸν τοῦ πείθειν ὅρον ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι. Φύσει δέ πως ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἀεὶ τοῦ κρείττονος ἀκούομεν· ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἀποδεικτικοῦ περιελκόμεθα εἰς τὸ κατὰ φαντασίαν ἐκπληκτικόν, ᾧ τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπτεται περιλαμπόμενον. Καὶ τοῦτ' οὐκ ἀπεικότως πάσχομεν· δυοῖν γὰρ συνταττομένων ὑφ' ἕν, ἀεὶ τὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ τὴν θατέρου δύναμιν περισπᾷ. Τοσαῦτα περὶ τῆς κατὰ τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀπογεννωμένων ἀρκέσει.

Sect. XVI. ΑΥτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν ὃν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἂν ἡ τυχοῦσα μεγέθους εἴη μερίς·

L. 2. Ἅμα γὰρ τῷ πραγματικῷ ἐπιχειρεῖν] Infinitivus modus hic ponitur pro ſubſtantivo : quaſi dixiſſet Longinus ἅμα τῇ πραγματικῇ ἐπιχειρήσει.

L. 4. Ὑπερβέβηκε τῷ λήμματι] i. e. plus fecit, quàm ut auditoribus perſuaderet ſolùm ; eos enim commovit & perculit : in iſtis ſuprà citatis Hyperidis verbis rhetorica ineſt Imago : dat enim perſonam pugnæ Chæronenſi, eamque dicit egiſſe ea, quæ ipſe neceſſitate poſt illam infelicem pugnam adductus egerat : non ſolùm igitur innuit Hyperides eam Rogationem non ei, qui tulit, eſſe in crimine ponendam ; ſed & furtim ſui nominis mentionem aufert, dicitque alium fuiſſe ejus Rogationis latæ auctorem : adeò ille non modò ſe nihil mali feciſſe, ſed & nihil omnino feciſſe credi velle videtur.

L. 11. Καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης &c.] Paucula verba hîc excidiſſe videntur, quorum ſenſum (opinor) in Latinâ Verſione expreſſi.

" tionem (dixit) non rhetor tulit, ſed Chæro-
" nenſis pugna:" ſimul enim cum argumentatione negotiali rhetor Viſionem effecit; quare & perſuaſionis terminum tranſivit *illâ* circumſtantiâ *ex re ductâ*. Naturaliter autem quodammodo in omnibus hujuſmodi rebus ſemper audimus *& attendimus ad* id, quod melius eſt: unde ab eo, quod demonſtrativum eſt, abducimur ad id, quod Viſione nos commovet; in quo occultatur magna luce circumdata pars illa, quæ negotialis eſt. Et hoc non præter rationem patimur; nam, cum duæ res collocatæ ſunt in unum, ſemper melior vim alterius ad ſe trahit.

Hæc ſufficient *dicta* de Sublimibus, quæ ad ſenſus attinent, & quæ *vel* ab animi Magnitudine, *vel præcipuarum circumſtantiarum Delectu & Congerie, vel Incremento,* vel Imitatione, vel Viſione naſcuntur.

ILlîc porrò etiam de Figuris in ordine aſſignatus eſt locus; etenim hæ, ſi adhibeantur eo quo debent modo, poſſunt eſſe (ut dixi) minimè vulgaris pars Sublimitatis: veruntamen, quoniam *De Figuris.*

L. 14. Ἀυτόθι μέντοι &c.] Incipit hîc Longinus de Figuris, quæ ſunt tertius Sublimitatis fons, dicere; ſecundum, qui Affectus reſpicit, fontem ad alium (ut ipſe dicit in Sect. 44.) commentarium reſervaturus.

Ibid. Ἐφεξῆς] Hæc eſt lectio Edit. pr. & MStorum Par. Ambr. & Vat. 3. vulgata vox ἐμφερὴς à Manutio profecta eſt.

L. 2.

εἰς· οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα διακριβοῦν πολὺ ἔργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπειρόκαλον, ὀλίγα τῶν, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεστικὰ, τοῦ πιστώσασθαι τὸ προκείμενον ἕνεκα καὶ δὴ διέξιμεν. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει· τίς δ' ἦν ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; "οὐχ ἡμάρτετε, ὦ τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀράμενοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τούτου παραδείγματα· οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν Μαραθῶνι ἥμαρτον, οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς." Ἀλλ', ἐπειδὴ (καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος) τὸν τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὅρκον ἐξεφώνησεν, "οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας," φαίνεται δι' ἑνὸς τοῦ ὀμοτικοῦ σχήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποστροφὴν ἐγὼ καλῶ, τοὺς μὲν προγόνους ἀποθεώσας, (ὅτι δεῖ τοὺς οὕτως ἀποθανόντας ὡς θεοὺς ὀμνύναι παριστάνων), τοῖς δὲ κρίνουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προκινδυνευσάντων ἐντιθεὶς φρόνημα, τὴν δὲ τῆς

ἀπο-

L. 2. Ὀλίγα τῶν] Ita Edit. prima & MSti Par. & Vat. duo, cum vulgò legitur τούτων: ſed frequenter (ut alibi notavimus) ὁ pro οὗτος & αὐτὸς per omnes caſus apud Longinum occurrit: vide quæ de hâc re dixi in Sect. 10. p. 63. ad voces τοῦ δὲ τὴν ἀρετὴν &c.

L. 7. Ὦ τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀράμενοι] Hæc eſt lectio Edit. primæ, & MStorum Par. & Ambr. in MSto etiam Vat. 3. deſunt vulgatæ illæ voces ἄνδρες Ἀθηναῖοι, & in MStis El. & Vat. 2. occurrit ἐλευθερίας ἀγῶνα. Fateor Manutianam lectionem, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι, reperiri in Demoſthenis oratione; ſed Longinum credo vel memoriâ lapſum, vel brevita-

te

quoniam omnes eas accuratè in præſens tractare multi laboris eſſet, ſeu potius infiniti, ex his paucas, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod *à nobis* poſitum eſt causâ percurremus. Probationem Demoſthenes affert de iis, quæ *à ſe* in adminiſtratione urbis geſta erant: Quinam autem eſſet naturalis ejus *probationis* uſus? *nempe hic*, " Non malè feciſtis, O vos, " qui certamen iniiſtis pro libertate Græcorum; " habetis autem domeſtica hujus exempla; ne- " que enim male fecerunt illi, qui ad Mara- " thona *depugnarunt*, neque qui ad Salamina, " neque qui ad Platæas." Sed, quum (velut numine repente afflatus & quaſi Phœbo percitus) jusjurandum illud per propugnatores Græcorum edidit, " Non male feciſtis; non, *juro* " per eos, qui in Marathone anteà periclitati " ſunt," videtur hâc unâ jurisjurandi figurâ, quam hîc Apoſtrophen appello, majores *ſuos* Deos efficere, (docendo, quòd oporteat per eos, qui ſic è vitâ exceſſerint, tanquam per Deos jurare); judicibus autem animi magnitudinem eorum, qui illîc olim periculum ſubierant, inſinuare;

te de induſtriâ uſum ſic, ut ſe habent MSti, ſcripſiſſe: Manutius verò videtur textum Longini pro ſuo arbitrio immutâſſe ad fidem Editionum Demoſthenis.

L. 13. Οὐκ ἔστιν ὅπως &c.] Vide locum in Demoſthenis Orat. pro Coronâ, p. 124. Edit. Oxon.

ἀποδείξεως φύσιν μεθεστακὼς εἰς ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὅρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιώνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον· ὡς κουφιζομένους ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ἐπὶ τοῖς κατὰ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα νικητηρίοις, παρίστασθαι φρονεῖν. οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο. Καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἔστι δὲ οὐ τὸ ὁπωσοῦν τινὰ ὀμόσαι μέγα, τὸ δὲ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν, καὶ τίνος ἕνεκα. Ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδέν ἐστ' εἰ μὴ ὅρκος, καὶ πρὸς εὐτυχοῦντας ἔτι, καὶ οὐ δεομένους παρηγορίας, τοὺς Ἀθηναίους· ἔτι δ' οὐχὶ τοὺς ἄνδρας ἀπαθανατίσας ὁ Ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐντέκῃ λόγον ἄξιον, ἀλλ'

ἀπὸ

L. 1. Μεθεστακὼς] Ita Edit. prima & quatuor MSti. Vulgò μεθιστάς.

L. 5. Τῇ μάχῃ] Ante hæc verba ſubintelligenda eſt præpoſitio ἐπὶ, quæ in ſequenti ſententiæ parte occurrit: & hæc loquendi formula noſtro Auctori uſitata & familiaris eſt: ſic in Sect. 4. habemus, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος: & ibid. ἤδη οὕτως ἐνσημαίνεσθαι, ὡς ἂν τοῖς ὀφθαλμοῖς: & Sect. 16. τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας: & Sect. 4. οἱ μὲν τριάκοντα ἔτεσι Μεσσήνην παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν Πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα συνετάξατο. Sic etiam legimus in Virgilii Æn. l. 6. v. 692.

Quas ego te terras, & quanta per æquora vectum
Aſpicio!

L. 9.

ſinuare; & probationis naturam convertere in eximiam Sublimitatem & affectum & in eam fidem, quæ meritò tribuenda ſit novi excellentiſſque generis juramentis; ſimulque infundere in animos audientium opinionem quandam medicam & dolores propulſantem; ut illi elati laudibus doceantur non minores animos habere ob pugnam cum Philippo *commiſſam*, quàm ob victorias Marathone & Salamine *reportatas*: quibus omnibus auditores vi *hujus* Figuræ ſecum abripiens inceſſit. Quamvis dicunt ſemen *hujus* juramenti inventum eſſe apud Eupolidem,

Non enim, juro per meam ad Marathona pugnam,
Gaudens aliquis eorum meum cor dolore afficiet.

At non quovis aliquem jurare modo, magnum eſt: ſed ubi, & quomodo, & quo tempore, & cujus rei causâ *juremus*, *conſiderandum eſt*. Illîc autem nihil aliud eſt quàm *merum* juramentum, idque ad Athenienſes factum, cum adhuc proſperè res ſuas agerent, & conſolatione non indigerent; porrò Poëta juravit, non homines immortalitate donando, ut audientibus insereret rationem dignam illorum virtute; ſed ab iis, qui anteà

L. 9. Παρὰ τῷ Εὐπόλιδι] Eupolis hic fuit Comicus Poëta Athenienſis, cujus nihil ferè, præter nomen celebre, hodie extat.

L. ult. Ἐντέχνῃ λόγον ἄξιον] Vox λόγος ſignificat hîc aut *opinionem*, aut id quod *ratio* ſive *reſpectus* velit, cum dicimus

4 *hujus*

ἀπὸ τῶν προκινδυνευσάντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, τὴν μάχην. Παρὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πεπραγμάτευται πρὸς ἡττημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθηναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. Καὶ ταυτὸν, ὡς ἔφην, ἅμα ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, παράδειγμα, ὅρκων πίστις, ἐγκώμιον, προτροπή. Κἀπειδήπερ ὑπήντα τῷ ῥήτορι, “Λέγεις ἧτταν πολιτευσάμενος, εἶτα νίκας ὀμνύεις,” διὰ ταῦθ' ἑξῆς κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι κἀν βακχεύμασι νήφειν ἀναγκαῖον· “τοὺς προκινδυνεύσαντας, φησὶν, ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων, καὶ τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους.” οὐδαμοῦ “νικήσαντας” εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδήπερ ἦν εὐτυχὲς, καὶ τοῖς κατὰ Χαιρώνειαν ὑπεναντίον· διόπερ καὶ τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει, “οὓς ἅπαντας ἔθαψε

hujus rei rationem habet, aut *ad hanc rem reſpectum habet*: ſic in Sect. 44. occurrit μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον *nec ulterius iis ullam eſſe famæ rationem*.

L. 4. Καὶ ταυτὸν] Sine Manutiano illo κατὰ, quod ſenſum loci turbat: abeſt verò κατὰ à MStis El. Par. Ambr. & Vat. 3. & Edit. primâ.

L. 6. Παράδειγμα] Deeſt καὶ ante hanc vocem in Edit. pr. & MStis Par. & Ambr.

L. 12. Τοὺς Σαλαμῖνι, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας] Ita Edit. prima & omnes MSti: pro quo Manutius edidit τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ τοὺς &c: noſter verò verborum ordo neceſſariò recipiendus eſt: pugna enim tam ad Artemiſium, quàm ad Salamina navalis fuit: illa vero Plateis commiſſa terreſtris fuit, quare ſolùm dicitur παραταξαμένους. Præpoſitio ἐπὶ ante Σαλαμῖνι ſubintelligenda eſt: de quâ loquendi formulâ vide quæ dixi pag. 110. ad verba καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε &c.

anteà periclitati erant, malè delapſus eſt ad rem inanimam, *nempe* ad pugnam: Apud Demoſthenem verò rem habet cum victis juramentum, ut Chæronea non amplius videatur Athenienſibus fuiſſe infortunium. Et hoc (ut dixi) eodem tempore Probatio eſt *illos* nihil malè feciſſe, exemplum, juramenti fides, laudatio, cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat *hoc*, "Tu qui Remp. adminiſtrâſti loqueris de clade, deinde juras per victorias;" proptereà in iis, quæ ſequuntur, ad normam explorat & per tutum iter verba quoque ducit, docens neceſſe eſſe etiam in ipſis furoribus ſobrium ſe præſtare; "per illos (inquit) ex majoribus *noſtris*, qui anteà periclitati ſunt in Marathone, & illos qui ad Salamina & ad Artemiſium navali prœlio dimicârunt, & illos qui ad Platæas acie ſteterunt inſtructâ:" nuſquam dixit "qui vicerunt," ſed omnino quaſi furto removit eventûs nomen, quia fortunatus fuit, iiſque rebus, quæ ad Chæroneam *geſtæ ſunt*, contrarius: quare & auditorem præveniens ſtatim ſubjicit, "quos omnes (inquit) publicè "ſepeliit

&c. Sect. 4. p. 22. quæque inſuper Lectorem docui in Notâ ad verba τῇ μαχῇ, p. 110.

L. ult. Οὓς ἅπαντας &c.] In codicibus Demoſthenis locus hic paulo aliter legitur οὓς ἅπαντας ὁμοίως ἡ πόλις, τῆς αὐτῆς ἀξιώσασα τιμῆς, ἔθαψεν, Αἰσχίνη &c. ubi pro ὁμοίως fortè legendum δημοσίως: hîc enim Longinus dicit ἔθαψε δημοσίᾳ, & Plutarchus in libro ult. de gloriâ Athenienſium, ad hæc Demoſthenis verba

« ἔθαψε δημοσίᾳ, φησὶν, ἡ πόλις, Αἰσχίνη, οὐχὶ τοὺς
« κατορθώσαντας μόνους."

Sect. XVII. Οὐκ ἄξιον δ' ἐπὶ τούτου τοῦ τόπου παραλιπεῖν ἕν τι τῶν ἡμῖν τεθεωρημένων, φίλτατε, (ἔσται δὲ πάνυ σύντομον)· ὅτι φύσει πως συμμαχεῖ τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν ἀντισυμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπ' αὐτοῦ. Πῇ δὲ καὶ πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὕποπτόν ἐστιν ἰδίως τὸ διὰ σχημάτων πανουργεῖν, καὶ προσβάλλον ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμοῦ· καὶ ταῦθ', ὅταν ᾖ πρὸς κριτὴν κύριον ὁ λόγος, (μάλιστα δὲ πρὸς τυράννους, βασιλέας, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς)· ἀγανακτεῖ γὰρ εὐθὺς, εἰ, ὡς παῖς ἄφρων, ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται· καὶ εἰς καταφρόνησιν ἑαυτοῦ λαμβάνων τὸν παραλογισμὸν, ἐνίοτε μὲν ἀποθηριοῦται τὸ σύνολον, κἂν ἐπικρατήσῃ δὲ τοῦ θυμοῦ, πρὸς τὴν πειθὼ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται. διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν ὕψος καὶ πάθος τῆς ἐπὶ τῷ σχηματίζειν ὑπονοίας ἀλέξημα καὶ θαυμαστή τις ἐπικουρία καθίσταται· καί

πως

ba reſpiciens, inquit, ἀλλὰ τούτους ἡ πόλις δημοσίαις ταφαῖς ἔθαψεν.

L. 5. Συμμαχεῖ] MSti Par. Ambr. & Vat. 3. habent συμμαχεῖται, Edit. verò prima ἐμμαχεῖται; ſed rectiùs συμμαχεῖ opponitur ſequenti voci ἀντισυμμαχεῖται: & vocem συμμαχεῖν uſurpat Xenoph. in Cyrop. p. 7. Ed. Steph. & Thucyd. l. 1. c. 39. Scripſit forſitan Longinus συμμαχεῖ καὶ &c. *auxilium ferunt* etiam *Sublimitati*.

L. 12. Ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος] Rhetor ſive Orator vocatur τεχνίτης, qui artificio in dicendo multum utitur.

L. 15.

“ ſepeliit civitas, Æſchine, non eos ſolos, qui “ feliciter rem geſſerint.”

Non autem decet hoc in loco, chariſſime, prætermittere unum quoddam ex iis, quæ à nobis obſervata ſunt, (erit verò breviſſimum): *nempe*, quòd Figuræ naturâ quodammodo auxilium ferunt Sublimitati, rurſuſque mirificè accipiunt ab illâ. Sed ubi & quî *hoc ſit*, exponam. Omnia per Figuras tractare, imprimis eſt res ſuſpicioſa, & quæ adducit opinionem inſidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Judice, ex cujus arbitrio cauſa pendet, (præſertim verò coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus ſummâ poteſtate utentibus); indignatur enim ſtatim, ſi, velut puer inſipiens, ab artifice Rhetore Figuris decipiatur: putanſque ratiocinationem falſam eſſe contemptum ſui, nonnunquam omnino efferus eſt, &, ſi contineat iram, *tamen*, quo minus verbis perſuadeatur, totum ſe opponit: quare & tunc Figura optima videtur, cum eam ipſam non appareat Figuram eſſe. Sublimitas igitur & Affectus contra ſuſpicionem, quæ ex Figurarum uſu veniat, remedium & admirabile quoddam auxilium eſt: & artificium *illud*

Figuras & Sublimitatem ſibi invicem auxilium ferre.

L. 15. Ἐπικεχαρτήσῃ ἢ τοῦ θυμοῦ] Ita, deleto illo Manutiano τὰ ante τοῦ, Editio pr. & MSti Par. Ambr. Vat. 3. & alius Tollii MStus,

πως παραληφθεῖσα ἡ τοῦ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι τὸ λοιπὸν δέδυκε, καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευγεν. Ἱκανὸν δὲ τεκμήριον τὸ προειρημένον, « μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι. » Τίνι γὰρ ἐνταῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ. σχεδὸν γὰρ, ὥσπερ καὶ τἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, οὕτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ περιχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Οὐ πόῤῥω δ' ἴσως τούτου καὶ ἐπὶ τῆς ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τοῦ αὐτοῦ κειμένων ἐπιπέδου παραλλήλων ἐν χρώμασι τῆς σκιᾶς τε καὶ τοῦ φωτὸς, ὅμως προϋπαντᾷ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, καὶ οὐ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω παραπολὺ φαίνεται. Οὐκοῦν καὶ τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγγυτέρω κείμενα διά τε φυσικήν τινα συγγένειαν καὶ διὰ λαμπρότητα, ἀεὶ τῶν σχημάτων προεμφανίζεται, καὶ τὴν τέχνην αὐτῶν ἀποσκιάζει καὶ οἷον ἐν κατακαλύψει τηρεῖ.

Τί

L. 1. Παραληφθεῖσα ἡ τοῦ] Editio pr. & MSti Par. & Ambr. habent παραληφθεῖσαν τοῦ, unde Tollius conjecit legendum eſſe παραληφθεῖσα ἡ τοῦ &c. Schurzfl. verò παραληφθεῖσ' ἂν τοῦ &c.

Ibid. Κάλλεσι] Tollius cenſuit legendum eſſe πάθεσι: ſed & alibi Noſter vocem κάλλος ſolet conjungere cum voce μέγεθος, ut in Sect. 30. μέγεθος [illegible] κάλλος: habes etiam in Sect. 20. τὴν ἰσχὺν, τὴν πειθὼ, τὸ κάλλος.

L. 2. Δέδυκε] Ita Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vulgò ὑποδέδυκε.

L. 4. Μὰ τοὺς ἐν] Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. delent Manutianum iſtud οὐ ante μά.

L. 9. Ἐπὶ τῆς ζωγραφίας τι συμβαίνει] Sic Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. Manutiana vox τοιοῦτο poſt τι planè hìc otioſa, imò non ferenda eſt, quia præceſſerat οὐ πόῤῥω ἴσως τούτου.

L. 10.

illud omnia vafrè agendi *per Figuras*, cum adhibitum fuerit iis, quæ pulchra & Sublimia ſunt, deinceps latuit, omnemque ſuſpicionem evitavit. Idoneum autem argumentum *hujus rei* eſt id quod anteà citavimus, " Juro per eos, " qui in Marathone," &c. Quomodo enim Rhetor hîc figuram celavit? manifeſtum eſt, quòd *hoc* ipsâ luce *fecit*: ferè enim, quemadmodum lumina debilia obſcurantur undique Sole illuſtrata, ita Sublimitas ubique circumfuſa abſcondit Rhetoricæ artificia: Et non diverſum fortè ab hoc quiddam in picturâ evenit: nam cum umbra & lux, coloribus depictæ, in eâdem tabellæ planitie parallelæ jaceant, tamen lux priùs oculos ferit, neque ſolùm eminere, ſed & multò propiùs eſſe videtur. Quare etiam Affectus & Sublimitates ſcriptorum, cum animis noſtris jaceant propinquiores tum ob naturalem quandam cognationem tum ob *ſuum* ſplendorem, ſemper ante conſpiciuntur quàm Figuræ, artificiumque iſtarum *Figurarum* obumbrant & quaſi occultum aſſervant.

Quid

L. 10. Παραλλήλων] i. e. coloribus umbræ non altiùs in tabellâ, quàm lucis, inſurgentibus.

L. 12. Καὶ ὐ μόνον ἔξοχον, ἀλλὰ καὶ] Veriſſima eſt conjectura Cl. Boivini, qui vulgatam iſtam vocem καιόμενον in καὶ ὐ μόνον vertit; non ſolùm quia ſenſus ſic poſtulat, ſed etiam quia poſt ἔξοχον in MSto Par. vox ἀλλὰ ſequitur: & iſtud ἀλλὰ extat etiam in Edit. primâ & MStis El. Ambr. & Vat. 3.

 L. 15

Sect. XVIII.

Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἆρα οὐκ αὐταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιΐαις παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; "Ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιϊόντες ἀλλήλων " πυνθάνεσθαι, λέγεταί τι καινόν; τί γὰρ ἂν γένοιτο " [τούτου] καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολε- " μῶν τὴν Ἑλλάδα; τέθνηκε Φίλιππος; οὐ μὰ " Δί', ἀλλ' ἀσθενεῖ· τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ ἂν " οὗτός τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φίλιππον " ποιήσετε." Καὶ πάλιν, "Πλέωμεν ἐπὶ Μακε- " δονίαν, φησί· ποῖ δὴ προσορμιούμεθα; ἤρετό τις·

" εὑρήσει

L. 1. Τὰς πεύσεις] Hujuſmodi Interrogationum exemplum nobile eſt in iis, quæ Debora de matre Siſeræ dixit, quæque paulo ante ad pag. 58 in Notis citavi: Et Cicero in Orat. pro Roſcio Amerino hâc ipsâ Figurâ pulcherrimè uſus eſt, cum dicit; *Quid ergo? audaciſſimus Ego ex omnibus? minimè: At tanto officioſior quàm cæteri? ne iſtius quidem laudis ita ſum cupidus, ut aliis eam præreptam velim.* Nec tacenda videntur hoc in loco ea, quæ in Sancti Matthæi c. 11. per Interrogationem, ſibique ipſi Reſponſionem dicit Chriſtus, *Quid exiiſtis in deſertum, ut videretis? num arundinem ventis agitatam? Sed quid exiiſtis, ut videretis? hominem mollibus veſtibus indutum? ecce, ii, qui ſic molliùs veſtiuntur, in ædibus Regum ſunt: Sed quid exiiſtis, ut videretis? num Prophetam? verè hoc vobis dico, etiam hominem præſtantiorem Prophetâ.*

L. 4. Ἢ βούλεσθε] Vide Demoſthenis Philip. 1.

L. 5. Τί γὰρ ἂν γένοιτο τούτου καινότερον, ἢ &c.] Vocem τούτου ejiciendam eſſe cenſeo, quia ſequitur ἢ poſt καινότερον, quæ particula ſatis Comparativo reſpondet: adde quod apud Demoſthenem ſic ſine illo τούτου legitur, γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον, ἢ &c.

L. 6. Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴν Ἑλλάδα] Ita Edit. prima & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. Manutius, opinor, vulgatam lectionem protulit, Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν. ut hic Longini verba Demoſthenis verbis melius accommodarentur: ſed Longino mos eſt (ut ſæpius notavi)

Scripto-

Quid verò de illis dicemus, *nempe* de Interrogationibus & Percontationibus? annon his Figurarum conformationibus *idem ille Rhetor Demoſthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actuoſa & magnifica? "Num vultis "(inquit), dic mihi, *quiſquis es*, circùm curſitantes alii alios percontari, Dicitúrne aliquid novi? Quid enim poteſt eſſe magis novum quàm vir Macedo bello aggrediens Græciam? Mortuúſne eſt Philippus? non per Jovem, ſed ægrotat: quid autem veſtrâ intereſt? ſi enim moriatur ille, brevi vos alium Philippum *vobis* facietis." Et rurſus dicit, "Navigemus in Macedoniam: ſed quò "appellemus? roget aliquis: bellum ipſum "inveniet *De Interrogationibus & Percontationibus.*

Scriptorum veterum verba quàm breviſſimè, ita tamen, ut nequid ſenſui deſit, citare.

L. 8. Ἂν οὗτός τι πάθῃ] i. e. *ſi moriatur ille*; ſic enim veteres Græci ſcriptores loqui ſolent: exemplo ſit illud initium Teſtamenti, quod Diog. Laërtius l. 5. 61. Philoſopho Ariſtoteli tribuit, ἐάν τι πάσχω &c. i. e. *ſi moriar*, tunc illa, quæ ſequuntur, fieri volo: itemque illud Homeri in Iliad. ę. v. 274. ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι *poſteà verò vel moriar.*

L. 11. Ἤρετό τις] Ita omnes MSti Longini, itáque Editiones Demoſthenis: ſed mihi, fateor, parum placent hæc verba: videntur enim ei, de quo agit Longinus, aliquantulum adverſari; de iis enim interrogationibus dicit, quas aliquis ſibi facit; hæc vero apud Demoſthenem non eſt Interrogatio ſibi facta, ſi verum eſt illud ἤρετό τις: aut igitur verba ſunt ex gloſſemate nata, utpote ex margine, ubi ad voces ποῖ δὴ προσορμιούμεθα explicandas poſita erant, in textum recepta; aut ea lectio, quæ inter varias Demoſthenis lectiones à Morellio collectas extat, admittenda eſt, ſc. ἐροιτό τις. Prior conjectura magis placet.

« εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων αὐ-« τὸς ὁ πόλεμος." Ἦν δὲ, ἁπλῶς ῥηθὲν, τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον· νυνὶ δὲ τὸ ἔνθουν καὶ ὀξύῤῥοπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν, οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ πιστότερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γεννᾷν ὁ καιρός· ἡ δ' ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τοῦ πάθους τὸ ἐπίκαιρον. Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνόντες ἐκ τοῦ παραχρῆμα, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· οὕτω τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογύου κεκινῆσθαί τε καὶ λέγεσθαι, τὸν ἀκροατὴν ἀπάγον καὶ παραλογίζεται. Ἔτι τοίνυν, (ἓν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον πεπίστευται,) εἰ οὕτως ἐ * * * * * * * *

* * *

L. 1. Εὑρήσει τὰ σαθρὰ &c.] Tacitus ad hunc Demoſthenis locum videtur reſpexiſſe, cum dicit in l. 2. Hiſt. *Aperiet & recludet contecta & tumeſcentia victricium partium vulnera bellum ipſum.* Tollius.

L. 11. Ὡς οἱ] Eſt ex conjecturâ Fabri, cum in MStis & Edit. vet. legitur ὅσον: vide prorſus ſimilem (quod ad conſtructionem attinet) locum in p. 128. l. 10. Eodem ferè modo errârunt Edit. in Plat. de Rep. l. 1. ad initium, ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον: ubi legendum eſt ὡς ὂν, ut alibi loquitur Plato, αὐτὸ δὲ δι' αὐτὸ φευκτέον, ὡς ὂν χαλεπόν.

Ibid. Παροξυνόντες] Ita Edit. prima & MS. Par. cum vulgò legimus παροξυνόνται: παροξύνειν videtur hìc verbum neutrum eſſe, & ſignificare *exacuere ſe*, vel *invadere*, hunc enim poſteriorem ſenſum vox habet apud Galenum, cum dicit,

τεταρ

"inveniet ea, quæ debilia ſunt in rebus Phi-
"lippi." Eſſet autem hæc res, ſi ſimpliciter diceretur, omnino abjectior *quàm decuit*: nunc autem concitata vis velocitaſque Interrogationis & Reſponſionis, & ille ſibi ipſi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, Figuræ ope non ſolùm Sublimius fecit id quod dictum eſt, ſed & credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipſe Orator, ſed generare Occaſio: ad ſe autem *directa* Interrogatio & *facta* Reſponſio imitatur Affectum ex occaſione natum. Ferè enim, quemadmodum illi, qui ab aliis *quid* Interrogati ſunt, ſubitò ſe exacuentes, ei, quod dicitur, concitatè atque ex ipsâ veritate reſpondent; ſic Figura Interrogationis & Reſponſionis auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata ſunt, extempore concipi dicique, adducendo etiam fallit *eum*. Porrò (nam hoc Herodoti creditum eſt unum eſſe ex maximè Sublimibus), ſi ſic * * * * * * *

* * *

τεταρταῖοι ἢ τριταῖοι (ſc. febres) μετ' ῥίγους τύπίπαν παρεξυώυσι.

L. 15. Τὸν ἀκρατὴν ἀπάγον] Ita MSti Par. & Ambr. & Vat. 2. Ii verò, qui non clarè ſatis viderint conſtructionem ſententiæ, legendum dederunt ἀπάγει: illud ἀπάγον eſt participium neutrius generis, cohæretque cum ſubſtantivo præcedente σχῆμα.

L. ult. Εἰ ἦτας οὐ * * * * * * πλοκα] Ita MS. Par. hic verò eſt quartus magnus hiatus, deſuntque duo folia, ut nos docent MSti Par. & Ven. iſtud verò πλοκα (ut opinor) in ἄπλοκα, quod edidit Manutius, mutandum eſt; & vox ἄπλοκα ſignifi-

Sect. XIX. * * * * * * * * * πλοκα ἐκπίπτει, καὶ οἱονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. « Καὶ συμβαλόντες, « φησὶν ὁ Ξενοφῶν, τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο, ἐμά- « χοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. » Καὶ τὰ τοῦ Εὐρυλόχου,

Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά·

Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκούσης. Τοιαῦθ' ὁ Ποιητὴς ἐξήνεγκε διὰ τῶν ἀσυνδέτων.

Sect. XX. Ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτὸ σύνοδος τῶν σχημάτων εἴωθε κινεῖν· ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον κατὰ συμμορίας ἀνακιρ-

ſignificabit *non ligata*, i. e. non copulativis particulis, quales ſunt δὲ & καὶ, implicata.

L. 3. Καὶ συμβαλόντες &c.] Occurrunt hæc verba bis apud Xenophontem, nempe in Orat. de Ageſilao rege p. 22. & in l. 4. rerum Græcarum p. 219. Edit. Oxon. Aliud etiam hujus Figuræ exemplum, idque (ut puto) illuſtrius aptiuſque, Virgilius exhibet in iis, quæ in Æn. l. 4. v. 593. amore furens Dido dicit de Æneâ abituro,

——————— Ite,
Ferte citi flammas, date tela, impellite remos.

Hæc eſt verè feſtinantis oratio; particulas enim omnes copulativas, velut obſtantem ſibi catervam, dimovet illa, & tantùm non in naves Trojanas omnibus ſuis copiis impetum jamjam factura videtur.

L. 7. Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες — Εὕρομεν] Ita Homeri exemplaria in Odyſſ. κ. v. 251. & hæc lectio potior certè eſt quàm ea, quæ occurrit in MSS. Longini & Edit. pr. Ἤλθομεν, Ἴδομεν.

L. 8. Δώματα καλὰ] Ita edidi auctoritate Edit. pr. & omnium

* * * * * * * * ea, quæ dicuntur, non ligata proveniunt, & quaſi profunduntur, ferè prævenientia etiam ipſum dicentem: "Et confligentes clypeos (dicit Xenophon) impellebantur, pugnabant, cædebant, moriebantur:" Et illa Eurylochi *apud Homerum.* *De Diſſolutis.*

Ivimus, ut juſſiſti, per ſylvas, inclyte Ulyſſe,
Vidimus in vallibus extructas ædes pulchras.

Hæc enim, ab ſe invicem abſciſſa & nihilominus accelerata, exhibent repræſentationem efficaciæ *cujuſdam* eodem tempore & nonnihil impedientis *curſum orationis,* & *tamen* ordinantis. Talia Poëta ille protulit per Diſſoluta.

Summopere autem Figurarum quoque in unum Coacervatio ſolet commovere: quando duæ vel *De figurarum Coacervatione.*

omnium MStorum, quibus reſpondent Homeri exemplaria: vulgata lectio Κίρκης proculdubio vitioſa eſt (ut ait Faber), quippe in illâ apud Homerum narratione Eurylochus teſtatur ignorâſſe ſe, cujuſnam ædes illæ eſſent.

Ἔνθα δέ τις μέγαν ἱςὸν ἐποιχομένη λίγ' ἄειδεν,
Ἢ θεὸς, ἠὲ γυνή.
Odyſſ. κ. v. 254.

L. 11. Συνδιοικέσης] Faber legit συνδιωκέσης *impellentis, urgentis*: citatque illud Longini Sect. 21. τῦ πάθυς τὸ συνδεδιωγμένον, cui addere potuiſſet illud, quod occurrit in Sect. 43. ἂν μὴ σφόδρα ὑπό τινος ἀνάγκης συνδιωκώμεθα: quòd ſi vulgatæ lectioni hæreamus, vox συνδιοικέσης reddi poteſt *ſimul ordinantis*, i. e. recto ordine procedere facientis: & ſatis contraria erit præcedenti ἐμποδιζέσης *impedientis.*

L. ult. Κατὰ συμμορίας] Ita Editio pr. & MSti Par. El. & Ambr. cum vulgò legatur συμμορίαν. Per vocem συμμορία intelligenda eſt vel munerum

ἀνακιρνάμενα, ἀλλήλοις ἐρανίζῃ τὴν ἰσχὺν, τὴν πειθὼ, τὸ κάλλος. Ὁποῖα καὶ τὰ εἰς τὴν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα, τὰ ἀσύνδετα· "Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιτο ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ." Εἶτ', ἵνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἰὼν στῇ, (ἐν στάσει γὰρ τὸ ἠρεμοῦν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐστιν), εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθήλατο ἀσύνδετα, καὶ ἐπαναφοράς, "τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης." Οὐδὲν

nerum ſocietas (ut Suidæ placet), vel Decuria munera obeuntium: nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti homines ditiores, qui conferrent pecunias, quotieſcunque Reſpublica egeret: diſtributi autem erant in viginti claſſes, (in ſingulas ſexaginta), vocabantque Athenienſes συμμορίαν ſexaginta illos: Ex his omnibus locupletiſſimi treceni eligebantur, qui imprimis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc ſunt, quæ ex Ulpiano ad Demoſthenis Olynth. 1. & ex Harpocratione collegit Stephanus.

L. 1. Ἐρανίζῃ] Vox ἔρανος ſignificat *ſymbola*, ſive (ut eam Cicero vocat) *collecta*; i. e. id quod à convivis ad ſumptus cœnæ tolerandos colligitur: unde ἐρανίζειν eſt *ſymbolam dare, vel conferre*: pulchrâ igitur hîc Figurâ utitur Longinus. Sublimi (inquit) modo auditores afficiuntur, cum duæ vel tres Figuræ, tanquam convivæ, in unum coëant, & ſibi invicem robur, perſuadendi vim pulchritudinemque, quaſi ſymbolam ex unaquâque exactam dent. Significat etiam vox ἐρανίζειν *ſymbolam petere vel exigere*: quo in ſenſu vocis Diogenes ille Cynicus (ut tradit Laërtius) luſit; nam cum ab illo quidam in convivio ſymbolam exegit, ille eam noluit dare, ſed illum verſum Homeri in Iliad. π. v. 83. Ed. Barn.

Τοὺς ἄλλους ἐνάριζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας,

paululùm immutando ad ſuam rem

vel tres, quaſi per munerum ſocietatem commixtæ, ſibi invicem robur, ſuadelam, pulchritudinem conferunt. Qualia ſunt & illa in Midiam Diſſoluta, permixta ſimul cum Repetitionibus & cum *eo quod vocant*, ſub oculos Subjectio. " Multa enim poſſit facere is, qui *ali-* " *quem* verberat, (ex quibus nonnulla ille, qui " patitur, ne referre quidem alii poteſt) geſtu, " vultu, voce." Deinde, ut oratio non in iiſdem rebus incedere perſeveret, (in perſeverantiâ enim eſt quies, in ordinis verò defectu ineſt Affectus, quoniam impetus animi & commotio eſt), ſtatim ad alia tranſiliit Diſſoluta, & ad *alias* Repetitiones, " Geſtu, vultu, voce; quum ut " inſultans, quum ut inimicus, quum pugno, " cum

rem ſic accommodavit,

Τὺς ἄλλυς ἐρρύνιζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας.

Ibid. Τὴν πειθὼ] Vide quæ dicturus ſum Sect. 39. in Notâ ad voces πειθῦς ϰ ἡδονῆς.

L. 2. Τὰ εἰς τὸν Μειδίαν] Ea, quæ ſequuntur, ſunt Demoſthenis verba in Orat. contra Midiam p. 337. Edit. Pariſ. Ad quam (ut bene notavit Tollius) reſpexit Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 1. *Plurimum tamen affert atrocitatis modus; ſi graviter, ſi contumelioſè: ut Demoſthenes ex parte percuſſi corporis, ex vultu ferientis, ex habitu invidiam Midia quærit.*

L. 7. Ἐν ςάσει] Ita Edit. prima & MSti Par. El. Ambr. & Vat. 3. & ςάσις ſignificat *conſtantia, perſeverantia,* ut monuit Stephanus in ſuo Theſauro: hanc autem veram eſſe lectionem vox præcedens ςῇ ſatis docet: Manutius habet ἐν τάξει.

L. 10. Τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ] Has voces in textum induxi auctoritate Edit. primæ & MStorum Par. Ambr. & Vat. duorum.

L. 12. Ὅταν ἐπὶ κόῤῥης] Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ὅταν ὡς δῦλον: ſed verba ὡς δῦλον ex gloſſemate nata eſſe arbitror, ut

Οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπτων, ἐργάζεται· τὴν διάνοιαν τῶν δικαστῶν τῇ ἐπαλλήλῳ πλήττει φορᾷ. Εἶτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταιγίδες, ἄλλην ποιούμενος ἐμβολὴν, "ὅταν κονδύ-" "λοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, φησί· ταῦτα κινεῖ, ταῦτα" "ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακί-" "ζεσθαι· οὐδεὶς, ταῦτα ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δει-" "νὸν παραστῆσαι." Οὐκοῦν τὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· οὕτως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις ἄτακτον, καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία ποιὰν περιλαμβάνει τάξιν.

Sect. XXI. Φέρε οὖν πρόσθες τοὺς συνδέσμους, εἰ θέλοις, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι, "Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρὴ" "παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων,—" "πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμματι," "εἶτά γε μὴν αὐτῇ τῇ φωνῇ·" καὶ εἴσῃ, κατὰ τὸ ἑξῆς οὕτως παραγράφων, ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον, ἐὰν τοῖς συνδέσμοις ἐξομαλίσῃς εἰς λειότητα, ἄκεντρόν τε προσπίπτει, καὶ εὐθὺς ἔσβεσται.

ut quæ ad explicandam vim vocum *κονδύλοις* & *ἐπὶ κόρρης* olim in margine appoſita erant: pugno enim in malâ percuti, ſervile ritè putabatur. Apud Demoſthenem legitur *ἐπὶ κόρρης*, & ita paulo poſt apud Longinum, ut in proxime ferè ſequenti Emendatione poteris videre.

L. 2. *Τῇ ἐπαλλήλῳ πλήττει φορᾷ*] Ita Robort. & MSti Par. & El. pro quo Manutius edidit *ἐπαλλήλων πλήττει*, quod Faber vertit in *ἐπαλλήλῳ πλήττων*: ſed poteris, Lector, ex meâ verſione Latinâ ſatis ſcire eam, quam protuli lectionem, genuinam eſſe.

L. 4. *Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, φησὶ*] Hæ voces, quæ abſunt à Manutii Editione, reperiuntur in Edit. primâ & MStis Par. Ambr. & Vat. duobus,

"cum in malam." Nihil aliud hic efficit Rhetor, quàm is qui verberat: ſc. mentes judicum repetito impetu percutit. Deinde hinc, procellarum inſtar, rurſus aliam *judicibus* faciens aggreſſionem, "quum pugno, cum in malam "(inquit): hæc perturbant, hæc extra ſe rapiunt homines non aſſuetos injurias pati: nemo eſt, qui hæc referens poteſt acerbitatem "eorum ob oculos ponere." Ergo naturam Repetitionum & Diſſolutorum ubique perpetuâ variatione cuſtodit: ſic apud illum etiam ordo confuſum quid, rurſuſque ordinis defectus certum quendam in ſe continet ordinem.

Copulas enervare orationem.

Age igitur, adde *bis* copulas, ſi vis, ut faciunt Iſocratis imitatores, "Et ne hoc quidem "oportet omittere, quòd multa poſſit facere is "qui verberat &c. primum quidem geſtu, deinde vultu, poſtremò autem ipsâ voce," & ſenties (ſic in iis, quæ ſequuntur, addendo) id, quod Affectus in ſe habet concitatum & aſperum, ſi copulis ita complanes ut læve ſit, aculeo carens ſubſidere, & ſtatim extingui. Ut enim

duobus, quorum auctoritati reſiſtere non auſus ſum.

L. 8. Τὴν μὲν φύσιν &c.] Senſus eſt: perpetuâ Figurarum varietate cavet, ne appareant iſtæ Repetitiones & Diſſoluta; quæ, ſi appareant, ejus naturæ ſunt, ut orationi obſint: vox φυλάσσειν ſignificat ita *cuſtodire*, ut nequid alicui mali inde accidat.

L. 10. Ἄτακτον] Tollius maluit legere ἄτακτόν τι.

L. 7.

ἔσβεσται. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις συνδήσειε τῶν θεόντων τὰ σώματα, τὴν φορὰν αὐτῶν ἀφῄρηται, οὕτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τοῦ δρόμου, καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.

Sect. XXII. Τῆς δὲ αὐτῆς ἰδέας καὶ τὰ Ὑπερβατὰ θετέον· ἔστι δὲ λέξεων, ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, καὶ οἱονεὶ χαρακτὴρ ἐναγωνίου πάθους ἀληθέστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῷ ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβούμενοι, ἢ ἀγανακτοῦντες, ἢ ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη, καὶ οὐδ' ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δύναιτο) ἑκάστοτε παραπίπτοντες, ἄλλα προθέμενοι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως, εἶτ' αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντη πρὸς τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀστάτου πνεύματος, τῇδε κἀκεῖσε ἀγχιστρόφως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν· οὕτω παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν ἡ μίμησις ἐπὶ τὰ

τῆς

L. 7. Τῆς δ' αὐτῆς ἰδέας] i. e. Hyperbata eodem modo, quo ſuprà dictæ Figuræ, grandem & elatam Orationem efficiunt.

L. 10. Ὡς γὰρ οἱ τῷ ὄντι &c.] Longinus hîc in naturâ Hyperbati explicandâ, rurſuſque ad finem hujus Sectionis, Hyperbato, ſive (ut veriùs loquar) confuſo quodam & prolixiore ambitu ſententiæ uſus eſt: caſûne verò hoc fecerit, an conſilio, incertus ſum; quanquam Fabro hoc videtur artificium quoddam eſſe auctoris, dictionem

enim, ſi quis colligaverit corpora currentium, abſtulit impetum eorum; ſic etiam Affectus à copulis aliiſque additamentis impeditus indignatur; prohibet enim, quominùs liberè currat *Affectus*, & velut è machinâ quâdam contorqueatur.

Statuendum eſt verò Hyperbata ejuſdem eſſe ſpeciei: ſunt autem *Hyperbata* ordo verborum vel ſenſuum ex eo, quo naturâ res ſe ſequuntur, mutatus, certiſſimuſque velut character Affectûs actuoſi. Ut enim illi, qui reverà iraſcuntur, vel timent, vel indignantur, vel qui præ inviḍiâ aliove quodam *affectu* (multi enim & infiniti ſunt affectus, & eorum numerum nemo poteſt recenſere) ubique incurſantes, alia proponentes ſæpe ad alia tranſiliunt, quædam in medio contra rationem ponentes; deindè rurſus ad prima quaſi circulo revertentes, & omnino animi impetu (velut vento inſtabili) huc & illuc ſubitâ mutatione in alium *locum* trahentes verba & ſenſus, ordinem ex naturali ſerie omnimodè in plurimos flexus immutant: Sic apud optimos ſcriptores vi Hyperbatorum imitatio *eos* ducit ad

De Hyperbatis.

nem ſuam materiæ accommodantis.

L. 13. Ἑκάστοτε περιαπίπτοντες] i e. qui nunc hoc, nunc illud incipiunt dicere: qui modò in unam partem, modò in alteram dicturi feruntur: ſequentia verba harum vocum ſenſum benè explicant.

τῆς φύσεως ἔργα φέρεται· (τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ἡνίκ' ἂν φύσις εἶναι δοκῇ, ἡ δ' αὖ φύσις ἐπιτυχής, ὅταν λανθάνουσαν περιέχῃ τὴν τέχνην)· ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, " Ἐπὶ ξυροῦ " γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες " Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις, ἢ δούλοις, καὶ τούτοις ὡς δρα-" πέτῃσι. Νῦν ὦν, ὑμέες ἢν μὲν βούλησθε ταλαι-" πωρίας ἐνδέκεσθαι, τὸ παραχρῆμα μὲν πόνος ὑμῖν " ἔσται·

L. 3. *Λανθάνουσαν*] Ita MS. Par. pro vulgato *λανθάνουσα*; & rectè quidem: nam Ars, non Natura, ea eſt, quæ debeat latere.

Ibid. *Ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς* &c.] Vide Herodoti l. 6. c. 11. ubi hunc Dionyſium Phocaënſem inducit loquentem: Gravis & ardua res agebatur, tempus breve ad deliberandum fuit; quibus de cauſis Hyperbaton hoc non ſolùm ferendum eſt, ſed & laudandum, quia naturale eſt iis, qui in maximis periculis verſantur: Duo in illo ornamenta Sublimitatem facientia notavit Longinus; ſc. mutationem ordinis tum Verborum, tum Senſuum: Verborum ordinis mutatio in eo eſt, quòd voces *ἄνδρες Ἴωνες* in initio ſententiæ poni uſitato ſcribendi more debuerant: Senſuum eſt ordo mutatus, quia vulgò dicimus laborem ab aliquo capiendum eſſe, poſteà verò rationem hujus reddimus: hic verò Iones primùm docentur, quam ob cauſam ab iis labor ſuſcipiendus ſit; deinde monentur, ut labores ſuſcipiant. Interim his, quæ Longinus notavit, addendum cenſeo, quòd Herodotus etiam conſultò videtur mutâſſe perſonas: cùm enim dixerit *ἡμῖν* in primâ Orationis parte, ejus vice uſurpavit *ὑμέες* & *ὑμῖν* in ſequentibus; ut mutatio hæc perſonarum eſſet indicium animi potiùs feſtinantis loqui, quàm curantis, quo modo loqueretur: Inter Hyperbata etiam Sublimia numerandum eſt illud Virg. Æn. l. 2. v. 348.

—— *Moriamur, & in media arma ruamus.*

& illud Æn. l. 9. v. 427.

Me, me, adſum qui feci, in me convertite ferrum:

ubi ex naturali ordine in alium (quale perturbatis animis accidere ſolet) locum verba removentur.

ad ea, quæ ſunt Naturæ opera; (tunc enim Ars perfecta eſt, cum videatur eſſe Natura; è contrario verò Natura *tunc* voti compos *eſt*, cum latentem in ſe Artem contineat): ut dicit apud Herodotum Dionyſius Phocaënſis. " In acie " enim novaculæ res ſunt nobis, Iones, ut li- " beri ſimus, aut ſervi, iíque quaſi fugitivi. " Nunc igitur, vos ſi quidem velitis labores " ſuſcipere, in præſens vobis labor erit; ſed " poteritis

L. 4. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς] Huic proverbiali dicto reſpondet id quod Livius dicit, *Jam enim ſub ictu teli erant, & undique inſtabant hoſtes.* Schurzfl.

Ibid. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα] Editio prima & MSti habent ἀκμῆς ſine præeunte τῆς, quomodo Homerus, à quo hæc phraſis profecta eſt, loquitur: porrò omnes MSti Editioneſque habent ἡμῖν, ſi excipias Manutianam, quæ habet ὑμῖν: Portus & Petra, qui ſecuti ſunt Editionem Manutii, ediderunt ἡμῖν, arbitrantes ὑμῖν ex errore natum eſſe: ſed Tollius tandem vocem ὑμῖν recipiendam eſſe cenſuit, quia mox ſequitur Νῦν ὦν ὑμέες: ſed ratio hæc non ſufficit; mutatio ſcilicet perſonarum affectui loquentis aptior eſt, ut dixi in Notâ præcedente: adde quòd paulò infrà hæc verba ſic repetuntur ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔχεται· ἡμῖν τὰ πράγματα: ubi omnes MSti & Editiones vett. (imò Manutii ipſius) habent ἡμῖν.

L. 6. Εἶναι ἐλευθέροις, ἢ δούλοις, καὶ τούτοις ὡς δραπέτῃσι] Hæc eſt lectio Edit. primæ & MStorum Par. & Vat. duorum, in quibus omnibus ἢ deeſt ante τῶν, & litera ι ad finem trium dativorum non occurrit.

L. 7. Νῦν ὦν, ὑμέες] MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ἡμεῖς: quod non probo, quia ſequitur ἢν μὲν βούλησθε, & quia Editio pr. legit ὑμεῖς.

Ibid. Ταλαιπωρείας ἐνδέχεσθαι] Ita Manutius, quem cæteri Editores ſecuti ſunt: ſed MS. Vat. 2. habet ταλαιπωρεί ἐνδέχεσθε. MSti Par. & Vat. 3. ταλαιπωρείαις ἐνδέχεσθε, Editio verò prima ταλαιπωρείαις ἐνέχεσθε: ſi vox ταλαιπωρείαις ſana eſt, certè ἐνέχεσθε potius quàm ἐνδέχεσθε recipienda eſt: ἐνδέχομαι enim nuſquam regit caſum dativum: ſed ἐνέχεσθε

" ἔσται· οἷοί τε δὲ ἔσεσθε ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους." Ἐνταῦθ' ἦν τὸ κατὰ τάξιν. " Ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν " καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι· ἐπὶ ξυροῦ γὰρ " ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα." Ὁ δὲ τὸ μὲν, " ἄνδρες Ἴωνες," ὑπερεβίβασεν· προεισέβαλε γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴν φθάνων πρὸς τὸ ἐφεστὼς δέος προσαγορεῦσαι τοὺς ἀκούοντας· ἔπειτα δὲ τὴν τῶν νοημάτων ἀπέστρεψε τάξιν· πρὸ γὰρ τοῦ φῆσαι, ὅτι αὐτοὺς δεῖ πονεῖν, (τοῦτο γάρ ἐστιν ὃ παρακελεύεται), ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν πονεῖν δεῖ, " ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, φήσας, ἔχεται ἡμῖν " τὰ πράγματα"· ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα. Ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα καὶ ἀδιανέμητα ὅμως ταῖς ὑπερβάσεσιν ἀπ' ἀλλήλων ἄγειν δεινότατος. Ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης, ὥσπερ οὗτος, πάντων δ' ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος·

καὶ

ἀπείρησι occurrit apud Herodot. & ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ apud Lucianum: poterit igitur ἐνέχεσθαι ταλαιπωρίαις ſignificare *implicari laboribus*, idemque eſſe quod Longinus paulò infrà vocat ἐπιδέχεσθαι πόνους.

L. 1. Ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. duoque Vat. pro vulgato ὑπερβαλλόμενοι τοὺς ἐναντίους, ἢν ἐθέλητε, quod non niſi unius MSti, quo uſus eſt Manutius, auctoritate nititur; vel quod (ut opinor) Manutius ex conjecturâ impreſſit, ut hæc apud Longinum verba convenirent cum iis, quæ præ ſe ferunt Herodoti Exemplaria.

L. 5. Προεισέβαλε γοῦν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴν φθάνων πρὸς &c.] Manutius edidit προσέβαλεν γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου φθάνων, ὡς μηδ' ἀρχὴν πρὸς &c. Sed hæc, quam ſequor, lectio MStorum auctoritate ſe tuetur: MSti enim Par. & Vat. 2. habent προεισέβαλεν οὖν ἂν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχὴ φθάνων: quibus couſentiunt MSti Ambr. & Vat. 3. niſi quod hic habet

προσέ-

" poteritis hoſtes ſuperare." Ordo hîc erat. " O Iones, nunc tempus eſt laborum vobis ſuſ- " cipiendorum; in acie enim novaculæ res " ſunt nobis:" Ille autem hoc, " O Iones," *ex ſuo loco* in alium tranſtulit: initium igitur fecit ſtatim metu incutiendo, ut qui omnino non compellârit auditores propter imminentem timorem: deinde etiam ordinem ſenſuum evertit; anteà enim, quàm dicit oportere eos laborare (hoc enim eſt id ad quod *eos* hortatur), coràm reddit rationem, ob quam laborare neceſſe eſt, dicens, " in acie novaculæ " res nobis ſunt:" ita ut videatur dicere non meditata, ſed ea, quæ ipſa rerum neceſſitas expreſſit. Præteréà Thucydides peritiſſimus eſt in iis, quæ omnino unita ſunt naturâ & non diviſibilia, tamen à ſe divellendis vi Hyperbatorum: Demoſthenes autem non adeò nimis creber eſt ac ille: omnium verò in hoc genere Figu-

προσέβαλον, ille verò *προεισέβαλον*: Editio autem pr. & MS. El. cætera fere MStis Par. & Vat. 2. convenientes, habent *ἀρχὴν*, MS. verò El. in margine *γῦν*. Notum eſt doctis vocem *ἀρχὴν* cum particulâ negativâ ſignificare *non omnino*, voceſque *ȣ̓ φθάνων* vel *μὴ φθάνων προσαγορεῦσαι* reddi poſſe *non allocutus*, vel *non prius allocutus*: vide Steph. Theſaurum ad verba *ἀρχὴ* & *φθάνω*.

L. 16. Οὐχ ȣ̓́τως μὴν *αὐθάδης*] Vox *αὐθάδης* derivatur ab *αὐτῷ* & *ἁδεῖν*, & ſignificat propriè *ſibi placens*, vel, ut eam hîc verti, *nimis creber*; qui enim crebriùs, quàm par eſt, eâdem Figurâ utitur, ſatis oſtendit ſe ſibi eâ utentem placere.

L. ult. Κατακορέστατος] Vox *κατακορὴς* hîc videtur ſignificare eum, qui ſatis, nec tamen plus quàm ſatis, habet.

καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τοῦ ὑπερβιβάζειν καὶ ἔτι νὴ Δία τὸ ἐξ ὑπογύου λέγειν συνεμφαίνων, καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῆς μακρᾶς ὑπερβατῆς τοὺς ἀκούοντας συνεπισπώμενος. Πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μεταξὺ (ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεοικυῖαν τάξιν) ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, καὶ συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ πάλαι ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει που προσαποδοὺς, αὐτῷ τῷ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις παραβόλῳ καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει. Φειδὼ δὲ τῶν παραδειγμάτων ἔστω διὰ τὸ πλῆθος.

Sect. XXIII. Τά γε μὴν Πολύπτωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοὶ, καὶ Ἀντιμεταβολαὶ, καὶ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικὰ,

ὡς

L. 15. Πολύπτωτα] Longinus nullum hujus Figuræ exemplum profert: ſed hoc ex oratione Cic. pro Cœlio peti poteſt, ubi dicit, *Argumentis agemus, ſignis omni luce clarioribus crimina refellemus: res cum re, cauſa cum cauſâ, ratio cum ratione pugnabit*: cui addi poteſt illud Virgilii Æn. l. 10. v. 361.

——*Hæret pede pes, denſuſque viro vir.*

Ibid. Ἀθροισμοὶ] Hâc Figurâ Orator utitur, cum vice rei totius omnes ejus ſpecies enumerat: cujus exemplum habes in Or. Ciceronis pro Marcello, *Nihil ex iſtâ laude Centurio, nihil Præfectus, nihil Cohors, nihil Turma decerpit*: Si dixiſſet Cicero *nihil ex iſtâ laude milites decerpunt*, hoc ſatis eſſet ad ejus mentem, non ad Oratoris vim exprimendam. Vide etiam quæ Quinctil. de Inſt. Or. l. 8. c. 4. dicit de *Congerie verborum ac ſententiarum idem ſignificantium.*

L. 16. Ἀντιμεταβολαὶ] Exemplum hujus Figuræ profert Quinctil. Inſtit. Or. l. 9. c. 3.

ex

Figurarum abundantiſſimus ad ſatietatem uſque: & ſpeciem multæ vehementiæ atque etiam mehercule extempore dicendi, verba ex ſuis locis transferendo, præ ſe fert; ſecumque præterea trahit auditores in periculum, quod ex longioribus Hyperbatis *oritur.* Sæpe enim ſuſpenſâ ſententiâ, quam inchoaverat dicere; & interim (tanquam in ordinem alieni generis & diſſimilem) alia aliis in medio & extrinſecùs *arceſſita* ingerens; incutiens item auditori metum, ac ſi oratio omnino aberrâſſet; cogenſque *eum* præ ſollicitudine ſimul periclitari cum dicente; deinde inopinatò longo poſt tempore id, quod jam diu deſiderabatur, feliciter ad finem perducens, multo magis *eum* audaci illâ & periculosâ utendi Hyperbatis viâ percellit. Sed omittantur exempla propter *eorum* multitudinem,

De M ta-tione Numerorum.

Illa quidem, quæ appellantur Polyptota, *ſive variè deſinentia*, Coacervationes, & Commutationes

ex oratione Ciceronis pro Sex. Roſcio : *Etenim, cum ſit artifex ejuſmodi, ut ſolus dignus videatur eſſe, qui ſcenam introeat; tum vir ejuſmodi eſt, ut ſolus videatur dignus, qui eò non accedat.* Notetur verò Edit. pr. & MStos Par. Vat. 2. & 3. & Ambr. habere μεταϐολαὶ, de quibus vide Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 3.

Ibid. Κλίμακες] Exemplo ſit iſtud ex oratione de Coronâ (ubi Demoſthenes ſe purgat), quod Quinctilianus l. 9. c. 3. ita Latinè vertit, *Nec hæc dixi quidem, ſed nec ſcripſi; nec ſcripſi quidem, ſed nec obii legationem; nec obii quidem, ſed nec perſuaſi Thebanis.* Item id, quod Cicero dicit in Or. Philip. c. 12.

ὡς οἶδα, κόσμου τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθους συνεργά. Τί δέ; αἱ τῶν πτώσεων, χρόνων, προσώπων, ἀριθμῶν, γενῶν ἐναλλάξεις πῶς ποτε καταποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἑρμηνευτικά;

Φημὶ δὴ τῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα, τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται.

——— Αὐτίκα (φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θυννων ἐπ' ἠιόνεσι διϊστάμενοι κελάδησαν.

Ἀλλ'

Quid enim, per Deos immortales, poteſt Reipublicæ prodeſſe noſtra legatio? prodeſſe, dico? quid ſi etiam obfutura eſt? obfutura, dico? quid ſi etiam nocuit?

L. 1. Κόσμου τε, καὶ παντὸς] Faber legendum eſſe cenſuit κόσμου τε πάντως καὶ, ut vox πάντως in conſtructione cum συνεργὰ conjungatur: quia (ait) illud παντὸς ὕψους falſum eſt de Polyptotis.

L. 2. Πτωσέων] Exemplum hujus mutationis caſûs occurrit in Virg. Æn. l. 1. v. 577.

Urbem quam ſtatuo, veſtra eſt ———.

Ubi Accuſativus caſus *urbem* ponitur pro Nominativo *urbs*. Nominativus etiam ſæpe pro Vocativo uſurpatur, ut apud Æſchinem in Cteſiph. Ταῦτα δὲ τίνος ἐστὶν, ὦ κίναιδος, ῥήματα ἢ θαύματα; ſimile eſt etiam illud Hom. in Iliad. ι. v. 596.

——— Μηδέ σε δαίμων
Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος.

Et illud ejuſdem in Odyſſ. γ. v. 375.

Ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν
καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι.

Duobus his in locis φίλος ponitur pro φίλε: ob aliam verò etiam cauſam hoc Lectori notum velim, quia hæc duo exempla ſatis probant me non male rejeciſſe conjecturam Fabri, qui (ut videre eſt in Emend. ad Sect. 6. Ἐστὶ δὲ, ὦ φίλος) legendum eſſe cenſuit ὦ φιλότης, vice vulgatæ lectionis ὦ φίλος.

Ibid. Χρόνων] De hâc temporum mutatione agit Longinus in Sect. 25.

Ibid. Προσώπων] Hujus Figuræ exempla profert Noſter in Sect. 26.

L. 3. Ἀριθμῶν] De numerorum mutatione tractat Idem in hâc & ſequenti ſectione.

Ibid.

nes, & Gradationes, omnino (uti noſti) contentioni inſerviunt, & adjuvant ornatum, omnimodamque Sublimitatem & affectum. Quid vero? mutationes Caſuum, Temporum, Perſonarum, Numerorum, Generum quomodo exornant elevantque Elocutionem?

Dico ſanè ex iis *Figuris*, quæ ad numeros attinent, non ſolas has ornatum orationi afferre, quæ, cum ſint quoad formas *earum* Singularis numeri, poteſtate, ſi contempleris, Plurales deprehenduntur.

—— *Statim* (inquit) *populus infinitus*
Ruebant, & in litoribus ſtantes inſonabant.

Sed

Ibid. Γενῶν] Hujus Figuræ frequens eſt apud Homerum uſus; dicit enim κλυτὸς Ἱπποδάμεια, & τέκνον φίλε: ſed Sublime aliquid & Homericum habet illud, quod de Tireſiâ ad Ulyſſem in Elyſio accedente dicitur in Odyſſ. λ. v. 90.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων ——

Homerus enim vocem ἔχων non ad ψυχὴν, ſed ad ipſum Tireſiam; non ad dictionem, ſed ad id, quod ſignificatur, hîc accommodavit.

L. 8. Αὐτίκα &c.] Simile eſt iſtud Ovidii *Turba ruunt*, & Statii

------ *Tardi ſubeunt Tegeaa juventus.*

L. 9. Θυννων ἐπ' ἠϊόνεσι διϊστάμενοι κελάδησαν] Hoc in loco verſum olim fuiſſe, ſatis patet ex eo quòd Poeticè dicitur κελάδησαν, & quòd verba, quæ hæc præcedunt, ſunt ultima Hexametri pars: Langbænius igitur legendum cenſuit,

—— Αὐτίκα λαὸς ἀπείρων
Θυννον, ἐπ' ἠϊόνεσσι διϊστάμενοι κελάδησαν.

Cui conjecturæ Faber ſe opponit; ſi (inquit) legas θυννον, neceſſariò erit legendum καὶ διϊστάμενοι κελάδησαν, atque ita corruat verſus, neceſſe eſt: rectè vidit Faber copulativam particulam requiri, ſed erravit, cum καὶ requiri putârit: cur enim

Ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια, ὅτι ἔσθ' ὅπου προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλοῤῥημονέστερα, καὶ αὐτῷ δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. Τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου·

——Ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὠπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Πάντα γὰρ ταῦτα ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέρου Ἰοκάστη. Ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας· καὶ, ὡς ἐκεῖνα, πεπλεόνασται,

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικὸν, ὃ καὶ ἑτέρωθι παρατεθείμεθα, ἐπὶ

nim non ſic Emendationem Langbænii emendemus?

Θυῶον, ἐπ' ἠϊόνεσσι δὲ ἰςάμθμοι κελάδησαν.

Δὲ enim (ut paſſim apud Homerum) ſignificat hîc *et*, &, ne quem offendat ultima ejus vocalis ε ante ſequentem vocalem non eliſa, legat illa Homeri Iliad. *α.* v. 36. Ἀπολλῶνι ἄνακτι, & v. 38. Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις, & ϛ. 589. Μάλιςα δὲ ἵετο θυμῷ, &c. Interim video Edit. primam & MStos Par. & Ambr. habere θωώνων, pro quo Schurzfl. non temerè conjecit legendum ΘΥΜΟΝ. ſc. ut ſit ſenſus διϊςάμθμοι θῦμον *diviſi animo*, in ſtudia contraria diſciſſi.

L. 3. Δοξοκομποῦντα] Cum vox δόξα ſignificat *opinio* vel *ſpecies*, & κομπεῖν *tumidè* vel *jactanter ſe gerere*, vocem ex his duabus compoſitam vertendam cenſeo *ſpecie grandia*: in fine hujus ſectionis legimus φύσει

Κα-

Sed illæ, *quæ Plurales ſunt*, potius obſervatu dignæ ſunt, quòd aliquando Pluralia cadunt magis magnifica, & ſpecie grandia præ ipsâ multitudine numeri: Talia ſunt apud Sophoclem ea, quæ de Oedipo *dicuntur*,

——— O nuptiæ, nuptiæ!
Genuiſtis nos, &, cum genuiſtis, rurſus
Reddidiſtis idem ſemen, & oſtendiſtis
Patres, Fratres, Filios, ſanguinem cognatum,
Sponſas, uxores, matreſque, & quæcunque
Fœdiſſima inter mortales opera ſiunt.

Omnia enim hæc ſunt unum nomen, *hinc* Oedipus, ex alterâ autem parte Jocaſta. Sed tamen numerus, dilatatus in Pluralia, multiplicavit etiam infortunia; &, ut illa, *ſic* augetur *hoc*,

Exierunt Hectoreſque & Sarpedones.

Item illud Platonis (quod & alibi adduximus) de

καχύεται τὰ πράγματα κομπωδέστερα &c. ubi *κομπωδέστερα* ſignificat *grandiora*, vel *magis Sublimia*.

L. 4. Τὰ ἐπὶ τῦ Οἰδίπυ] Vide Sophoclis OEdip. Tyr. ỳ. 1417.

L. 11. Πάντα γδ ταῦτα &c.] i. e. Sophocles per verba *πατέρας, ἀδελφὺς*, & *παῖδας* ſolum intelligit Oedipum: itemque per verba *νύμφας, γυναῖκας, μητέρας* ſolam Jocaſtam, Oedipi matrem; quam ille, mortuo ſuo patre, inſcius uxorem duxerat. Voces ἓν ὄνομα poteris etiam reddere *unum caput, una perſona*; ut in Sacris Literis Act. 1. 15. & Apocal. 3. 4. Porrò ante Ὀιδίπυς Tollius cenſet deeſſe ἐφ' ἑτέρυ μὲ: potius verò puto voces τῦ μὲ excidiſſe; vide p. 38. l. 7. & p. 28. l. 4.

L. 1.

ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, "Οὐ γὰρ Πέλοπες, οὐδὲ Κάδ-
"μοι, οὐδ' Αἰγύπτιοί τε καὶ Δαναοὶ, οὐδ' ἄλλοι
"πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐ-
"τοὶ Ἕλληνες, οὐ μιξοβάρβαροι, οἰκοῦμεν," καὶ τὰ ἑξῆς· φύσει γὰρ ἐξακούεται τὰ πράγματα κομπωδέστερα, ἀγεληδὸν οὕτως τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων. Οὐ μήν τοι δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ' ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ' ὧν δέχεται τὰ ὑπερκείμενα αὔξησιν, ἢ πληθὺν, ἢ ὑπερβολὴν, ἢ πάθος, ἕν τι τούτων, ἢ τὰ πλείονα· ἐπεί τοι τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι, λίαν σοφιστικόν.

Sect. XXIV. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὐναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα. "Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει," φησί.
"Καὶ δὴ Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν διδά-
"ξαντι,

L. 1. Οὐ γὰρ Πέλοπες &c.] Verba ſunt Platonis in Menexeno (qui & ab aliis Ἐπιτάφιος vocatur) p. 245. Edit. Par. Habemus etiam hujus Figuræ exemplum in Cic. de Or. l. 2. c. 71. *Non enim vereor, ne quis me in iſto genere leviorem jam putet, quoniam quidem tu Fabricios mihi auctores, & Africanos, Maximos, Catones, Lepidos protuliſti.*

L. 7. Ὑπερκείμενα] Ita Editiones Rob. & Manut. MStique omnes, ſed Petra conjecit legendum ὑποκείμενα: quid ſi legamus ὑπεκκείμενα? ut in Sect. 11. habes προεκκειμένους.

L. 9. Κώδωνας] Apud Antiquos *κώδωνες* ſeu *tintinnabula* frænis & phaleris equorum addebantur; non tamen ubique & ſemper, ſed cum decurſio aliqua equeſtris aut tranſvectio fiebat, ſeu quid aliud ejus generis, quod ſplendidè fieri deceret. Faber.

L. 13. Ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος &c.] Verba ſunt Demoſthenis in oratione pro Coronâ p. 17. Edit. Oxon. ubi ἡ Πελοπόννησος uſurpatur pro οἱ Πελοποννήσιοι: & ita Livius ſæpiùs loquitur *Romanus prælio victor*, ubi Singularis numerus poſitus vice Pluralis vi & majeſtate

de Athenienſibus, " Neque enim Pelopes, ne-" que Cadmi, neque Ægyptii & Danai, ne-" que alii multi origine Barbari unà nobiſcum " habitant; ſed *nos* ipſi Hellenes, non cum " Barbaris commixti, habitamus," & ea quæ ſequuntur; naturaliter enim audientibus videntur res eſſe magis Sublimes, cum nomina ſic gregatim accumulentur. At oportet non hoc facere in aliis, quàm in iis, quorum ſubjecta *materia* recipit incrementum, vel multitudinem, vel hyperbolen, vel affectum, unum quiddam ex his, vel plura: quoniam tintinnabula ubivis ſuſpendi, valde ſophiſtam ſapit.

Singularia aliquando efficere Sublimitatem.

Sed & contra illa, quæ ex Pluralibus in Singularia colliguntur, habent nonnunquam ſpeciem maximam Sublimitatis. " Deinde omnis " Peloponneſus *in factiones* diſceſſit," inquit: " Et quum Phrynichus fabulam *dictam* Mileti " exci-

jeſtate orationem veſtit: cui ſimile eſt iſtud Ennii, quod citat Cicero de Orat. l. 3. c. 42.

At Romanus homo tamen, etſi
res bene geſta eſt,
Corde ſuo trepidat ----.

L. 14. Καὶ δὴ Φρυνίχῳ &c.] Hæc verba occurrunt in Herodoti l. 6. c. 21.

Ibid. Δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν διδάξαντι] i. e. cum in ſcenâ fabulam exhiberet: Cicero id, quod Græci vocant δρᾶμα διδάξαι, vertit *agere & docere fabulam*: Miletus urbs fuit Ionica, quam Perſæ expugnarunt: de cujus urbis excidio Phrynichus, Tragicus Poëta, fabulam in ſcenâ exhibuit: quapropter Athenienſes (ut nos docet Herodotus) eum mille drachmis multârunt, quod domeſtica mala defricuiſſet; addito interdicto, ne quis poſteà eâ fabulâ uteretur.

L. 1.

" ξαντι, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέητρον·" τὸ γὰρ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον. Αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν τοῦ κόσμου ταυτὸν οἶμαι· ὅπου τε γὰρ ἑνικὰ ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, παρὰ δόξαν ἐμπαθοῦς· ὅπου τε πληθυντικὰ, τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα, διὰ τὴν εἰς τοὐναντίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων ἐν τῷ παραλόγῳ.

Sect. XXV. Ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον, ἀλλ' ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις. " Πεπτωκὼς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατούμενος, παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον· ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, ὁ δὲ πίπτει." Τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης.

Ἐναγώνιος

L. 1. Ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέητρον] Omnes Editiones & MSti habent ἔπεσον οἱ θεώμενοι, quo nihil menti Longini excogitari potuit magis contrarium. Faber voluit ἔπεσον θέητρον, ſed ne ſic mentem Auctoris aſſecutus eſt. Tollius tandem legendum vidit ἔπεσε τὸ θέητρον: & ita Gronovius teſtatur ſe legiſſe in celeberrimo illo Herodoti MSto Mediceo: ſcilicet ut in illo priore exemplo Longini occurrebat διεστήκει, ſic in hoc poſteriore neceſſe fuit, ut diceretur ἔπεσε ſingulari numero.

L. 5. Ἐμπαθοῦς] Ita legendum conjecit Faber, ejuſque conjecturam firmat MS. Par. Vulgò legitur ἐυπαθοῦς.

L. 10. Πεπτωκὼς δέ τις &c.] Petuntur hæc verba ex Xenoph. de Cyropæd. l. 7. p. 408. Ed. Oxon. Quibus addi poteſt id, quod Tollius citat ex Virgilii Æn. l. 11. v. 637.

Haſtam intorſit equo, ferrumque ſub aure reliquit:

" excidium docuiſſet, effuſum eſt in lacrymas " Theatrum :" converſio enim numeri ex iis, quæ in plura diviſa ſunt, ad ea, quæ unitate conjuncta ſunt, quaſi corporis molem præ ſe magis fert. In utriſque verò cauſam ornatûs eandem eſſe opinor : namque ubi vocabula ſunt Singularia, ea Pluralia facere ejus eſt, qui præter expectationem afficitur ; & ubi *vocabula ſunt* Pluralia, collectio plurium in unum aliquid ſonorum, eſt propter commutationem rerum in contrarium res inopinata.

Quando ſanè ea, quæ tempore præterita ſunt, inducas quaſi quæ *nunc* fiant & adſint, orationem facies non jam narrationem, ſed rem veritatem ipſam ob oculos ponentem. " Cum cecidiſſet " quidam (inquit Xenophon) ſubter equum " Cyri & proculcaretur, ferit equi ventrem gla- " dio ; ille autem ægrè ferens excutit Cyrum, " hic verò decidit." Talis in pleriſque eſt Thucydides.

De Mutatione Temporum.

Rem

Quo ſonipes ictu furit arduus, altaque jactat,
Vulneris impatiens, arrecto pectore crura :
Volvitur ille excuſſus humi.

Ubi præſenti tempore utendo Virgilius Lectorem facit & equi vulnus & bellatoris caſum penè oculis videre.

L. 12. Παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον] Hic ordo ſervatur in Edit. primâ & MStis Par. & Vat. 3. & deletur αὐτοῦ in Edit. primâ & MStis Par. & Ambr. Interim Manutius edidit παίει εἰς τὴν γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον αὐτοῦ.

L. 4.

Sect. XXVI.

Ἐναγώνιος δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφεσθαι·

Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσσῃ.

Ὧδέ που καὶ ὁ Ἡρόδοτος, "Ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πόλεως ἄνω πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀφίξῃ ἐς πεδίον λεῖον·——— διεξελθὼν δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, αὖθις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύσεαι δύ' ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἥξεις ἐς πόλιν μεγάλην, ᾗ ὄνομα Μερόη." Ὁρᾷς, ὦ ἑταῖρε, ὡς παραλαβών σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν· πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα

τὰ

L. 4. Φαίης κακμῆτας &c.] Hæc extant apud Homerum in Iliad. *ο.* v. 698. Quibus non diſſimile eſt iſtud Virgilii, cum deſcribit navalem pugnam Actiacam, Æn. l. 8. v. 689.

Unà omnes ruere, ac totum ſpumare reductis
Convulſum remis roſtriſque tridentibus æquor.
Alta petunt: pelago credas innare revulſas
Cycladas, aut montes concurrere montibus altos.

Ubi, cum narrationem Poeta derepente intermittit, ſuoſque Lectores alloquitur, mirâ arte efficit, ut illi pugnæ ipſi intereſſe videantur; ut res ibi geſtas non amplius legant, ſed cernant; ut denique non tam Poetæ quàm pugnantium comites ſint.

L. 8. Ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης &c.] Hæc deſumpta ſunt ex Herodoti l. 2. c. 29. ſed non continuo ordine, multa enim de induſtriâ à Longino omiſſa ſunt: Et hæc fortaſſe Perſpicuitatis magis, quàm Sublimitatis, gratiâ laudanda ſunt, quamvis aliter judicare Longinus videatur.

L. 9.

Rem quoque ipſam ob oculos ponit Perſonarum commutatio, & ſæpiſſimè facit, ut auditor videatur in mediis periculis verſari: *De Mutatione Perſonarum.*

Diceres illos indefatigatos & indomitos ſibi invicem
Occurrere in pugnâ; adeo concitatè pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo menſe circumluare mari.

Sic etiam Herodotus: "Ab urbe verò Elephantinâ ſurſum navigabis, & deinde venies ad campum planum: —— tranſiens autem hunc locum, iterum aliud navigium conſcendens biduum navigabis, & poſteà venies ad magnam urbem, cui nomen *eſt* Meroë." Vides, amice, quomodo *velut manu* prehendens animum tuum per loca ducit, faciens te videre ea quæ audis: omnia autem hujuſmodi, quæ in ipſas incumbunt perſonas, faciunt auditorem iis ipſis

L. 9. Ἄνω πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀφίξῃ] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. duoque Vaticani: vulgatæ Editiones habent ἄνω ἰόντι, καὶ ἔπειτα ἀπίξεαι.

L. 11. Πλεύσεαι δύ' ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἥξεις] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. à quibus non multum abeſt lectio Vat. 2. δύο ἡμέρας ἥξεις: hanc cum dico lectionem eſſe MStorum, ſcio eam non eſſe Herodoti, in hodiernis ſaltem ejus Editionibus; ibi enim habemus δώδεκα ἡμέρας πλεύσεαι καὶ ἔπειτα ἵξεαι, ſeu potius ἥξεις, ut in Herod. MSto Med. ſed in incerto relinquo ſitne hæc de numero dierum Longini, an illa Herodoti codicum lectio verior.

L. ult. Πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα &c.] i. e. quæ ad eos, qui legunt, dicuntur, quæ ad legentium perſonas diriguntur & applicantur.

τὰ πρόσωπα, ἐπ' αὐτῆς ἵστησι τὸν ἀκροατὴν τῆς ἐνεργουμένων. Καὶ, ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἅπαντας, ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς,

> Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,

ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκτικώτερον, καὶ ἀγῶνος ἔμπλεων ἀποτελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσιν ἐξεγειρόμενον.

Sect. XXVII. Ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγούμενος ὁ συγγραφεὺς, ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀντιμεθίσταται· καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκβολή τις πάθους,

> Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
> Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα·

Ὃν

L. 1. Τὰ πρόσωπα] Manutius edidit πράγματα, ſed πρόσωπα exſtat in Editione pr. & MStis Par. & Vat. 3. & ſenſus loci illud videtur poſtulare: ad perſonas enim, non ad res ipſas, in ſuprà memoratis exemplis, converſa eſt oratio.

L. 4. Τυδείδην δ' &c.] Hæc citantur ex Homeri Iliad. ε. v. 85.

L. 7. Ἐξεγειρόμενον] Ita Faber legendum conjecit, & ita legitur in Vat. duobus MStis: melior, opinor, eſt hæc lectio, quàm illa ἐξεγειρόμενος *excitans*, quæ extat in Manutii Editione & Robortelli, & in MStis Par. & El. Si ſcripſiſſet Longinus ἐξεγειρόμενος, ſcripſiſſet paulò ante εἰς αὐτὸν: ſed cum ibi habemus εἰς ἑαυτὸν, neceſſe eſt ut ſequatur ἐξεγειρόμενον.

L. 10. Ἐκβολή] Ita Tollius ex conjecturâ, & MS. Par. ejus conjecturæ fidem facit: ſic infrà Sect. 30. habemus τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος.

L. 12. Ἕκτωρ δ' &c.] Verſus hi ſunt deſumpti ex Iliad. ο. v. 346. Virgilius etiam eâdem Figurâ ſæpiùs uſus eſt, ut in Æn. l. 9. v. 634. de Aſcanio Remulum interficiente dicit,

—*Cava*

ipſis rebus, quæ aguntur, intereſſe. Et, ubi loqueris velut non ad omnes, ſed velut ad unum quendam,

Tydides verò inter quos eſſet, non potuiſſes cognoſcere,

commotioremque ipſum ſimul, & attentiorem, plenumque re, quæ cum contentione agitur, effeceris, quippe qui excitetur iis, quæ ad ipſum factæ ſunt, allocutionibus.

Præterea eſt ubi de *quâdam* perſonâ narrans ſcriptor, repente abreptus in eandem illam perſonam ſe convertit: & hujuſmodi ſpecies *Figurarum* eſt impetus quidam irruentis Affectûs, *De aliâ perſonarum mutatione.*

Hector verò Trojanos hortabatur, altâ voce clamans,
Ut in naves irruerent, omitterentque ſpolia ſanguinolenta:

Quem

----Cava tempora ferro
Trajicit: I, verbis virtutem illude ſuperbis

Et in Æn. l. 11. v. 729.

Ergo inter cædes cedentiaque agmina Tarchon
Fertur equo, variiſque inſtigat vocibus alas,
Nomine quemque vocans, reficitque in prælia pulſos;
Quis metus, O nunquam dolituri, O ſemper inertes
Tyrrheni, quæ tanta animis ignavia venit?

In priore exemplo ſummum gaudium, in poſteriore imminens periculum non tantum moræ permittit Poëtæ, ut addat *ſic dixit Aſcanius*, & *ſic Tarchon*: ſed, cum Poëta inceperat narrationem rerum ab illis geſtarum, derepente curſum ſuum mutat; nec ſe, ſed Aſcanium aut Tarchonta loquentem inducit.

 His

Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι. ——————

Οὐκοῦν τὴν μὲν διήγησιν, ἅτε πρέπουσαν, ὁ Ποιητὴς προσῆψεν ἑαυτῷ· τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπίνης, οὐδὲν προδηλώσας, περιέθηκεν. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ παρενετίθει, "Ἔλεγε δὲ "τοῖά τινα καὶ τοῖα ὁ Ἕκτωρ·" νυνὶ δ' ἔφθακεν ἄφνω τὸν μεταβαίνοντα ἡ τοῦ λόγου μετάβασις. Διὸ καὶ ἡ πρόσχρησις τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκα ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῷ, ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ, "Κῆυξ δὲ, ταῦτα δεινὰ "ποιούμενος, αὐτίκα ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλείδας ἐπι- "γόνους ἐκχωρεῖν· Οὐ γὰρ ἡμῖν δυνατός εἰμι ἀρή- "γειν· ὡς μὴ ὦν αὐτοί τε ἀπόλεσθε, κἀμὲ τρώσετε,

"ἐς

His etiam vicina ſunt Solomonis verba in Prov. 8. v. 3, & 4. ubi de Sapientiâ loquitur, *Clamat illa ad latus portarum, in aditu urbis, in ingreſſu oſtiorum: "Ad vos, O homines, loquor, meaque vox dirigitur ad filios hominum"* &c.

L. 1. Ἐθέλοντα νοήσω] Ita impreſſi auctoritate Edit. primæ & MStorum Par. Ambr. & Vat. duorum: illud Manutianum ἑτέρωθι νοήσω eſt, fateor, in Editionibus Homeri: ſed ἐθέλοντα vocem eſſe ſignificantiorem arbitror.

L. 6. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ] Fortaſſe legendum eſt ἐψύχετο γὰρ ἂν, εἰ &c. certè ἂν ſubaudiri debet.

L. 10. Διαμέλλειν] Ita Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. quod ſignificantius eſt paulò quàm id quod Manutius edidit, διαμέλλειν.

L. 12. Παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ] Hecatæum Mileſium intelligit, Hiſtoricorum, qui ſolutâ Oratione ſcripſerunt, primum, ut ait Suidas. Langb.

Ibid. Κῆυξ] Manutius edidit Κήρυξ: ſed monuit olim Victorius Var. Lect. l. 27. c. 13. legendum Κῆυξ, & in antiquiſſimo Codice ita ſcriptum fuiſſe teſtatus eſt: ex Apollo-

dori

Quem autem ego ſeorſim à navibus lubenter manentem animadvertero,
Ibi ei mortem inferam.——

Ergo narrationem, quippe quæ *illum* decuit, Poëta ſibi ſumpſit, abruptàm verò comminationem, non hoc ante ſignificans, ſubitò tribuit fervori Ducis. Frigida enim eſſet *comminatio*, ſi interpoſuiſſet ille, "Dixit autem talia, & talia Hector:" nunc verò prævenit ipſum celeriter tranſeuntem tranſitus orationis. Quare & oportet uti hâc Figurâ tunc, cum brevitas temporis non permittat ſcriptori cunctari, ſed eum ſtatim cogat tranſire à perſonis *aliis* ad *alias* perſonas. Ut etiam apud Hecatæum, "Ceyx autem, hæc moleſtè ferens, protinus "juſſit, ut Heraclidæ, poſteri, emigrarent: Ne"que enim Nobis poſſum opem ferre: ut igi"tur non ipſique pereatis, & mihi damnum "infe-

dori (addit Tollius) libro ſecundo liquet ſic reſtituendum eſſe: MStus Vat. 2. legit Κῆεξ vitio librarii, opinor, pro Κῆυξ, & MStus Par. planè habet Κῆυξ.

L. 13. Τοὺς Ἡρακλείδας ἐπιγόνους ἐκχωρεῖν] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. & rectè opinor: οἱ ἐπίγονοι enim ſunt, qui poſt nati ſunt: filii eorum, qui ad Thebas pugnârant, vocantur ἐπίγονοι; pari igitur modo eos, qui ex filiis Herculis oriundi eſſent, Hecatæus poterat Ἡρακλείδας ἐπιγόνους appellare: vide Stanl. Æſchyl. p. 110. Manut. habet τοὺς Ἡρακλειδέων ἀπογόνους &c.

L. ult. Ἀπόλεσθε, κἀμὲ τρώσετε] Ita MSti Par. Ambr. & Vat. 3. vice Manutianæ illius lectionis ἐξώσετε: Editio pr. habet ἀπόλησθε, κἀμὲ τρώσητε, ſed verior eſt illa, quam recepi, lectio, quia Hecatæus Ionicè ſcripſit, & ε ponitur Ionicè pro η in multis verbis, ut in ἔσαν & ἐπόθεσαν apud Herodotum.

L 3 L. 1[illegible]

" ἐς ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποίχεσθαι." Ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ Ἀριστογείτονος ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίστροφον παρέστησεν· " Καὶ οὐδεὶς ὑμῶν χολὴν, φησιν, οὐδ' " ὀργὴν ἔχων εὑρεθήσεται, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος " καὶ ἀναιδὴς βιάζεται; ὃς, (ὦ μιαρώτατε ἁπάν- " των), κεκλεισμένης σοι τῆς παῤῥησίας οὐ κιγκλίσιν, " οὐδὲ θύραις, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἄν τις." ——— ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξας, καὶ μονονοὺ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπάσας πρόσωπα, " ὃς, " ὦ μιαρώτατε," εἶτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστρέψας, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τοῦ πάθους πολὺ πλέον ἐπέστρεψεν· οὐκ ἄλλως ἡ Πηνελόπη,

Κῆρυξ, τίπτε δέ σε προέησαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

Ἦ

L. 1. Ἀποίχεσθαι] Ita Editiones omnes & MSti ante Fabrum, qui legere juſſit ἀποίχεσθε: temerè, nam Iones per Enallagen modi utuntur Infinitivo vice Imperativi; ſic apud Herodotum occurrit καλέειν pro κάλει, &c.

L. 4. Καὶ οὐδεὶς ὑμῶν &c.] Deſumpta ſunt hæc ex oratione Demoſthenis primâ contra Ariſtogitonem p. 486. Ed. Par. ſimilique modo ferè apud Virg. Æn. l. 11. v. 406. Turnus Drancis Orationi contumelioſæ reſpondens ipſum ſubitâ perſonarum mutatione alloquitur.

Vel cum ſe pavidum contra mea jurgia fingit
Artificis ſcelus, & formidine crimen acerbat:
Nunquam animam talem dextrâ hâc (abſiſte moveri)
Amittes: habitet tecum, & ſit pectore in iſto.

Nec minus pulchritudinis habent illa, quæ Cicero in Bruto c. 76. de Ennio & ad Ennium loquitur, *Sed ipſe dicit, cur id faciat: ſcripſere (inquit) alii rem verſibus: & luculentè quidem ſcripſerunt, etiam ſi minus, quam Tu, politè: Nec verò tibi aliter videri debet: qui à Nævio vel ſumſiſti multa, ſi fateris; vel, ſi negas, ſurripuiſti.*

L. 6.

" inferatis, ad alium quendam populum abite." Demoſthenes quidem alio quodam modo *in oratione* de Ariſtogitone plenam affectu reddidit *hanc* plurium perſonarum inductionem, celeremque *ab aliis ad alias* commutationem. " Et " nemo veſtrum (inquit) invenietur irâ vel in- " dignatione motus ob ea, quæ impurus iſte " & impudens vi facit? qui (O omnium im- " puriſſime), cum præcludatur tibi licentia non " cancellis, neque januis, quas res forte aliquis " etiam aperire poſſit" &c. In ſententiâ nondum abſolutâ ſubitò mutans, unamque dictionem, iræ impetu, tantùm non in duas perſonas diſtrahens, " qui (O impuriſſime);" deinde, cum ſermonem, quo jam Ariſtogitonem allocutus fuerat, *ab illo* avertiſſet, *illumque* reliquiſſe videretur, tamen *ad illum* vi Affectûs multo magis *orationem* convertit: non aliter quàm Penelope, *quæ dicit*,

Præco, cur te præmiſerunt Proci inclyti?

An

L. 6. Βιάζεται] Apud Demoſthenem legitur βιάζεται τοὺς νόμους.

L. ult. Κήρυξ, τίπτε δέ σε &c.] Hi verſus ſunt Homeri in Odyſſ. δ. v. 681. ubi poſtquam Penelope de Procis in tertiâ perſonâ dixiſſet, eos quaſi præſentes ſubitò alloquitur irritata, Οἳ θ' ἅμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλὸν: cui Homeri loco non diſſimile videtur illud Virgilii Æn. L. 3. v. 708.

---- Hîc, pelagi tot tempeſtatibus actus
Heu! genitorem, omnis curæ caſûſque levamen,
Amitto Anchiſen: hîc me, pater optime, feſſum
Deſeris, heu! tantis nequicquam erepte periclis.

Ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἵ θ' ἄμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλὸν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

Sect. XXVIII. Καὶ μέντοι, Περίφρασις ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν, οὐδεὶς ἂν (οἶμαι) διστάσειεν. Ὡς γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ἐπιπολὺ συνηχεῖ· καὶ μάλιστ' ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. Ἱκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἐπιταφίου, "Ἔργῳ μὲν " ἡμῖν οἵδ' ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς, ὧν " τυχόντες

Itemque illud, quod occurrit in Poëtico Jobi libro c. 16. v. 7. ubi, cum de Deo ſic dixerat, *Sed nunc labore me affecit,* ad Deum ipſum convertens orationem addit *Deſolâſti totum cœtum meum,* i. e. privâſti me omnibus meis filiis ſerviſque.

L. 9. Καὶ μέντοι, Περίφρασις] Ita, ſine καὶ ἡ ante Περίφρασις, Editio pr. & MSti Par, Ambr. & Vat. 3.

Ibid. Ὡς οὐχ ὑψηλοποιὸν] Ita Manut. & extat vox οὐχ in Edit. Robortelli, & in MStis Par. Ambr. & Vat. 3. Fr. Portus eam primus omiſit; ſed cum tantâ auctoritate niteretur, eam denuò recepi; forſitan διστάζειν ὡς οὐχ rectè vertamus *dubitare, necne.*

L. 10. Διὰ τῶν παραφώνων] Poſſunt παράφωνοι φθόγγοι ita accipi, ut ſint voculæ iſtæ, in quas vox integra cantando ſolvitur: nam ſic demum inſtituta cum iis Periphraſeos comparatio rectè procedet (ut è ſequentibus mox patebit); Periphraſis enim rem unam pluribus

An ut diceres ancillis Ulyſſis divini
Ut ab operibus ſuis ceſſarent, ipſis autem convivium appararent?
Utinam illi, quos vellem non nuptias ambiiſſe, alienâque in domo verſatos fuiſſe,
Ultimò & poſtremò nunc hîc cœnent:
Qui ſimul congregati victum conſumitis multum,
Bona Telemachi prudentis; neque unquam ex patribus
Veſtris, qui ante vos erant, audiſtis, pueri cum eſſetis,
Qualis Ulyſſes fuerit.

Et ſanè, ſit necne Periphraſis effectrix Sublimitatis, nemo (opinor) poteſt dubitare. Ut enim in Muſicâ illi, quos Paraphonos vocant, faciunt principem ſonum dulciorem; ſic Periphraſis ſæpe concinit cum proprietate verborum, & ad ornatum *faciendum* plurimùm *cum eâ* conſpirat: præſertim ſi habeat aliquid non inflatum & abſonum, ſed ſuaviter attemperatum. Poteſt autem hoc exemplo confirmare etiam Plato in initio Concionis Funebris: "Re- " verà hi à nobis habent ea, quæ ipſis debita ſunt,

De Periphraſi ſive Circumlocutione.

bus verbis exprimit: Videtur Cicero de Or. l. 3. c. 23. has *falſas voculas* vocare, *Quanto molliores* (inquit) *& delicatiores in cantu flexiones & falſæ voculæ?* Tollius.

L. 16. Ἔργῳ μὲν ἡμῖν &c.] Verba ſunt Platonis in initio Epitaphii ſive Menexeni; quæ citat etiam Dion. Halicarn. in ſuo tractatu περὶ τῆς τοῦ Δημοσθένους δεινότητος: ſed huic ultima

" τυχόντες πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν· προ-
" πεμφθέντες κοινῇ μὲν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ἕκα-
" στος ἀπὸ τῶν προσηκόντων." Οὐκοῦν τὸν θάνατον εἶπεν " εἱμαρμένην πορείαν," τὸ δὲ τετυχηκέναι τῶν νομιζομένων, " προπομπήν τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς
" πατρίδος." Ἆρα δὴ τούτοις μετρίως ὤγκοσε τὴν νόησιν; ἢ ψιλὴν λαβὼν τὴν λέξιν ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τῇ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περικεχεάμενος εὐμέλειαν. Καὶ Ξενοφῶν, " Πόνον δὲ τοῦ ζῆν
" ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον δὲ πάντων καὶ
" πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμι-
" σθε· ἐπαινούμενοι γὰρ μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι
" χαίρετε." ἀντὶ τοῦ " πονεῖν θέλετε," " πόνον
" ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθε," εἰπὼν, καὶ τ' ἄλλ' ὁμοίως ἐπεκτείνας, μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου, " Τῶν δὲ Σκυθέων τοῖς συλήσασι τὸ ἱερὸν ἐνέ-
" βαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον."

Ἐπί-

ma pars ſententiæ (ſc. προπεμφθέντες κοινῇ &c.) parum placet, utpote cujus ſenſus in primâ ſententiæ parte jam continebatur. Adeo autem non verum eſt Dion. Halicarn. hanc Platonis Periphraſim mirè (ut Faber dicit) cavillari, ut eam, poſtremis verbis exceptis, appellet admirandam materiâque dignam, ornatûs, gravitatis, harmoniæque verborum gratiâ.

L. 6. Ἆρα δὴ] Ita Editio pr. & MSti Par. & Ambr. Vulgò ἄρα δέ.

Ibid. Ὤγκωσε τὴν νόησιν; ἢ] Ita lego & interpungo ſententiam, ſenſu (ut opinor) poſtulante: anteà nota Interrogationis paulò infra ad vocem εὐμέλειαν appoſita fuit, & pro ἢ vulgatæ Editiones vitioſè habent ἡ.

L. 8. Τῇ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως] Iſtud τῇ reperitur in MStis Par. Ambr. & Vat. duobus: ponitur, opinor, pro ταύτῃ ſc. λέξει: de quo modo loquendi vide, quæ dixi in Emendat.

" ſunt, quibus potiti iter fato deſtinatum pro-" ficiſcuntur: deducti publicè quidem à civita-" te, privatim verò unuſquiſque à ſuis neceſſa-" riis." Ergo mortem vocat " iter fato deſti-" natum," & conſequi ea quæ juſta ſunt, *vocat* " deductionem quandam publicam *factam* à " patriâ." Num moderatè his extulit ſenſum? cui aſſumens nudam elocutionem, modulatus eſt *eam*; ſuavitate, quaſi harmoniâ quâdam, ductâ ex Periphraſi eam circumfundens. Et Xenophon *inquit*, " Labores verò putatis duces " ad jucundè vivendum: animos autem *veſtros* " inſtruxiſtis poſſeſſione omnium pulcherrimâ " & bellatoribus aptiſſimâ; quippe qui laude " magis, quàm omnibus aliis *rebus*, gaudetis." Vice " vultis laborare," dicendo, " labores pu-" tatis duces ad jucundè vivendum," aliaque ſimiliter dilatando, incluſit in laudatione *ſuâ* magnificum quendam ſenſum: Et inimitabile eſt illud Herodoti, " Iis verò Scythis, qui ſpo-" liârunt templum, Dea immiſit femineum " morbum."

Peri-

dat. ad voces τοῦ δὲ τὴν ἀρετὴν Sect. 10. p. 63.

L. 9. Πόνον δὲ τοῦ ζῆν &c.] Vide Xenophont. de Cyropædiâ l. 1. p. 54. Ed. Oxon.

L. 17. Τῶν δὲ Σκυθέων &c.] Verba ſunt Herodoti in l. 1. c. 105. Is morbus, qualiſcunque fuit, proprius feminarum ab Herodoto (ut conjicere par eſt) credebatur: eum verò modeſtiæ gratiâ non nominat; ſed cum vellet dicere Deam illo Scythas in pœnam affeciſſe, periphraſi uſus modeſtâ eum appellat femineum morbum. Interim, licet hanc Herodoti periphraſin Longinus cenſeat vix

Sect. XXIX.

Ἐπίκηρον μέντοι τὸ πρᾶγμα ἡ περίφρασις τῶν ἄλλων πλέον, εἰ μὴ συμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθὺς γὰρ ἀβλεμὲς προσπίπτει, κουφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτατον. Ὅθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ ἀεὶ περὶ σχῆμα, κἄν τισιν ἀκαίρως) ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, ὡς "οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον, οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἱδρυμένον ἐᾷν οἰκεῖν," διαχλευάζουσιν· ὡς, "εἰ πρόβατα, φησιν, [καὶ βοῦς] ἐκώλυε κεκτῆσθαι, δῆλον, ὅτι προβάτειον ἂν καὶ βόειον πλοῦτον ἔλεγεν." Ἀλλὰ γὰρ ἅλις ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ ὑψηλὰ

τῶν

vix imitandum eſſe, auſim tamen ei opponere id, quod Cicero in Or. pro Milone dicit de morte Clodii occiſi à ſervis Milonis: *Fecerunt ſervi Milonis, neque imperante neque ſciente neque præſente domino, id quod ſuos quiſque ſervos in tali re facere voluiſſet.* Non dixit Orator *Interfecerunt Clodium,* hoc enim in invidiam odiumque Miloni ceſſiſſet: imò, felicis hujus Periphraſis ope, auditoribus perſuadere voluit, ſervos illos non modo nihil criminoſum feciſſe, ſed & nihil feciſſe, quod non à ſuis quiſque in tanto periculo faciendum vellet, & ſperare deberet.

L. 1. Ἐπίκηρον] Ita Edit. prima & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: in quibus omnibus (exceptis Vat.) paulò infrà invenitur συμμέτρως: imò in Vat. 2. legitur σὺν μέτρων. Vox ἐπίκηρον ſignificat *fato* ſive *fatalibus morbis obnoxium,* & *periculoſum*: Vulgò legitur ἐπίκαιρον & ἀσυμμέτρως.

L. 4. Παχύτατον] Ita Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. Vulgò παχύτητος.

L. 5. Κἄν τισιν ἀκαίρως] Manutius edidit εἰ καί τισιν ἀκαίρως δοκεῖ: ſed ſecutus ſum lectionem Edit. primæ, & MStorum Par. Vat. 2. & 3. quibus accedit MS. Ambr. niſi quod habet εἰ ante κἄν: omnes quidem delent vulgatum illud δοκεῖ: vox contracta κἄν ponitur pro καὶ ἐν, & ἔν τισιν ſignificat *in quibuſdam ſuorum operum locis,* ut dicitur in Sect. 4. Ἀριστοφάνης ἔν τισιν. Simile judicium de Platone tulit Dion. Halicarn. in Epiſtolâ ſuâ ad Pompeium, πολλὴ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ἄκαιρος δ᾽ ἐν ταῖς ἐπωνυμίαις,—— σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς

Γοργιείοις

Periphraſis ſanè res eſt periculo magis obnoxia, quàm aliæ *Figuræ*, niſi moderatè ab aliquo uſurpetur: ſtatim enim id, quod imbecille eſt, languet, & inane *quiddam* redolens & pinguiſſimum. Unde & Platonem (multus enim ſemper eſt in Figurâ *utendâ*, & in quibuſdam *locis* inopportunè *multus*) derident *quidam* dicentem in Legibus, quòd "oportet permittere neque argenteas opes, neque aureas in urbe ſedes ſuas locantes habitare:" Adeo ut, "ſi oves & *boves* (dicit *aliquis*) vetuiſſet poſſidere, conſtet eum dicturum fuiſſe ovinas & bovinas opes." Sed enim ſatis de uſu Figurarum

Periphraſin immodicam eſſe inſulſam.

Γοργείοις ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρυνόμενος.

L. 6. Ὡς οὔτε ἀργυροῦν &c.] Locus hic extat in Platonis de Leg. l. 5. p. 741. Ed. Par.

Tale eſt illud quod Fam. Strada in Prol. Academ. l. 2. prol. 6. profert ſub perſonâ Archipoëtæ Claudiani ſtilum imitantis:

----*Cœlum ex Cyclope diurno*
Nocturnus tunc Argus erat:

Ubi cum *diurnus Cyclops* ponatur pro die Solem exhibente, & *nocturnus Argus* pro nocte ſtellis innumeris ſplendente, Periphraſes illæ modum valdè excedunt: Sic apud Athenæum lib. 3. Demades ille Sophiſta *ephebos* malè vocavit ἔαρ τοῦ δήμου *ver populi*, mœnia autem ἐσθῆτα τῆς πόλεως *veſtes civitatis*, tubicinem item κοινὸν Ἀθηναίων ἀλέκτορα *publicum Athenienſium gallum*. Langb.

L. 8. Ὡς, εἰ πρόβατα, φησὶν] In hâc lectione ſecutus ſum veſtigia Codicum veterum: Editio enim pr. & MSti Par. Ambr, & Vat. duo habent ὡσεί. MS. vero El. ὡς εἰ: Porro Editio pr. & MSti Par. & Ambr. habent φησὶν, quæ vox reddi poteſt *dicit aliquis*: uſitatum eſt Longino hoc modo loqui, ut diximus in Emendat. ad Sect. 2. γενναῖον γὰρ, φησὶ &c. Judicet etiam Lector, annon voces καὶ βοῦς hinc inter φησὶν & ἐκώλυε exciderint, ſequitur enim in poſteriore ſententiæ parte καὶ βόειον.

L. ult. Ἀλλὰ γὰρ] Illud γὰρ in μὲν Tollius maluit mutare; quia

τῶν σχημάτων χρήσεως ἐκ παρενθήκης τοσαῦτα πεφιλολογῆσθαι, Τερεντιανὲ φίλτατε· πάντα γὰρ ταῦτα παθητικωτέρους καὶ συγκεκινημένους ἀποτελεῖ τοὺς λόγους. Πάθος δὲ ὕψους μετέχει τοσοῦτον, ὁπόσον ἦθος ἡδονῆς.

Sect. XXX. ΕΠειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις, ἥ τε φράσις, τὰ πλείω δι' ἑκατέρου διέπτυκται, ἴθι δή, αὐτοῦ φραστικοῦ μέρους εἴ τινα λοιπὰ ἔτι, προσεπιθεασώμεθα. Ὅτι μὲν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ

quia (ut videtur) putaret γὰρ ſemper debere rationem præcedentis cujuſdam rei poſt ſe habere: ſed monendus eſt Lector particulam γὰρ poſt ἀλλὰ ſæpius (ut Grammatici loquuntur) Expletivam eſſe: ſic habemus ἀλλὰ γὰρ in eodem ſenſu Sect. 9. & 29. & 43. Poſſis Latinè vertere *ſed enim*; nam eodem modo Latini *ſed enim* utuntur, quo hîc Longinus ἀλλὰ γὰρ:

—— *Impius ex quo*
Tydides ſed enim, ſcelerumque inventor Ulyſſes &c.
Virg. l. 2. v. 163.

—— *Non laudis amor, nec gloria ceſſit*
Pulſa metu: ſed enim gelidus tardante ſenectâ
Sanguis hebet.
Virg. l. 5. v. 394.

L. 1. Πεφιλολογῆσθαι, Τερεντιανὲ φίλτατε] Vulgò πεφιλολόγηται: ſed ſequor auctoritatem Edit. primæ, & MStorum Par. & Vat. 2. & 3. quibus fere convenit MSti Ambr. lectio πεφιλολογεῖσθαι: ſcilicet Infinitivus modus hîc Dialecticè ponitur pro Imperativo πεφιλολογήσθω: ut in initio ſecundi fragmen. Longini, ex Porphyrio in vitâ Plotini, habemus πέμπειν & κομίζειν pro πέμπε & κόμιζε. Porrò voces Τερεντιανὲ φίλτατε in textum recepi, quas, cum in omnibus ante eum Editionibus extarent, Tollius ex ſuâ excidere paſſus eſt: ſatis eſt ſemel monere Lectorem, Tollium tale quid ſæpius feciſſe.

L. 5. Ἦθος] Ita MSti Par. & Vat. duo, vice Manutiani ὕψος. Hunc verò locum explicant iſta, quæ Tollius citavit, verba Ciceronis in Oratore ad Brutum c. 37. *Duo ſunt, quæ*

rarum ad Sublimia *facienda* per digreſſionem hæc dicta ſint, Terentiane chariſſime: omnia enim hæc perficiunt ſcripta pleniora affectibus & commota: affectus autem tantum particeps eſt Sublimitatis, quantum morata oratio jucunditatis.

QUoniam ſenſus orationis & dictio plerumque à ſe invicem explicantur, agedum, ſi adhuc ſuperſint quædam illius ipſius partis, quæ ad dictionem attinet, ea conſideremus. *Vereor, ne ſupervacaneum ſit iis, qui id ſciunt, dicere*; quòd delectus quidem propriorum & illuſtrium verborum mirificè ducit & permulcet *De verborum delectu.*

qua benè tractata ab Oratore admirabilem eloquentiam faciant; quorum alterum eſt quod Graci ἠθικὸν vocant ---- alterum quod idem παθητικὸν nominant: --- Illud ſuperins come, jucundum, *ad benevolentiam conciliandam paratum; hoc vehemens, incenſum, incitatum, quo cauſa eripiuntur, quod, cum rapidè fertur, ſuſtineri nullo modo poteſt.*

L. 6. Ἐπειδὴ μέντοι &c.] Longinus hîc ad quartum Sublimitatis fontem venit, nempe delectum verborum.

L. 7. Αὐτοῦ φραστικοῦ] Manutius περὶ τοῦ φραστικοῦ: ſed, cum in MS. Par. legitur ἂν τοῦ & in MS. Vat. 3. αὐτοῦ, impreſſi αὐτοῦ, quæ lectio vera eſt, ſi poſt μέρους deleas comma.

L. 8. Εἴ τινα λοιπὰ ἔτι] i. e. ſi quæ relicta ſunt, quæ ab hominibus Rhetoricam docentibus non memorantur, neque ſunt valdè communia; nam ea, quæ minus ſunt nota, Longinus incipit tractare, cum dicit paulò infrà Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῆς &c.

L. 9. Κύειων] Locus mihi occurrit in Virgilii Æn. l. 3. v. 384. ubi verbo proprio & rem benè ſignificante uſus ille ad Sublimitatem evexit ſententiam: dicit enim

Ante & Trinacriâ lentandus remus in undâ.

Nihil verbo *lentandus* aut proprium magis aut ſignificantius (opinor) proferri potuit.

L. 2.

κηλεῖ τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἅμα, κάλλος, εὐπίνειαν, βάρος, ἰσχύν, κράτος, ἔτι δὲ τ' ἄλλα, ἂν ὦσί τινα, τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα, καὶ οἱονεὶ ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ᾖ πρὸς εἰδότας διεξιέναι· φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τοῦ νοῦ τὰ καλὰ ὀνόματα.

Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν οὐ πάντῃ χρειώδης· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πραγματίοις περιτιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν προσωπεῖον μέγα παιδὶ περιθείη νηπίῳ. Πλὴν ἐν μὲν ποιήσει καὶ ἱ * * * * *

* * πλικώ-

L. 2. Κατ' ἄκρον] i. e. *ad ſummum*, quo modo Longinus loquitur in Sect. 44. πιθανοὶ μὲν ἐπ' ἄκρον: niſi malit Lector cum MS. Vat. 2. legere has voces conjunctim, κάτακρον, ut ſit Adjectivum, & ſignificet *ſummum*, ſive ad ſummum perductum.

L. 3. Εὐπίνειαν, βάρος] Ita MSti Par. El. & Vat. 3. idemque voluit dicere MS. Ambr. qui habet εὐπίνοιαν: omnes codices ἢ carent, exceptâ Editione Manutii, qui edidit σαφήνειαν, ἢ βάρος: ſed Emendatione non opus fuit, quoniam εὐπίνεια hîc ſignificare videtur non *ſqualor*, ſed *id quo verba antiquitatem olent*: ita enim Dion. Hal. de Struct. Orat. Sect. 23. loquitur, σχήμασι χρῆσθαι φιλεῖ οὐ τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις, οὐδ' ὅσοις ἐστὶ σεμνότης τὶς, ἢ βάρος, ἢ πίνος πρόσεστιν: & in Sect. 22. τὸν ἀρχαϊσμὸν καὶ τὸν πίνον ἔχουσα κάλλος. & ibidem de Thucydide ſic loquitur, οἷς χρησάμενος ἀνὴρ εὐπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν. Vide etiam Ciceron. Epiſt. ad Att. l. 12. Ep. 7.

L. 7. Πρὸς εἰδότας] Tollius malè mutavit poſtremam vocem in εἰδότα σε contra omnium Cod. auctoritatem: neque enim aliter plurali numero utitur Longinus Sect. 12. cum ad Terentianum ſermonem convertit ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε: ſenſum loci, opinor, mea ſatis exprimit verſio.

L. 12.

cet auditores: quódque *hujuſmodi delectus* omnibus Rhetoribus & proſaïcis ſcriptoribus ſummum *eſt* ſtudium, quippe qui facit, ut per ſe innaſcantur ſcriptis, velut imaginibus pulcherrimis, Sublimitas ſimul, ornatus, antiquitatis color, pondus, vis, robur, aliaque adhuc ſi quæ ſint; & qui velut inſerit rebus animam quandam voce utentem, Vereor (*inquam*), ne ſit etiam ſuperfluum iis, qui id ſciunt, *hæc* exponere: ſplendida enim verba ſunt reverà lux propria mentis.

Faſtus quidem illorum non eſt ubique utilis; quoniam res parvas veſtire magnis & nobilibus verbis, idem poſſit videri, ac ſi quis prægrandem perſonam tragicam infanti puero imponat. Sed in Poëſi quidem & * * * * *

* * maximè

L. 12. Περσωπεῖον] Hæc vox ſignificat *larvam*, quam Actores antiqui in Scenâ ob os ſuum ponere ſolebant: Eam *perſonam* appellat Quinctil. Inſtit. Or. l. 6. c. 1. Ubi eâdem, quâ hîc Longinus, ſimilitudine utitur: *In parvis quidem litibus has Tragœdias movere tale eſt; quale ſi perſonam Herculis & cothurnos aptare infantibus velis.*

Ibid. Πλὴν ἐν μὲν ποιήσει &c.] Deſunt hîc in MSto Par. quatuor folia, ut teſtatur Clariſſimus Boivinus.

L. 13. Ἐν μὲν ποιήσει καὶ * * * * * ποιητικώτατον] Ita MS. Par. (cùm paulò aliter Edit. prima & MS. Vat. 3. nempè καὶ **** ἐπιτικώτατον): Tollius igitur multum erravit, quum diceret in MS. Par. legi ἱστορίας; addé quòd, cum Tollius dicit ſe ibi inveniſſe θρεπτικώτατον, nonnihil lapſus eſt: ſyllaba enim θρε extrà in margine reperitur, adeò ut à nuperâ manu addita videri poſſit.

Sect. XXXI.

* * πτικώτατον, καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος. " Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι." Ταύτῃ καὶ τοῦ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν, διὰ τὸ ἀνάλογον, ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ ὁ Κεκίλιος οὐκ οἶδ' ὅπως καταμέμφεται. " Δεινὸς ὢν, φησὶν, ὁ Φίλιππος ἀνασκοφαγῆσαι πράγματα." Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παραπολὺ ἐμφανιστικώτερον· ἐπιγινώσκεται γὰρ αὐτόθεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, τὸ δὲ σύνηθες ἤδη πιστότερον. Οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος, τὸ " ἀνασκοφαγεῖν τὰ πράγματα" ἐναργέστατα παρείληπται. Ὧδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια· " Ὁ Κλεομένης, φησὶ, μανεὶς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ξιφιδίῳ κατέταμεν εἰς λεπτὰ, ἕως ὅλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν." Καὶ, " Ὁ Πύθης ἕως τοῦδε " ἐπὶ

L. 3. Καὶ τοῦ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν] Hæc eſt lectio Manutii, à quâ multum recedunt MSti Par. & Vatic. duo, qui habent καὶ τὸ τοῦ Θεοπόμπου καὶ † ἐπλύετον; ut & Editio pr. niſi quod Aſteriſcum inter † & ἐπήνετον ponit. Legendum fortaſſe, καὶ τὸ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τὸ ἐπαινετόν. •

L. 6. Ἀνασκοφαγῆσαι &c.] Non diſſimili (ut notavit Tollius) ratione dixit Cicero in Ep. ad Att. l. 4. Ep. 5. *Dudum circumrodo, quod devorandum eſt.*

L. 7. Ὁ ἰδιωτισμὸς &c.] Plurimum facit illa callidiſſima ſimplicitatis imitatio; *Milo autem cum in Senatu fuiſſet eo die quoad Senatus eſt dimiſſus, domum venit, calceos & veſtimenta mutavit; pauliſper, dum ſe uxor (ut fit) comparat, commoratus eſt*: Quod non ſolùm rebus ipſis vir eloquentiſſimus, quibus moras & lentum profectionis ordinem ducit, ſed verbis etiam vulgaribus & quotidianis & arte occultâ conſecutus eſt: quæ ſi aliter dicta eſſent, ſtrepitu ipſum judicem, deinde patronum excitâſſent. Hæc ſunt, quæ dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 4. c. 2.

L. 13. Ὁ Κλεομένης &c.] Verba ſunt Herodoti in l. 6. c. 75. ubi Cleomenis Regis Lacedæ-

* * maximè vulgare, & *tamen* naturale eſt illud Anacreontis: "Non amplius curo Thra- "ciam *illam*." Eodem modo etiam laudabile illud Theopompi videtur mihi ſignificantiſſimè ſe habere, propterea quòd *vocabulum rei* benè reſpondet: quod tamen Cecilius, neſcio cur, criminatur. "Cum Philippus, inquit, valeret "res neceſſitate cogente devorare." Eſt quidem verbum vulgare nonnunquam *verbo* ornato multò ſignificantius; illico enim ex communi vitâ cognoſcitur, & id, quod uſitatum eſt, *eo* eſt jam credibilius: ergo illud "neceſſi- "tate cogente res devorare" ſignificantiſſimè uſurpatur de illo, qui fœda & ſordida patienter jucundéque ambitionis causâ perfert. Sic etiam ſe habent illa Herodoti: "Cleomenes, inquit, "inſanus factus ſuam carnem enſe minutim "diſſecuit, donec ſe totum reſcindendo periit." Et, *De verbis vulgaribus.*

cedæmoniorum, tyranni ſimul & inſani, mortem ſibi illatam narrat: Cleomenes cippo illigatus, gladiumque nactus à tibiis ſeſe truncabat: nam in longum diſcindens carnes à tibiis ad femora proceſſit; & à femoribus ad coxarum vertebras atque ilia, ἐς ὃ (inquit Herodotus) ἐς τὴν γαστέρα ἀπίκετο, καὶ ταύτην καταχορδεύων ἀπέθανε τοιούτῳ τρόπῳ.

L. 15. Καταχορδεύων] Vox καταχορδεύων eſt ἀπὸ τῆς χορδῆς, quæ & inteſtinum eſt & chorda ex inteſtinis facta: eritque τὴν γαστέρα καταχορδεύειν *ventrem ita diſcindere, ut diffluant inteſtina*; vel erit καταχορδεύειν *chordarum in modum concidere*. Imò forſan (voce à fæce vulgi traductâ, ut altera κατακρεουργεῖν) locus non aptiùs reddi poteſt, quàm *ex ſe ipſo fartum faciens interiit*. Langb.

L. ult. Ὁ Πύθης ἕως τοῦδε &c.] Herodotus in l. 7. c. 181. narrat tres Græcas naves à decem navibus Perſicis captas

 fuiſſe:

« ἐπὶ τῆς νεὼς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη.» Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει τὸ ἰδιώτην, ἀλλ' οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ.

Sect. XXXII.

Περὶ δὲ πλήθους καὶ Μεταφορῶν, ὁ μὲν Κεκίλιος ἔοικε συγκατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταυτοῦ νομοθετοῦσι τάττεσθαι. Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων· ὁ τῆς χρείας δὲ καιρὸς, ἔνθα τὰ πάθη χειμάῤῥου δίκην ἐλαύνεται, καὶ τὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν, ὡς ἀναγκαίαν ἐνταῦθα, συνεφέλκεται.
« Ἄνθρωποι, φησὶ, μιαροὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ κόλα-
« κες ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρί-
« δας, τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες, πρότερον μὲν
« Φιλίππῳ, νυνὶ δ' Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετ-
« ροῦντες

fuiſſe: in unà verò Græcorum navi Pythes (inquit) Iſchenoi filius inter propugnatores erat vir eo die præſtantiſſimus: qui, quum caperetur navis, ἐς τοῦτο ἀντεῖχε μαχόμενος, ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπας.

L. 4. Περὶ δὲ πλήθους καὶ Μεταφορῶν] Ita omnes libri tam ſcripti, quàm impreſſi; ſi excipias Edit. primam, quæ omittit καὶ; ſed tamen eam particulam retinendam cenſeo: Longinus, opinor, inter ea, quæ paulo ante defeciſſe vidimus, de Metaphoris tractarat, quibus oppoſuit verba vulgaria, quæ aliquando ſignificantiora ſunt quàm Metaphoræ: hic vero de multitudine etiam Metaphorarum agit: nihil igitur opus eſt, ut vel cum Fabro legamus πλήθους τῶν Μεταφορῶν, vel cum Tollio πλήθους Τρόπων καὶ Μεταφορῶν.

L. 10. Ἄνθρωποι, φησὶ, μιαροὶ] Extant hæc in Demoſthenis orat. pro Corona p. 169. Ed. Oxon.

L. 11. Ἠκρωτηριασμένοι] Ponitur hìc Paſſivum ἠκρωτηριασμένοι pro Activo ἠκρωτηριακότες: eſt autem ἀκρωτηριάζω propriè extremas corporis partes reſcindo; metaphoricè idem quod λυμαίνομαι perniciem infero: quia (ut dicunt Harpocr. & Suidas in voce ἀκρωτηριάζω) οἱ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν

τὰ

Et, "Pythes eo uſque in navi pugnavit, do-"nec totus in fruſta carnis conciſus eſt." Hæc enim prope accedunt ad *ſermonem* vulgarem, ſed non vulgaria ſunt ſignificatione.

Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, Cecilius quidem videtur aſſentiri iis, qui docent duas *tantum*, vel ad ſummum tres unà ponendas eſſe: Demoſthenes enim norma eſt etiam hujuſmodi *rerum*; tempuſque iis utendi eſt, ubi affectus torrentis inſtar volvuntur & ſecum rapiunt multitudinem earum, tanquam hîc neceſſariam. "Homines, (inquit) "impuri, & peſtiferi, & adulatores, qui fœdè "lacerârunt ſuas unuſquiſque patrias, qui li-"bertatem *ſuam* propinârunt prius Philippo, "nunc verò Alexandro; qui metiuntur felici-"tatem

De Metaphorarum multitudine.

τὰ ἄκρα: vel quia antiqui criminis convictis aurium extremitates amputare ſolebant; Neque de aurium ſolùm, ſed & narium amputatione dicitur; quin & maximè propriè de manuum pedumve detruncatione; hæc enim membra vocantur ἀκρωτήρια. Langb.

L. 12. Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες] *Libertatem ſuam propinantes*, hoc eſt, χαριζόμενοι *gratis concedentes*: Metaphora ex antiquo more tranſlata, quo reges in feſtis vinum prælibantes, ipſum etiam poculum, cui viſum eſt, porrigentes dono dabant; ut teſtantur Suidas & Ulpianus in Demoſth. orat. περὶ παραπρεσβ. ſimile quid obſervat Scholiaſtes Pindari ad Olympion. Od. 7. Προπίνειν (inquit) κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι, i. e. *vox* προπίνειν *propriè ſignificat ſimul cum vino diluto poculum dare.* Hinc Metaphoricè uſurpatur pro *donare*, vel *gratis prodere*, & ita Harpocration ad hunc Demoſthenis locum dicit, προπεπωκότες ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες. Langb.

« ρ̃ῶντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· τὴν δ' ἐλευ-
« θερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην, ἃ τοῖς πρό-
« τερον Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανό-
« νες, ἀνατετροφότες.» Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν
τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ Ῥήτο-
ρος θυμός. Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεό-
φραστος μειλίγματά φασί τινα τῶν θρασειῶν εἶναι
ταῦτα μεταφορῶν, τά, « ὡσπερεὶ φάναι,» καὶ, « οἱο-
« νεί,» καὶ, « εἰ χρὴ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον,» καὶ,
« εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι.» Ἡ γὰρ ὑπο-
τίμησις, φασίν, ἰᾶται τὰ τολμηρά. Ἐγὼ δὲ καὶ
ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πλήθους καὶ τόλμης
μεταφορῶν (ὅπερ ἔφην καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων) τὰ
εὔκαιρα

L. 2. Δεσπότην, ἃ τοῖς πρότερον Ἕλλησιν] Ita Edit. prima & MSti Par. & Ambr. omiſſo αὐτῶν poſt δεσπότην.

L. 4. Ἀνατετροφότες] Ita MS. Par. & omnes ante Tollium Editiones, qui edidit ἀνατετραφότες: vox τέτροφα perf. act. à τρέπω invenitur apud Ariſtophanem in Nubibus τὰς ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὦ 'νόητε σύ; ſic διακέκλοφε pro διακέκλεφε occurrit apud Longinum Sect. 16. & πέπομφε, κέκλοφε Atticè dicuntur à Demoſthene pro πέπεμφε, & κέκλεφε.

Ibid. Τῶν τροπικῶν] Subintellige λέξεων: eadem loquendi formula paulò infrà in hac Sectione occurrit.

L. 5. Ἐπιπροσθεῖ] Ita recte Ed. prima, & F. Portus ex ſuo MSto jubet legere ἐπιπροσθῇ, vel ἐπιπροσθέει: Manutianum illud ἐπίπροσθε nullo ſanè dicitur ſenſu.

L. 7. Θρασειῶν] Ed. veteres, & MSti habent θρασέων; ſed Faber benè monuit legendum eſſe θρασειῶν.

L. 8. Ὡσπερεὶ &c.] His conveniunt illa Ciceronis de Oratore l. 3. c. 41. *Atque etiam ſi verearе, ne paulò durior tranſlatio eſſe videatur, mollienda eſt præpoſito ſæpe verbo: ut ſi olim M. Catone mortuo pupillum Senatum quis relictum diceret, paulò durius: ſin, ut ita dicam, pupillum, aliquanto mitius eſſet.* Sed multo aptius ad hunc locum Fabius Inſt. Or. l. 8. c. 3. ſic ut inde ſua Noſter mutuatus videatur:

“ tatem ventre, iiſque, quæ fœdiſſima ſunt; “ quique everterunt libertatem & *conditionem* “ nullum dominum habendi, quæ res priori-“ bus Græcis fines normæque erant bonorum.” Hîc multitudine Metaphorarum ira Rhetoris in proditores proruit. Quare Ariſtoteles & Theophraſtus dicunt hæc eſſe quædam lenimenta audacium Metaphorarum, ſcilicet, “ ut ita lo-“ quar,” &, “ quaſi,” &, “ ſi hoc modo loqui “ liceat,” &, “ ſi oportet audaciùs dicere:” Correctio enim, inquiunt, audacibus medetur. Egò verò etiam hæc probo, tamen dico (id quod dixi etiam de Figuris) tempeſtivè adhibitos vehementeſque affectus, & egregiam Sublimitatem eſſe propria quædam remedia multitudinis audaciæque Metaphorarum: quia iis naturale eſt impetûs *ſui* vehementiâ omnia alia ſecum

videatur: *Et ſi quid periculoſius* (inquit) *finxiſſe videbimur, quibuſdam remediis præmuniendum eſt: “ Ut ita dicam, ſi liceat di-“ cere, quodammodo, permitte “ mihi ſic:” quod idem etiam in iis, quæ licentius tranſlata erunt, proderit, quæ non tutò dici poſſunt: in quo non falli judicium noſtrum ſollicitudine ipſâ manifeſtum erit: Quâ de re Græcum illud erit elegantiſſimum, quo præcipitur illa προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ.* Tollius.

L. 12. Πλήθους καὶ τόλμης] Ita MSti Par, & Vat. duo, itemque Editio prima. Vulgò πλῆθος καὶ τόλμην.

L. 13. Ὅπερ ἔφην] Reſpicit Longinus ad ea, quæ dixerat paulò poſt initium Sectionis 17.

Ibid. Καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων] Manutius, & MSti habent κἀπειτα: ſed, ni fallor, legere oportet καὶ ἐπὶ (vel κἀπὶ) τῶν σχημάτων: hoc enim modo loquitur Longinus in Sect. 38. ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων προείπομεν. Editio prima habet καὶ τῶν σχημάτων.

εὔκαιρα καὶ σφοδρὰ πάθη, καὶ τὸ γενναῖον ὕψος εἶναί φημι ἴδιά τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα τ᾽ ἄλλα παρασύρειν καὶ προωθεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσπράττεσθαι τὰ παράβολα· καὶ οὐκ ἐᾷ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ τὸν τοῦ πλήθους ἔλεγχον, διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι. Ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλό τι οὕτως κατασημαντικὸν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι· δι᾽ ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τ᾽ ἀνθρωπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφεῖται θείως παρὰ τῷ Πλάτωνι. " Τὴν μὲν κεφαλὴν αὐτοῦ " φησιν ἀκρόπολιν· ἰσθμὸν δὲ μέσον διῳκοδομῆσθαι " μεταξὺ [αὐτῆς καὶ] τοῦ στήθους τὸν αὐχένα, σφον-" δύλους

L. 1. Καὶ σφοδρὰ] Ita Edit. prima, & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. Illud Manutianum τὰ poſt καὶ ſupervacaneum eſt, quia occurrit ſuprà τὰ ante εὔκαιρα.

Ibid. Ὕψος] Tollius rectè monuit legendum eſſe ὕψος, cum anteà legeretur ὕψους.

L. 9. Δι᾽ ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι &c.] Langbænius cenſet illum Xenophontis locum, quem in animo hîc habuit Longinus, extare in Ἀπομνημ. l. 1. p. 45. Edit. Oxon.

L. 10. Σκήνους] Vox σκῆνος propriè ſignificat *corpus*: de quo vocis ſenſu multa extant apud veteres auctores exempla: teſtatur Faber Platonem ita locutum eſſe in *Timæo* & *Axiocho*; citatque inſuper hæc verba Æliani de verme Indico l. 5. de animal. c. 3. ἀχρεῖον δέ ἐστι τὸ λοιπὸν τοῦ ζώου σκῆνος. *inutile eſt reliquum animalis corpus.* Sic & Hippocrates de Anat. φλὲψ μεγάλη, δι᾽ ἧς ὅλον τὸ σκῆνος τρέφεται: & in lib. 5. de corde, αὗται (ſc. φλέβες) πηγαὶ φύσιος ἀνθρώπου, καὶ οἱ ποταμοὶ ἐνταῦθα ἀνὰ τὸ σῶμα, τοῖσιν ἄρδεται τὸ σκῆνος. Notum eſt etiam medicis Nicandrum & Aretæum, veteres medicos & ſcriptores, hâc voce ita ſæpiſſime uti, ut conſtet vocem σκῆνος ſignificare *corpus* propriè non Metaphoricè. Hinc

eum abripere & propellere, potius verò exigere audacia tanquam omnino neceſſaria; neque permittunt, ut auditori otium ſit ad multitudinem Metaphorarum reprehendendam, propterea quòd eodem, quo is qui dicit, ſacro furore afflatur. Atqui in *communium* locorum tractationibus & in deſcriptionibus nihil aliud tam ſignificans eſt, quàm frequentes ſibique inſtantes Tropi: quibus & apud Xenophontem anatome humani corporis magnifico more depingitur, & adhuc magis divino more apud Platonem: " Caput ejus dicit *Plato* eſſe arcem; collum " verò inter *hoc* & pectus medium, *quaſi* Iſth- " mum, ædificatum eſſe; dicitque vertebras *ei* " ſup-

Hinc igitur diſcimus illa D. Pauli in 2 Ep. ad Cor. c. 5. v. 1. *ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους* verti debere *terreſtris noſtra domus corporis.*

L. 12. *Τὴν μὲν κεφαλὴν* &c.] Omnia hæc, & quæ ſequuntur, Platonis verba deſumpta ſunt ex *Timæo*, ubi Metaphorica illa, ſeu potius Allegorica, deſcriptio humani corporis tres amplius paginas occupat: Longinus verò ea ſolùm ſelegit, quæ ipſi viſa ſunt ſplendidiora, verbis Platonis ubique ferè aliquantum mutatis. Ea, quam hîc citat Tollius ex Ciceron. de Nat. Deorum l. 2. c. 54, &c. deſcriptio uſûs partium in corpore humano magis Philoſophi eſt, quàm Oratoris; verè enim magis & ad naturam accommodatè, quàm metaphoricè & magnificè ſermo inſtituitur: ſed & ibi quædam Figuris optimè veſtiuntur, & per metaphoras dicuntur: ut ea, quæ huic Longini loco ſimilia ſunt, quæque in cap. 56. occurrunt, *Senſus autem, interpretes ac nuncii rerum, in capite, tanquam in arce, mirificè ad uſus neceſſarios & facti & collocati ſunt.*

L. 14. *Μεταξὺ τοῦ στήθους τὸν αὐχένα*] Ita omnes Codices: ſed ſi quis locum perpendat, legendum putabit *μεταξὺ αὐτῆς* (ſc. *κεφαλῆς*) *καὶ τοῦ στήθους* &c. & ita ſe habent verba apud

" δούλους τε ὑπεστηρίχθαι φησὶν οἷον στρόφιγγας· καὶ
" τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι κακῶν δέλεαρ,
" γλῶσσαν δὲ γεύσεως δοκίμιον· ἄναμμα δὲ τῶν
" φλεβῶν τὴν καρδίαν, καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου
" σφοδρῶς αἵματος, εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κα-
" τατεταγμένην· τὰς δὲ διαδρομὰς τῶν πόρων ὀνο-
" μάζει στενωπούς· τῇ δὲ πηδήσει τῆς καρδίας ἐν τῇ
" τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ, καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρ-
" σει, ἐπειδὴ διάπυρος ἦν, ἐπικουρίαν μηχανώμε-
" νοι, φησί, τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν,
" μαλακὴν καὶ ἄναιμον καὶ σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν,
" ὁποῖον μάλαγμα· ἵν', ὁ θυμὸς ὁπότ' ἐν αὐτῇ
" ζέσῃ, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνηται· καὶ τὴν

" μὲν

pud Platonem: vox μεταξὺ duo poſt ſe ſubſtantiva uſitatè habet.

L. 2. Κακῶν δέλεαρ] MSti Par. Ambr. & Vat. 2. necnon Edit. prima habent κακὸν δέλεαρ: rectiùs fortaſſe: ſed κακῶν eſt apud Platonem.

L. 3. Ἄναμμα δὲ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν] Ita Editio prima & MSti Par. Ambr. & Vat. duo. Vulgò ἅμμα.

L. 4. Τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς] Ita Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. deletis iſtis verbis, quæ à Manutio proferuntur in Erratis ſuis, non in Textu, κατὰ πάντα τὰ μέλη.

L. 7. Τῇ δὲ πηδήσει &c.] Claudianus de 4. Conſul. Honorii v. 239.

Quippe Opifex, veritus confundere ſacra profanis,
Diſtribuit partes animæ, ſedeſque removit.
Iram ſanguinei regio ſub pectore cordis
Protegit imbutam flammis, avidamque nocendi,
Præcipitemque ſui: Rabie ſuccincta tumeſcit,
Contrahitur tepefacta metu, cumque omnia ſecum
Duceret, & requiem membris vicina negaret,
Invenit pulmonis opem, madidumque furenti
Præbuit, ut tumidæ ruerent in mollia fibræ. Tollius.

L. 8. Ἐπεγέρσει] Hæc eſt lectio Edit. primæ, & MStorum Par. El. Ambr. & Vat. 3. Vulgò ἐγέρσει.

L. 10.

" ſuppoſitas eſſe velut cardines; & voluptatem " hominibus eſſe eſcam malorum, linguamque " ſaporis indicem; cor verò eſſe nodum vena- " rum fontemque ſanguinis vehementi impetu " circumfluentis, quod in benè cuſtoditâ ſta- " tione collocatum eſt: & meatuum tranſitus " appellat angiportus: dicitque, quòd *Dii* mo- " lientes auxilium ſubſultationi cordis, (*quæ* " *fit*, dum expectantur mala, iraque concita- " tur, poſtquam excanduit), *corpori* pulmonem " inſeruerunt mollem & exanguem, & *quaſi* " ſpongiarum foramina intus habentem, quale " eſt malagma; ut *cor*, cum ira in eo ferveat, " in id quod cedit ſubſultans non lædatur: Et " ſedem

L. 10. Φησὶ] Tollius rectè vidit legendum eſſe φησὶ, quamvis MSti & Edit. veteres habent φασὶ: non enim hæc vox reſpicit ad μηχανώμενοι, ſed ad ipſum Platonem, & occurrit mox φησὶ bis.

Ibid. Τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν &c.] i. e. pulmonem: ſic enim (dicit Faber) loqui ſolitus eſt Plato, ut ἰδέαν & γένος alicujus rei pro re ipſâ poneret: ſic ἥπατος ἰδέαν pro hepate ipſo: ſed exempla apud ipſum innumera invenias: Adde etiam, quòd (notante Tollio) his & ſequentibus ſimilia ſunt illa, quæ Cicero Metaphoricè dicit in Nat. Deorum l. 2. c. 55. *In pulmonibus ineſt raritas quædam, & aſſimilis ſpongiis mollitudo, ad hauriendum ſpiritum aptiſſima.*

L. 12. Ὁποῖον μάλαγμα] Ita Edit. prima & MSti Par. El. Ambr. & Vat. duo: Vulgò οἷον αἷμα μαλακὸν: Vox μάλαγμα ſignificat corpora mollia, quæ ad eludendos tormentorum ictus ante muros opponuntur, ut dicit Langbænius; ſed Fabro hæc vox potius videtur ſignificare id, quod ferendis oneribus ſubſternimus, ne duritiâ ſuâ, aut aſperitate, & prominentiâ angulorum, humeros aut caput lædant.

Ibid. Ἐν αὐτῇ ζέσῃ] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: rectè etiam poſt

" μὲν τὴν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυναι- " κωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ ὥσπερ ἀνδρωνῖτιν· τόν γε " μὴν σπλῆνα τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον, ὅθεν πληρού- " μενος τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὕπουλος " αὔξεται· μετὰ δὲ ταῦτα σαρξὶ πάντα (φησὶ) κατεσ- " κίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ " πηδήματα, προθέμενοι· νομὴν δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ " αἷμα· τῆς δὲ τροφῆς ἕνεκα, φησὶ, διωχέτευσαν τὸ " σῶμα, τέμνοντες ὥσπερ ἐν κήποις ὀχετοὺς, ὡς ἔκ " τινος νάματος ἐπιόντος, ἀραιοῦ ὄντος αὐλῶνος " τοῦ σώματος, τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματα· ἡνί- " κα δὲ ἡ τελευτὴ παραστῇ, λύεσθαί φησι τὰ τῆς ψυ- " χῆς, οἱονεὶ νεὼς, πείσματα, μεθεῖσθαί τε αὐτὴν " ἐλευθέραν." Ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μυρί' ἄττα

poſt ζέσῃ addit Faber πηδῶσα, extat enim hæc vox in MStis Par. & Vat. 2. Vulgò ἐν αὐτῇ ἀκμάσῃ, εἰς ὕπουλον.

L. 3. Μαγειρεῖον] Doctiſſimi viri Dacierus & Tollius cenſent legendum eſſe ἐκμαγεῖον *terſorium*; hæc enim vox legitur in Platone: & MStus Vat. 2. habet in textu, Vat. 3. verò in margine, μαγεῖον· ſed nihil mutandum arbitror, cum omnes Editiones, omneſque, exceptis ſupradictis, MSti habeant μαγειρεῖον. Credo Longinum hîc Platonem falsò citâſſe; neque enim (ſi benè memini) Longinus in longiori ſententiâ Scriptoris ullius verba accuratè citavit.

L. 5. Πάντα (φησὶ) κατεσκίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον τὰ πηδήματα, προθέμενοι] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. duo: niſi quod MS. Par. habet φίσιν, & duo Vat. φύσιν, & Ambr. φύσι. Imò hæc lectio in Manutii Editione occurrit, quamvis in Erratis ad finem libri notatis eam, quæ nunc vulgata eſt, lectionem proferat. πάντα αὐτὰ (φησὶ) κατεσκίασαν ἄνωθεν, τὴν δὲ σάρκα προβολὴν μὲν καυμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πτωμάτων, οἷον τὰ πιλητὰ ἐσθηκλήματα, σώμασι μαλακῶς καὶ πρᾴως ὑπείκουσαν. Veriſimile eſſe arbitror, cum inveniſſe id, quod

" ſedem cupiditatum appellavit quaſi conclave " feminarum, ſedem verò iræ quaſi conclave " virorum; & lienem culinam eorum, quæ in- " tus ſunt, unde, cum adimpleatur purgamen- " tis, magnus & molliter tumidus augetur: " poſt hæc autem, inquit, *Dii* carnibus omnia " texerunt, præponentes *iis* carnem, velut faſ- " cias, *ut ſit* munimentum contra ea, quæ ex- " tra ſunt: ſanguinem verò appellavit pabu- " lum carnium: alimentique causâ, inquit, *Dii* " rivulos per corpus duxerunt, canales *ibi* tan- " quam in hortis ſecantes, ut ex flumine quo- " dam perenni, cum ſit meatus corporis an- " guſtus, latices venarum fluant: cum verò " mors appropinquet, dicit ſolvi animæ, non " ſecus ac navis, rudentes, eamque liberam di- " mitti." Eadem & ſimilia innumera ſunt in iis,

quod ediderit, in ſuo MSto, locumque poſteà ex conjecturâ & ex Platone mutâſſe. Ego ſanè tot Codicum auctoritatem ſequor, qui mihi videntur genuina Longini verba ſervare, ſi excipias illud τὰ πηδήματα, pro quo legendum velim τὰ πεδήματα, *vincula* à πέδη; vel τ' ἀποδήματα *faſcia* à verbo ἀποδέω derivatum.

L. 9. Ὡς ἔκ τινος νάματος ——— ῥέοι νάματα] Ita omnes libri ſcripti & impreſſi, niſi quod Manutius edidit ῥέοντ' Inſeruit ὡς ante αὐλῶνος ex conjecturâ Tollius: ſed quandam maculam adhuc his verbis hærere cenſeo.

L. 12. Λύεσθαι φησὶ τὰ τῆς ψυχῆς &c.] Non minus Sublimi Metaphorâ uſus eſt Cicero, cum mortem ſic exprimeret in Somnio Scipionis. *Imò verò ii vivunt, qui ex corporum vinculis, tanquam ex carcere, evolaverunt*: & in Tuſc. Diſp. l. 1, c. 20. *Cum, quo natura fert, liber animus pervenerit.*

L. 1

αἴτια ἐστὶν ἑξῆς· ἀπόχρη δὲ τὰ δεδηλωμένα, ὡς μεγάλαι τὴν φύσιν εἰσὶν αἱ τροπικαί, καὶ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραί, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ φραστικοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον αὐταῖς χαίρουσι τόποι. Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι, πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον. " Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν, φη-" σίν, ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκερασμέ-" νην; οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, " κολαζόμενος δ' ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, καλὴν " κοινωνίαν λαβών, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀ-" περγάζεται." " Νήφοντα" γάρ, φασί, " θεὸν" τὸ

ὕδωρ

L. 1. Ἀπόχρη δὲ τὰ δεδηλωμένα, ὡς &c.] Ita Editio prima & MSti Par. Ambr. & Vat. duo, qui omnes omittunt vulgata illa verba ὥστε δόξαι: fortaſſe igitur pro τὰ δεδηλωμένα, legendum eſt τάδε δηλούμενα, ut ſit participium mediæ vocis: activè enim, non paſſivè ſignificanti verbo hîc opus eſt.

L. 2. Αἱ τροπικαὶ] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. ut vox λέξεις ſubintelligatur, quo modo in initio hujus Sect. ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν &c.

L. 4. Φραστικοὶ] Ita MSti Par. & Vat. 3. ut in Sect. 12. habemus καὶ τοῖς φραστικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς. Vulgò ἐκφραστικοί. Hâc, quam ex Platone paulò ante adduxit Longinus, non inferior eſt illa Allegoria ſive Metaphorarum continuatio, quæ in Pſalmo 80. v. 8, &c. occurrit: ubi de populo Judæo ſic ſub Metaphorâ vitis dicitur, *Eduxiſti vitem ex Ægypto, expuliſti gentes, ut eam plantares: Locum illi paraſti, feciſtique ut ageret radicem, & implevit terram: Opperiebantur montes umbrâ ejus, & palmites ejus*

erant

iis, quæ ſequuntur: hæc verò ſufficiunt oſtendentia, quòd naturâ grandes ſunt tropicæ *dictiones*, & quòd Metaphoræ Sublimitatem efficiunt, quòdque illi loci, qui affectus & narrationes *in ſe* habent, ut plurimum iis gaudent. Jam apparet (etiamſi ego de hoc taceo) uſum Troporum, quemadmodum alia omnia pulchra in orationibus, ſemper ſolere provehere *ſcriptores* ad id, quod nimis eſt. In his enim etiam Platonem *homines* non minimè reprehendunt, quippe qui ſæpe, veluti quâdam bacchatione verborum, abripitur in immodicas duraſque Metaphoras, & in Allegoricum tumorem. "An-" "non (inquit) facile intelligi poteſt, civitatem" "temperatam eſſe oportere inſtar poculi? in" "quo vinum, *Deus ille* furens, infuſum fer-" "vet; caſtigatum verò ab alio Deo, qui ſo-" "brius eſt, pulchramque iniens *cum eo* ſocieta-" "tem, bonum moderatumque potum exhibet:" Appellare enim, inquiunt, aquam "ſobrium" "Deum,"

erant inſtar cedrorum maximarum: Emittebat ramos ſuos uſque ad mare, & teneros ſuos ramos uſque ad flumen: Cur nunc perrupiſti ſepes ejus, adeò ut carpant ejus fructus omnes viatores? Vaſtat eam aper ſylveſtris, & agreſtis fera depaſcit.

L. 9. Εἰς ἀκεράτους &c.] Vide quæ ex Dion. Halicarn. citavi ad p. 156. in Notis.

L. 11. Οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐπινοεῖν] Habent Editio pr. & MSti Par. El. Ambr. duoque Vat. ἐπινοεῖν, non ἐννοεῖν: ſi notam Interrogationis poſt verbum κεκερασμένην ponamus, non opus erit, ut cum Tollio legamus mox φασὶν pro φησίν. Hæc ſunt verba Platonis in l. 6. de Legibus p. 773. Edit. Par.

L. 2.

ὕδωρ λέγειν, "κόλασιν" γὰρ τὴν κρᾶσιν, ποιητοῦ τινος τῷ ὄντι οὐχὶ νήφοντός ἐστι. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτὸ ὁ Κεκίλιος, ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν, ἀπεθάῤῥησε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ' αὐτὸς αὑτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Πλὴν οὗτος μὲν ὑπὸ φιλονεικίας· οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογούμενα, καθάπερ ᾠήθη· ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα προφέρει πολλαχῇ διημαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὸ δ' ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖν.

Φέρε

L. 2. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτὸ ὁ Κεκίλιος] Edidi lectionem MS. Par. habent etiam Vat. duo ἐπιχειρεῖν, & Editio pr. αὐτὸ, vice Manutianæ lectionis —— ἐπιχειρεῖν. Ὅμως αὐτόθεν &c. nihil aliud ipſe feci, quàm ut mutarem modum interpungendi ſententiam; Latina mea verſio ſenſum loci ſatis, opinor, explicat: notetur inſuper αὐτὸ ſignificare id, quod ſequitur, ſc. Platoni præferendum eſſe Lyſiam: Nec aliter Noſter loquitur in Sect. 2. p. 12. αὐτὸ, τὸ εἶναι τίνα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει &c.

Ibid. Ἐλαττώμασιν] Vox ἐλάττωμα ſignificat omne orationis vitium, quod ex humili & minuto animo videtur provenire; vel generaliùs omne id, quod defectus ſive vitium eſt in ſcriptis.

L. 4. Λυσίου] Lyſias fuit celebris orator Athenienſis, qui tenui magis quàm Sublimi dicendi genere valuit: de illo habemus judicium Ciceronis in lib. de Cl. Orat. *Tum fuit Lyſias, ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor atque elegans; quem jam propè audeas oratorem perfectum dicere.——quanquam in Lyſiâ ſæpe ſunt etiam lacerti, ſic ut fieri nihil poſſit valentius: verùm eſt ſæpe genere toto ſtrigoſior.* Itemque Quinctiliani Inſt. Or. l. 10. c. 1. qui ſic dicit: *His ætate Lyſias major, ſubtilis atque elegans, & quo nihil, ſi oratori ſatis ſit docere, quæras perfectius: nihil enim inane, nihil arceſſitum; puro tamen fonti, quàm magno flumini, propior.*

L. 8. Ὑπὸ φιλονεικίας] Poſt hoc verbum vox ἐσφάλη Tol-

lius

" Deum," & commixtionem " caſtigationem," eſt poëtæ cujuſdam reverà non ſobrii: hujuſmodi tamen defectibus *Platonis* Cecilius *quaſi* manum injiciens, hoc, in ſuis de Lyſiâ commentariis auſus eſt, *nempe* declarare Lyſiam omnino meliorem eſſe *ſcriptorem* Platone, duobus uſus affectibus judicio carentibus; amans enim Lyſiam, quantum nec ipſe ſe, tamen omnino magis odio habet Platonem, quàm amat Lyſiam. Sed hic *vir* præ contentionis ſtudio *hoc declaravit*; neque ea, quæ ponit, ſunt conceſſa, quemadmodum putavit: præfert enim illum Rhetorem Platoni, ac ſi ille vitio careret, puruſque eſſet ſcriptor, hic autem ſæpius in vitium incideret: hoc verò non, imò ne penè, hujuſmodi fuit.

Age

lio videtur excidiſſe: benè tamen ſubintelligere hîc poſſumus voces τῦτ' ἀπεφήνατο, nam vox ἀποφήναϑαι paulò ante præceſſit.

L. 9. Οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογέμϑυα] Sic ſe habent MSti Par. & Vat. 2. in Edit. verò Robort. legitur ὐδὲ τὰ θεάματα * ὁμολογέμϑυα, quaſi deeſſet aliquid; ego verò, ſi quid deſit, legendum cenſeo ὐδὲ τὰ θέματα αὐτῦ ὁμολογέμϑυα: Vox θέματα ſignificat ea, quæ ab ipſo, tanquam vera, ſunt poſita: duo autem ſunt, quæ poſuit Cecilius: unum, Scriptorem omnino vitiis carentem præferri ſemper oportere ſcriptori vitia quædam in ſuis ſcriptis habenti; alterum verò, Lyſiam omnino vitiis carere: primum illud, quod ponit Cecilius, refutat Longinus in Sect. 33, & 34. hoc autem poſterius negat in Sect. 35. Monendus eſt etiam Lector Longinum hîc ab inſtituto ſermone latiùs digredi, & de reliquis Tropis non antè Sect. 36. dicere.

L. 12. Τὸ δ' ἦν &c.] i. e. hoc autem quàm longiſſimè à veritate abeſt.

Sect. XXXIII.

Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. Ἆρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις, μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντῃ καὶ ἀδιάπτωτον; Καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο; Ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραὶ, (τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος), ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. Μήποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι

τῶν

L. 4. Ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις] Ita Edit. prima & MSti Par. El. Ambr. & Vat. 3. Vulgò διημαρτημένον.

L. 11. Αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις] Sic MSti Par. & Vat. 2. niſi quòd hic habet φύσεως: MS. verò Vat. 3. habet αἱ μεγέθεις φύσεις. Prorſus eadem locutio occurrit in Sect. 44. ὑψηλαὶ δὲ λίαν καὶ ὑπερμεγέθεις —— οὐκέτι γίνονται φύσεις. Manutius edidit αἱ ὑπερβολαὶ μεγέθους φύσει ἥκιστα &c. ſed minus ſanum (opinor) ſenſum hæc lectio exhibet.

Ibid. Ἥκιστα καθαραὶ] Præclara in hanc ſententiam (ut ait Tollius) Plinii junioris epiſtola legitur l. 9. ep. 26. *Dixi* (inquit) *de quodam oratore noſtri ſeculi, recto quidem & ſano, ſed parum grandi & ornato, ut opinor, aptè:* " *Nihil peccat, niſi* " *quod nihil peccat:*" *Debet enim orator erigi, attolli, interdum etiam effervescere, efferri, ac ſæpe accedere ad præceps* &c. Nec diſſentit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Neque id ſtatim* (inquiens) *legenti perſuaſum ſit omnia, quæ magni auctores dixerint, utique eſſe perfecta; nam & labuntur*

Scripta Sublimia, quæ aliquando peccant, potiora eſſe iis, quæ omni vitio carent, ſed non ſunt Sublimia.

Age dum, ſumamus aliquem ſcriptorem reverà purum & inculpatum: Nonne operæ pretium eſt de hoc ipſo in genere quærere, utrum præſtantior in poëmatibus & *ſolutis* ſcriptis ſit, Sublimitas inter quædam, quæ male ſe habent; an id quidem, quod mediocre eſt in iis, quæ rectè ſe habent, ſanum verò omnino & vitio carens? Et prætereà hercule, utrum plures virtutes in ſcriptis, an majores jure primas ferant? hæ enim ſunt propriæ Sublimitati diſquiſitiones, quæque judicium omnino requirant. Equidem non ignoro, valdè Sublimia ingenia minimè eſſe pura, (nam id, quod ubique accuratum eſt, in periculum humilitatis venit); & oportere in iis, quæ Sublimia ſunt, velut in magnis opibus, ut ſit aliquid, quod negligatur: *Vide* autem, ne hoc etiam neceſſarium ſit, humilia & mediocria ingenia, quia nunquam periculum ſubeant neque ſumma affectent, permanere

buntur aliquando, & oneri cedunt, & indulgent ingeniorum ſuorum voluptati; nec ſemper intendunt animum, & nonnunquam fatigantur: cùm Ciceroni dormitare interim Demoſthenes, Horatio verò etiam Homerus ipſe videatur.

Ibid. Τὸ γὰρ ἐν παντὶ &c.] Idem dicit Cicero in Partitionibus, *Minuta eſt omnis diligentia.* Tollius.

L. 12. Ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, &c.] Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 3. *Hæc enim ſc.* ταυτολογία (inquit,) *quanquam non magnopere ſummis auctoribus vitata, interim vitium videri poteſt: in quod ſæpe incidit etiam Cicero, ſecurus tam parvæ obſervationis, ſicut hoc loco,* "Non "ſolùm igitur illud judicium "judicii ſimile, judices, non "fuit" &c.

 L. 5.

τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ. Παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, (ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν, ἢ παροράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα), οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετάς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. Ἐπείτοι γε καὶ ἄπτωτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν

L. 5. Ἀπὸ τοῦ χείρονος &c.] His, quæ rectè vidit Longinus, ſimilia ſunt ea, quæ Cicero dicit de Orat. l. 1. c. 25. *Adeſt ferè nemo, quin acutiùs atque acriùs vitia in dicente, quàm recta, videat:* itemque illa, quæ Idem ibi dicit in c. 28. *Nihil eſt tam inſigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ ſtabile, quàm id, in quo aliquid offenderis.*

L. 11. Παροράματα δι' ἀμέλειαν &c.] De ejuſmodi lapſibus ſubintelligendus eſt hìc Longinus, ad quos, cum in ſummis Auctoribus eos invenimus, pulchritudine & Sublimitate totius operis percuſſi non ſolemus attendere: hinc eſt, ut tales maculæ orationis non ſolùm Iis inter ſcribendum, ſed plerumque Nobis etiam inter legendum fiant παροράματα: Et in hoc numero ponendum eſſe cenſeo illud Virgilii in Æn. l. 9. v. 215.

Abſenti ferat inferias ——.

Itemque illud in Æn. l. 3. v. 383.

Longa procul longis via dividit invia terris.

Ubi

manere plerumque vitio carentia & *aliis* tutiora; magna verò ingenia periculis expoſita eſſe propter eam ipſam, *quam habent*, Sublimitatem. Enimverò neque illud ſecundum ignoro, naturaliter omnia humana *opera* ex eo, quod in iis eſt pejus, ſemper potiùs cognoſci; memoriamque vitiorum non delendam permanere, virtutum verò celeriter excidere: Ego autem, qui & ipſe notavi non pauca vitia & Homeri & aliorum, quotquot ſunt optimi *ſcriptores*, quique minimè lætor lapſibus *in dicendo*, (ſed tamen qui non potius illa appello vitia voluntaria quàm neglectiones ex incuriâ, temerè quidem & ut accidit, ab animi magnitudine inconſideratè in medium prolatas); *Ego, inquam, qui hâc ſententiâ ſum*, nihilominus cenſeo majores virtutes (etſi non ubique ſint æquales) ſemper potiùs primas tenere, ſi non propter *ullam* aliam rem unam, *tamen* propter ipſam Sublimitatem. Quia etiam vitio caret Apollonius

Ubi concurſus ſimilium ſonorum & verborum faceret, ut ab his faſtidio quodam abalienaremur, niſi Horatiana illa regula vera eſſet & ubique ſervanda,

——Ubi plura nitent in carmine, non ego paucis
Offendar maculis, quas aut incuria fudit,
Aut humana parum cavit natura——.

L. 14. Ἀρετὰς] Omnes MSti & Edit. vet. habent *αἰτίας*: ſed Petra rectè vidit legendum eſſe ἀρετάς; nec aliter in initio hujus Sect. Longinus dixerat, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο.

L. ult. Ἀπολλώνιος] Apollonius fuit Alexandriæ natus, ſed

γοναυτικῶν ποιητής, (κἀν τοῖς βουκολικοῖς, πλὴν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος), ἆρ' οὖν Ὅμηρος ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γενέσθαι; Τί δαί; Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ (διὰ πάντων γὰρ ἀμώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχου, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασύροντος, κἀκείνης τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἆρα δὴ μείζων ποιητής; Τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων

ſed appellatus Rhodius, quia Rhodi degeret: diſcipulus fuit Callimachi, & Eratoſthenis ſucceſſor in præfecturâ Bibliothecæ Ptolemaïcæ: ſcripſit Argonautica, quæ extant; de hoc Poetâ ita judicat Quinctil. Inſt. Orat. l. 10. c. 1. *non contemnendum edidit opus æquali quadam mediocritate.*

L. 2. Θεόκριτος] Poëta elegans, qui *musâ* (ut cum Fabio loquar) *ruſticâ & paſtorali* uſus eſt; ejus opera vulgò hodie vocantur *Idyllia*, ſed à Longino hîc appellantur *Bucolica*, quæ (ut monet Langbænius) eorum olim fuit inſcriptio: Imò Theocritum ipſum βουκόλου nomine à veteribus citatum eſſe probat Heinſius loco è Pindari Scholiis adducto; uti & è Servii ad Virg. commentariis notat veteres agnoviſſe decem tantum *Bucolica* Theocriti: quæ plerumque verſibus conſtant *Bucolicis*, i. e. verſibus, qui (ut docet Langbænius ex Diomed. Gr. lib. & Probo in Virg. Buc.) *in quartâ regione habent dactylum finientem partem orationis:* exemplo ſit illud in Idyll. 1. v. 2.

Ἆ ποτὶ τᾶς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ &c.

L. 3. Ἆρ' οὖν Ὅμηρος ἂν μᾶλλον &c.] Tollius ſentit hîc vitium eſſe, putatque ſcriptum quondam à Longino ἆρ' οὖν Θεόκριτος ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γενέσθαι, ἢ Ὅμηρος; ſed nimis ille à Codicum vet. lectione recedit: Ego ſanè iſta, quæ de Theocrito dicuntur, dicta eſſe per Parentheſin cenſeo, & pro ἆρ' οὖν legendum eſſe ἆρ' οὐχ: quæ ſi fiant, rectè ſatis procedet ſententia.

L. 4. Ἐρατοσθένης] Eratoſthenes Cyrenæus Callimachi poëtæ diſcipulus; inter cætera poëtica

nius ille Argonauticorum ſcriptor, (& in Bucolicis *ſuis*, paucis quæ ſunt alterius argumenti exceptis, Theocritus eſt feliciſſimus), annon malis fuiſſe Homerus, quàm Apollonius? Quid vero? num Eratoſthenes in Erigone (per omnia enim illud poëma eſt inculpatum) eſt major poëta, quàm Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præpoſterè trahit, eoque impetu divini ſpiritûs, qui non facile legibus ſubjicitur? Quid vero? in Lyricis malis eſſe Bacchylides, quàm Pindarus? & in Tragœdiâ

poëtica ſcripſit *Erigonem*: fuitque ante Apollonium Ptolemaïcæ in Alexandriâ bibliothecæ præfectus.

L. 5. Ἀρχιλόχου] Vide Not. ad p. 73. cui adde quod de illo dicit Quinct. Inſt. Or. l. 10. c. 1. *Summa in hoc vis elocutionis, cum validæ, tum breves vibranteſque ſententiæ, plurimum ſanguinis atque nervorum, adeò ut videatur quibuſdam, quòd quoquam minor eſt, materiæ eſſe, non ingenii virium.*

L. 6. Κἀκεῖνα τὸ ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ. ἣν &c.] Cum MSti Ambr. & Vat. 3. & Edit. pr. habent κἀκείνη. & MSti Par. & Vat. duo cum Manutio non habent ὁρμῇ. malim legere κἀκείνῃ τῇ ἐκβολῇ τοῦ δαιμονίου πνεύματος, ἣν &c.

L. 9. Βακχυλίδης] Poëta Græcus, Lyrico carmine præcipuus: patria illi Julis fuit, oppidum Ceæ inſulæ; ſcripſit Apodemicos, qui Dei cujuſdam peregrinationem continent: Julianus Imperator ejus carminibus adeò delectatus fuit, ut inde dicitur præcepta vivendi petiiſſe: imò ea Pindaricis præferenda eſſe cenſuit Hiero Syracuſanus, judicio ſanè contrario ei, quod hîc de eâdem re profert Longinus.

10. Πίνδαρος] Si quis hunc poëtam non nôrit, feſtinet ex lectione Sublimium ejus Odarum, qui & qualis fuerit, ſcire: neque enim ſolùm apud omnia ſecula clariſſimum nomen obtinuit, ſed & verſus, quos compoſuit, Lyrici ab eo *Pindarici* vocantur. *Novem* (inquit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1.) *lyricorum longè Pindarus princeps, ſpiritûs magnificentiâ, ſententiis, figuris, beatiſſimâ rerum verborum*que

Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὁτὲ μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα· ἢ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς δράματος τοῦ Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιτο ἑξῆς.

Sect. XXXIV. Εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ ἀληθεῖ, κρίνοιτο τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερείδης τῷ παντὶ προέχοι Δημοσθένους. Ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ Πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν.

quæ copiâ, & velut quodam eloquentiæ flumine: propter quæ Horatius eum meritò credidit nemini imitabilem.

L. 1. Ἴων ὁ Χῖος] Poëta Dithyrambicus, qui, præter Odas, dicitur quadraginta fabulas ſcripſiſſe: ab Ariſtophane vocatur ἀοῖος ἀστὴρ *Sydus Eoum*, quia dum ſcriberet Odam, quæ his vocibus inceperit, fato conceſſit.

L. 6. Οἰδίπους] Hæc eſt maximè celebris Sophoclis fabula, quam omnium ferè gentium Poëtæ ſibi imitandam ſumpſerunt.

L. 7. Ἑξῆς] Tollius cenſet legendum ἐξ ἴσης.

L. 8. Μὴ τῷ ἀληθεῖ] Neſcio quid ſignificet τὸ ἀληθὲς τῶν κατορθωμάτων: legendum quidem cenſeo μὴ τῷ μεγέθει, ſic enim loquitur Longinus in Sect. ſequenti, οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος &c. & in præced. Sect. ad quam hîc reſpicit, quæſtionem hanc explicandam propoſuerat, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο: adde, quòd in hâc ipsâ Sect. dicit τὰ μὲν θατέρου καλὰ —— ὅμως ἀμεγέθη &c. de magnitudine igitur virtutum in oratione, non de veritate, Longinus hic agere videtur.

L. 12. Ὡς ὁ Πένταθλος] Apud veteres Græcos quinque erant præcipua certaminis genera, jactus diſci, curſus, ſaltus, jaculatio, & luctatio: in uno-

gœdiâ Ion Chius, quàm mehercule Sophocles? quia illi quidem (*ſc. Bacchylides & Ion*) vitio carent, & in florido *dicendi genere* ubique ſunt elegantes: Pindarus autem & Sophocles nonnunquam omnia impetu quaſi incendunt, ſæpe verò ſine ratione extinguuntur, caduntque infeliciſſime; nemo quidem, qui ſapit, in unum colligens *fabulas* Ionis, ex æquo *eas* æſtimârit contra unam fabulam *Sophoclis*, Oedipum.

Ad quæſtionem præcedentem explicandam virtutes Demoſthenis & Hyperidis comparantur.

Si verò numero, non veritate, judicentur benè ſcripta, hoc modo etiam Hyperides omnino excelleret Demoſthenem. Eſt enim *Hyperides* magis, quàm ille, ſonorus, & plures virtutes habet, & ferè ſummo proximus eſt in omnibus, tanquam *aliquis* Quinquertio; adeò ut inferior eſt aliis certatoribus, qui primas tenent *ſinguli* in ſingulis

unoquoque genere ſinguli excellere conabantur; nonnulli verò in omnibus his ſimul generibus clari eſſe voluerunt, hique Πένταθλοι vocabantur: & his ſemper ferè accidit, ut iis, qui ſe ad unum certaminis genus exercebant, in eo genere inferiores eſſent: Huc facit ille Platonis locus (ut notat Faber) in dialogo, qui ἐρασταὶ, ἢ περὶ φιλοσοφίας inſcribitur, Δοκεῖς μοι λέγειν, οἷόν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ Πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας, ἢ πελταστάς· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται κατὰ τούτων ἆθλα, καὶ δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους· τῶν δ' ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. *Videris tales dicere, quales ſunt Pentathli, cum curſoribus, vel peltaſtis comparati: etenim illi ab his in unoquoque ipſorum certamine vincuntur, & ſecundum locum poſt hos tenent; reliquorum verò athletarum primi ſunt, eoſque vincunt:* additque Faber, lectorem poſſe ex citato Platonis loco facilè videre, qui ſint illi, qui paulò infrà vocantur ἰδιῶται.

Ibid. Ὥστε τῶν μὲν πρωτείων —— λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ &c.] Ita Edit. prima & MSti Par. Ambr.

ἰδιωτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Ὑπερείδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα, καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περιείληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ μαλακίζεται, ἀφελείας ἔνθα χρὴ, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς ὁ Δημοσθένης) λέγει, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδὺ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα (κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους), ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν, καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ (εἰπεῖν) τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι

Ambr. & Vat. 3. ut hæc verba non de illo Pentathlo, ſed de Hyperide ipſo dicantur. Vulgò ὅς γε τῶν μὲν πρωτείων —— λείπεται, πρωτεύει δὲ &c.

L. 4. Μαλακίζεται, ἀφελείας ἔνθα χρὴ] Ita èdidit Manutius ex conjecturâ, opinor: ſed Editio prima & MS. Ambroſ. habent λακίσματα ἀφελείας &c. MSti verò Par. & Vat. duo λαλίσματα ἀφελείας; legendum fortaſſe λακεῖ, vel (notante Tollio) λαλεῖ μετ' ἀφελείας, ἔνθα χρὴ: ita enim habemus λαλῇς pro λέγῃς in Sect. 26. ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς.

L. 8. Μυκτὴρ πολιτικώτατος] De vocum harum ſenſu vide quæ dicit Quinctil. Inſtit. Or. lib. 8. cap. 6. *Adjicitur his* μυκτηρισμὸς *ſimulatus quidem, ſed non latens deriſus*: naſo verò cum plerumque hic deriſus notari ſoleat, hinc *naſus Atticus* apud Senecam in Suaſoriâ primâ occurrit pro deriſu urbano, eleganti, qualique Attici uti ſolebant.

L. 10. Ἀνάγωγα κατὰ τοὺς &c.] Tollius conjicit legendum ἀνάγωγα, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους ἐπικείμενα; non enim (ait ille) Atticorum illius ævi dicta inſulſa erant & inepta, ſed aculeata & venuſta; ſed vulgatam lectionem retinui, vertique ita ut voces illæ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους non refer-

ſingulis *generibus*, ſuperior verò eſt iis, qui in eodem, quo ille, genere *certatores* ſunt. Hyperides enim imitationi omnium Demoſthenicarum virtutum (exceptâ compoſitione) etiam Lyſiæ virtutes gratiaſque copiosè adjunxit: etenim mollis eſt, ubi remiſſione opus eſt, neque omnia ſeriatim & unâ ſpiritûs intentione (ut Demoſthenes) dicit, habetque moratum *dicendi genus* cum ſuavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: & innumeræ ſunt in illo urbanitates, naſus maximè forenſis, feſtivitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, & minimè inepti (quales apud illos Atticos *ſolebant eſſe*), ſed *rei* inhærentes, felixque Diaſyrmus, & multa vis Comica, aculeuſque cum joco ſcopum benè attingente, & non imitabilis (ut ita dicam) venuſtas in his omnibus: ad miſericordiam movendam naturâ aptus eſt maximè; item in fabulis narrandis fuſus, ſumméque

referrentur ad verbum *ἀνάγωγα* ſolum, ſed ad verba *οὐδ' ἀνάγωγα*. Audi Ciceronem in Oratore dicentem, *quicquid eſt ſalſum aut ſalubre in oratione id proprium Atticorum eſt: è quibus tamen non omnes faceti: Lyſias ſatis, & Hyperides* &c.

L. 11. Διασυρμὸς] Diaſyrmus eſt (apud Longinum) figura, quâ Orator ea, quæ ab adverſariis objiciuntur, extenuando refutat: quæ hujus figuræ definitio benè convenit cum iis, quæ dicuntur in Sect. 38. *διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις*.

L. 13. Εἰπεῖν] MS. El. habet *ὡς εἰπεῖν*: ſed apud optimos Scriptores *ὡς* ſæpius omitti ſolet: ita etiam in Sect. 44. legimus *τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν*, pro *ὡς εἰπεῖν*.

L. 14. Οἰκτίσασθαί τε] Ita MSti Par. & Vat. 2. Vulgò *ποτε* pro *τε*.

L. 1.

γῆσαι κεχυμένος, καὶ ἐν ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι εὐκαμπὴς ἄκρως, ὥσπερ (ἀμέλει) τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' Ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικὸς, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος. Ἔνθα μέντοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ καταγελᾶται· ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται· τὸ γέ τοι περὶ Φρυγίνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησεν. Ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θατέρου καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ, ὅμως

L. 1. Ἐν ὑγρῷ πνεύματι] Cum ea, quæ humida ſunt, faciliùs flecti poſſunt, voces ὑγρὸν πνεῦμα videntur hîc ſignificare iſtiuſmodi animum, qui ſe facilè in diverſas partes trajicit, quique ab aliâ re ad aliam (ut poſtulat occaſio) in dicendo ſine labore tranſit.

L. 2. Τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ] Unde iſthuc? ex *Deliaco* Hyperidis: Hermogenes enim in l. 1. περὶ ἰδεῶν dicit, ἐπεὶ τὰ ἐν Δηλιακῷ Ὑπερείδου ποιητικῶς μᾶλλον καὶ μυθικῶς εἴρηται. Faber.

L. 7. Ἔνθα μέντοι γελοῖος &c.] Hermogenes in lib. περὶ μεθόδου δεινότητος dicit, τούτοις πᾶσι (ſc. modis ad vim Comicam ducentibus) χρῆται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, ἔνθεν δηλοῦται ὅτι κωμῳδεῖν ἐπίσταται): Sed de illâ unâ Oratione puta hæc dicta eſſe: nam de Demoſthenis ſcriptis in genere idem, quod hîc Longinus, dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. cum comparat Demoſthenem & Ciceronem, *Salibus certè & commiſeratione (qui duo plurimùm affectus valent) vincimus:* & l. 6. c. 3. *Nec videri poteſt noluiſſe Demoſthenes, cujus pauca admodum dicta, nec ſanè cæteris ejus virtutibus reſpondentia, palam oſtendunt non diſplicuiſſe illi jocos, ſed non contigiſſe.*

L. 10. Τὸ γέ τοι περὶ Φρυγίνης —— συνέστησεν] Hæc addidi, ſecutus MStos Par. Ambr. & Vat. utrumque; quibus conveniunt MStus Dudithii & Editio

que flexilis ad digrediendum cum molli *facilique* ſpiritu, quomodo (exempli gratiâ) illa, quæ poëticè potiùs ſunt de Latonâ dicta, orationemque Funebrem, ut neſcio an quivis alius, cum oſtentatione compoſuit. Demoſthenes verò in effingendis moribus *hominum* infelix *eſt*, parum fuſum dicendi genus habet, minimè flexilis eſt vel oſtentationem præ ſe ferens, omnium denique anteà dictorum plerumque eſt expers. Ubi quidem vi conatur riſu & urbanitate plenus eſſe, non potiùs riſum movet, quàm deridetur; quum verò velit ad feſtivitatem propè accedere, tunc ab eâ longiùs abeſt: ſi oratiunculam ille (*ſc. Demoſthenes*) de Phryne vel de Athenogene ſcribendam ſuſcepiſſet, multò magis Hyperidem inſignem videri feciſſet. Sed quoniam alterius *ſc. Hyperidis* virtutes, etſi multæ, tamen Sublimitate

tio pr. niſi quod pro Φρυγίνς habet ille Φρυγὸς, hæc verò Φρυγίας: Cl. Schurzfl. tamen ſententiæ accedo, qui cenſet legendum Φρυώνς: Senſus videtur hic eſſe: Si Demoſthenes conatus eſſet ſcribere orationem de Phryne, aut de Athenogene (de quibus duas ſcripſit Hyperides orationes celeberrimas plenaſque earum dicendi virtutum, quibus caruit Demoſthenes), inferior eſſet in iis, quàm Hyperides, & notum omnibus feciſſet, quantum emineret Hyperides, quámque ipſe ad illud orationis genus naturâ non factus eſſet. Phryne illa fuit meretrix Theſpiaca, tantâ pulchritudine, ut ad ejus ſimilitudinem ſimulacra Veneris per univerſam Græciam fingerentur: tandem accuſata impietatis, defenſa in judicio fuit ab Hyperide, oratione non minus eleganti pulchrâque quàm illa ipſa eſſet, quam defenderat: Oratoris igitur ope abſoluta eſt. Porrò altera ejuſdem oratio, de Athenogene, quanquam, (ut & prior illa) non extet, tamen à veteribus non mediocriter laudatur.

ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδίῃ νήφοντος, ἀργὰ, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα, (οὐδεὶς γοῦν Ὑπερείδην ἀναγινώσκων φοβεῖται)· ὁ δὲ ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετᾶς συντετελεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν, ἀγχίνοιαν, τάχος, ἔνθεν δ', ὃ κύριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημὶ, ὡς θεόπεμπτά τινα δωρήματα, (οὐ γὰρ εἰπεῖν θεμιτὸν ἀνθρώπινα), ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας·

L. 1. Ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδίῃ νήφοντος ἀργὰ] MSti Par. Ambroſ. & Vat. 3. omittunt καὶ, habetque Edit. prima ὅμως ἀμεγέθη * καρδίῃ νήφοντος ἀργά: Forſitan ſic locus emendandus eſt, ὅμως ἀμεγέθη καρδίην νήφοντος ἔργα: ita enim in Sect. 38. occurrit, τὰ ἰσχὺς ἐκστάσεως ἔργα: verba καρδίην νήφοντος idem valent quod νήφοντος κατὰ τὴν καρδίαν, *ſobrii corde*. Hæc phraſis opponitur τῷ ἐνθουσιᾷν ſive *divino quodam furore afflari*: quod in Demoſthene cæteriſque Sublimibus auctoribus Longinus toties laudat.

L. 3. Φοβεῖται] Vide quæ dixi in Notâ ad pag. 68.

Ibid. Ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου] Ita omnes MSti; pro quo edidit Manutius ἔνθεν λαβὼν τὴν τοῦ &c. ut iſtud τὴν referretur ad ſequentem vocem τόνον; unde ordo verborum eſſet, ἑλὼν τὸν τόνον τοῦ μεγαλοφυεστάτου, καὶ ὑψηγορίας συντετελεσμένας ἐπ' ἄκρον ἀρετᾶς &c. Ubi vides, Lector, συντετελεσμένας & ἀρετᾶς Doricè dici pro συντετελεσμένης & ἀρετῆς: Quod mihi (fateor) vix ferri poſſe videtur, cum nec Doricè ſcripſerit Longinus, nec uſquam alibi eâ Dialecto uſus fuerit. Forſitan totus locus ſic eſt legendus, Ἔνθεν ἑλὼν τὸ μεγαλοφυέστατον, καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, &c. τὸ μεγαλοφυέστατον ſubſtantivè accipitur (eodem modo, quo τὸ ὑπερτεταμένον de quo vide Notas in Sect. 12. p. 82.) & voces ἀρετὰς ἐπ' ἄκρον συντετελεσμένας ſignificant *virtutes dicendi ad faſtigium perductas*, vel *ſummè elaboratas*: Ita legimus apud Dion. Hal. de Struct. Orat.

mitate careant, ejuſque ſint, qui (*ut in proverbio eſt*) corde ſobrius eſt, & ignavæ ſunt, permittuntque auditorem quietum eſſe; (quippe nemo Hyperidem legens commovetur): Hic verò *ſc. Demoſthenes*, hinc ſumens animi magnitudinem, virtuteſque ad faſtigium perductas, *nempe* Grandiloquentiæ tonum, affectus animatos, abundantiam, verſutiam, celeritatem; illinc autem (id quod huic proprium eſt) vehementiam, & vim *dicendi* tantam, quantam nemo conſequi poteſt; Quoniam hæc, inquam, velut quædam divinitùs miſſa dona (neque enim fas eſt ea appellare humana), confertim ad ſe attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes ſemper vincit, & quod ad eas attinet, quas non habet, quaſi tonitru fulgoreque percellit omnes omnis ſeculi Rhetoras; & faciliùs

rat. Sect. 24. ἁρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλ): & apud Noſtrum in Sect. 44. πιθαναὶ ἐπ' ἄκρον φύσεις.

L. 5. Ἀγχίνοιαν] Tollius explicat hanc vocem per *verſutiam*, citatque illud Ciceronis in lib. 3. de Nat. Deorum, *Verſutos eos appello, quorum celeriter mens verſatur:* ſed fortaſſe poſſumus rectiùs vocem ἀγχίνοιαν, cum derivatur ab ἄγχι & νοῦς, reddere cum Budæo *præſentiam animi:* à Laërtio definitur, *Naturalis facultas inveniendi aut excogitandi quid deceat fieri*.

L. 6. Ἀπρόσιτον δεινότητα] Hinc ſcripſit Dion. Halicarn. libellum περὶ τῆς τοῦ Δημοσθένους δεινότητος.

L. 10. Καὶ ὅσα ὧν οὐκ ἔχει &c.] Senſus eſt: Virtutes ſcribendi Demoſthenicæ adeò magnæ ſunt, ut fulgore ſuo omnes illas, quibus ipſe caret, cæterique auctores utuntur, virtutes quaſi obſcurent & opprimant.

L. 11. Ὡσπερεὶ] Faber benè dicit delendam eſſe vulgatam vocem καὶ ante ὡσπερεὶ, quæ videtur nata fuiſſe ex ultimâ ſyllabâ præcedentis ἔχει.

L. 4.

ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δύναιτο, ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πάθεσιν.

Sect. XXXV. Ἐπὶ μέντοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τίς ἐστιν, ὡς ἔφην, διαφορά· οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας· ὁ μὲν πλεῖον ἔτι τοῖς ἁμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. Τί ποτ᾽ οὖν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ἐκεῖνοι, καὶ τῶν μεγίστων ἐπορεξάμενοι τῆς συγγραφῆς, τῆς δ᾽ ἐν ἅπασιν ἀκριβείας ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο· ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον, οὐδ᾽ ἀγεννὲς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ᾽ ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους, καὶ φιλοτιμοτάτους ἀγωνιστάς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου καὶ ὡς

L. 4. Ὡς ἔφην] Vide, quæ dixit Noſter in fine Sect. 32.

L. 6. Λειπόμενος ὁ Λυσίας] Editio prima & MSti Par. Ambroſ. & duo Vat. habent λειπόμενος ἀπουσίας: corruptus eſt locus, ſed fortaſſe ſic emendandus, λειπόμενος αὐτοῦ (ſc. Platone) Λυσίας: ita enim loquitur Longinus Sect. 4. Λακεδαιμόνιοι πολὺ τοῦ Ἰσοκράτους ἐλείποντο, & alibi: vel (ſi placet) lege, λειπόμενος ἀπ᾽ αὐτοῦ Λυσίας.

Ibid. Ὁ μὲν πλεῖον ἔτι] Sic Editio prima & omnes MSti, deleto καὶ antè ὁ & inſerto μὲν: MS. tamen Par. (errore, ut arbitror) habet πλεῖστον.

L. 9. Τῆς συγγραφῆς] MS. El. in margine habet συγγραφεῖς.

L. 11. Οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον] Opinor vocem ἡμᾶς hinc ejici, & pauló infrà poſt vocem βίον inſeri debere: quid enim hìc faciunt, junctæ prope, voces ἡμᾶς & ἄνθρωπον, quarum una ſenſui ſatis eſt? totum locum ſic emendare velim; ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ζῶον, οὐδ᾽ ἀγεννὲς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ᾽

liùs quis poſſit oculos *ſuos* contra fulmina immiſſa aperire, quàm rectis oculis intueri ſibi inſtantes ejus affectus.

Platonem pauciora quàm Lyſiam, vitia habere; & maxima magis, quàm communia, admirationi eſſe.

De Platone verò alia quædam eſt, ut dixi, differentia *inter eum & Lyſiam:* cum enim non propter magnitudinem virtutum *ſolùm*, ſed & numerum multùm inferior *illo* ſit Lyſias, hic quidem magis vitiis eum ſuperat, quàm virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi & affectantes maximè Sublimia in ſcriptis, negligentes verò accuratam in omnibus diligentiam? Hoc inter multa alia, *nempe* quòd Natura ſtatuit Hominem eſſe animal neque humile neque ignobile; ſed, velut in magnum quendam conventum, in vitam nos & in univerſum *terrarum* orbem inducens, ut eſſemus ſpectatores omnium ejus *ſc. naturæ* partium, & cupidiſſimi honoris certatores, ſtatim noſtris animis inſevit inexpugnabilem amorem omnis ejus quod

ἀλλ', ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον ἡμᾶς καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους &c. vide quæ de vocibus, ad diſtantiam propè duarum linearum, remotis ex ſuo loco in alienum diximus in Emendat. ad Sect. 4. τί δεῖ &c.

L. 13. Πανήγυριν] Hoc videtur Longinus ſumpſiſſe ex eo, quod dixerat Pythagoras, quodque his verbis profert Cicero in Tuſc. Diſp. l. 5. c. 3. *Similem ſibi videri vitam hominum & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate* &c.

L. ult. Παντὸς ἀεὶ &c.] Adverbium ἀεὶ vel redundat hîc, vel ex ſuo loco in alium transfertur; & ita apud Longinum

ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Διόπερ τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς οὐδ' ὁ σύμπας κόσμος ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαι· καὶ εἴ τις περιβλέψαιτο ἐν κύκλῳ τὸν βίον, ὃς πλέον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι καὶ μέγα καὶ καλὸν, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγόναμεν. Ἔνθεν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' οὐ τὰ μικρὰ ῥεῖθρα θαυμάζομεν, εἰ καὶ διαυγῆ καὶ χρήσιμα· ἀλλὰ τὸν Νεῖλον, καὶ Ἴστρον, ἢ Ῥῆνον, πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον τὸν Ὠκεανόν· οὐδέ γε τὸ ὑφ' ἡμῶν τουτὶ φλογίον ἀνακαιόμενον, ἐπεὶ καθαρὸν σώζει τὸ φέγγος, ἐκπληττόμεθα τῶν οὐρανίων μᾶλλον, καίτοι πολλάκις ἐπισκοτουμένων· οὐδὲ τῶν τῆς Αἴτνης κρατήρων ἀξιοθαυμαστότερον νομίζομεν, ἧς αἱ ἀναχοαὶ πέτρους

τε

legimus in Sect. 44. ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμέμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα, & alibi: Addit Schurzfl. idem, quod nos in Longino obſervamus, notâſſe Joſ. Scaligerum in Dione Caſſio ad Propertium p. 203.

L. 1. Τῇ θεωρίᾳ] Simile eſt (notante Tollio) quod Seneca de otio Sapientis c. 32. dicit, *cogitatio noſtra cœli munimenta perrumpit, nec contenta eſt id, quod oſtenditur, ſcire. Illud* (*inquit*) *ſcrutor, quod ultrà mundum jacet.*

L. 6. Καὶ μέγα καὶ καλὸν] MS. Vat. 3. poſtremis duabus vocibus auctior eſt quàm Editio Manutii: habet enim καὶ μέγαν καὶ καλὸν, unde Tollius legendum cenſuit καὶ τὸ μέγα τοῦ καλοῦ: MS. Par. habet καὶ μέγα καὶ κακὸν (vitioſè pro καλὸν): Lego igitur καὶ μέγα καὶ καλὸν: nè verò credas hîc opus eſſe Genitivo caſu, ut Tollio videtur, vide quæ dixi in Emendat. ad verba πλέον ἄνθος ἔχει &c. Sect. 10. p. 70.

L. 8. Εἰ καὶ διαυγῆ] Ita ex Emendatione Fabri, quam (ut ait Tollius) confirmat vet. codex: ſed omnes (quos vidi) MSti & Editiones veteres habent ἢ καὶ.

L. 9. Ἴστρον] i. e. Danubium, longè maximum Germaniæ fluvium; cui autem proximus eſt quoad magnitudinem in eadem Germaniâ Rhenus.

L. 12.

quod ſemper magnum eſt, quodque, ut ad nos *refertur*, divinius eſt. Quocirca ne totus mundus ſufficit contemplationi agitationique humanæ jaculationis *mentis*, ſed cogitationes tranſgrediuntur ſæpè limites *omnis* ejus quod nos ambit: & ſi quis contempletur undequaque vitam, quæ in omnibus rebus magis eo abundat, quod excellens eſt & magnum & pulchrum, citò cognoſcet quas ad res nati fuimus: Indè naturâ ducti mehercule non admiramur parvos rivulos, etiam ſi pellucidi utileſque ſint; ſed Nilum, & Iſtrum, aut Rhenum, imò multò etiam magis Oceanum: neque admiramur hunc ignem à nobis accenſum, quia puram *ſine intermiſſione* ſervat lucem, magis quàm cœleſtes *ignes*, quamvis ſæpe obſcuratos: neque *hunc ignem* digniorem admiratione cenſemus quàm Crateras

L. 12. Οὐρανίων] Sc. Solem, & Lunam, quibus ſæpius accidit luminis defectus, ex eo quòd aliquando Eclipſes (ut vocant Aſtronomi) patiuntur, vel quod nubibus eorum lux à noſtris oculis ſæpius eripitur.

Ibid. Καίτοι] Ita Editio prima & MSti Par. & Vat. 2. lectioque ſe ſatis probat. Vulgò καὶ τοῦ &c.

L. 13. Τῶν τῆς Αἴτνης κρατήρων] In monte Ætnâ (uti & in Veſuvio) ea montis pars, unde evomuntur ignis cineresque, appellatur etiam hodie *crater*: quia cava eſt, & ad ſummum (poculi inſtar) aliquanto latior: unde illud Laertii l. 8. de Pythagorâ (notante Langbænio), qui in crateras hoſce ſe præcipitem dedit,

Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

Ignem bibiſti ex crateribus ſempiternis.

L. ult. Ἧς αἱ ἀναχοαὶ &c.] Hæc, & quæ ſequuntur, verba videntur deſumpta eſſe ex ignoto aliquo (Poëtico forſitan)

 ſcriptore:

τε ἐκ βυθοῦ καὶ ὅλους ὄχθους ἀναφέρουσι, καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρός. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοιούτων ἁπάντων ἐκεῖν' ἂν εἴποιμεν· ὡς εὐπόριστον μὲν ἀνθρώποις τὸ χρειῶδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δ' ὅμως ἀεὶ τὸ παράδοξον.

Sect. XXXVI. Οὐκοῦν ἐπί γε τῶν ἐν λόγοις μεγαλοφυῶν (ἐφ' ὧν οὐκέτ' ἔξω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγεθος) προσήκει συνθεωρεῖν αὐτόθεν· ὅτι τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς χρωμένους ἀνθρώπους ἐλέγχει, τὸ δ' ὕψος ἐγγὺς αἴρει μεγαλοφροσύνης θεοῦ, καὶ τὸ μὲν ἄπταιστον οὐ ψέγεται, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τούτοις ἔτι λέγειν; ὡς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα

ſcriptore: Ætnæ ardentis deſcriptionem continent, per omnia ſimilem illi, quæ occurrit in Virg. Æn. l. 3. v. 571.

——Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem,
Turbine fumantem piceo & candente favillâ;
Attollitque globos flammarum, & ſidera lambit:
Interdum ſcopulos avulſaque viſcera montis
Erigit eructans, liquefactaque ſaxa ſub auras
Cum gemitu glomerat.

Ubi Ætna dicitur eodem modo, quo apud Longinum, *interdum ſaxa & ſcopulos* effundere; interdum verò *ſolùm ignem & globos flammarum.*

L. 1. Ποτάμους ἐνίοτε &c.] Faber delenda cenſet verba τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτοῦ, vel potius legendum ποτάμους θείου (Sulphuris), ἔνιοτε καὶ αὐτοῦ μόνου &c. Vitioſa quidem eſt vulgata lectio; ſed cum non variant Editiones & MSti, nihil certi, quod de hoc loco ſtatuam, habeo.

L. 7. Ἐφ' ὧν οὐκέτ' ἔξω &c.] Longinus dixerat in præced. Sect. homines ſolere imprimis admirari

Crateras Ætnæ, cujus fauces emittunt ſaxaque ex fundo & totos ſcopulos, & effundunt fluvios nonnunquam ejus generis, & ipſius ſolius ignis. Sed de omnibus hujuſmodi rebus poſſumus hoc dicere; id, quod utile eſt, vel etiam neceſſarium, facile acquiſitum eſſe ab hominibus; tamen id, quod præter expectationem videtur, ſemper eſſe admirationi.

Idem de Sublimi in ſcriptis dicendum eſſe.

Ergo de iis, qui in ſcriptis naturâ Sublimes ſunt (in quos Sublimitas cadit non ſine utilitate & commodo), oportet hîc conſiderare; licet hujuſmodi homines longe abſint à perfectione vitio carente, tamen illos omnino eſſe ſuprà id, quod mortale eſt; & alia quidem oſtendere eos, qui iis utuntur, Homines eſſe, Sublimitatem verò tollere prope ad altitudinem Dei; & id, quod culpâ vacat, non vituperari; id verò, quod Sublime eſt, etiam admirationi eſſe. Quid eſt, quod oportet jam his addere? *nempe* quòd unuſquiſque

admirari Solem & Lunam, quamvis ſæpius obſcurentur; itemque ardentem Ætnam, licet ex ſuis faucibus nocituram emittat flammam: hîc verò, cum ad Sublimes auctores redeat, innuit Sublimitatem magis admirationi eſſe oportere, quia non inutilis res ſit, ſed per eam tum ipſis auctoribus, tum aliis multa commoda importari ſoleant.

L. 10. *Ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τοῦ θνητοῦ*] Tollius pro *πάντες* legit *πάντως*: ſi quâ opus eſt Emendatione, legerem potiùs *παντὸς*: vide quæ dixi in Notâ ad verba *παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκρωμένου καθίσασθαι* Sect. 1. p. 7.

L. ult. *Ἕκαστος*] Ita MStus Par. ut Faber conjecit legendum, & quidem conſtructio ſen-

πάντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕψει, καὶ κατορθώματι· καὶ, τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ἐκλέξας τὰ Ὁμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, παραπτώματα πάντα ὁμόσε συναθροίσειεν, ἐλάχιστον ἄν τι, μᾶλλον δ' οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθουμένων. Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, οὐ δυνάμενος ὑπὸ τοῦ φθόνου παρανοίας ἁλῶναι, φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄχρι νῦν ἀναφαίρετα φυλάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

Ἔς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.

Πρὸς μέντοι γε τὸν γράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος οὐ κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος, παράκειται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν· ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκριβέστατον, ἐπὶ δὲ τῶν φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος. Φύσει δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· κἀπὶ μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ,

ἐπὶ

ſententiæ reſpuit Manutianum illud ἑκάστ.ν.

L. 1. Ἐξωνεῖται] Ita utuntur Latini auctores verbo *redimere*: Juvenalis enim dicit Sat. 4. v. 2.

—— Monſtrum nullâ virtute redemptum
A vitiis ——

i. e. quod nullas virtutes habet, quibus vitia ſua compenſet.

L. 11. Ἔς τ' ἂν ὕδωρ &c.] Verſus hic deſumptus eſt ex Homerico epitaphio Midæ: locus integer extat in libello de vitâ Homeri, qui vulgò Herodoto adſcribitur.

L. 12. Ὁ Κολοσσὸς] Coloſſus fuit celeberrima illa Apollinis ſtatua, Rhodi ab Ialyſo locata, tam immenſæ magnitudinis, ut inter ejus crura mare flueret, naveſque maximæ tranſirent.

L. 13. Ὁ Πολυκλείτου Δορυφόρος] Polycletus hic fuit Sicyonius Statuarius, qui ſtatuam

juvenis

quiſque illorum hominum omnes *ſuos* errores ſæpe poſſit redimere unâ Sublimitate & virtute; & quòd (præcipuum hoc eſt maximè) ſi quis elegerit omnia errata Homeri, Demoſthenis, Platonis, aliorumque, quotquot maximi *ſunt ſcriptores*, & ea in unum coëgerit, minima, potiùs verò ne milleſima inventa eſſent pars illorum, quæ ab his Heroïbus ubique ſunt præclarè dicta. Quocirca omne ſæculum ævumque, cum nequeat invidiæ dementiâ decipi, illis tulit tribuitque victoriæ præmia, & ad hoc uſque tempus minimè ab iis detrahenda cuſtodit, & cuſtoditurum videtur,

Dum & aqua currit, arboreſque proceræ vireſcunt.

Illi, qui ſcribit, Coloſſum vitium habentem non meliorem eſſe, quàm Polycleti Doryphorum, in promptu eſt præter multa *alia hoc* reſpondere: *nempe* quòd in operibus artis id, quod accuratius eſt, admiratione excipitur; in operibus verò naturæ id, quod Sublime eſt. Quòd autem homo eſt *animal* oratione præditum, naturæ debetur: & *idcirco* in ſtatuis humanis quæritur ſimilitudo hominis; in oratione

juvenis arma ferentis (ut indicat nomen) perfectiſſimam fecit: Plinius illum Doryphorum appellat l. 34. c. 8. *viriliter puerum*, additque, *quem canona Artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut à lege quâdam.*

ἐπὶ δὲ λόγου τὸ ὑπεραῖρον, ὡς ἔφην, τὰ ἀνθρώπινα. Προσήκει δ' ὅμως (ἀνακάμπτει γὰρ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ ὑπομνήματος ἡ παραίνεσις), ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀδιάπτωτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἐστὶ κατόρθωμα, τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον, μεγαλοφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει πάντι πορίζεσθαι τὴν τέχνην· ἡ γὰρ ἀλληλουχία τούτων ἴσως γένοιτ' ἂν τὸ τέλειον. Τοσαῦτα ἦν ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῶν προτεθέντων ἐπικρῖναι σκεμμάτων· χαιρέτω δ' ἕκαστος, οἷς ἥδεται.

Sect. XXXVII. Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν (ἐπανιτέον γὰρ) αἱ παραβολαὶ καὶ εἰκόνες, ἐκείνῃ μόνον παραλλάττουσαι, * * * * *

* *

L. 2. Ἀνακάμπτει γὰρ &c.] i. e. idem nunc præceptum do, quod in initio hujus commentarii dedi: Reſpicit hîc Longinus, opinor, ad Sect. 2. ubi docuerat artem eſſe adjutricem naturæ, eaſque ambas ſemper conjungi oportere.

L. 5. Πλὴν οὐχ ὁμότονον] MSti Par. & Vat. duo, itemque Edit. prima habent πλὴν, & hanc lectionem ſenſus videtur poſtulare. Vulgo πολλῇ, οὐχ.

L. 6. Παντὶ] Tollius putat legendum πάντῃ, ſed vox παντὶ à Longino adverbialiter ſumi poteſt, ut etiam videtur in Sect. 10. p. 70. παντὶ οἶμαι δῆλον &c.

L. 10. Ἐπανιτέον γὰρ] Jam longiore illâ Digreſſione (quam inceperat ad finem Sect. 32.) finitâ, in quâ quærebatur, quis optimus ſit auctor, iſne, qui Sublimitati in ſcriptis quædam vitia parva immiſcet, an is, qui Sublimis non eſt, ſed vitiis omnino caret; ad ſui operis formam redit Longinus, alioſque Tropos, qui Sublimem orationem faciunt, enumerat.

L. 11. Ἐκείνῃ] Ita MSti Par. & Vat. 2. nec video cur eam vocem Tollius mutarit in ἐκείνως ſic enim habemus in Sect. 11. ᾗ μέντοι διαφέρει &c. & Sect. 12. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ᾗ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, & ibi paulò poſt, ταύτῃ τῆς πίστεως διεστῶσα.

Ibid.

ne verò, *quæ naturæ opus eſt*, quæritur id quod, ut dixi, excedit res humanas. Convenit tamen (redit enim præceptio noſtra ad initium commentarii), quoniam vitio carens *dicendi genus* plerumque artis eſt virtus; id verò quod in Sublimitate *poſitum eſt*, ſed non ubique æquale, *virtus eſt* animi magnitudinis, *convenit*, *inquam*, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forſitan enim cohærentia illarum mutua fuerit perfectio. Hæc de quæſtionibus in medio poſitis neceſſe fuit ſtatuere: ſed unuſquiſque fruatur iis, quæ ipſi placent.

Metaphoris (revertendum enim eſt) vicinæ ſunt Comparationes & Similitudines, illo tantùm modo inter ſe differentes, * * * * * * *De Comparationibus & Similitudinibus.*

Ibid. Παραλλάττουσι ***** ςοι καὶ &c.] Lacuna hîc eſt duorum foliorum in MSto Par. uti in MSto etiam Veneto: ſed tamen aliquo modo illam poſſumus ſupplere ex iis, quæ ſcripſerunt Ariſtoteles & Quinctilianus: Παραβολὴ, (inquit Quinctil. Inſt. Or. l. 6. c. 11.), *quàm Cicero collationem vocat, longiùs res, quæ comparentur, repetere ſolet*: tum addit illuſtre quoddam ex Cic. orat. pro Murenâ exemplum: *Quòd ſi è portu ſolventibus ii, qui jam in portum ex alto invehuntur, præcipere ſummo ſtudio ſolent & tempeſtatum rationem, & prædonum, & locorum; quòd natura fert, ut iis faveamus, qui eadem pericula, quibus nos perfuncti ſumus, ingrediantur: quo tandem me animo eſſe oportet, propè jam ex magnâ jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas tempeſtates reip. eſſe ſubeundas?* Εἰκὼν verò eſt brevior quædam comparatio, & utraque, tum παραβολὴ tum εἰκὼν, à Metaphorâ eo differt, quòd illæ pluribus verbis, hæc uno ſolo continetur: *Cum poëta* (inquit Ariſtot. in Rhet. l. 3. c. 4.) *dicit de Achille*, ὡς δὲ λέων

Sect. XXXVIII

* * στοι καὶ αἱ τοιαῦται, "Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον "ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε." Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι ποῦ παρορμιστέον ἕκαστον· τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω προσεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολήν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριΐσταται. Ὁ γοῦν Ἰσοκράτης, οὐκ οἶδ' ὅπως, παιδὸς πρᾶγμα ἔπαθεν, διὰ τὴν τοῦ πάντα αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν· ἔστι μὲν γὰρ ὑπόθεσις αὐτῷ τοῦ Πανηγυρικοῦ λόγου, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς τοὺς Ἕλληνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τὴν Λακεδαιμονίων· ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· "Ἔπειθ' οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν, ὥσθ' οἷόν "τ' εἶναι καὶ τὰ μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς "μικροῖς περιθεῖναι μέγεθος, καὶ τὰ παλαιὰ και"νῶς εἰπεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως "διελθεῖν." Οὐκοῦν, φησί τις, Ἰσόκρατες, οὕτως μέλλεις καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἐναλλάττειν; σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπι-

στίας

λέων ἐπόρουσε, *eſt εἰκών: cum verò dicit,* λέων ἐπόρουσε. *eſt Metaphora; quia enim ambo fortes ſunt, per metaphoram à fortiſſimâ belluâ factam appellavit Achillem Leonem.*

L. 1. Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρναις &c.] Ita contractè verba exhibentur in MStis Par. & Ambr. & in Edit. primâ. Lectio Manutii εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις &c. videtur ab ipſo recepta fuiſſe, ut cum vulgatis Demoſthenis Editionibus conveniret. Senſus eſt: ſi non inſipientes ſitis: voces verò deſumptæ ſunt ex fine orat. de Haloneſo, quam dicit Faber non eſſe Demoſthenis opus, ſed Hegeſippi, cujus meminit Demoſthenes, quique ei ſocius & collega in adminiſtratione Reipublicæ fuerat. De

hoc

* * *vitioſæ ſunt* etiam hujuſmodi *Hyperbo-* De Hyperbolis.
læ; "Si vos non cerebrum in plantis pedum "proculcatum geratis." Quare oportet ſcire, quo uſque res unaquæque extra limites ferenda ſit: nonnunquam enim *valdè* modum excedere, evertit Hyperbolam, & hujuſmodi res nimis intentæ laxantur, aliquando etiam in contraria commutantur. Ergo Iſocrates, neſcio quomodo, pueriliter egit præ ſtudio dicendi omnia ampliore modo; apud illum enim argumentum eſt Panegyricæ orationis, civitatem Athenienſium civitate Lacedæmoniorum ſuperiorem eſſe beneficiis in Græciam collatis: ille verò ſtatim in initio *ejus* hæc ponit: "Adhæc verba "tantam vim habent, ut *ſcriptor* poſſit & res "magnas humiles efficere, & parvas magnitu- "dine veſtire, & vetuſtas novo more dicere, "& de nuper factis antiquo more diſſerere." Siccine igitur, Iſocrates, (dicit aliquis) ea, quæ ad Lacedæmonios & Athenienſes attinent, immutaturus es? propè enim fecit illud verborum encomium præceptum quoddam audientibus

hoc verò dicto in diverſas ſententias abeunt Longinus & Hermogenes: quod enim Longinus nimium & ob eam rem vitioſum judicat, ab altero laudatur in libro περὶ ἰδεῶν. p. 250, 252. Edit. Criſp.

L. 9. Πανηγυρικȣ̃ λόγȣ] Hæc eſt celebrata illa, & ferè princeps inter Iſocrateas oratio; quam alii decem, alii quindecim annis elaboratam putant, ampliore utique ſpatio temporis quàm Elephanti pariunt. Petra.

L. 3.

στίας τῆς καθ' αὑτὸ τοῖς ἀκούουσι παράγγελμα καὶ προοίμιον ἐξέθηκε. Μήποτ' οὖν ἄριστα τῶν ὑπερβολῶν (ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων προείπομεν) αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως· ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων ποιεῖ. " Οἵ τε γὰρ Συρακούσιοι, φησίν, ἐπικαταβάντες τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. Καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο· ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι ἦν περιμάχητον." Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι, ποιεῖ πιστὸν ἡ τοῦ πάθους ὑπεροχὴ καὶ περίστασις. Καὶ τὸ Ἡροδότειον ἐπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις ὅμοιον· " Ἐν τούτῳ (φησὶν) ἀλεξομένους μαχαίρῃσιν (ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον περιοῦσαι) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι,

L. 3. Ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σχημάτων] Reſpicit Longinus ad ea, quæ dixerat his ſimilia in Sect. 17. διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι.

L. 6. Περιστάσεως] Quinctil. l. 5. c. 10. dicit, *Hoc genus argumentorum ſanè dicamus ex circumſtantia, quia περίστασιν dicere aliter non poſſumus.*

L. 7. Συρακούσιοι] Apud Thucyd. l. 7. p. 466. Edit. Oxon. hæc occurrunt; ſed pro Συρακούσιοι rectiùs legitur ibi Πελοποννήσιοι.

L. 11. Καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι ἦν περιμάχητον] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. & Vat. 2. niſi quod hic poſterior habet ἐστὶν ὢν pro ἔτι ἦν. Vulgò καὶ περιμαχητὸν ἦν τοῖς πολλοῖς.

L. 12. Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα &c.] Senſus eſt: illa apud Thucyd. ſiti morientium militum deſcriptio facit, ut probabile videatur eos aquam etiam ſanguine & limo commixtam bibiſſe: & huic ſimile quiddam Cicero, hiſtorico more, de Dario refert in Tuſc. Diſp. l. 5. c. 34. *Darius in fugâ cum aquam turbidam & cadaveribus*

bus & præmonitionem nè ipſi crederent. *Vide* igitur nè illæ Hyperbolæ optimæ ſint, (ut etiam de Figuris antea diximus), quæ hoc ipſum celant, quòd ſint Hyperbolæ. Hoc verò evenit, quum præ maximo affectu *illæ Hyperbolæ* pronunciantur unà cum magnitudine quâdam circumſtantiæ: quod Thucydides facit de iis, qui in Siciliâ periêrunt: “Syracuſani enim (inquit) illuc deſcendentes trucidârunt eos potiſſimum, qui in fluvio erant: & aqua ſtatim fuit inquinata; ſed nihilominus bibebatur ſanguine, cum limo ſimul, infecta, & pro eâ multi pugnabant.” Sanguinem, limumque potos ſimul, eſſe id etiam, pro quo dimicarent, credibile facit ſumma vis affectûs & circumſtantia. Et illud Herodoti de iis, qui in Thermopylis *interfecti ſunt*, ſimile eſt: “In hoc (inquit) loco Barbari jacula mittentes tumulavêrunt *illos* defenſantes ſe gladiis (quibuſcunque ex iis *gladii* fortè adhuc ſupererant)

ribus inquinatam bibiſſet, negavit unquam ſe bibiſſe jucundius: nunquam videlicet ſitiens biberat.

L. 15. Ἐν τύτῳ (φησὶν) &c.] Verba ſunt Herodoti l. 7. c. 225. ubi refert quo modo tercentum illi Spartani, qui Leonidâ duce ad Thermopylas contra totum Perſarum exercitum pugnarent, interierint.

His exemplis Hyperbolæ à Thucydide & Herodoto adductis liceat mihi addere illud Ciceronis in Antonium: *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdin dico? quæ ſi fuit, fuit animal unum: Oceanus medius fidius vix videtur tot res, tam diſſipatas, tam diſtantibus in locis poſitas, tam citò abſorbere potuiſſe.*

Ibid. Ἀλεξομένυς μαχαίρῃσιν, ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον ϖεριῦσαι] Hæc eſt lectio Edit. primæ & MStorum Par. Ambr. &

" μασι, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες." Ἐνταῦθ' οἷόν ἐστι τὸ " καὶ στόμασι μάχεσθαι" πρὸς ὡπλισμένους, καὶ ὁποῖόν τι τὸ " κατακεχῶσθαι βέλεσιν," ἐρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει πίστιν· οὐ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἡ ὑπερβολὴ δ' εὐλόγως γεννᾶσθαι πρὸς τοῦ πράγματος. Ἔστι γὰρ (ὡς οὐ διαλείπω λέγων) παντὸς τολμήματος λεκτικοῦ λύσις καὶ πανάκειά τις τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικά, καίτοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον·

Ἀγρὸν ἔχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

Καὶ

& Vat. duorum, quam, ſi non per omnia convenit cum textu Herodoti, ſequendam tamen arbitror, potiùs, quam lectionem Manutii, quæ vulgatas Editiones diu occupavit, *ἐν τούτῳ σφέας χώρῳ ἀλεξομένους μαχαίρῃσιν τῇσιν αὐτέων, ταὶ ἐτύγχανον ἔτι περιεοῦσαι.*

L. 1. *Κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες*] Iidem ferè MSti, ut & eadem Editio, habent *κατέχυσαν*. & omittunt *βάλλοντες*, minus rectè, opinor; non tam quia vulgata lectio extat apud Herodot. quàm quia poſteà Longinus dicit, *ὁποῖόν τι τὸ κατακεχῶσθαι βέλεσιν, ἐρεῖς*: vox enim *βάλλοντες jacula mittentes* ſatis, voce *βέλεσιν*, ſignificatur præiviſſe.

L. 4. *Πλὴν ὁμοίως* &c.] i. e. hoc perinde ac ſuperius illud Thucydidis propter ſummam vim affectûs, & magnitudinem circumſtantiarum fidem habet: & non aliud de Hyperbolâ judicat Quinctil. qui in Inſt. Or. l. 8. c. 6. dicit, *Tum eſt Hyperbole virtus, quum res ipſa, de quâ loquendum eſt, naturalem modum exceſſit: conceditur enim ampliùs dicere, quia dici, quantum eſt, non poteſt; meliùſque ultra, quàm citra, ſtat oratio:* & paulò ante: *Sed hujus quoque rei ſervetur menſura quædam: quamvis enim eſt omnis Hyperbole ultra fidem, non debet eſſe ultra modum.*

L. 8. *Λύσις*] Videtur hæc vox Tollio ſignificare *expiatio*, ut apud Platonem occurrit *λύσις τῶν ἀδικημάτων*: quod ſi ferri poteſt, non opus eſt, ut cum Fabro legamus *ἴασις* pro *λύσις*.

Ibid.

" rant) & manibus & oribus." Illîc quale eſt (dices) id, "etiam oribus pugnare" contra armatos, & quid iſtud " tumulari jaculis ?" ſed eodem modo credibile eſt; non enim videtur res aſſumi propter Hyperbolam, Hyperbola verò ritè naſci ex re. Opera enim (ut non deſinam *hoc* dicere) furori confinia & affectus ſunt expiatio remediumque quoddam univerſale omnimodæ in elocutione audaciæ: Unde etiam *dicta* Comica, licet in incredibile quid decidant, fidem habent propter *id, quod in illis eſt,* ridiculum:

Agrum habuit habentem in ſe terram minorem
Epiſtolâ
Laconicâ.

Etenim

Ibid. Τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα] Vulgò legitur ἐξεστάσεως; ſed Tollius benè conjecit legendum ἐκστάσεως, quæ lectio extat in margine MSti Elienſ. ἔκστασις apud Rhetoras ſignificat vehementem animi motum, & in hoc ſenſu Longinus dicit in Sect. 3. ἐξεστηκότες πρὸς οὐκ ἐξεστηκότας. & in Sect. 1. εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ: ut & Hermog. in l. 2. de Ideis c. 7. ἀλλ' οὐκ ἐξίστασθαι δοκεῖν ὑπὸ τοῦ πάθους.

L. 10. Διὰ τὸ γελοῖον] Ita, deleto ὥσπερ τὸ, quod ex Petræ conjecturâ eſt, omnes Editiones & MSti.

L. 11. Ἀγρὸν ἔσχ' &c.] Lacones, i. e. Lacedæmonii mirâ tum in orationibus ſuis, tum in epiſtolis brevitate uſi ſunt: & ad hunc eorum morem alludit iſte, quiſquis fuit, Comicus Poëta, qui hunc verſum ſcripſit: cum voluit ille dicere agrum cujuſdam admodum parvum eſſe, Hyperbolicè dicit eum minorem eſſe epiſtolâ Laconicâ. Nec aliter de agello quodam luſit Cicero (ut monet Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 6.) in illo ſuo joculari epigrammate,

Fundum Varro vocat, quem poſſum mittere fundâ;
Ni tamen exciderit, quà cava funda patet.

Ecce

Καὶ γὰρ ὁ γέλως πάθος ἐν ἡδονῇ. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τοὔλαττον· ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις, καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

Sect. XXXIX. Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συντελουσῶν εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ προὐθέμεθα, ἔθ' ἡμῖν λείπεται, ὦ κράτιστε, ἡ διὰ τῶν λόγων αὐτὴ ποιὰ σύνθεσις· ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά, τοσοῦτον ἐξ ἀνάγκης προσθείημεν ἂν εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν· ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσι-

Ecce autem exemplum quoddam illuſtre Epiſtolæ Laconicæ: Λακεδαιμόνιοι τῷ Φιλίππῳ· Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ: hoc reſcripto (ut ait Langbænius) volebant Philippum ab affectandâ in Græciam tyrannide deterrere: ſiquidem Dionyſius, ille infamis Syracuſanorum Tyrannus, tunc temporis imperio omni exutus privatam Ludimagiſtri vitam in Corintho ageret: monuerunt igitur Philippum, ne ejus mores imitaretur, cujus fortunam non poſſet non perhorreſcere.

Ibid. Ἀγρὸν ἔχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς] Ita imprimendum cenſeo, ſecutus veſtigia vet. Editionum & MStorum: omnes enim habent ἀγρὸν ἔχ' (vel ἔχε) ἐλάττω γῆν ἔχον γὰρ τολῆς: ſed dubium eſt, annon ponatur poſt ſτολῆς vox Λακωνικῆς in MS. Vat. 3. & apud Strabonem in libro primo legimus, Εἰσί τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ, Ἐλάττω ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν ἐπιστολῆς Λακωνικῆς: *agrum habere minus terra quàm Epiſtolam Laconicam*: unde pro ſτολῆς puto legendum ἐπιστολῆς, & addendum Λακωνικῆς: Porrò, quod ad eam attinet mutationem vocum ἔχον γὰρ in ἔχοντ' ἄρ', facilè admitti poteſt, ſi quis cogitet has voces majuſculis (quod apud antiquos fiebat) literis ſcriptas ſic ſe habere, ΕΧΟΝΤΑΡ ἔχοντ' ἄρ', & ΕΧΟΝΓΑΡ ἔχον γὰρ: nec aliter in Sect. 13. pro ὍΤΕ Ἀρχίλοχος, MS. Par. vitioſè legit ΟΓΕ &c.

L. 3. Ὁ διασυρμὸς &c.] Quinctil. Inſt. Or. l. 8. c. 6. dicit: *Virtus Hyperboles ex diverſo par*

Etenim riſus eſt affectus in voluptate *poſitus*. Hyperbolæ verò ut ad id quod majus eſt *ducunt*, ita etiam ad id quod minus eſt; quia intentio eſt res communis utrique, & Diaſyrmus eſt incrementum humilitatis.

De Collocatione.

Quinta pars *rerum* perficientium Sublimitatem, quas in initio propoſuimus, adhuc nobis reliqua eſt, *Vir* optime; *ſcilicet* verborum certa quædam Collocatio: de quâ cum in duobus libris ſatis expoſuimus quæcunque ad nos obſervatione pervenerint, tantùm ex neceſſitate addamus *huic* præſenti argumento; quòd Harmonia *verborum* eſt non ſolùm naturale hominibus

par augendi atque minuendi: & in c. 3. ejuſdem libri ait: *Deformitati proximum eſt humilitatis vitium*, *ταπείνωσιν* *vocant*, *quâ rei magnitudo vel dignitas minuitur*: *ut* "*Saxea eſt verruca in ſummo montis vertice.*"

L. 5. Ἡ πέμπτη μοῖρα &c.] De quinto & ultimo Sublimitatis fonte hîc incipit agere Longinus, nempe de Collocatione ſive Structurâ verborum.

L. 7. Σύνθεσις] Collocatio, de quâ fuſiſſimè agit Cicero in Oratore ad Brut. ubi partes ejus tres eſſe tradit, *Compoſitionem*, *Concinnitatem*, & *Numerum*: Hoc autem capite Noſter *numerum* tantùm tractat, ſequente verò *compoſitionem*: concinnitatem verò omiſit, quippe magnificentiæ minimè convenientem. Tollius.

L. 9. Ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά] Faber rectè vidit præpoſitionem διὰ hîc poni debere ante τῆς θεωρίας: & illa præpoſitio, quæ hîc deeſt, ex præcedentibus, ubi redundat, referenda eſt: opinor enim Longinum ſcripſiſſe paulò ante, non ἡ διὰ τῶν λόγων αὕτη ποιὰ σύνθεσις, ſed ἡ τῶν λόγων &c. qualis eſt titulus libelli Dion. Halicarn. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων: vide quæ de vocibus ad hanc diſtantiam de ſuo loco in alienum remotis dixi in Emendat. ad Sect. 4. p. 26. & ad Sect. 35. p. 192.

L. ult. Πειθοῦς καὶ ἡδονῆς] Longinus, cum has voces conjungat,

φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐπιτίθησί τινα πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, καὶ οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδοὺς τινα ῥυθμοῦ πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασι; καὶ νὴ Δία φθόγγοι

jungat, videtur per πειθὼ intelligere eam perſuaſionem, quæ ex eo quod delectamur, in nobis excitetur: Secutus eſt, opinor, Dion. Halic. qui in lib. de Struct. Or. Sect. 11. dicit ταύτην γὰρ ὑπὸ μὲν τὴν Ἡδονὴν, τὴν ὥραν, καὶ τὴν χάριν, καὶ τὴν εὐστομίαν, καὶ τὴν γλυκύτητα, καὶ τὸ πιθανόν: & Sect. 3. Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, ποιημάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων οὐδενὸς ἥττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἂν οἶδ' ὅτι μαρτυρήσειαν· τοῦ γὰρ αὐτῆς ἐστιν ἡ Πειθώ; ſic in Longini Sect. 1. habemus τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν κρατεῖ.

L. 1. Φυσικὸν ἀνθρώποις] Vulgò φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα: ſed vox ἐνέργημα abeſt à MStis Par. & Vat. duobus itemque Editione primâ: Rectè quidem; nam ἐνέργημα ſignificat *effectus*, ſive id quod efficitur, non cauſa ſive id quod efficit, quem ſenſum locus planè poſtulat: quod ſi deleamus iſtud ἐνέργημα, conſtructio erit φυσικὸν ἀνθρώποις ὄργανον πειθοῦς καὶ ἡδονῆς &c.

Ibid. Καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους &c.] Tollius legit καὶ μεγαληγορίας: ſed cum in ſequenti ſententiâ dicitur, οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐπιτίθησί τινα πάθη &c. nullâ mentione Sublimitatis factâ, non opus eſt, ut hîc legamus μεγαληγορίας. Equidem cenſeo hunc locum per omnia ſanum eſſe, excepto illo καὶ inter voces ἐλευθερίας & πάθους, quod fortaſſe delendum eſt: verba μετ' ἐλευθερίαν quaſi per Parentheſin hîc à Longino (ut opinor) proferuntur, & de libertate publicâ ſive civili intelligi debent. Longinus Libertatis amantiſſimus fuit, ut ex hiſtoriâ ejus vitæ & ex quibuſdam hujus Commentarii locis colligere poſſumus: ſed, præ magno Aureliani tunc temporis imperantis metu, non niſi obſcurè & cautè Libertatis partes tuetur: hinc in Sect. ult. ſub alienâ Philoſophi cujuſdam potiùs quàm ſuâ perſonâ ſententiam de hâc re ſic dicit, Θρέψαι τε γάρ, φασὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία &c.

quæ

bus perſuaſionis & voluptatis, ſed etiam (cum libertate *tamen*) Affectûs admirabile quoddam inſtrumentum: Nonne enim Tibia inſerit Affectus quoſdam audientibus, eoſque reddit velut mente captos & ſacro furore plenos, & adhibens quandam poſitionem numeri ad eam cogit auditorem ſe movere in numero, eoſdemque, quos melos habet, motus animo ſequi, etiamſi *ille auditor* ſit omnino muſicæ ignarus? & mehercule voces Citharæ, nihil per ſe ſignificantes,

quæ verba, ſi ad mentem Longini ipſius dicta credantur, poſſunt nos ſatis docere ſenſum ejus (de quo nunc agimus) loci hunc eſſe: Collocatio admirabile eſt inſtrumentum excitandorum affectuum; ſed hoc præcipuè accidit nobis, cum liberi ſimus, neque ſervili imperii jugo premamur. Tandem video Longinum hæc deſumpſiſſe ex Quinctil. l. 9. c. 4. qui dicit, *Ideo erudiſſimo cuique perſuaſum eſt, valere eam* (ſc. Compoſitionem) *quamplurimum non ad delectationem modo,* ſed ad *motum quoque animorum*; unde iterum colligi poteſt Longinum non ſcripſiſſe id, quod voluit Tollius, *μεγαληγορίας*.

L. 2. Οὐ γὰρ *αὐλὸς μὲν ἐντίθησι*] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 3. necnon MS. Fr. Porti: lectioque ſana erit, ſi hæc verba per Interrogationem dicantur.

L. 5. Β*άσιν*] i. e. Poſitionem: & ita Pollux l. 2. c. 3. explicat vocem notante Tollio, *βάσις γὰρ παρὰ τοῖς μουσικοῖς λέγεται τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ.*

L. ult. Κ*ἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασιν*;] Hæc eſt lectio ex conjecturâ Cl. Boivini, qui cum invenit in MSto Par. *κἂν ἄλλως ὅσιν* (pro quo Vat. 2. habet *ἄλλοις ὅσιν*) ita textum emendavit: Si (inquit ille) hæc ſcriberentur literis majuſculis, ſine accentu, ſine ſpiritu, ſine diſtinctione verborum, ut veteres ſcripſerunt, non multum diſtat inter *κἂν ἄλλως ὅσιν* & *κἂν ἄμουσος ᾖ*; illud enim eſſet ΚΑΝΑΛΛΩΣΟΣΙΝ, hoc verò ΚΑΝΑΜΟΥΣΟΣΗ: Cui facilè aſſentior, ſic enim ſæpiùs reperio *ἀλλὰ* pro *ἅμα*, ut in Sect. 43. & 44.

φθόγγοι κιθάρας, οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, ὡς ἐπίστασιν, θέλγητρον· καίτοι ταῦτα τὰ εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθοῦς, οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια; Οὐκ οἰόμεθα δ' ἄρα τὴν σύνθεσιν, ἁρμονίαν τινὰ οὖσαν λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς οὐχὶ τῆς ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινοῦσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, πραγμάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐντρόφων καὶ συγγενῶν, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων τὸ παρεστὼς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγουσαν, καὶ εἰς μετουσίαν αὐτοῦ τοὺς ἀκούοντας ἀεὶ καθιστᾶσαν, τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει

τὰ

L. 1. Οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες] i. e. vel nihil ſeparatim, & unius chordæ ſono à cæteris diſtincto, ſignificantes; vel potiùs nihil ſensûs ſuis ſonis auditori afferentes: & huic poſtremæ vocum explicationi conveniunt illa, quæ dicit Quintil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. *Naturâ ducimur ad modos: neque enim aliter eveniret, ut illi quoque organorum ſoni, quanquam verba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.* ——— *quòd ſi numeris & modis ineſt quædam tacita vis, in oratione eſt vehementiſſima.* Et in l. 1. c. 10. *Cum etiam organis, quibus ſermo exprimi non poteſt, affici animos in diverſum habitum ſentiamus:* ſignificat igitur ἁπλῶς hîc, ut alibi, *omnino, prorſus*; & verba Quinctil. *quanquam verba non exprimunt*, itemque ea, *quibus ſermo exprimi non poteſt*, videntur ſenſum nobis exhibere ejus, quod Longinus dicit, οὐδὲν σημαίνοντες. Argumentari igitur videtur hîc & in ſequentibus hoc modo: ſi hi citharæ ſoni tantopere audientibus placent & perſuadent, quanto magis magnifica ſtructura orationis? Structura enim hujuſmodi non (ut cithara) nudum & inanem ſolùm ſonum edit: ob mentem auditoris ponit verba, ſenſus, res, ornatum,

ficantes, *nonne* ſæpe admirabile (ut ſciunt *homines*) oblectamentum afferunt immutationibus ſonorum, *eorumque* inter ſe pulſatione & mixturâ Symphoniæ; quamvis hæc ſunt imagines *tantùm* ſpuriæque imitationes perſuaſionis, non humanæ naturæ (ut dixi) operationes genuinæ? Annon putamus igitur Structuram, cum ſit harmonia quædam verborum à naturâ hominibus inſitorum, & ad animum ipſum uſque, non ad aures ſolas pervenientium; cum varias excitet ideas verborum, ſenſuum, rerum, venuſtatis, modulationis, omnium in nobis innutritorum, & nobiſcum natorum; & quum mixturâ varietateque ſuorum ſonorum inducat eum affectum, qui oratori adeſt, in animos eorum, qui ſunt propè; & cum auditores ſemper efficiat illius participes,

tum, & modulationem, quæ omnia naturâ nos delectant & commovent.

L. 2. Κρύσει καὶ μίξει] MS. El. habet in marg. κράσει, nec contemnenda eſt hæc, cujuſcunque fuerit, conjectura: ita enim loquitur Dion. Hal. de Struct. Orat. Sect. 12. λείπεται τῇ μίξει καὶ κράσει καὶ παραθέσει συγκρύψαι τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτῇ τισιν ἀτοπίαν: & ita Longinus in Fragm. 7. τοῦ δὲ καὶ ἐπὶ τὰς κράσεις καὶ μίξεις ἀνενεγκεῖν.

L. 4. Ἐπίςασιν] Abſolutè & ſine caſu nominativo expreſſo ponitur hæc vox, ſed ſubintelligendum eſt ἄνθρωποι, & ita Longinus in Sect. 29. utitur verbis διαχλευάζουσιν, & φασὶν, & in Sect. 32. verbo διασύρουσι: non eſt igitur opus, ut cum Fabro legamus ἐπίςασαι.

Ibid. Καίτοι ταῦτα τὰ] Ita Edit. pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo. Vulgò καί τοι τὰ τοιαῦτα.

L. 6. Ὡς ἔφην] Sc. in illis duobus Libris, quos de Structurâ verborum ſe edidiſſe Longinus in initio hujus capitis teſtatur.

τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν, δι' αὐτῆς τούτων κηλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἑκάστοτε συνδιατιθέναι, παντοίως ἡμῶν τῆς διανοίας ἐπικρατοῦσαν; Ἀλλ' ἔοικε μανία τὸ περὶ τῶν οὕτως ὁμολογουμένων διαπορεῖν· ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πεῖρα πίστις. Ὑψηλόν γε τοῦτο δοκεῖ νόημα, καὶ ἔστι τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψηφίσματι ὁ Δημοσθένης ἐπιφέρει· "Τοῦτο τὸ "ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον "παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερ νέφος." Ἀλλ' αὐτῆς τῆς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται· ὅλον

L. 2. Ὁμοῦ, καὶ πρὸς &c.] Addidi καὶ ſecutus Editionem pr. & MStos Par. Ambr. & Vat. 3. & neceſſe eſt (uti Fabro priùs videbatur) ut paulò poſt illud καὶ ante ἡμᾶς ἑκάστοτε deleamus: hæc eſt enim conſtructio ſententiæ, κηλεῖν τε ὁμοῦ, καὶ συνδιατιθέναι πρὸς ὄγκον &c. & ita apud Longinum occurrit συνδιατιθέναι πρὸς μεγαλοφροσύνην τὴν ψυχὴν Sect. 7.

L. 5. Ἀλλ' ἔοικε μανία] Editio pr. & MSti Par. & Vat. 3. habent ἀλλ' εἰ καὶ: Vat. verò 2. ἀλλὰ καὶ: legendum igitur cenſeo ἀλλ' ἔστι καὶ μανία: hoc enim modo loquitur Demoſthenes apud Hermog. de Ideis l. 1. μανία γὰρ ἴσως ἐστὶ τὸ παρὰ δύναμίν τι ποιεῖν.

L. 7. Τοῦτο δοκεῖ] MSti omnes habent τοῦ δοκεῖν: ego verò iſtam lectionem, quæ eſt in margine MSti Elienſ. recipiendam eſſe cenſeo, τοῦτο δοκεῖ; iſtud ν in vulgato δοκεῖν ex initio ſequentis verbi natum eſt, opinor: niſi malit Lector τὸ δοκεῖ, ut τὸ idem ſit quod τοῦτο: de quâ re vide quæ dixi in Not. ad p. 63.

L. 8. Τοῦτο τὸ ψήφισμα &c.] Verba hæc deſumpta ſunt ex Demoſthenis Orat. περὶ στεφάνου. p. 114. Edit. Oxon. Et hæc verba Dacierus in dactylicos numeros diſtinxit, ſed (ut opinor) non ſatis peritè: Hoc verò mittamus, de Dactylicis numeris paulò poſt dicturi: utiliùs erit hìc proferre ea, quæ eodem modo, paulò infrà Noſter, examinavit Cicero in Oratore c. 232. *Quantum autem ſit aptè dicere, experiri licet, ſi aut compoſiti oratoris benè*

participes, & cum verborum *aliorum ſuper alia* ædificationi aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipſis & allicere ſimul *nos*, & ad granditatem dignitatemque, & ad Sublimitatem, & ad omne, quod in ſe ipſa complectitur, nos ſemper diſponere, omnino animi noſtri imperium habentem? Sed vel amentia eſt de iis, quæ ſic in confeſſo ſunt, diſputare; experientia enim eſt probatio idonea. Sublimis hic ſenſus videtur, & eſt reverà admirabilis, quem de plebiſcito profert Demoſthenes; "Hoc plebiſcitum fecit, ut periculum, quod "urbem tunc temporis circumſtetit, velut nu-"bes tranſiret." Sed ob harmoniam non minus quàm ob ſententiam ſonorus eſt: totus enim

benè ſtructam collocationem diſſolvas permutatione verborum: corrumpatur enim tota res, ut & hac noſtra in Cornelianâ, & deinceps omnia. Neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos & Lælios multi venalitii mercatoreſque ſuperârunt: *immuta paulùm, ut ſit,* Multi ſuperârunt mercatores venalitiique: *perierit tota res. — videſne, ut ordine verborum paulùm commutato, iiſdem verbis ſtante ſententiâ, ad nihilum omnia recidant, cum ſint ex aptis diſſoluta? Aut ſi alicujus inconditi arripias diſſipatam aliquam ſententiam, eamque, ordine verborum paulùm commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit anteà diffluens ac ſolutum. Age, ſume de Gracchi apud cenſores illud,* Abeſſe non poteſt, quin ejuſdem hominis ſit probos improbare, qui improbos probet: *quanto aptiùs ſi ita dixiſſet,* Quin ejuſdem hominis ſit, qui improbos probet, probos improbare? *Hoc modò dicere nemo unquam noluit; nemoque potuit, quin dixerit.*

ὅλον τε γὰρ ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν εἴρηται ῥυθμῶν, εὐγενέστατοι δ' οὗτοι καὶ μεγεθοποιοί· διὸ καὶ τὸ ἡρῷον, ὧν ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον συνιστᾶσιν· τότε * * ἐπείτοιγε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μετάθες, ὅποι δὴ ἐθέλεις, "Τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποίη-"σε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νὴ Δία μίαν ἀπόκοψον συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησε παρελθεῖν ὡς "νέφος." καὶ εἴσῃ πόσον ἡ ἁρμονία τῷ ὕψει συνηχεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, "ὥσπερ νέφος," ἐπὶ μακροῦ τοῦ πρώτου ῥυθμοῦ βέβηκε τέτρασι καταμετρουμένου χρόνοις· ἐξαιρεθείσης δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς, "ὡς νέφος," εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ τὸ μέγεθος. Ὡς ἔμπαλιν, ἐὰν ἐπεκτείνῃς, "παρελθεῖν ἐποίησεν, "ὡσπερεὶ νέφος," τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐ τὸ αὐτὸ δὲ

ἔτι

L. 1. Ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν &c.] Numeri & pedes multùm differunt: pes enim dactylicus ſemper habet primam ſyllabam longam, duaſque ſequentes breves; numerus verò ſive rythmus dactylicus ineſt in voce ψήφισμα: audi Quinctil. fuſiùs de hâc re loquentem in l. 9. c. 4. Inſt. Or. *Omnis ſtructura & dimenſio & copulatio vocum conſtat aut numeris (numeros ῥυθμοὺς accipi volo) aut μέτρῳ, i. e. dimenſione quâdam: quod etiamſi conſtat utrumque pedibus, habet tamen non ſimplicem differentiam: nam rythmi, id eſt, numeri, ſpatio temporum conſtant, metra etiam ordine; ideoque alterum eſſe quantitatis videtur, alterum qualitatis.* —— *Rythmo indifferens eſt, dactyluſne ille priores habeat breves, an ſequentes: tempus enim ſolùm metitur, ut à ſublatione ad poſitionem iiſdem ſit ſpatiis pedum* &c. Dixi vocem ψήφισμα dactylicum eſſe numerum: nec huic obſtat ſecunda, æquè ac prima, ſyllaba vocis longa: ſyllaba enim φι non aliam ob cauſam longa eſt apud Poëtas, niſi quòd habet duas conſonantes poſt ſe ſequentes: *Veritas verò* (ut ibidem dicit Quinctil.) *patitur æquè brevem eſſe vel longam vocalem, cum eſt ſola, quàm cum eam conſonantes, una pluresve, præcedunt:* hinc tam in voce ψήφισμα ineſt numerus dactylicus, quàm in vocibus τοῦτο τὸ ineſt pes dactylicus.

L. 3.

enim *ſenſus* per dactylicos numeros dictus eſt; hi verò ſunt nobiliſſimi & Sublimitatem efficientes; quapropter metrum Heröum, eorum quæ novimus præſtantiſſimum, conſtituunt. *Et hoc*, ὥσπερ νέφος, *ritè claudit ſententiam*; nam ex proprio loco illud transfer, ubi ſanè velis, *ut ſit exempli gratiâ*, τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel mehercule unam ſolam ſyllabam *ejus* reſcinde, *ut ſit*, ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφος, & videbis quantum harmonia cum Sublimitate conſpiret; Hoc enim ipſum, ὥσπερ νέφος, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimenſo; ſed, abſciſsâ unâ Syllabâ, *ut ſit*, ὡς νέφος, ſtatim *illud* imminuit abſciſſione Sublimitatem: Ut è contrario, ſi *illud* extendas, *ut ſit*, παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερεὶ νέφος, idem ſignificat, non tamen idem *jam*

L. 3. Συνιστᾶσιν· τότε] Ita Editio prima & MSti omnes: unde conſtat quædam verba hîc ex Textu excidiſſe, quorum ſenſum in Latina Verſione exprimere conjecturâ conatus ſum.

L. 10. Καταμετρούμενον] Ita legit Tollius, non, ut vulgò, καταμετρούμενον: neque enim illud ὥσπερ νέφος, ſed longus ille primus rythmus ὥσπερ ex quatuor temporibus conſtat: Notandum eſt, quòd in unaquâque ſyllabâ longâ inſunt duo tempora, in brevi verò ineſt unum ſolùm: vox igitur ὥσπερ quatuor temporibus conſtat. Huc facit id, quod dicit Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. *Longam eſſe duorum temporum, brevem unius etiam pueri ſciunt*: & ipſe Longinus in tertio fragmento c. 14. ad hunc modum loquitur; πᾶσα βραχεῖα (ſc. ſyllaba) ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση, καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι.

L. ult. Ὡσπερεὶ νέφος] Tollius rectiſſimè legit ὡσπερεὶ, & ita legitur in margine MSti El. Vulgò

ἔτι περαπίπτει· ὅτι τῷ μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον.

Sect. XL. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις· ὧν ἓν μὲν οὐδὲν, τμηθὲν ἀφ' ἑτέρου, καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ἐκπληροῖ τέλειον σύστημα· οὕτως τὰ μεγάλα, σκεδασθέντα μὲν ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλῃ, ἅμα ἑαυτοῖς συνδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιούμενα δὲ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἔτι τῷ δεσμῷ τῆς ἁρμονίας περικλειόμενα, αὐτῷ τῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνεται· καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς περιόδοις ἔρανός ἐστι πλῆθος τὰ μεγέθη. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι γε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς

καὶ

Vulgò ὥσπερ, quod Longini menti planè contrarium eſt.

L. 5. Καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον] Ita, deleto τὶ, Editio pr. & MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3. & deeſſe poteſt, cum præceſſit vox οὐδέν.

L. 7. Οὕτως τὰ μεγάλα] Fallor, ni legere oporteat οὕτως τὰ μέλη i. e. membra ſententiæ: ſic id, quod hîc Longinus dicit τὰ μέλη σκεδασθέντα, contrarium erit ei, quod paulò ante dixerat ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις: certè in MStis Par. & Vat. 2. occurrit non μεγάλα, ſed μάλα: nec intelligo quomodo rectè dici poteſt, Sublimia (id enim vox μεγάλα ſignificat) diſperſa diſtrahere & imminuere Sublimitatem, in corpus verò redacta & harmoniâ veſtita ipſo ambitu magis ſonora fieri: Sublimia enim in ſcriptis non poſſunt eſſe diſſipata, membra verò orationis facillimè poſſunt.

L. 9. Σωματοποιούμενα &c.] Exemplo ſit id quod Cicero ipſe in Oratore protulit ex oratione ſuâ pro Roſcio Amerino, ubi de Parricidarum pœnâ ſic loquitur: *Quid enim tam commune quàm ſpiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus ejectis? Ita vivunt, dum poſſunt, ut ducere animam de cælo non queant: ita moriun-*

tur,

jam cadit; quia longitudine ultimorum temporum diſſolvitur & relaxatur ea Sublimitas, quæ *nunc* præciſè abrupta eſt.

Imprimis verò magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum *ſc. corporum* unum *membrum*, ab alio abſciſſum, nihil per ſe habet dignitatis, omnia verò inter ſe perfectam faciunt *corpoream* molem: ſimiliter membra *orationis*, ab ſe invicem alia alibi diſſipata, ſecum diſtrahunt etiam Sublimitatem; ſed cum in corpus *velut* redigantur communicatione *quâdam*, præterea cum conſtringantur vinculo harmoniæ, ipſo ambitu ſonora fiunt; & in periodis Sublimia ſunt quaſi ſymbola à multitudine *collecta*. Quinetiam ſatis à nobis declaratum eſt, quòd multi ſolutæ orationis ſcriptores & poëtæ, cum non eſſent naturâ Sublimes, fortè autem *cum eſſent* etiam humiles, cumque adhæc uterentur plerum-

De aptâ membrorum orationis inter ſe connexione.

tur, ut eorum oſſa terra non tangas (fortè *terram non tangant*): *ita jactantur fluctibus, ut nunquam alluantur: ita poſtremò ejiciuntur, ut ne ad ſaxa quidem mortui conquieſcant*: vel ſi alterum exemplum malit Lector, (hoc enim poſteà ipſi Ciceroni diſplicuit, non tamen ob nimiam verborum numeroſitatem, ſed ob ſenſus nimis juveniles), legenda ſunt illa, quæ de lege Naturæ Idem dicit in orat. pro Milone: *Eſt enim, judices, hæc non ſcripta, ſed nata lex: quam non didicimus, accepimus, legimus; verùm ex naturâ ipſâ arripuimus, hauſimus, expreſſimus: ad quam non docti, ſed facti; non inſtituti, ſed imbuti ſumus.*

καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχεόμενοι, διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, περιεβάλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης ἔν τισιν, ἐν τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης), ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μετά γέ τοι τὴν τεκνοκτονίαν Ἡρακλῆς φησι,

Γέμω κακῶν δὴ, κοὐκέτ᾽ ἔσθ᾽ ὅπη τεθῇ·

Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογοῦν· εἰ δ᾽ ἄλλως αὐτὸ συναρμόσεις,

L. 2. Διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι &c.] Summa Collocationis vis, quam Longinus dicit multum Sublimitati conferre, facit etiam ut maximi affectus appareant in iis, quibus uxor Jobi eum alloquitur cap. 2. juxta verſionem LXX: quæ, quoniam verè lamentantis ſpeciem exhibent, ſummumque mœrorem flebilibus etiam vocibus exprimunt, libet hîc apponere: Μέχρις τίνος καρτερήσεις, λέγων; ἰδοὺ, ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου. Ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισται τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τῆς γῆς· υἱοί σου καὶ θυγατέρες, τῆς ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων· Σὺ δὲ αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων αἴθριος· Κἀγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη, καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσῃ, ἵνα παύσωμαι τῶν μόχθων, καὶ τῶν περιεχουσῶν με ὀδυνῶν, αἵ με νῦν συνέχουσιν.

L. 3. Καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον] Ita Editio Robort. & Manutii, ſed MSti Par. & Vat. duo habent ταῦτα δ᾽ ὅμως: fortè legendum eſt καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὄγκον &c. deleto ὅμως, quod paulò ante occurrit, ut Lectorem monuit Faber.

Ibid. Διάστημα] Vocem διάστημα in hoc ſenſu uſurpatam fruſtra, opinor, quæres apud Græcos ſcriptores: ſemper enim ſignificat vel intervallum ſonorum in Muſicâ, vel contentionem & diſſidium: hîc vero opus eſt verbo exprimente ſublime aliquid & granditati vicinum: quid igitur vetat, quin

plerumque verbis communibus & vulgaribus, nihilque exquiſitæ elegantiæ exhibentibus, tamen ſolùm collocando hæc & aptando, granditatem & Sublimitatem, &, ut ne humiles videantur eſſe, conſecuti ſunt, (ut *fecerunt* aliique multi, & Philiſtus, Ariſtophanes in quibuſdam *locis*, in plurimis Euripides). *Apud hunc poſtremum* Hercules poſt ſuorum liberorum occiſionem dicit,

Plenus ſum malis, neque jam locus eſt ubi aliud *ponatur:*

Id, quod dicitur, valdè vulgare eſt, ſed fit Sublime quia ſtructurâ *verborum* reſpondet *rei, de quâ*

quin legamus διάρμα, vel ἀνάστημα, vel ἐπάστημα, quibus omnibus verbis Longinus in hoc opere uſus eſt.

L. 5. Φίλιςος] Philiſtus, hiſtoricus Syracuſius, qui Dionyſii res geſtas ſcriptis mandavit, aliquo fidei detrimento. Pauſan. Attic. Iſocratis σύζηλον & imitatorem ponit Dion. Halicarn. in Iſæo, necnon Thucydidis. *Langb.* Interim Clar. Dacierus cenſet legendum eſſe Φίλισκος, & hunc Philiſcum fuiſſe Poëtam comicum: Tollius etiam legit φίλισκος; ſed dicit eum tragicum fuiſſe Poetam in Inſulâ Corſicâ natum.

Ibid. Ἀριστοφάνης] Celebris hic fuit Comœdiarum ſcriptor Athenienſis; cujus opera, ſemper à doctis in honore habita, etiamnum extant.

L. 9. Γέμω κακῶν &c.] Verba ſunt Euripidis in Hercule furente, v. 1245. Edit. Barnes.

L. 11. Τῇ πλάσει ἀναλογῶν] Nonnulli Interpretes neſcio quam cantûs flexionem & varietatem intelligi voce πλάσει credunt: interim Tollius aliter legendum cenſet, ἀλλὰ γέγονε τῷ ὑψηλῷ τῇ πλάσει ἀναλογῶν: Ego quidem nihil muto: ſed per vocem ἀναλογῶν intelligo *id quod reſpondet rei de quâ agitur*: ſic Noſter in Sect. 31. dicit διὰ τὸ ἀνάλογον *propterea quòd vocabulum rei benè reſpondet.*

μόσεις, φανήσεταί σοι, διότι τῆς συνθέσεως ποιητὴς ὁ Εὐριπίδης μᾶλλόν ἐστιν, ἢ τοῦ νοῦ. Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης,

——— Εἰ δέ που
Τύχοι, πέριξ ἑλίξας, εἵλχ' ὁμοῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Ἔστι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα, ἁδρότερον δὲ γέγονε τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ' οἷον μὲν ἀποκυλίσματι φέρεσθαι· ἀλλὰ στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα

L. 1. Φανήσεταί σοι, διότι τῆς συνθέσεως] Ita MSti Par. Ambr. El. & Vat. 2. itemque Editio prima: illud δῆλον vulgatum redundat: dicitur enim ſæpe δηλόν ἐστιν, rarò autem, (ſiquando) φαίνεται δῆλον: porrò quamvis διότι idem ſæpe ſignificat quod ὅτι, tamen hîc legendum cenſeo, ὅτι διὰ τῆς συνθέσεως: nempe opus eſt præpoſitione; quo enim ſenſu Euripides dicatur eſſe ποιητὴς συνθέσεως, neſcio.

L. 4. Εἰ δέ που] De Dirce à privignis ſuis Zetho & Amphione ad indomitum taurum crinibus religatâ egit Euripides in Tragœdiâ, quam (ut ex Hygino fab. 8. conjicere eſt) Antiopam inſcripſit, non Dircen: Eam poſt Euripidem finxit Ennius; ſculpſit totam ferè fabulam Tauriſcus: quam ex uno marmore Rhodo advectam, olim in Aſinii Pollionis ædibus, nunc in Farneſianis Romæ videre eſt. Cujus Ectypon expreſſum habemus apud Baptiſtam de Cavalleriis, *antiqu. ſtatuarum urbis Romæ* l. 3. pict. 3. Langb.

L. 8. Μηδ' οἷον μὲν ἀποκύλισμά τι] Ita MS. Par. & Editio prima: Legimus vulgò μηδ' οἷον ἀποκύλισμά τι.

L. 9. Ἀλλὰ στηριγμοὺς &c.] Illa, quæ Longinus vocat στηριγμοὺς *firmamina*, quæque ritè inveniuntur in iis verbis, quæ vim magnam ſummumque conatum oſtendunt, occurrunt etiam in illo Homeri loco (Odyſſ. λ. non longè à fine), ubi Siſyphum ad verticem montis ſaxum volventem deſcribit:

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν·
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον.

In

quâ agitur: quòd ſi alio modo id colloces, apparebit tibi manifeſtum, Euripidem eſſe poëtam *vi* compoſitionis magis quàm ſenſûs. De Dirce verò raptatâ à tauro *dicit*,

———————*Sicubi verò* taurus
Inciderit, circumquaque ſe vertens, unà traxit prehendens
Mulierem, rupem, quercum, ſemper ſuum curſum *immutans.*

Senſus quidem eſt nobilis, ſed vehementior factus eſt ex eo quòd harmonia non præcipitetur, neque velut machinâ quidem ad volvendum aptâ feratur; ſed quòd verba habeant quædam, quibus

In duobus poſtremis verſibus apparet vaſta ſaxi moles, & ingens Siſyphi labor volventis illud ad verticem montis: ut hoc verò Poëta efficiat, collidit inter ſe vocales (e. g. ἤτοι ὁ, & ἄνω ὤθεσκε), geminatque conſonantes, quales ſunt σκ, & πτ, & ρσ &c.: utitur etiam ut plurimum vocibus diſſyllabis aut monoſyllabis: deinde longarum ſyllabarum ſpondæorumque morâ paſſim ferè ſententiam retardat: & (ut dicit Dion. Hal. περὶ συνθέσεως &c. Sect. 20.) αἱ μακραὶ συλλαβαὶ στηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα ἐμιμήσαντο τὴν ἀντιτυπίαν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ μόγις· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ψῦγμα, καὶ ἡ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων παράθεσις, τὰ διαλείμματα τῆς ἐνεργείας, ἐποχάς τε καὶ τοῦ μόχθου μέγεθος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἐν μήκει θεωρούμενοι, τὴν ἔκτασιν τῶν μελῶν, καὶ τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος, καὶ τὴν τοῦ πέτρου ἔρεισιν. Hîc habes στηριγμοὺς & ἔρεισιν πέτρου, ut in Longino στηριγμοὺς & ἐρείσματα χρόνων; & legentibus utrumque locum facilè apparebit has voces Longini à Petra & Tollio malè intellectas fuiſſe: non enim aliud ſignificant quàm id quod faciunt vocales illæ (quas ſuprà memoravi) inter ſe colliſæ, & geminatæ conſonantes.

λλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.

Sect. XLI. Μικροποιοῦν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, οἷον δὴ πυῤῥίχιοι καὶ τροχαῖοι καὶ διχόρειοι, τέλεον εἰς ὀρχηστικὸν συνεκπίπτοντες· εὐθὺς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ κατάρυθμα κομψὰ, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαθέστατα, διὰ τῆς ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τούτων τὸ χείριστον, ὅπως, ὥσπερ τὰ ᾠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει καὶ ἐπ' αὐτὰ βιάζεται· οὕτως καὶ τὰ κατεῤῥυθμισμένα τῶν λεγομένων οὐ τὸ τοῦ λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούουσι, τὸ δὲ τοῦ ῥυθμοῦ· ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις

L. 3. Μικροποιοῦν] Ita Edit. prima & MSti Par. & Vat. 3. Vulgò μικροποιὸν: ſed Participiis vice Adjectivorum Noſter ſæpiùs utitur.

Ibid. Ῥυθμὸς κεκλασμένος &c.] Qualia ſunt illa, quæ à Quinctil. Inſt. Or. l. 9. c. 4. Mecænati tribuuntur: *Sole & aurora rubent plurima. Inter ſacra movit aqua fraxinos. Ne exequias quidem unus inter miſerrimos viderem meas.* In his verbis non incedit, ſed currit ſeu potiùs ſaltat oratio; brevitaſque ſyllabarum facit, ut non ſolùm non impleantur aures noſtræ, ſed etiam ab iis, quæ dicta ſunt, animi quodam judicio abalienemur.

L. 4. Λόγῳ] Ita Edit. & MSti, pro quo Faber legit λόγου: ſed leges rectiùs fortaſſe λόγων.

L. 5. Πυῤῥίχιοι] Pes Pyrrichius conſtat è duabus ſyllabis brevibus, qualis eſt vox *pĕdĕ*: nullum (inquit Voſſius) ex eo alicujus momenti conſtitui poteſt carmen, cum numero & pondere penè careat: aptus duntaxat ad celeres motus exprimendos, cujuſmodi erant armati ſaltus Corybantium apud Græcos, & Saliorum apud Romanos: unde etiam à mobilitate dictus creditur, quaſi totus igneus.

Ibid. Τροχαῖοι] Pes Trochæus à longâ ſyllabâ incipit, &

quibus alia aliis obſtent, quibuſque mora fiat temporibus, evadentia ad ſtabilem Sublimitatem.

Numerum fractum Structura orationis repugnare.

Nihil verò eſt, quod tam minuta reddit Sublimia, quàm numerus verborum fractus & concitatus; cujus generis quidem *ſunt* Pyrrichii & Trochæi & Dichorei, prorſus in ſaltatorium *modum* incidentes: ſtatim enim omnia ea, quæ ultra modum numeroſa ſunt, videntur ſcita eſſe, & minuta, & affectibus maximè carentia, quia eodem ſemper modo procedunt. Et adhuc horum peſſimum eſt, quòd, ut cantica auditores à re abſtrahunt & ad ipſa vi cogunt; ita ea, quæ ultra modum numeroſa dicuntur, non dant auditoribus affectum orationis, ſed numeri: adeò ut illi nonnunquam prævidentes debitas *periodorum* clauſulas, eodem tempore, quo dicentes,

& in brevem deſinit; qualis eſt vox *fĕrrĕ*: debilem (ait Voſſius) & muliebrem prorſus pes iſte imitatur motum, vehemens in initio, ſed citò deficiens: quapropter lenibus & amatoriis affectibus exprimendis eſt aptus. Appellatur etiam Choreus, unde iſti pedes ſunt διχόρειοι, qui ex duobus conſtant Choreis, qualis eſt vox *cōmprŏbāvĭt*.

L. 8. Τὸ χείειστον, ὅπως] Ita Editio pr. & MSti Par. & Ambr. & ex Stephani Lexico poteris doceri Thucydidem & Xenophontem uſos eſſe ὅπως pro ὅτι.

L. 10. Ἐπ' αὐτὰ] Petra & Faber cenſent legendum eſſe ἐπ' ἑαυτὰ, pro quo Tollius legit ἐφ' αὐτά. Sed innumeri optimorum Auctorum loci hâc lege corrigendi erunt: Vide Busb. Gram. Græc. in Syntax. Pronom. p. 132.

ξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι, προαποδιδόναι τὴν βάσιν.

Ὁμοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα.

Sect. XLII.

Ἔτι γε μὴν ὕψους μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. Ἀκουέσθω δὲ νῦν μὴ τὰ δεόντως συνεστραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἄντικρυς μικρὰ καὶ κατακεκερματισμένα· συγκοπὴ μὲν γὰρ κολούει τὸν νοῦν, συντο-

L. 2. Προαποδιδόναι τὴν βάσιν] Hæc dicta ſunt per Metaphoram ſumptam ab eo, quod Magiſtri Chori ſolebant facere inter cantandum: nempe terram pede pulſabant ſive percutiebant, & hoc Longinus vocat ἀποδιδόναι βάσιν, & ita Pollux explicat βάσιν per τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ. Langbænius verò cenſet hæc Longini verba ſignificare *cantûs fundamentum iis praeundo ſuggerere:* & Tollio videtur ea poſſe ex Gellii Noct. Att. l. 11. c. 13. verbis ſic intelligi, *greſſibus orationis plaudere.*

L. 3. Εἰς μικρὰ &c.] Ob hoc vitium à Cicerone ad Brutum cap. 67. reprehenditur Hegeſias, qui, *dum imitari Lyſiam vult, alterum penè Demoſthenem, ſaltat incidens particulas:* Et, ſi mentem Longini hîc ſatis aſſequar, ejuſmodi breves ſyllabas damnat, quæ occurrunt in Virg. Æn. l. 10. v. 93.

Aut ego tela dedi, fovive cupidine bella?

Ubi vix ullam invenies ſyllabam, quæ pluribus, quàm duabus, literis conſtat: ſyllabæ igitur illic ſunt juſto breviores, & λίαν σύγκεινται nimis propè ad ſe accedunt.

L. 8. Πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος &c.] Sic à Quinctil. Inſt. Or. l. 10. c. 1. Seneca dicitur *rerum pondera minutiſſimis ſententiis fregiſſe:* Imò hoc Seneca, ad ſua vitia cæcus, acutè vidit reprehendi in aliis oportere; dicit enim in Ep. 114. *Salluſtio vigente amputatæ ſententiæ, & verba ante expectatum cadentia,* &

dicentes, *terram* pede pulſent, &, velut in choro quodam, poſitionem faciant.

Similiter etiam ea *verba* Sublimitate carent, quæ jacent nimis propinqua, quæque ſunt in minutas breveſque ſyllabas conciſa, & veluti clavis quibuſdam continuis aſperè & duriter copulata.

Syllabas nimis breves obeſſe Sublimitati.

Prætereà quidem etiam valdè curtum dictionis genus minuit Sublimitatem: mutilatur enim granditas, cum in nimiam brevitatem cogatur. Intelligantur verò nunc non ea, quæ ritè contracta ſunt; ſed ea, quæ prorſus minuta ſunt, & *quaſi* in particulas diſſecta: conciſa enim brevitas impedit ſenſum, ſuccincta verò eum

Phraſin nimis brevem minuere Sublimitatem.

& obſcura brevitas fuere pro cultu: Et de Fabiano quodam idem Seneca dicit lib. 2. controv. in præfat. *Sæpè minùs, quàm audienti ſatis eſt, eloquitur: quædam tam ſubitò deſinunt, ut non brevia ſint, ſed abrupta.*

L. 9. Ἀκνέαϑαι ϗ νῦν &c.] Non omnes breves ſententias culpat Longinus, ſed eas ſolùm, quæ ſenſui non ſatisfaciunt: Aliquando breves ſententiæ vim loquentis oſtendunt: ut, cum Cicero dicit in Orat. 1. contra Catilinam: *O tempora! O mores! Senatus hæc intelligit: Conſul videt: hic tamen vivit: vivit? imò etiam in Senatum venit: fit publici conſilii particeps: notat & deſignat oculis unumquemque noſtrûm ad cædem.* Huc etiam facit illa Terentiana in Andriâ narratio Sepulturæ,

Effertur, imus, ad ſepulchrum venimus,
In ignem poſita eſt.

L. 11. Συγκοπὴ μὲν &c.] Differentia inter συγκοπὴν & συντομίαν benè explicatur à Quinctil. Inſt. Or. l. 4. c. 2. ubi dicit, *Græcorum aliqui aliud circumciſam expoſitionem, id eſt* σύντομον, *aliud brevem* (i. e. συγκοπὲν) *putaverunt; quòd illa ſupervacuis careret, hæc poſſet aliquid*

σιωπωμία δ' ἐπ' εὐθὺ [ἄγει.] Δῆλον δ' ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλούμενα.

Sect. XLIII. Δειναὶ δ' αἰσχῦναι τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν ὀνομάτων· παρὰ γοῦν τῷ Ἡροδότῳ κατὰ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πέφρασται, τινὰ δὲ νὴ Δία περιέχει τῆς ὕλης ἀδοξότερα, καὶ τοῦτο μὲν ἴσως, "ζεσάσης δὲ τῆς θαλάσσης." Ὡς τὸ "ζεσάσης" πολὺ

aliquid ex neceſſariis deſiderare. Ea eſt ſuccincta brevitas, quæ non pluribus verbis utitur, quàm ad rem intelligendam opus eſt: quapropter auditorem rectà ducit ad intelligendum id quod Orator ipſi dicere velit.

L. 1. Συντομία δ' ἐπ' εὐθὺ ἄγει] Ita legit Stephanus; cujus ipſiſſimâ manu exarato Longini codice uſus eſt Langbænius: nec aliter ferè locutus eſt, notante Tollio, Lucianus de Hiſt. conſcrib. ἔπειτα οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης. Manutius edidit σιωπωμία δ'.* ἐπ' εὐθύ: nec aliter Edit. pr. & MSti, niſi quod aſteriſco carent: certè mutila eſt ſententia, & neceſſe eſt ut vel cum Stephano inſeras ἄγει, vel cum Petra legas ἐπιδεῖται.

Ibid. Ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην &c.] Longiora ſunt, quàm oporteat, illa Livii, *Legati, non impetratâ pace, retrò domum, unde venerant, abierunt:* potuit enim ille & breviùs & fortiùs dicere, *Legati, non impetratâ pace, domum redierunt.* Aliud etiam hujus vitii genus profert Tollius ex Herodoti Polyhymn. ubi, cum Trachinius aliquis Spartano militi dixit, ὡς, ἐπειδὰν οἱ βάρβαροι ἀπιῶσι τὰ τοξεύματα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι, τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτῶν εἶναι addit Herodotus, τὸν δὲ οὐκ ἐκπλαγέντα τούτοισι εἰπεῖν (ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενον τὸ Μήδων πλῆθος), ὡς πάντα σφι ἀγαθὰ ὁ Τρηχίνιος ξεῖνος ἀγγέλλει, εἰ, ἀποκρυπτόντων τῶν Μήδων τὸν ἥλιον, ὑπὸ σκιῇ ἔσοιτο πρὸς αὐτοὺς ἡ μάχη, καὶ οὐκ ἐν ἡλίῳ. Abundant ſanè (ut alia multa) ità in priore ſententiâ verba τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτῶν εἶναι, & in poſteriore καὶ οὐκ ἐν ἡλίῳ: nec ſolùm abundant, ſed & pondus acremque vim dicti & reſponſi infeliciter minuunt.

Bre-

eum rectâ viâ ad *ſcopum* dirigit. Conſtat autem quòd è contrario ea, quæ nimis producuntur, ſunt frigida, cum propter immodicam longitudinem retardentur.

Exilitatem verborum deturpare Sublimitatem.

Valet autem & exilitas verborum dehoneſtare Sublimia: apud Herodotum quidem tempeſtas deſcribitur divinè quoad ſenſus, continet verò mehercule quædam *verba* materiâ abjectiora: & hoc quidem fortaſſe *abjectum eſt*, ζεσάσης δὲ τῆς θαλάσσης & *fervente mari*: Ut illa vox ζεσάσης multam

Breviori multò & idcirco Sublimiori modo hoc idem Cicero in Tuſc. Diſp. lib. 1. cap. 42. dicit, *E quibus* (ſc. Spartanis) *unus, cum Perſes hoſtis in colloquio dixiſſet glorians "ſolem præ "jaculorum multitudine & ſagittarum non videbitis: In "umbra" (inquit) "igitur pugnabimus."*

L. 2. Ἀπόψυχα, τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλύμματα] Ita Editio pr. & omnes MSti: ſed Manutius edidit, ὑπόψυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαιρον ἀνακαλύμματα: utraque lectio, opinor, vitioſa eſt: Faber conjecit legendum ἄψυχα γὰρ διὰ μῆκος ἄκαιρον ἀναχαλώμενα, pro quo malim legere τὰ ἐκτείνειν ὑπόψυχα, τὰ ΠΑΡ' ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλύμματα: *ea, quæ extenduntur, frigida ſunt, cum propter immodicam longitudinem retardentur*: levis eſt in MStis per majuſculas literas ſcriptis mutatio ΓΑΡ in ΠΑΡ: & præpoſitio περὶ cum accuſ. frequentiùs ſignificat *propter*; vide Vigerum de præcipuis Gr. Lat. idiom. c. 9. Sect. 6. Nihil verò cauſæ fuit, cur Faber ἀνακαλύμματα verteret in ἀναχαλώμενα; nam vox ἀνακαλεῖσθαι ſignificat hîc *retardari*, ut in Dion. Halic. de Struct. verb. c. 27. p. 180. Edit. Upton. habemus, ἀνακέκληνταί τε τοῖς χρόνοις *& retardata ſunt temporibus.*

L. ult. Ζεσάσης δὲ τῆς θαλάσσης] Vide Herodot. l. 7. c. 188. Longinus dicit hanc vocem Sublimitati obeſſe διὰ τὸ κακόστομον *propter malum illum ſonum, quem in ore loquentis efficit*: liquet igitur eum velle ſignificare per μικρότητα ὀνομάτων verba tam auribus ingrata quàm ponderi rerum parùm reſpon-

πολὺ τὸ ὕψος περισπᾷ διὰ τὸ κακόστομον. "Ἄμ᾽, " ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκοπίασε." καὶ, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δρασσομένους ἐξεδέχετο " τέλος ἄχαρι." Ἄσεμνον γὰρ τὸ " κοπιάσαι" καὶ ἰδιωτικόν· τὸ δ᾽ " ἄχαρι" τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον. Ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκευάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ᾽ Αἴγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν. " Ποῖα γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος τῶν κατὰ τὴν " Ἀσίαν οὐκ ἐπρεσβεύετο πρὸς βασιλέα; τί δὲ τῶν " ἐκ τῆς γῆς γεννωμένων, ἢ τῶν κατὰ τέχνην ἐπιτελου" μένων, καλῶν ἢ τιμίων, οὐκ ἐκομίσθη δῶρον ὡς " αὐτόν;

dentia: in voce igitur *ζεσάσης* Longino diſplicet & triplex litera *σ*, & ſenſus vocis, qui non tam propriè de oceano, quàm de aheno flammis impoſito dicitur: inde illud Virg. Æn. l. 7. v. 462.

> —— *Magno veluti cum flamma ſonore*
> *Virgea ſuggeritur coſtis undantis aheni,*
> *Exultantque æſtu latices; furit intus aqua vis.*

Alteri verò vitio *ſc.* ingrati ſoni ſimile eſt illud, quod idem Virg. Æn. l. 10. v. 93. protulit,

> —— *Fovive cupidine bella?*

ubi vox *fovive* duplicem literam *v* habens videtur malè ſonare.

L. 1. Πολὺ τὸ ὕψος περισπᾷ] Cenſuit Tollius legendum eſſe πολὺ τοῦ ὕψους περισπᾷ: ſed ex meâ Verſione cernere eſt, vulgatam lectionem rectè ſe habere.

Ibid. Ἄμ᾽. ὁ ἄνεμος] Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. 2. habent ἀλλ᾽ ὁ ἄνεμος, unde lego ἄμ᾽, ὁ ἄνεμος: vide quæ dixi ſuprà in Sect. 39. p. 211. mutatione μ in λλ in Codicibus ſcriptis.

L. 2. Ἐκοπίασε] Vide Herodotum in l. 7. c. 191. ubi legimus, ἢ ἄλλως κῶς αὐτὸς (ſc. ἄνεμος) ἐθέλων ἐκόπασε; unde ſuſpicari licet legendum eſſe hîc non ἐκοπίασε, ſed ἐκόπασε; & in ſequentibus non κοπιάσαι, ſed κοπάσαι: ſic in Evang. Matt. 14. 32. occurrit ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

Ibid. Τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον δρασσομένους] Ita ſe habet Ed. prima,

multam Sublimitatem *de ſententiâ* detrahit propter malum *vocis* ſonum! Simul dicit, ὁ ἄνεμος ἐκοπίασε *ventus laborabat*; &, ii, qui in naufragio deprehenderentur, habuerunt *exitum* ἄχαρι *ingratum*: minus grave eſt illud *verbum* κοπιάσαι & vulgare; hoc verò ἄχαρι non eſt tali affectui aptum. Similiter & Theopompus, cum Sublimem in modum parâſſet *deſcribere* deſcenſum Perſarum in Ægyptum, verbis quibuſdam minutis omnia reddidit odioſa: " Quæ " enim civitas, vel quæ gens ex iis, quæ in " Aſiâ ſunt, non legatos miſerunt ad Regem? " quid verò ex iis, quæ terrâ proveniunt, vel " ex iis rebus, quæ arte elaborantur, pulchris " vel pretioſis, non dono illi miſſum fuit? non-" ne

prima, & MSti Par. El. & Vat. duo: Manutiana lectio βρασσομένης parum, opinor, commodum hîc ſenſum efficit. Porrò notandum videtur hæc verba & ſequens ἐξεδέχετο non eſſe Herodoti, ſed Longini; certè nequeo ea ullibi apud Herodotum invenire: cujus tamen in lib. 8. cap. 13. legimus καὶ τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι.

L. 6. Θεόπομπος] Theopompus fuit Chius & Iſocratis diſcipulus: nimis fervidi eum fuiſſe ingenii docet nos illud Iſocratis dictum, *ſe calcaribus in Ephoro, contra autem in Theopompo frenis uti ſolere.* Utile etiam fortaſſe erit ſcire id, quod Demetr. Phalar. de hoc viro judicârit: dicit enim, Ἔστι καὶ μεγάλα μικρῶς λέγοντα ἀπρεπὲς ποιεῖν τῷ πράγματι· διὸ καὶ δεινούς τινάς φασιν, ὥσπερ καὶ Θεόπομπον, δεινὰ οὐ δεινῶς λέγοντας.

L. 9. Πρὸς βασιλέα] i. e. Regem Perſarum, qui apud Græcos hiſtoricos emphaticè Rex appellari ſolebat: hæc verò (ut opinor) eſt deſcriptio apparatûs Cambyſis Ægyptum invaſuri, bellumque Amaſi Regi illaturi: ſed, cum hæc Theopompi hiſtoria non extat, hoc dicimus ſolâ conjecturâ adducti.

“ αὐτόν; Οὐ πολλαὶ μὲν καὶ πολυτελεῖς στρωμναὶ
“ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί,
“ τὰ δὲ λευκαί; πολλαὶ δὲ σκηναὶ χρυσαῖ, κατεσ-
“ κευασμέναι πᾶσι τοῖς χρησίμοις; πολλαὶ δὲ καὶ
“ ξυστίδες, καὶ κλῖναι πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλος
“ ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος, καὶ ἐκπώμα-
“ τα καὶ κρατῆρες, ὧν τοὺς μὲν λιθοκολλήτους, τοὺς δ'
“ ἄλλους ἀκριβῶς καὶ πολυτελῶς εἶδες ἂν ἐκπεπονη-
“ μένους; Πρὸς δὲ τούτοις ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυ-
“ ριάδες, τῶν μὲν Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρι-
“ κῶν· ὑπερβάλλοντα δὲ τὸ πλῆθος ὑποζύγια, καὶ
“ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα εἰς ταῦτα· καὶ πολλοὶ
“ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι
“ καὶ σάκκοι καὶ χάρται βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάν-
“ των χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τεταριχευμέ-
“ να παντοδαπῶν ἱερείων, ὡς σωροὺς αὐτῶν γενέσθαι

“ τηλι-

L. 2. Τὰ μὲν ἀλουργεῖς] Ἐρυθρὸν μέλανι λευκῷ τε κραθὲν Platoni definitur purpurei coloris ſpecies, quaſi ἁλὸς ἔργον maris opus, ex marinâ conchâ. Petra.

Ibid. Τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί, τὰ δὲ λευκαὶ] Ita Manutius eumque ſecutæ Editiones; & hæc adjectiva benè conveniunt cum ſubſtantivo χλανίδες: ſed notandum eſt Editionem primam & MStos Par. Ambr. El. & Vat. duos habere τὰ μὲν ἀλουργῆ, τὰ δὲ ποικιλτά, τὰ δὲ λευκά; quæ lectio, ſi vera eſt, poſtulat, ut mutemus χλανίδες in χλανίδια, quod idem ferè ſignificat, & ab Heſychio explicatur per ἱμάτια λεπτά. Sed nihil muto.

L. 9. Ἀναρίθμητοι μὲν ὅπλων μυριάδες] Illa Hyperbole μυριάδες ἀναρίθμητοι nugatoria eſt, nam μονάδες ἀναρίθμητοι *unitates innumerabiles* non minorem numerum efficient, quia nullus unquam numerus efficietur. Faber.

L. 12. Ἱερεῖα εἰς ταῦτα· καὶ &c.] Ita omnes Editiones vet. & MSti: pro quo G. Canterus l. 2. Nov. Lect. c. 25. cenſuit legendum ἱερεῖα σιτευτὰ *vic-*

tima

“ ne multæ & ſumptuoſæ erant ſtragulæ & “ veſtes, partim purpureæ, partim pictæ, par- “ tim albæ? *nonne* multa tentoria aurata *miſſa* “ *erant*, omnibus rebus utilibus inſtructa? *non-* “ *ne* multæ etiam veſtes tricliniares, lectique “ pretioſi? *nonne* inſuper etiam cælatum argen- “ tum aurumque fabricatum, poculaque & “ crateres, quorum alios videres gemmis adhæ- “ rentibus ornatos, alios verò accuratè & ſump- “ tuosè elaboratos? Adhæc etiam *ad eum mit-* “ *tebantur* innumeræ armorum myriades, par- “ tim Græcorum, partim Barbaricorum; & “ excedentia numerum jumenta, victimæque “ ad cædem *deſignatæ*: adhæc etiam multi “ condimentorum modii, multique culeoli & “ ſacci chartarum, & librorum, aliarumque “ omnium rerum utilium: Tot verò *miſſæ e-* “ *rant* carnes ſale conditæ omnimodarum pe- “ cudum,

time ſaginatæ: ſed videat Lector, annon εἰς ταῦτα poterit ſignificare *adhac*, ſive *prætereà*, & conjungi cum ϗ ſequenti.

L. 14. Καὶ χάρται βιϐλίων &c.] Prorſus, quid ſignificet χάρται βιϐλίων. ignoro. Athenæus quidem (l. 2. p. 67. F.), qui hunc Theopompi locum citavit, habet ſolum ϗ σάκκοι, ϗ θύλακοι βιϐλίων: fortaſſe hîc legendum eſt ϗ σάκκοι ΧΑ'ΡΤΩΝ ϗ βιϐλίων, ϗ τῶν ἄλλων ἀπάντων χρησίμων· notandum eſt enim Athen. & MStos Par. & Vat. duos habere ἀπάντων.

L. ult. Ἱερείων] Obſervamus Græcos ſcriptores appellare ἱερεῖα non ſolùm victimas, quæ verè ἱεροδοῦνται, & in ſacrificiorum uſum mactantur; verùm etiam quæcunque ad comedendum jugulantur animalia. Hîc igitur per τὰ ἱερεῖα omnes, quibus veſcimur, carnes intelligimus. Petra.

L. 21.

" τηλικύτους, ὥςε τοὺς προσιόντας πόῤῥωθεν ὑπο-
" λαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λόφους ἀντωθουμένους." Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, δέον ποιήσασθαι τὴν αὔξησιν ἔμπαλιν· ἅμα τῇ θαυμαςῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀγγελίᾳ παραμίξας τοὺς θυλάκους καὶ τὰ ἀρτύματα καὶ τὰ σακκία, μαγειρείου τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν· ὥσπερ γὰρ, εἴ τις ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων

L. 2. Ἀντωθουμένους] Ita Editio prima & MSti Par. El. & Vat. 3. pro quo MSti Vat. 2. & Ambr. habent αὐτωθουμένους. Vulgò ἀνωθουμένους.

Ibid. Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων &c.] Simili modo loquitur Quinctil. cujus verba in Inſt. Or. l. 9. c. 4. poſſunt hunc Longini locum illuſtrare: dicit enim, *Cavendum eſt, ne decreſcat oratio, & fortiori ſubjungatur aliquid infirmius, ut ſacrilego fur, aut latroni petulans: augeri enim debent ſententiæ & inſurgere, ut optimè Cicero,* " Tu, (*inquit*) " iſtis faucibus, iſtis lateribus, " iſta gladiatoriâ totius corpo- " ris firmitate :" *aliud enim majus alio ſupervenit.*

L. 4. Ἅμα τῇ θαυμαςῇ] Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Vat. duo habent ἀλλὰ τῇ, pro ἅμα τῇ: vide quæ dixi in Emend. ad Sect. 39. p. 211. Manutius edidit καὶ τῇ.

L. 5. Παραμίξας τοὺς θυλάκους &c.] Liberè liceat loqui quod ſentio: Longinum hîc arbitror à propoſito ſuo paululùm aberrare, aliaque in his Theopompi verbis citatis culpare, quàm quæ poſtularet hujus Sectionis materia : de exilitate, quæ fit propter ingratum vocum ſonum, vel propter earum ſignificationem parum rerum ponderi reſpondentem, tractare Noſter in principio Sectionis inſtituerat; nunc verò reprehendit in Theopompo tum ordinem rerum (quippe quia Sublimioribus humiliora poſtpoſuit), tum res quaſdam nimis humiles, totamque deſcriptionem dehoneſtantes. Rectè hoc utrumque culpat Longinus, at hic non erat his aptus locus; nam voces θύλακοι, σάκκοι & ἀρτύματα ſatis exprimunt ſenſum Auctoris; ſed ſenſus ille, quem exprimunt, hâc magnificâ deſcriptione prorſus indignus eſt. Neque ſolùm hoc Longino vitio vertendum eſſe arbitror (quis enim culpâ omnino caret? nemo certè, ſi ne Longinus quidem); nam in Sect. 10. cum dicit conſtare Homerum ſcripſiſſe Odyſſeam poſt Iliada ex eo quòd Heroës in Odyſſeâ

" cudum, ut acervi earum tanti eſſent, ut illi, " qui accederent, è longinquo ſuſpicarentur *eos* " eſſe colles tumuloſque alteros contrà alteros " erectos." Ex Sublimioribus ad humiliora fugit, cum oporteret illum feciſſe incrementum vice verſâ: ſimul admirabili totius apparatûs narrationi admiſcens culeolos & condimenta & ſacculos, imaginem quandam culinæ fecit: ut enim, ſi quis ſuper hæc ipſa ornamenta,

Odyſſeâ loquuntur de malis, quæ paſſi erant in bello Trojano, tanquam multo ante ſibi cognitis & expertis; cum hoc, inquam, argumenti loco profert, nihil agit: Poëta enim ille, qui non niſi tertio poſt bellum Trojanum ſæculo vixit, potuit etiam in Odyſſeâ, ſi eam ante Iliada componendam ſuſceperit, eo modo, quo dicit, de Heroum Græcorum ad Trojam ærumnis dicere: neque tamen nego Iliada ante ſcriptam fuiſſe quàm Odyſſeam, (Longinus hoc aliis argumentis probavit); hoc ſolùm volo, illud argumentum parùm ſufficere. Sunt etiam, qui à Longini judicio abeunt, cum profert velut ridicula ea, quæ Homerus dicit de Ulyſſis ſociis in porcos mutatis, & de Columbis, quæ Jovi infanti alimentum præbuerunt: ſi hæc enim Allegoricè accipiamus, culpâ forſitan carere reperientur. Ulyſſis ſocii poſt longam inediam cibum potumque nacti, ebrii facti ſunt, quam rem Poëta per Allegoriam narravit, eoſque dixit (non immeritò) in porcos converſos fuiſſe: quod verò ad Columbas attinet, S. Bochartus in ſuo admirando opere, cui nomen *Phaleg*, rem pro ſuâ ſingulari doctrinâ longè aliter tractavit.

Hæc auſus ſum & in Longino reprehendere; neque enim, cum dico eum in ſcriptis judicandis ultrà quàm vel optimi Critici, arbitror eum ultrà, quàm patitur natura humana, ſapientem eſſe.

L. ult. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις &c.] Hâc Similitudine nihil melius excogitari poſſit ad rem clarè indicandam, imò & probandam: hæc eſt una ex iſtis ſcribendi virtutibus, quæ multis levioribus vitiis poſſit veniam impetrare: nam de hoc Longini loco poſſumus idem dicere, quod ille de ſummis Auctoribus aliquando peccantibus

ἐκείνων τῶν προκοσμημάτων, μεταξὺ τῶν χρυσίων καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων, καὶ ἀργύρου κοίλου, σκηνῶν τε ὁλοχρύσων, καὶ ἐκπωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια ἢ σακκία, ἀπρεπὲς ἂν ἦν τῇ προσόψει τὸ ἔργον· οὕτω καὶ τῆς ἑρμηνείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα αἴσχη, καὶ οἱονεὶ στίγματα καθίσταται, παρὰ καιρὸν ἐγκαταταττόμενα. Παρέκειτο δ᾽ ὡς ὁλοσχερῶς ἐπελθεῖν καὶ ὡς ὄχθους λέγει συμβεβλῆσθαι, καὶ περὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς οὕτως ἀλλάξας εἰπεῖν, “Καμήλους, “καὶ πλῆθος ὑποζυγίων φορταγωγούντων πάντα τὰ “πρὸς τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγήμα-“τα·” ἢ “σωροὺς ὀνομάσαι παντοίων σπερμάτων, “καὶ τῶν ἅπερ διαφέρει πρὸς ὀψοποιΐας καὶ ἡδυπα-“θείας·” ἢ (εἴπερ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη οὕτως θεῖναι) καὶ “ὅσα τραπεζοκόμων, εἰπεῖν, καὶ “ὀψοποιῶν ἡδύσματα.” Οὐ γὰρ δεῖ καταντᾶν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, ἂν μὴ σφόδρα ὑπό τινος ἀνάγκης συνδιωκώμεθα· ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας, καὶ μιμεῖσθαι τὴν δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄνθρωπον,

cantibus dixit in Sect. 36. Ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ἐξωνεῖ.) πολλάκις ὕψει καὶ κατορθώματι.

L. 6. Στίγματα] Stigmata ſunt propriè notæ, quas vel mancipiorum, vel etiam malefactorum vultui manibuſve inurebant: Latini *Threïcias notas* appellant, Græci *Samias*. Langb.

L. 14. Ἢ (εἴπερ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη οὕτως θεῖναι) καὶ &c.] Ita Editio pr. & MSti Par. & Ambr. Nihil addidi, niſi Parentheſeos notam. Vat. verò 2. habet, ἢ εἴπερ πάντα &c. Vat. verò 3. μᾶλλον, ἢ εἴπερ πάντα &c. & MS. Ven. καὶ εἴπερ πάντα &c.

L. 15. Εἰπεῖν] Hæc vox extat in Edit. pr. & MStis Par.

Et

ta, inter crateras aureos & gemmatos, interque cælatum argentum, & tentoria ex omni parte aurata, & pocula, ferret poneretque medios culeolos ſacculoſque, indecorum eſſet viſu opus; ſic etiam hujuſmodi verba ſunt dedecora elocutionis, & velut notæ *ei inuſtæ*, cum ſint intempeſtivè ibi collocata. Potuerat autem quaſi ſummatim percurrere etiam eos, quos dicit conjecturâ habitos eſſe colles, & de cætero apparatu ſic *orationem* immutando dicere, "Camelos, multitudinemque jumentorum ſubvectantium omnia, quæ ſunt ſuppeditamenta menſarum ad luxuriam & deſicias:" vel appellare *eos*, "acervos omnis generis frumenti, & eorum, quæ præſtantiſſima ſunt ad opſonia & delicias;" vel (ſi omnia *voluerit*, ut voluit, ſufficientia ſic exponere) etiam dicere, "quæcunque ſunt deliciæ eorum qui menſas ſtruunt, eorumque qui opſonia parant." Neque enim oportet in Sublimibus deſcendere ad ſordida *verba* & inquinata, niſi ab aliquâ neceſſitate valde adigamur: ſed decet habere voces reſpondentes dignitati rerum, imitarique naturam hominis creatricem, quæ in nobis neque partes

El. Ambr. & Vat. duobus, quorum auctoritate & ſenſûs etiam gratiâ eam in textum recipiendam duxi.

L. ult. *Μιμεῖσθαι τὴν δημιουργήσασαν* &c.] Simili modo hanc Naturæ ſolertiam obſervavit Cicero in lib. 2. de Nat. Deorum c. 56. *Atque ut in ædificiis architecti avertunt ab oculis*

θέατρον, ἥτις ἐν ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα οὐκ ἔθηκεν ἐν προσώπῳ, οὐδὲ τὰ τοῦ παντὸς ὄγκου περιηθήματα· ἀπεκρύψατο δὲ, ὡς ἐνῆν, καὶ, κατὰ τὸν Ξενοφῶντα, "τοὺς τούτων ὅτι πορρωτάτω ὀχετοὺς ἀπέ-" "στρεψεν," οὐδαμῇ καταισχύνασα τὸ τοῦ ὅλου ζώου κάλλος.

Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους δεῖ τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν· προϋποδεδειγμένων γὰρ τῶν ὅσα εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς ἐργάζεται τοὺς λόγους, δῆλον ὡς τὰ ἐναντία τούτων ταπεινοὺς ποιήσει κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἀσχήμονας.

Sect. XLIV. Ἐκεῖνο μέντοι λοιπὸν, ἕνεκα τῆς σῆς χρηστομαθείας, οὐκ ὀκνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι, καὶ διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ

lis & naribus dominorum ea, quæ profluentia neceſſariò tetri eſſent aliquid habitura: ſic natura res ſimiles procul amandavit à ſenſibus. Et in l. 1. de Officiis: *Quæ partes corporis, ad naturæ neceſſitatem datæ, adſpectum eſſent deformem habituræ ac turpem, eas natura contexit atque abdidit.*

L. 2. Περιηθήματα] Manutius edidit περιττώματα: ſed Editio prima & MSti Par. El. & Vat. duo habent περιθήματα: quæ vox nos ad veram lectionem ducit περιηθήματα: nam περιήθημα eſt *id quod quaſi per colum circumquaque diſtillat,* ſeu (ut Budæus interpr.) *excolamentum, percolamentum* ἠθη-τῶν περίττωμα: cujuſmodi eſt *urina,* & *ſudor,* ut videre eſt in ſequentibus, quæ (notante Stephano in ſuo Lexico) apud Galenum occurrunt. Οὖρόν ἐστι τὸ περιήθημα τοῦ αἵματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβί, & ἱδρώς ἐστι τὸ περιήθημα τῆς ἐν τῷ αἵματι λεπτῆς καὶ ὀῤῥώδους ὑγρασίας.

L. 4. Τοὺς τούτων] Editio pr. & MSti Par. & Vat. 2. habent τῶν: de quo vide quæ dixi in Emendat. ad vocem Πῶς γὰρ τὴν ἀρετὴν Sect. 10. Verba Xenophontis in l. 2. Ἀπομν. p. 45. Edit. Oxon. hoc modo ſe habent: ἀποστρέψαι τοὺς τούτων ὀχετοὺς, καὶ ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων: à quibus cum hæc apud Longinum

partes non nominandas poſuit in conſpectu; neque excolamenta totius *corporeæ* molis; abſcondidit verò, quantùm potuit, &, ſecundum Xenophontem, "harum rerum canales quàm longiſſimè avertit," non fœdans totius animalis pulchritudinem.

Sed enim non neceſſe eſt ſingulatim ea, quæ minuunt orationem, enumerare: cum enim anteà oſtendimus omnia ea, quæ nobilia Sublimiaque efficiunt ſcripta, manifeſtum eſt, quòd his contraria humilia *ea* plerumque & indecora reddent.

Unde accidit, ut tanta Sublimium ſcriptorum ſit paucitas.

Illud ſanè reliquum non gravabimur, Tuæ diſcendi cupiditatis gratiâ, addere, & explicare id,

ginum multùm diſtant, poteris hinc Lector, doceri, quòd familiare eſt & uſitatum Noſtro ſenſum potiùs quàm verba Scriptorum fideliter citare: Hinc etiam videmus falli Tollium, qui verba οὐδαμῇ καταισχύνασα &c. putat eſſe Xenophontis, cum ipſius ſint Longini.

L. 7. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους δεῖ τὰ &c.] Ita partim MStis, partim conjecturâ adductus edidi: Manutius edidit οὐκ * ἐπιδοὺς ἐπὶ τὰ, & Robortellus, οὐκ ἐπιδοὺς ἐπεὶ τὰ, MSti verò Par. & Vat. duo omittunt aſteriſcum & habent οὐκ ἐπιδοὺς ἐπίγει vel ἐπείγει. Vitioſa eſt certè tum Editionum tum MStorum lectio: Faber igitur ſic locum refingit ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπάναγκές ἐστι τὰ &c. Ego verò cum Tollio pro ἐπιδοὺς lego ἐπ' εἴδους (vide Notam ad Sect. 13. p. 87.): & quod ad vocem ἐπίγει vel ἐπείγει attinet, ultimam ſyllabam γει in δεῖ muto, primam verò ſyllabam ejicio, quaſi ex variâ lectione primæ ſyllabæ vocis ἐπείδους natam.

L. 12. Ἐκεῖνο μέντοι λοιπὸν &c.] Longinus huic commentario finem impoſiturus quærit, quæ ſit cauſa cur tanta extiterit Sublimium oratorum penuria: Et (ut mihi videtur) conſultò

τιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ τις τῶν φιλοσόφων προσέναγχος, Θαῦμά μ' ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἑτέρους πολλοὺς, πῶς ποτε κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα πιθαναὶ μὲν ἐπ' ἄκρον καὶ πολιτικαὶ, δριμεῖαί τε καὶ ἐντραχεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι, ὑψηλαὶ δὲ λίαν καὶ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μή τι σπάνιον, οὐκέτι γίνονται φύσεις· τοσαύτη λόγων κοσμικὴ τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορία. Ἦ νὴ Δί', ἔφη, πιστευτέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνός, ᾗ μόνῃ σχεδὸν καὶ συνήκμασαν οἱ περὶ λόγους δεινοὶ καὶ συναπέθανον; Θρέψαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία καὶ ἐπελπίσαι, καὶ ἅμα

διελθεῖν

conſultò in initio hujus Sectionis Philoſophum quendam loquentem induxit, ut ſub alienâ perſonâ, potiùs quàm ſuâ, multa ipſe diceret de utilitate Libertatis & Democratiæ ad excitandam in animis Oratorum Sublimitatem: quæ igitur Longinus Philoſopho dicenti tribuit, ea eſſe ipſam Longini ſententiam arbitror; quæ verò contra Philoſophum illum affert, ea potiùs timori quàm judicio Longini tribuo: Aureliano enim univerſum ferè orbem tenente, in ſuſpicionem apud ipſum veniſſet Longinus, ſi palam ſe Libertatis amantiſſimum oſtendiſſet, paucitatemque Sublimium auctorum docuiſſet ex eo naſci, quòd in Democratiâ majora dicentibus proponantur præmia, quàm in Monarchiâ.

L. 5. Ἐντραχεῖς] Ita MSti Par. Ambr. El. & Vat. 3. pro quo Editio pr. & Vat. 2. habent ἐντρεχεῖς: ſed vox ἐντραχὴς, quæ à Stephano in ſuo Lexico explicatur *aſper*, ſive *in quo aſperitas eſt*, benè huic loco convenit: nam apud Hermogenem partes μεγέθους ſunt σεμνότης, τραχύτης &c. Manutius edidit ἐναργεῖς.

L. 7. Κοσμικὴ τις ἐπέχει] Diſplicet iſtud κοσμικὴ ἀφορία, cum vox κοσμικὸς non ſignificet *univerſalis*, ſed *mundanus*: ut in Sect. 9. p. 46. habemus κοσμικὸν διάστημα *mundi ſpatium*: adde, quòd (ut ſe jam habet ſententia) de omnimodis ingeniis hæc Longinus dicit,

cum

id, Terentiane chariſſime, quod nuper quæſivit quidam Philoſophus, dicens, Miror ego, perinde ac multi alii, quî fiat ut in ætate noſtrâ *ſint* ingenia ad perſuadendum maximè apta & in forenſibus cauſis tractandis perita, acriaque & aſpera, & præcipuè ad ſuavitates ſcriptorum facta; non verò jam ſint (ſi rarum quiddam excipias) Sublimia valdè & magnifica: tanta prorſùs in hac parte ſcriptorum ſterilitas ſæculum circumdat. Num mehercule (dixit) credendum eſt trito illi dicto, Rempublicam eſſe bonam nutricem magnorum *ingeniorum*, quâcum ſolâ ferè viri excellentes in ſcriptis & viguerint & mortui ſint? Libertas enim (dicit *aliquis*) apta eſt & ad nutriendas cogitationes magnanimorum ſpemque *illis* faciendam, & ſimul ad urgendum

cum Sublimium ſolùm ſterilitatem & paucitatem intelligere planè ex præcedentibus verbis videatur: MS. Vat. 2. habet *κομι τηεα πιχει*, unde legendum opinor *κομιδῆ τῆρ' ἐπέχει* *tanta ſcriptorum prorſus in hâc parte ſterilitas* &c. Ita legimus in Longini Fragm. 5. *μικρὰ κομιδῆ πράγματα*: & in Sect. 15. Τῆρα ϛρέφ' ἅρμα. Vox *τῆρα* ſignificat *in hâc parte*, vel *quoad hac*, nempè ingenia Sublimia.

L. 9. Ἡ *δημοκρατία*] Huic ſimile eſt id, quod Cicero dicit in Bruto cap. 12. *Nec enim in conſtituentibus remp. nec in bella gerentibus, nec in impeditis ac regum dominatione devinctis naſci cupiditas dicendi ſolet: pacis eſt comes otiique ſocia, & jam benè conſtituta civitatis quaſi alumna quadam Eloquentia.* Et quod Auctor Dial. de Cauſ. corr. Eloqu. c. 40. *Eſt magna iſta & notabilis Eloquentia alumna licentia, quàm ſtulti libertatem vocabant.* Tollius.

L. ult. Ἐπελπίσαι] Ita Ed. pr. & MSti Par. El. & Vat. duo: & rectè, opinor; cum ſignificet vox ἐπελπίζω *ſperare facio*. Vulgò ἐφελκύσαι.

διελθεῖν τὸ πρόθυμον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔριδος καὶ τῆς περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται, καὶ οἷον ἐκτρίβεται, καὶ τοῖς πράγμασι κατὰ τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα συνεκλάμπει. Οἱ δὲ νῦν ἐοίκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν ἐξ ἁπαλῶν ἔτι φρονημάτων μονονοὐκ ἐνεσπαργανωμένοι, καὶ ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιμωτάτου λόγων νάματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω· διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Διὰ τοῦτο τὰς μὲν ἄλλας ἕξεις

καὶ

L. 1. Διελθεῖν] Editio pr. & MSti Par. El. Ambr. & Vat. duo; pro quo edidit Manut. διωθεῖν. Sed veſtigia MStorum ſequor cenſeoque Longinum ſcripſiſſe διαλθεῖν: vox διαλθεῖν, fateor, mihi non alibi occurrit, ſed ne multa alia verba quæ apud Noſtrum leguntur: interim vox ἀλθεῖν (notante Heſychio) ſignificat non ſolùm *ſanare*, ſed & *augere*: vide etiam Steph. Theſaur. Nec eſt quod objiciat quis verba θρέψαι & ἐπελπίσαι Indefin. pr. temporis præceſſiſſe; diſſimilia enim Tempora Noſter ſolet conjungere, ut in hâc Sect. καθ' ἕκαστον ὑπολελεῖφθαι καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι, & alibi.

L. 4. Προτερήματα] Vox προτέρημα ſignificat ea, quibus ſuperiores & priores ſumus aliis.

L. 5. Τοῖς πράγμασι &c.] Senſus eſt: eadem Libertas in eorum ſcriptis, quæ in factis, effulget: cum iſtiuſmodi oratores liberi ſunt, ſuique juris, animus eorum huic in ſe imperio aſſuetus, nihil profert quod non indicia quædam habet illius Libertatis, quâ ſemper moventur, & ad quam omnia eorum facta diriguntur. Dacierus.

L. 7. Δουλείας δικαίας] Vox δικαία non ſignificat hic *clemens* ſive *lenis*, ut quidam volunt, ſed *juſta*, qualiſque ſervitus ritè appellari poteſt, cum Reges Dominique plenum in ſubditos ſuos jus obtinuerint; & ſic occurrit apud Iſocratem ἀρχὴ δικαία in hoc ipſo ſenſu:

urgendum *eorum* ſtudium mutuæ contentionis æmulationiſque de principatu *eloquentiæ.* Præterea quia propoſita ſunt in Rebuſpublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum ſemper exercitatæ acuuntur & quaſi terendo excutiuntur, & cum rebus unà (uti par eſt) liberæ effulgent. Nos verò hodierni (dixit) videmur à pueritiâ imbuti eſſe juſtâ ſervitute; moribus ejus inſtitutiſque ex teneris jam cogitationibus tantùm non quaſi faſciis involuti, neque unquam deguſtantes fontem *illum* ſcriptorum pulcherrimum & naturalem maximè, (Libertatem, dixit, volo): quare nihil evadimus, niſi adulatores magnifici: Addidit, alias propterea facultates

ſu: hoc verbum puto Longinum addidiſſe, ut & alia paulò infrà, ne ſuſpecta eſſet ſua erga Imperatorem fides: vide Notam ad initium hujus capitis Ἐκεῖνο μέντοι &c. p. 239.

L. 8. Ἐξ ἁπαλῶν] i. e. ex ipſis cogitationibus, quas teneri & pueri habemus.

L. 9. Ἐνεσπαργανωμένοι] Elegantiſſima eſt hæc à faſciis, quibus infantes modò nati involvuntur, deſumpta Metaphora: per eas enim omnis ſe commovendi libertas infantibus adimitur; Dacierus igitur, cum Latina lingua nullum verbum habet quod huic Græcæ voci reſpondeat, vertit ἐνεσπαργανῶσθαι ἐπιτηδεύμασι *ſuccér avec le lait les coutumes.*

L. ult. Ἕξεις] Vox ἕξις in hoc loco non eſt *habitus*, ſed *facultas*, quo ſenſu Philo dicit oportere ineſſe in perfectiſſimo duce τὴν νομοθετικὴν ἕξιν *legiſlationis facultatem*: & ita Cicero ſemper in lib. de Orat. appellat Rhetoricam *facultatem*, ut in l. 1. c. 17. *Idemque, ſi ad eas facultatem iſtam ornatiſſimæ orationis adjunxerit* &c. c. 14. *Illuſtrare autem oratione ſi quis iſtas ipſas artes velit, ad oratoris ei confugiendum eſt facultatem*: & per omne illud Ciceronis opus *ars*, quæ earum rerum eſt quæ ſciuntur, opponitur oratoris *facultati*, quæ opinionibus, non ſcientiâ continetur.

καὶ εἰς οἰκέτας πίπτειν ἔφασκεν, δοῦλον δὲ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορα· εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ τὸ ἀπαρρησίαστον, καὶ οἷον ἔμφρουρον ὑπὸ συνηθείας ἀεὶ κεκονδυλισμένον· “Ἥμισυ γάρ τ᾽ ἀρετῆς, κατὰ τὸν Ὅμηρον, “ἀποαίνυται —— δούλιον ἦμαρ.” Ὥσπερ οὖν (εἴ γε, φησὶ, τοῦτο πιστὸν ἐστιν, ὃ ἀκούω) τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι, καλούμενοι δὲ νάνοι, τρέφονται, οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάρει διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν· οὕτως ἅπασαν δουλείαν, κἂν ᾖ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον καὶ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον.

Ἐγὼ

L. 1. Οἰκέτας] Ita Editio pr. & MSti Par. El. Ambr. & Vat. duo. Vulgò οἰκέτην.

L. 3. Κεκονδυλισμένον] i. e. pugnis cohibitum & percuſſum; reſpicit Longinus ad ſervorum conditionem, qui à dominis ſuis pugno cædi ſolebant: hinc vox illa Metaphoricè ſignificat hominem quovis modo ſubactum & ſubjectum.

L. 4. Ἥμισυ γὰρ &c.] Deſumpta hæc ſunt verba ex Homeri Odyſſ. ρ. v. 322. &c. ubi ſic ſe habet totus locus,

Ἥμισυ γάρ τ᾽ ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρυόπα Ζεὺς
Ἀνέρος, εὖτ᾽ ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.

L. 6. Πιστὸν ἐστιν, ὃ ἀκούω] Iſtud ὃ addidi ex conjecturâ, & vocem ἀκούω in Parentheſi incluſi, quia ſequuntur κωλύει & συνάρει.

Ibid. Γλωττόκομα] Vox γλωττόκομον ſignificat *Thecam*, in quâ tibicines lingulas (ut vocant) tibiarum reponebant, ne attritu læderentur: hinc Longinus eâ utitur ad ſignificandam faſciam aliquam, vel arculam ligneam, in quam veteres teneros adhuc infantes eos, quos Nanos fieri voluerunt, condebant, quo minus creſcerent, & ad juſtam corporis molem venirent: hinc apud Terentium virgines, quæ faſciis vel ligneis quibuſdam adjumentis uſæ ſunt, ut pectus, ne increſceret, impedirent, appellantur *vincto pectore*.

L. 7. Πυγμαῖοι] Sic vocatur gens illa, quæ nullibi quidem extitit, ſed quæ fingitur

ex

facultates etiam in famulos cadere, ſervum verò neminem fieri Rhetorem: ſtatim enim prorumpit illud quod illiberale eſt, quodque quaſi cuſtodiâ eum tenet ſemper à conſuetudine ſubactum: nam (ſecundum Homerum) "dimidium virtutis aufert dies ſervitutis:" Quemadmodum igitur (ſi quidem, inquit, verum eſt *id, quod* audio) arculæ, in quibus Pygmæi, vocati nani, nutriuntur, non ſolùm impediunt incrementa eorum qui in illis includuntur, ſed etiam contrahunt eos circumpoſito corporibus vinculo; ita aliquis poſſit appellare omnem ſervitutem (licet ſit juſtiſſima) arculam animi & publicum carcerem.

Ego

ex pumilionibus tota conſtitiſſe.

Ibid. Καλύμμοι ἢ νάνοι] Ita MSti Par. & Vat. 3. cum vulgò abſit ἢ.

Ibid. Οὐ μόνον κωλύει —— ἀλλὰ καὶ συνάρει] Manutius, & omnes poſt eum uſque ad Tollium ediderunt κωλύει & συνάγει: Tollius verò (nullo codice fretus, imò Lectore de mutatione nè monito quidem) edidit κωλύειν & συνάγειν: cenſuit, opinor, cum præceſſerat ἀκύω, opus hîc eſſe Infinitivo modo: Notandum eſt interim Editionem prim. & MStos Par. Ambr. El. & Vat. 3. hîc convenire cum Manutio, niſi quod omnes habent συνάξει. Equidem legendum eſſe cenſeo συνάρει: vox enim συναρω ſignificat *compingo, coagmento,* ut occurrit apud Apollodorum συναρῶς γόμφοις *compingens clavis*: ſenſus eſt, Eæ arculæ, quibus nani vinciuntur, non ſolùm impediunt nè creſcant, ſed etiam eos minores faciunt.

Ibid. Σώμασι] Omnes MSti & Edit. veteres habent ςόμασι, pro quo rectè Langbænius legit σώμασι: ratio Emendationis in promptu eſt: adde quòd huic infrà opponitur ψυχῆς γλωττόκομον.

L. 10. Δικαιοτάτη] Vide quæ dixi paulò ſuprà in Notâ ad voces δυλείας δικαίας.

Ἐγὼ μέντοι γε ὑπολαμβάνω, Ῥᾴδιον (ἔφη, ὦ βέλτιστε) καὶ ἴδιον ἀνθρώπου, τὸ καταμέμφεσθαι τὰ ἀεὶ παρόντα. Ὅρα δὲ μήποτε καὶ ἡ τῆς οἰκουμένης εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγάλας φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ἐπιθυμίας ἀπεριόριστος οὑτοσὶ πόλεμος, καὶ νὴ Δία πρὸς τούτοις τὰ φρουροῦντα τὸν νῦν βίον, καὶ κατ᾽ ἄκρας. ἄγοντα καὶ φέροντα ταυτὶ πάθη· ἡ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ἣν ἅπαντες ἀπλήστως ἤδη νοσοῦμεν, καὶ ἡ φιληδονία δουλαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ (ὡς ἂν εἴποι τις) καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους· φιλαργυρία μὲν νόσημα μικροποιόν,

L. 1. Ὑπολαμβάνω, Ῥᾴδιον (ἔφη,] Ita omnes MSti & Editiones ante Tollium, qui edidit ὑπολαμβάνων & ἔφην. Sed nihil opus fuit Emendatione, quia ῥᾴδιον καὶ ἴδιον ἀνθρώπου &c. poſſunt eſſe verba cujuſdam auctoris à Longino citati ſine nomine, poteſtque ἔφη ſignificare *dixit aliquis*: de quo vide, quæ dixi in Emendation. ad voces δύναται γάρ, φησί, in Sect. 1.

L. 2. Τὰ ἀεὶ παρόντα] Robortellus monuit verba eſſe ſic tranſponenda ἀεὶ τὰ παρόντα; ſed vide quæ dixi ad Sect. 35. in Notâ ad voces παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου.

L. 3. Μήποτε καὶ ἡ τῆς οἰκουμένης] Sic ex veſtigiis MSti Par. & Edit. pr. legendum cenſeo, cum illic occurrit μηπο χη ης οἰκουμένης; hîc verò μήποτε ** οἰκουμένης. Tollius MSti Pariſ. lectionem hanc eſſe dicit, μήποτε ἀ χει τῆς &c. & ſic locum ſupplevit μήποτ᾽ ἄρα ἡ τῆς &c. ſed noſtra conjectura ad veram iſtius MSti lectionem propiùs accedit. Idem, quod hîc Longinus dicit, occurrit in Dialogo de cauſis corruptæ Eloquentiæ, *Longa temporum quies, & continuum populi otium, & aſſidua ſenatûs tranquillitas, & maximi principis diſciplina ipſam quoque Eloquentiam, ſicut alia omnia, pacaverat.*

L. 5. Ὁ κατέχων ἡμῶν &c.] A Fabro diſſentio, qui hîc cenſet Longinum reſpicere ad bella Orientalia, quæ ſub Valeriano Cæſare, ſub Gallienis duobus, ſub Divo Claudio, ſub Aureliano denique evenerunt: nam per vocem πόλεμος Longinus mihi videtur Metaphoricè ſignificare *pugnam cupiditatum* hominum, cum affectus in

Ego quidem *illum ſic* excipio, Facile eſt (dixit *aliquis*, vir optime) & familiare homini, conqueri ſemper de rebus præſentibus: vide autem ne ſit univerſi orbis pax, quæ corrumpat magna ingenia; multò verò magis hoc perpetuum bellum quòd noſtras cupiditates obſeſſas tenet, & præterea herculè hi affectus, qui præſens ſæculum præſidiis tenent, & ex arce rapiunt feruntque: amor enim nummorum (quo omnes jam inſatiabiliter laboramus), amorque voluptatis in ſervitutem rapiunt, ſeu potiùs (ut ita dicam) demergunt jam ſæcula unà cum ipſis hominibus: amor quidem argenti morbus eſt minutos *nos* efficiens, amorque voluptatis *morbus*

in eorum animis affectibus ſunt contrarii: de nullo enim alio belli genere veriùs dicitur, ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ἐπιθυμίας.

L. 6. Φρυρῦντα] i. e. præſidio tenentes ſæculum, non ut id protegant, ſed ad libitum regant & diſponant.

L. 7. Κατ' ἄκρας] Ita Editio pr. & MS. Ambr. nec aliter ferè MSti Par. & Vat. duo, niſi quod conjunctim hæc duo verba proferunt: κατ' ἄκρας eſt *ex capite*, vel Metaphoricè *ex arce*: Nec aliter Thucyd. p. 277. lin. 18. Edition. Hudſon. βυλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. Manutii lectio κατὰ κάρα nullum, certè non ſanum ſatis, ſenſum præbet.

Ibid. Ἄγοντα καὶ φέροντα] Hæc phraſis ſignificat vaſtare omnia & deſolare; quòd facillimè ii poſſunt facere, qui φρυρῦσι, & κατ' ἄκρας ex arce deſcendunt: & huic dictioni Græcæ reſpondet illud, quòd Virg. Æn. l. 2. v. 374. dicit,

— *Alii rapiunt incenſa feruntque*
Pergama.

L. 10. Καταβυθίζυσιν] Metaphora ſumpta à nave tempeſtate jactatâ; quæ, ſi obruatur, cum ipſis nautis, mercibus, omnibuſque, quæ continet, ad imum deſcendit: ſi cum Cicerone (inquit Tollius) loqui voluerimus, vertemus *funditùs evertunt.*

 L. 13

ποιὸν, φιληδονία δ' ἀγεννέστατον. Οὐ δὴ ἔχω λογιζόμενος εὑρεῖν, ὡς οἷόν τε πλοῦτον ἀόριστον ἐκτιμήσαντας, τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐκθειάσαντας, τὰ συμφυῆ τούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισιόντα μὴ παραδέχεσθαι· ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασὶ) βαίνουσα πολυτέλεια, καὶ ἅμα ἀνοίγοντος ἐκείνου τῶν πόλεων καὶ οἴκων τὰς εἰσόδους, εἰς ἃς ἐμβαίνει, καὶ συνοικίζεται· χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοττοποιεῖται (κατὰ τοὺς σοφοὺς), καὶ ταχέως γενόμενα περὶ τεκνοποιΐαν ἀνάλεξον ἔν τι γεννῶσι, καὶ τῦφον καὶ τρυφὴν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. Ἐὰν δὲ καὶ τούτους τις τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Ταῦτα γὰρ οὕτως ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ

μηκέτι

L. 7. Πολυτέλεια καὶ ἅμα &c.] Omnes MSti & Editiones ante Tollium habuere ἀλλὰ, quod ille mutavit in μαλακία: ſed, ut puto, pro ΑΛΛΑ legendum eſt ΑΜΑ: & ita Noſter loquitur in Sect. 16. καὶ ἅμα παιδεῖόν τινα &c. Vide quæ dixi in Emendat. Sect. 39. ad voces κἂν ἄμουσος ᾖ. p. 210.

L. 11. Ἀνάλεξον ἔν τι γεννῶσι] Cum planè vitioſus ſit hicce locus, Tollius legendum dedit ἀλαζονείαν τε, ſecutus (ut dicit) MStum Par. Sed longè aliter ſe res habet: voces enim iſtæ in margine codicis Voſſiani notatæ, non ex MSto Par. ſed ex Voſſii, opinor, conjecturâ fluxere. In optimo illo MSto legitur, ἀνάλεξον ἔν τι
σι
γεννῶσα, & in margine γρ. ἔναντι in MStis vero Vat. ἄναντι & γεννῶσασι: Unde nata eſt mihi ſuſpicio, voces ἀνάλεξον ἔν τι pro gloſſemate habendas eſſe. Puta in quibuſdam MStis Textum habuiſſe γεννῶσα, inde à doctioribus in margine appoſitum fuiſſe ἀντὶ γεννῶσι: Hinc ignaros Librarios ſic ſcripſiſſe ἀντὶ γεννῶσασι vel ἀν-
σι
τὶ γεννῶσα: Cum verò non ſatis conſtaret quo ſenſu eſſet

iſtud

bus viles efficiens. Nequeo ſanè cogitando invenire, quo modo fieri poſſit, ut nos, qui immenſas divitias magni æſtimamus, & (ut veriùs dicam) numinis inſtar colimus, non recipiamus in animos noſtros invadentia illa mala, quæ cum illis *divitiis* unà naſcuntur; ſequitur enim opes immenſas & nimias conjunctus & æquis (ut aiunt) paſſibus incedens magnus ſumptus, ſimulque *opibus* illis januas urbium & privatarum ædium recludentibus, in quas intrat *ſumptus*, etiam unà *cum opibus ibi* habitat: &, cum hæc in ſæculis per aliquod ſpatium temporis duraverint, nidificant (ſecundum ſapientes), & citò ad prolem faciendam converſa generant & Faſtum & Luxuriam, fœtus ſuos non ſpurios, ſed valdè legitimos: Sin quis verò hos divitiarum filios permittat ad adoleſcentiam pervenire, ſtatim procreant in animis dominos inexorabiles, Contumeliam & Injuſtitiam & Impudentiam: Neceſſe eſt enim hæc ſic fieri, hominesque non ampliùs

iſtud ἀντὶ, aliquis poſuit (opinor) in Orâ ſui Codicis ἀνάλεξον ἕν τι; ut ſignificaret *legendum eſſe* ἕν τι non ἀντὶ: unde interjecto tempore iſtud ἀνάλεξον è Margine, ut ἀντὶ ſeu ἕν τι priùs, in Textum irrepſiſſe videtur. Hæc omnia Conjecturæ debeo; nihil certi in tam incertâ re habeo, quod ſtatuam.

L. 13. Τέτυς] Tollius rectè legit τύτυς; (quòd & MS. Par. opinor, habet): hæc enim vox non ad πλύτυ, ſed ad ἐκγόνυς referri debet. Vulgò τύτυ.

L. 14. Ἡλικίαν] Ita Editio pr. & MSti Par. Ambr. & Ven. Vulgò ἡλικίας.

L. 1.

μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναί τινα λόγον· ἀλλὰ τοιούτων ἐν κύκλῳ τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων τὴν διαφθοράν, φθίνειν δὲ καὶ καταμαραίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη, καὶ ἄζηλα γίνεσθαι, ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη κἀνόνητα ἐκθαυμάζοιεν, παρέντες αὔξειν τ' ἀθάνατα. Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μέν τις δεκασθεὶς, οὐκ ἂν ἐπὶ τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν κριτὴς γένοιτο· ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Ὅπου δὲ ἡμῶν ἑκάστου τοὺς ὅλους ἤδη βίους δεκασμοὶ βραβεύουσι, καὶ ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων, καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν, τὸ δ' ἐκ τοῦ παντὸς κερδαίνειν

L. 1. Μηδὲ πέρα φήμης &c.] Ita Manutius, & ſana eſt lectio, ſi jungas φήμης cum ſequente λόγον, vertaſque λόγον *rationem, reſpectum*, ut loquitur Demoſth. de Cor. εἰ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον : ut & Noſter in Sect. 16. ἐντίκῃ λόγον ἄξιον, ubi conſule Notam. Adde quòd vox πέρα aliquando ſine caſu ponitur, ut apud Platonem in Tim. occurrit μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν *nihil ultrà quærere* : Editio verò prima & ſeptem MSti habent μηδ' ἕτερα, vitioſè opinor : quippe ſolent literæ τ & π in MStis (ut ſæpè vidi) altera alterius locum occupare.

L. 2. Τοιούτων] Ita Editio prim. & MSti Par. El. & Vat. duo: & rectè, ut puto; τοιούτων enim ſignificat *ſæculorum talium, qualia ſunt ea, quæ ſuprà dictis vitiis laborant.*

L. 6. Κἀνόνητα] Hæc eſt lectio Manutii : ſed MSti Par. El. & Vat. 2. habent κἀπαντητα, pro quo Ed. prima habet κα * παντα : cenſeo igitur legendum καὶ τ' ἀνόητα *intelligentiâque carentes*, additâ ſolùm literâ ο ex illâ Manutianâ lectione, & literâ majuſculâ Π in IT mutatâ : Et ſic Longinus contractè loqui amat, ut in Sect. 17. ὥσπερ καὶ τ' ἀμυδρὰ φέγγη, & paſſim ferè.

Ibid. Τ' ἀθάνατα] Manutius edidit ἀθετὰς errore, opinor, typographico pro ἀρετὰς : ſed cum MSti Par. & El. habent τὰς ἄνατα, (à quibus non multùm abit Ed. prima, quæ habet τὰς * ἄνατα, nec MS. Ambr. qui habet τὰ ἄνατα); edidi

τ'

pliùs ſurſum oculos erigere, nec ulteriùs *iis* ullam eſſe famæ rationem; ſed abſolutè compleri paulatim talium ſæculorum corruptionem, & contabeſcere & emarceſcere animi Sublimitates, neglectaſque eſſe, cum admirentur mortales ſuas & inutiles partes, omittentes incrementum facere *partibus* immortalibus. Neque enim in judicio quis pretio corruptus, poteſt eſſe liber integerque de rebus æquis & pulchris judex; neceſſe eſt enim ut ſuæ res videantur pulchræ juſtæque ei, qui dona accipit: *Similiter*, ubi munera, & venationes alienarum mortium, & inſidiæ teſtamentis *factæ* totas vitas noſtras jam moderantur; *ubi* etiam lucrum ex re quâlibet

nobis

τ' ἀθάνατα immortalia, quæ vox benè opponitur præcedenti *θνητά*.

L. 7. *Δεκασθεὶς*] i. e. *largitione corruptus*: vox *δεκάζειν* (ut ait Langbænius), in malam partem accipitur, aut eo quòd Judices deni ad prætorium convenientes munera recipere ſolebant: aut originem ſuam ad decem Oratores ejuſdem ſæculi Athenis vigentes refert, quos quia divites magiſtratuſque urbis ad ſuas cauſas agendas pecuniâ conducebant, ii *δεκάζειν* dicebantur; dum alii, qui ſuas ipſi cauſas orabant, *ἀδέκαστοι* appellati ſunt: profert Langbænius & alias de hâc voce conjecturas; ſed ea videtur Stephano in ſuo Theſauro Græc. Ling. deduci potiùs oportere à verbo *δέχομαι*.

L. 9. *Τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθαι*] Ita omnes MSti & Editiones ante Fabrum, qui legendum putat *τὰ δίκαια μὴ* &c. Sed Emendatione hâc, opinor, non opus eſt; Voces *τὰ οἰκεῖα* ſignificant cauſam ejus, à quo pecuniam accepit: judex enim corruptus corrumpentis cauſam, ſuam facit: benè igitur dicit Longinus *τὰ οἰκεῖα*.

L. 11. *Ἀλλοτρίων*] Ita MSti Par. Vat. 2. & El. in margine; quæ lectio melior multò eſt quàm illa Manutii *ἀλλοτρίαι*.

L. 1.

κερδαίνειν ὠνύμεθα τῆς ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τῆς [φιλοχρηματίας] ἠνδραποδισμένοι, ἆρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ δοκοῦμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα κριτὴν τῶν μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα, κἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι, καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μήποτε τοῖς τοιούτοις, οἷοί περ ἐσμὲν ἡμεῖς, ἄμεινον ἄρχεσθαι ἢ ἐλεύθεροις εἶναι· ἐπεί τοι γε ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι, κατὰ τῶν πλησίον αἱ πλεονεξίαι κἂν ἐπικλύσειαν τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην. Ὅλως δὲ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τὴν ῥαθυμίαν, ᾗ, πλὴν ὀλίγων, πάντες ἐγκαταβιοῦμεν, οὐκ ἄλλως πονοῦντες ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνου καὶ ἡδονῆς ἕνεκα, ἀλλὰ μὴ τοῦ ζήλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφελείας.

Κράτιστον δ' εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν, ἐπὶ δὲ τὰ συνεχῆ χωρεῖν· ἦν δὲ ταῦτα τὰ Πάθη, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ προηγου-

μένως

L. 1. Ἕκαστος πρὸς τῆς [φιλοχρηματίας] ἠνδραποδισμένοι] MSti Par. Ambr. El. & Vat. 2. habent πρὸς τῆς ἠνδραποδισμένοι itemque Editio pr. niſi quòd aſteriſcum ponit inter τῆς & ἠνδραποδισμένοι: unde Tollius ex conjecturâ edidit ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ἠνδραποδισμένοι φιλοχρηματίας. Ego verò ejicio vocem ἑαυτοῦ, quæ à Manutii manu profecta eſt, & prorſus otioſa eſt; vocem autem φιλοχρηματίας in Textum recipio, quia hoc aut ſimile quiddam conſtat excidiſſe.

L. 5. Αἰῶνα] Portus legendum rectè putavit non ἀγῶνα ſed αἰῶνα, cui aſſentitur MS. Par.

Ibid. Κἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι] Omnes MSti & Editiones ante Tollium habent καθέκαστον. ille verò ex conjecturâ edidit κἀδέκαστον, pro καὶ ἀδέκαστον *& non muneribus corruptum*: porrò pro ἀπολελύσθαι, quod Manutius edidit, MSti Par. & Vat. 2. habent ἀπολελεῖφθαι.

Ibid. Καταρχαιρεσιάζεσθαι &c.] Propriè eſt largitione ab

iis,

nobis comparamus vitæ *periculo*, in ſervitutem redacti unuſquiſque à *cupiditate nummorum*, num in tam peſtilenti ſæculi corruptione putamus reliquum eſſe quenquam liberum & incorruptum judicem Sublimium *ſcriptorum* vel ad æternitatem perventurorum, & non corruptum eſſe à cupiditate diteſcendi? Imò vide annon ſit melius tales, quales nos ſumus, regi quàm liberos eſſe: quoniam cupiditates *noſtræ*, velut ex caveâ emiſſæ *beſtiæ*, in proximos omninò emiſſæ etiam incenderent malis totum orbem. In ſummâ verò dixi deſidiam eſſe conſumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in quâ nos omnes (exceptis paucis) vitam tranſigimus, non aliam ob rem laborantes vel ſuſcipientes *opus* quàm ob gloriolam & voluptatem, non autem ob id commodum, quòd dignum eſt æmulatione & honore.

Sed præſtiterit hæc omittere & ad ea pergere, quæ ſequuntur: hæc verò erant Affectus, de quibus

iis, qui magiſtratum in comitiis petunt, & pecuniâ quidem corrumpi; ita ut Catones repulſam ferant, Vatinii verò & Nonii Strumæ in ſellis ſedeant curulibus. Tollius.

L. 11. *Δαπανὸν*] Omnes libri ſcripti & impreſſi habent *δαπανῶν*: ſed Tollius hanc vocem in *δαπανὸν* rectè mutavit: ſic vox *δαπανὸς* cum Genitivo occurrit apud Athenæum.

L. 16. Εἰκῆ] Ita MSti & Edit. vet. pro quo Faber legendum cenſet *εἴη*: fortaſſe legendum eſt δεῖ καὶ, ut in Sect. 39. εἰ καὶ in δεῖ καὶ mutandum eſſe monui; ſæpiùs ει contractè ſcribitur in MStis pro δεῖ.

L. ult. Ἐν *ἰδίῳ προηγουμένως* &c.] Dubium eſt, an Longinus hunc (ut promiſit in Sect. 3. ad finem) tractatum de Affectibus

μδίως ὑπεχόμεθα γεάψειν ὑπομνήματι, τίώ τε τȣ̃ ἄλλȣ λόγȣ ϗ̀ αὐτȣ̃ τȣ̃ ὕψȣς μοῖραν ἐπεχόντων, ὡς ἡμῖν δοκεῖ, [ȣ̓κ ἐλαχίςίω.]

feƈtibus ſcripſerit : fallitur interim Tollius, qui in ſuprà dictâ Seƈt. verba ultima Longini ſic vertit, ut videatur ſenſiſſe, Longinum in animo habuiſſe illum de Affeƈtibus locum, quem promiſit, partem ultimam hujus Commentarii de Sublimitate conſtituere : Nam hoc falſum eſſe docent verba Longini hîc poſita, ἐν ἰδίῳ ὑπομνήματι.

L. 1. Ὑπομνήματι, τίώ τε τȣ̃ ἄλλȣ &c.] Editio pr. habet ὑπομνήματι ὡς τίώ τε &c. MSti verò Par. Ambr. & duo Vat. ὑπομνήματι ὁ τίώ τε &c. cenſeo igitur legendum eſſe ὑπομνηματίῳ, τίώ τε &c.

L. 2. Ὡς ἡμῖν δοκεῖ] Editio pr. & Manut. habent ὡς ἡμῖν δοκεῖ: ſed vox δοκεῖ abeſt à MStis Par. El. Ambr. & Vat. duobus : voces ȣ̓κ ἐλαχί-

quibus ex profeſſo promiſi me in peculiari Commentario dicturum, & qui, ut mihi videtur, tum alîus generis orationis, tum ipſius Sublimitatis partem [*non minimam*] conſtituunt.

ςλω ex conjecturâ ſuæ Editio-
ni Tollius inſeruit: quæ ſanè
ſenſui benè ſerviunt, & in Tex-
tum, modo additamentum eſſe
intelligantur, non incommodè
recipi poſſunt. Habes tandem,
Lector, ea omnia quæ ad ex-
plicandum atque illuſtrandum
aureum hoc Longini opus ne-
ceſſaria putavi: ſæpiùs hunc
Commentarium volvas, non
lectione ſolùm, ſed imitatione
dignisſimum; non ut intelligas
ſolùm quomodo optimi Aucto-
res ſcripſerint, ſed ut diſcas
quomodo ipſe optimus Auctor
fieri poſſis; deinde calamum
poſcas, iis, quæ apud Virgil.
Æn. l. 9. v. 186. dicit Niſus,
verbis jure uſus,

——*Aliquid jamdudum inva-*
dere magnum
Mens agitat mihi, nec placidâ
contenta quiete eſt.

DIONYSII LONGINI
FRAGMENTA.

S

SCIAT Lector me, cum primùm animum ad ſcribendum appellerem, nihil aliud ob oculos habuiſſe, quàm ut Commentarium Longini de Sublimitate emendatum & Notis illuſtratum evulgarem: nunc verò quorundam amicorum conſilia ſecutus addo etiam Fragmenta illa, quæ docti Longino plerumque adjudicant, quæque aut ex MStis Vat. & Par. aut ex Porphyrii & Euſebii ſcriptis proferuntur: In his edendis ſecutus ſum ultimam Cl. Hudſoni editionem Oxonienſem, quæ Boivini, Tollii, & ipſius Hudſoni Notas ad imum paginæ additas exhibet: Nihil ferè ipſe feci, niſi ut primum Fragmentum ex præfatione editionis Oxonienſis huc adducerem, & cæterorum ordinem mutarem, & verſionem permultis in locis corrigerem, omnibus denique his Fragmentis pauciſſimas (quæ in legendo mihi occurrebant, literâque P. ſignantur) Notas aut emendandi aut explicandi grati ſubjicerem.

S 2

DIONYSII LONGINI

I. E [1] Cod. MSto Vat.

Κορωνὶς δ᾽ ἔστω [2] λόγου παντὸς καὶ φρονήματος Ἑλληνικοῦ Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Ἀριστείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ καὶ Κρίθινος, Ξενοφῶν, πρὸς τούτοις Παῦλος ὁ Ταρσεύς, ὅντινα καὶ πρῶτόν φημι προϊστάμενον δόγματος ἀναποδείκτου.

II. E Cod. MS. Par.

[3] Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τά τε οὐράνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἁρμονία γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἢ πῶς

ἂν

NOTÆ.

[1] Hoc Longini de Rhetoribus teſtimonium extat in præſtantiſſimo codice Evangeliorum Bibliothecæ Vaticanæ Urbinatis, ſignato Num. 2. quod mihi communicavit Laur. Alex. Zacagnius: Ubi fragmentum hæc ſcriptoris verba præcedentia habet, Λογγῖνος ὁ καὶ ῥήτωρ τῶν μεγάλων ῥητόρων ἀπαρίθμησιν συνέταξεν οὕτως· Κορωνὶς δ᾽ ἔστω &c. *Hudſon.*

[2] Fortaſſe legendum eſt λόγου παντὸς κατὰ φρονήματος &c. *omnem noſtrum ſermonem de Græco Sublimi dicendi genere:* Interdum

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSto Vat.

FIniat autem omnem *noſtrum* ſermonem & Græcum Sublime *dicendi* genus Demoſthenes, Lyſias, Æſchines, Ariſtides, Iſæus, Timarchus, Iſocrates, Demoſthenes, qui & Crithinus *fuit*, Xenophon, præterea Paulus Tarſenſis, quem & primum dico præfuiſſe opinioni argumentis non probatæ.

II. E Cod. MS. Par.

MEtrum à Deo primùm venit, qui & cœleſtia & terreſtria concinnè & quaſi modulatè diſpoſuit: rebus enim cum cœleſtibus tum

NOTÆ.

dum enim hoc ſenſu Prærpoſitio χτ' uſurpatur. *Pearce.*

3 Addo [ex *Cod. Reg.* 2765. 2.] ſecundum fragmentum, quod puto initium fuiſſe horum ipſorum quæ damus *Longini* in *Hephæſtionis Enchiridion* προλεγομένων. Nam ea initio carere perſpicuum eſt; & hoc iis exordium ita convenit, ut nullum poſſit aptius excogitari. Deſcriptum autem eſt ex *Codice Regio*, ubi inter alia multa, quæ & ipſa ſuſpicor eſſe *Longini*, hoc de Metri origine divinâ legitur. *Boivin.*

ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι καὶ τάξει διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ὥστε καὶ σπερματικὸς ἁπάντων ὤν· ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῶν πεζῶν ἁρμονία τις· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὔ. Μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς οἰκείους ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς· καὶ μὴν τῷ μέτρῳ πρόσεστιν ἁρμονία, ἡ δ' ἁρμονία μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος ἐστὶν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· ὥστε καὶ τὸ μέτρον ἓν τῶν ἀρίστων, ὑπὸ τῆς μουσικῆς ὄν, [1] ἧς τὸ κλέος (ὡς Ὅμηρος ἔφη)

——— Οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

1 Hic ſe *Longinus*, vel quiſquis alius hujus ſcholii auctor, profitetur minimè Poëtam eſſe. B. Potiùs minimè muſicam ſcire. Verſus verò ſequens extat in Il. β. v. 486. P.

tum terreſtribus ineſt quædam harmonia. Ecquomodo autem univerſum hoc, niſi certo ordine & rhythmo quodam digeſtum fuiſſet, aliter unquam conſtitiſſet? imò organa ipſa *& inſtrumenta*, quæ manu hominum fiunt, modulo omnia *ſeu menſurâ* conſtant. Si verò omnia, multò magis oratio, utpote quæ omnia in ſe complectitur; etenim pedeſtri ſermoni ſua eſt harmonia: idque ex eo liquet, quod hominis unius quidem ſermo numeroſior eſt, alteriùs verò non item. Sed harmonia ſanè magis competit Poëticæ orationi, quæ plurimis & affectibus utitur & dictionibus, & fabulis quoque & figmentis, per quæ efficitur harmonia. Idcirco antiqui ſuos libros ſtrictâ potiùs quàm ſolutâ oratione condebant: Metro certè inſita ineſt harmonia, harmonia verò muſica eſt; muſicæ autem quanta ſit gloria, nemo ignorat: quamobrem & Metrum res eſt eximia, quippe quòd muſicæ ſubeſt; cujus nos, ut Homerus loquitur,

—— *Solam famam audivimus, neque quicquam ſcimus.*

III. E Cod. MS. Par.

[1] Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος Ἐγχειρίδιον.

α'. ΑΛΛ' [2] εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μούσης εὕρεμα παλαιᾶς, ἑκάτερον ἔχει καλῶς· ἀρχαία μὲν γὰρ οὖσα ἐκ τῆς παλαιότητος ἔχει τὴν σεμνότητα, νέα δὲ οὖσα παθεινοτέρα καθ' [3] Ὅμηρον,

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν [4] πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥ τις [5] ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ [6] θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ [7] ἔσχον τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

β'. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρου ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι· πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον.

γ'. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γοῦν οὕτως ὡρίσαντο· μέτρον ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις, αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς περιλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κρῖνον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ἐστι φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς ἀρρυθμίας.

[1] Integer titulus in *MSS.* Ἐκ τῶν Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου τὰ προλεγ. &c. H.

[2] Præceſſerat nempe aliquid de artis metricæ antiquitate. B.

[3] *Odyſſ.* α. 351. B.

[4] In vulgatis non πάντες, ſed μᾶλλον. B.

[5] Ἀΐοντεσσι *Codex Vaticanus:* item *Codex Ambroſianus.* B.

[6] Videntur hæc pertinuiſſe ad fragmentum *de metri origine divinâ,*

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA in *Hephæſtionis* Enchiridion.

1. AT ſeu nova res ſit Metrorum obſervatio, ſeu veteris Muſæ inventum, pulchrè utrumque ſe habebit: nam ſi ſit vetus, vetuſtate ipsâ venerabilis: ſi recens, amabilior futura eſt, idque Homero judice,

Origo artis metricæ, & metri ipſius.

Quippe illam reſonant omnes laudantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, inſuetas fertur ad aures.

Porrò Metri pater eſt non ſolùm Rhythmus, ſed & Deus: nam ex Rhythmo ortum habuit, Deus verò ſonum ipſum Metri protulit.

2. Rei metricæ tractationem multi multifariam orſi ſunt; alii ab literis, ut Philôxenus; alii à definitione Metri, ut Heliodorus: nos verò auctorem ſecuti Hephæſtionem à ſyllaba ordiemur: ſed pauca primùm præfanda ſunt.

Horum tractatio unde incipienda.

3. Senſus audiendi eſt id, quo de Metro judicamus: unde ſic quidam definiunt: *Metrum eſt pedum apta compoſitio, quæ ſenſu audiendi percipitur*, quòd ſi auris judicat, vox ſanè eſt quæ ornat:

Quid auditus, quid vox ad metrum conferat.

divinâ, quod ſuprà exhibuimus. B.

7 Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔχει. In *Codice Vaticano*, legitur ἔχον. B.

1 De-

ῥυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβάς, ὅπως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή.

δ'. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα [1] ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὕροι γοῦν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζὴν οὖσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν· φησὶ γοῦν,

[2] Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
Ἦλθε Φίλιππος.

στίχος ἐστὶν ἡρῷος· ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικόν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων [3] καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς [4] Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννω.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

ε'. Διαφέρει δὲ μέτρον [5] ῥυθμοῦ, ὕλη [6] μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ [7] γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ.

1 *Quinctilianus* in *Inst. Orat.* lib. IX. c. 4. B.

2 *Demosthenes* in *Orat.* de *Corona*, p. 333. *edit. Basil.* B.

3 Γρ. καὶ θορύβων γιγνομένων. B. Proferuntur hæc ex Demosthenis Olynth. 2. P.

4 Id

ornat: quippe ut vox, ſonum modulatum producendo vel contrahendo, ſyllabas quaſi figurat; ita auditus *eas aure* excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra complura velut tacita lateant in pedeſtri oratione, & viciſſim in alia Metra multis modis incidant. Itaque & apud Demoſthenem oratorem invenire eſt occultum verſum Heroïcum; qui ideo latere potuit, quia pronuntiatio, ad ſolutam orationem accommodata, auditum ſimul & verba abripuit. Ait quippe, Τὸν γδ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν &c. verſus eſt Heroïcus: ſed & Ionicum *reperias*, cum ait, Πολλῶν ȝ λόγων ϗ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν: nam in his manifeſtum ſe prodit Ionicus à majori, ſimilis huic, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννω. Metrorum verò in ſe invicem incidentiam exempla poſthac afferemus.

Metrorum in pedeſtri ſermone latentium exempla ex Demoſthene.

5. Metrum & Rhythmus hoc differunt, quòd Metra ſyllabis tanquam materiâ conſtent, & abſque ſyllabâ non poſſit fieri Metrum: Rhythmus verò & in ſyllabis & citra ſyllabas fit; nempe in eo ſono qui pulſatione efficitur. Etenim

Metrum & Rhythmus quatenus differant.

4 Id eſt, à *ſpondeo* incipiens *Ionicum* autem *à minori* illud eſt quod à *Pyrrhichio* incipit; ut, *Miſerarum eſt neque amori dare ludum* &c. B.

5 Vide *Quinctilianum* in *Inſt. Orat.* lib. IX. cap. 4. & huc refer ea quæ ab illo de *Rhythmi* & *Metri* differentiâ dicuntur. B.

6 Μὲν abundat, & abeſt à *Codice Vaticano*. B.

7 Pro γδ legendum δέ. B.

τῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν [1] ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ὀνομάζεται, καὶ κίνησις δακτύλων, [2] καὶ μελῶν καὶ σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς.

Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ᾗ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν μεταξὺ τούτων, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχὺς, ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ· [3] ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης, "πότερον "περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν;" ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα· εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ [4] οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

ϛʹ. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὴν συμμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν,

ΜΕΤΡΟΝ

[1] Ita in *Cod. Vat.* ἀκούσομεν in aliis *Codd.* B.

[2] Legendum καὶ μελῶν σχήματα, ut in *Edit. Oxon.* B.

[3] Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel ſic interpungendum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις (φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης) πότερον, &c. B. Potiùs verò lego, ὁ γοῦν φησὶ Σωκράτης (εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης), πότερον &c. nam verba Ἀριστοφάνης ἐν

ταῖς

nim cum ab ærariis fabris malleos deorſum incuti videmus, ſimul etiam Rhythmum quendam audimus: item equorum inceſſus pro Rhythmo habitus eſt, necnon micatio digitorum, & apta membrorum conformatio, & chordarum motus, & avium volitantium plauſus: at ſine dictione, quæ & talis ſit & tanta, Metrum conſiſtere non poteſt.

Præterea Metrum à Rhythmo differt, eo quòd Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum ſcilicet & breve, & horum medium, quod commune appellant; quod ipſum quoque omnino & longum & breve eſt: Rhythmus autem tempora ad libitum producat, ſic ut breve tempus longum ſæpè efficiat. Rem ita ſe habere, & illa à ſe invicem differre, Poëtæ ſciunt. Capiamus exempla ex Comœdiâ in gravem Philoſophiam jocante: nempe Socrates ait (licet *eum* irrideat Ariſtophanes) *utrum de Metris, an de Epico verſu, an de Rhythmis?* Diſtinxit ille Metra ab Rhythmis: itaque in exemplo allato duo hæc obſervanda; Rhythmum à Metro differre, & veteres Metrorum rationem præceptis comprehenſam didiciſſe.

6. Metrum de multis rebus dicitur. Nam & modum [ſeu mediocritatem] Metrum vocamus; ut

Metrum in communi loquendi uſu quot ſignificata habeat.

[3] Νεφέλαις videntur eſſe Gloſſema, & ex margine huc adducta. P.

[4] Voces οἱ παλαιοὶ abſunt à *Codice Vaticano.* R.

[1] Ita

ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἁρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ [1] εἴποιμι χόα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χόα προσαγορεύομεν· [2] [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, [3] ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζʹ. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον· μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω τὰ μὲν Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικὸν, καὶ μέτρον Ἰαμβικὸν, [4] καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ. τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. [5] Ἐι τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν διποδίαν, [6] ὅταν τὸ Ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον, ὃν

τινες

[1] Ita uterque *Cod. Vatic.* & *Ambroſ.* B.

[2] Uncis incluſa aberant à *Codice Regio*: exſtant autem in *Vaticano*. Vide *Hephæſtionis Enchiridion*, p. 76. edit. *Turnebi*, ubi hæc eadem rectiùs. B.

[3] Ὁ μόνον ἔχει τηχὺν] Fortè, ὃ μῆκος ἔχει πηχύν. P.

[4] Καὶ abeſt à *Codice Vaticano*. B.

[5] Pro εἰ τοίνυν legendum videtur, ἔτι νῦν. B. Vel ἔτι τοίνυν. P.

6 Ὡς

ut ille qui dixit, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ, *modus optimus :* ſive hoc ſit ſapientis pronuntiatum, ſeu donum *hominibus* à Deo datum; nam Apolline quidem digniſſimum *eſt*, digniſſimum, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum & id ipſum quod metitur, & id quod menſum eſt: ut cum medimnum, & id quod medimnus capit, Metrum vocamus, ſanè utraque ea res medimnus dici ſolet: item ſi poſſum vas, in quo aliquam quantitatem metior, appellare χόα *congium*, etiam è contrario ipſam quantitatem *in eo contentam* appellamus χόα: [itidem ipſum lignum, quòd longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.]

7. Pariter & in præſenti inſtituto Metri nomen ad multa pertinet: nam & Metrum dicimus quidquid proſa non eſt: ut cum ea quæ ſcripſit Plato, proſam; quæ Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quæque Metri ſpecies; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaïcum. Item verſus ſinguli appellantur Metrum: ut cum dico; prima Homeri Rhapſodia Metris conſtat ſexcentis, id quòd Ulyſſes Metricus obſervavit. Jam verò & pedum duorum conjugationem Metrum vocamus, ut cum Trimetrum appellamus Iambicum illum, qui conſtat ſenis pedibus. Ipſum

Quot in re Poëticâ.

[f] Ὡς ὅταν in *edit. Oxon.* B.

[1] Μετρικῶν

τινὲς τῶν [1] ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν· ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὅ τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα,

Ὄρθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα· μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον. οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν [2] προειρημένων αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, [3] [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, ποὺς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα· πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

η'. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

[4] Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄνομα γοῦν ἐστι, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

θ'. Περὶ

1 Μετρικῶν Cod. Vat. B.

2 Poſt προειρημένων, virgula, non punctum. B. Ego verò totam ſententiam ſic legendam eſſe cenſeo: καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει· ὥσπερ εἴρηκα, "Μέτρον δὲ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον," οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων αὐτὸ τὸ μετρούμενον, τουτέστι &c. P.

3 Uncis incluſa abſunt à Cod. Vatic. B.

4 Poſt ἴσον, & poſt ἥμισυ, ſubauditur μέτρον. Itaque perinde eſt ac ſi Homerus dixiſſet, ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, καὶ ἥμισυ μέτρον μείρεο τιμῆς. Iliad. ι. v. 16. B.

ſum tempus etiam Metrum vocamus; quòd quidam Rhythmici ſcriptores *σημεῖον notam* appellant. Id ita eſſe exemplo confirmabimus, quòd alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico verſu ſic loquatur,

> *Tramite eunt recto Metra bis duodena, pedes ſex.*

Et hæc ita ſe habent: ut dixi, "Metrum verò eſt & id quòd metitur & id quod menſum eſt;" ita etiam in modò dictis id ipſum quod menſum eſt (id eſt Poëma) Metrum vòcatur, & ſingulæ partes metientes eandem appellationem ſortitæ ſunt: tempus enim ſyllabam, pedem ſyllaba, pes metricam conjugationem, hæc verſum, hic Poëma efficit; ut meritò ſingula appellentur Metra.

8. Factum eſt Metri nomen ex verbo *μείρω*, quod eſt *divido*: unde illud Poëtæ, Etymologia Metri.

> *Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.*
>
> *Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.*

atque ut ex *σείω* fit *σείστρον*; ex *δέρω δέρτρον*, ex *φέρω φέρτρον*, ita ex *μείρω μέτρον*: eſt igitur, ſi etymologiam ſpectemus, nomen partitionis.

θ'. Περὶ δὲ ὅρου μέτρου νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς [1] ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιΐας [2] γεγυμνασμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

ι'. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ (ὥς τινες ᾠήθησαν) διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ τὸ [3] ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχάς, καὶ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν παραγγελμάτων· ὅτι δὲ ταῦτα [4] οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει, "τοῖς "βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς "μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο."

ια'. Ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή, καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον· τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ [5] ἤρξαντο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους· διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ἢ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον, εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον· οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβή, εἴδη δὲ αὐτῆς βραχεῖα, καὶ μακρά, καὶ κοινὴ καλουμένη. οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ

τοῦ

[1] Ὑπαρχομένοις. Cod. Vat. B.

[2] Γρ. γυμνασαμένοις. B.

[3] Pro ἀλλὰ lego καὶ. & mox pro lego ἀλλά. Trajectio manifesta. B. Lege potius, διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχάς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν χερσὶν &c. P.

[4] Ita in Cod. Vat. in aliis male οὐχ οὕτως. B.

[5] Ἤρξατο Cod. Vat. B.

9. De definitionibus Metri nunc agere haud neceſſe eſt. Ipſe enim Hephæſtion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de eâ re agat; cum ii, qui rudes ſunt & rem metricam nondum attigerunt, non poſſint Metri definitionem intelligere. *De definitione Metri.*

10. Liber inſcribitur ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ *pugillare*, non (ut quidam opinati ſunt) ex Gladio, ſed ex eo quòd acuat animos eorum, qui in ipſum incidunt, quia poſſint habere illi, qui velint, *ἐν χερσὶν in manibus* præceptionum metricarum ſingula capita. Id ita eſſe hinc conſtat, quod Heliodorus initio Enchiridii ait: *Hic liber in uſum eorum ſcriptus eſt, qui rei metricæ præcipua capita habere in manibus velint.* *Enchiridion unde dictum.*

11. Hephæſtion, ut jam diximus, ab ſyllabâ illud incipit, eo quòd Metri materia ſit ſyllaba, ſine quâ nec Metrum poteſt conſiſtere: id autem quod efficit, prius eſt eo quod efficitur, adeóque illinc incipiendum. Cæterum non ab genere incipit, ſed à ſpecie: differunt verò genus & ſpecies, quatenus genus quidem eſt res primaria, quæ in ſpecies dividi poteſt; ſpecies autem eſt id in quod genus dividitur: ſic animal eſt genus, cujus ſpecies ſunt homo, equus, & reliqua. Eâdem ratione & ſyllaba genus eſt: ſpecies verò ejus ſunt brevis, longa, & ea quæ communis dicitur. Itaque huic Scriptori initium *Hephæſtion à Technicis reprehenſus.*

τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται, οὔτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας· καί τοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς [1] ἔλεγχον ἔχεν ὁ ὅρος.

ιβʹ. [2] Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . .

ιγʹ. [3] Ἔτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν [4] ἔξεστιν ὑφ' ἕνα φθόγγον περιλαβεῖν, [5] ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδʹ. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυῤῥίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι [6] καταριθμοῦντες τοὺς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆς ποσότητος.

IV.

[1] Ἔλεγχον ἔχεν. ὁ ὅρος. Sic interpungo, ut poſt ἔχεν ſubauditur Ἡφαιστίων, & ut ὁ ὅρος initium ſit vel argumentum ſectionis duodecimæ, quæ deficit. B.

[2] Definitio ſyllabæ omiſſa à Librario, quem duarum ſectionem ſimilia initia in errorem induxerunt. B.

[3] Ita legitur in *Cod. Vatic.* in *aliis* ἔστι ἡ συλλαβή. Hinc patet definitionem præceſſiſſe. B.

[4] In *MS.* οὐκ ἔξεστιν. perperam. B.

5 Ita

tium ab genere facere haud viſum eſt, quòd ea quæſtio eſſet[5] merè technica; nec aut ſyllabam definiri, aut ejus etymologiam afferri, ad Metra ipſa quicquam conferret. Tamen ille eo nomine à technicis reprehenſus eſt.

12. Definitio . . . . . Syllaba eſt * * * * * * *Definitio Syllabæ deſideratur.*

13. Præterea ſyllaba hinc nomen habuit, quòd literas plures in ſe una comprehendat, quæ ſub unico ſono percipi poſſint: niſi quis loquatur de iis ſyllabis, quæ literâ unâ conſtant: ſed hæc quidem technicis diſquirenda relinquamus. *Etymologia Syllabæ.*

14. In re metricâ illud tenendum, omnes breves inter ſe eſſe æquales; item omnes longas: univerſæ quippe conſtant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora eſſe ſtatuamus; nec dictionis aut ſyllabæ Poëticæ literas curioſiùs inveſtigantes, nec ex earum numero, ſed ex numeri poteſtate, tempora metientes. *Omnes breves æquales; item omnes longæ.*

IV.

[5] Ita lego. in *MS.* εἴποι τις. ſine ἂν μή. B. Rectè, dicit enim Longinus in libro περὶ ὕψους c. 39. τετεσσι καταμετρουμένην χρόνοις. P.

[6] Καταμετροῦντες in *Cod. Vat.*

IV. E Cod. MS. Par.*

[1] ΑΡκτέον δὲ ἀπὸ βραχείας· οὕτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτὴν ὁρίζεται, “Βραχεῖα ἐστὶ συλλαβὴ ἡ ἔχουσα [2] βραχὺ φωνῆεν ἢ βραχυνόμενον, “μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως, οὕτως ὡς μεταξὺ αὐτῆς καὶ “τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φωνήεντος μὴ ὑπάρχειν “σύμφωνα πλείονα ἑνὸς [3] ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἓν, ἢ “μηδὲ ἕν.

Πάνυ οὖν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὅρος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὅρον ἔχειν. Ὅρος [4] καὶ τοῖς φιλοσόφοις [5] ἐστὶν, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὁριζομένων συμπεριλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὁριζομένων καταλιπὼν, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες· τουτέστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχουσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὁριζόμενον, οὕτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν· εἴ τι οὖν ἐστι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως. Καὶ αὖ πάλιν φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος· εἴ τι

οὖν

1 In *Codice Regio*, unde priùs fragmentum habuimus, proximè ſubſequuntur ſcholia in definitionem ſyllabæ brevis. Sunt autem ea quoque *Longini*; ut & caput περὶ ἐπιπλοκῆς, & ἐπιτομὴ τῶν ἐννέα μέτρων, quod utrumque in *Codice Regio* exſtat. Verùm ultima hæc duo in lucem edidit *Turnebus* cum *Enchiridio Hephæſtionis*. At illa de quibus loquimur *ſcholia* nondum, quod ſciam, vulgata ſunt. Addantur itaque ſuprà allatis, tametſi ſunt mendoſa, &, ut puto, interpolata. B.

2 Id eſt, vel brevem, ut ε & ο; vel correptam, ut α, ι, υ, quæ modò breves, modò longæ ſunt. Quin & vocales longæ η & ω, & ipſæ etiam diphthongi, aliquando corripiuntur, ut in οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, & in δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, &c.

IV. E Cod. MS. Par.

INcipiendum autem à brevi ſyllaba: ſic verò eam definit Hephæſtion, *Syllaba ea brevis eſt, quæ habet vocalem brevem vel correptam, non in fine dictionis; & ita quidem ut eam inter & ſequentis ſyllabæ vocalem non interſint conſonantes plures unâ ſimplice, ſed aut una tantùm, aut nulla.*

Omnino ſanè laudanda definitio, utpote omnia habens quæ oportet habere legitimam definitionem. Nempe Philoſophis definitio ea eſſe *ſtatuitur*, quæ nihil extra rem definitam complectitur, quæ nihil omittit rei definitæ, quæ cum rei ſummâ reciprocatur; ſi videlicet definitio ipſa, & illud quod definitur, alterum alterius definitio ſit, ſic ut in hoc exemplo: Homo eſt animal ſermone præditum, mortale, intelligentiæ & ſcientiæ capax: ſiquod igitur animal ſermone præditum eſt, & mortale, idemque intelligentiæ & ſcientiæ capax, homo illud prorſus eſt. Item ſonus eſt aër percuſſus: ſiqua

&c. Sed hæ quidem in fine tantùm dictionis, ubi dictio ſequens à vocali incipit; nec tamen brevem per ſe ſyllabam faciunt. Unde opinor *Hephæſtion* addit, *non in fine dictionis*. B.

3 Ἁπλῶ *ſimplicis*, qualis eſt κ, cui opponitur conſonans διπλῶν *duplex*, qualis eſt ζ. P.

4 Legendum γ̓. B.

5 Εἶναι Græco-barbarè, pro ἐςί. B.

ὃν ἐστὶν ἀὴρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνὴ πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅρου, εἰδῶμεν τὸ ἀντίστροφον· εἴ τι ἐστὶ [1] βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, [2] μετὰ τῆς ἄλλης συλλαβῆς οὐκ ἔχον σύμφωνα ἑνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐστὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Περιείρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, διὰ τὴν κοινὴν λεγομένην· [3] [ἐάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζῃ λόγου, τῷ τῆς κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν [4] ἐπὶ τέλους λέξεως κειμένη, ἐνομίσθη ποτὲ μακρά, ὡς ἡ [5] παρὰ τῷ ποιητῇ, "[6] τὰ "περὶ καλὰ ῥέεθρα·" καὶ αὖ πάλιν ἡ "πρὸς" συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν, ἀλλ' ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὅμηρος εἴπῃ, "πρὸς οἶκον [7] Πηλῆος·" σπονδεῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν πόδα.] Εἰ δέ φησι μὴ ἔχει [8] σύμφωνον μεταξὺ ἕν, διὰ τὴν μακράν· εἰ γὰρ συμβαίνει βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβήν· οἷον [9] ἡ μὲν συλλαβή ἐστι βραχεῖα, ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῇ, ὡς ἐν τῷ "Ἕκτωρ," μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβήν. Διὰ τοῦτο προσέθηκε, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἓν ἁπλοῦν, ἢ μηδὲ ἕν· καὶ γὰρ

ἐὰν

[1] Addere debuit, vel correpta. B.

[2] Legendum puto, μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἄλλης συλλ. B.

[3] Uncis incluſa non benè cohærent, ſed ſcholium ſcholio additum ſapiunt, ac videntur è margine in mediam paginam irrepſiſſe. B.

[4] Iſtud quoque, *in fine dictionis poſita*, abſonum eſſe nemo non videt. Nam nec ſyllaba τὰ in priore exemplo nec ſyllaba πρὸς in poſteriore, poſſunt dici poſitæ in fine dictionis, cùm integram ſingulæ dictionem conſtituant. B.

[5] Πεεὶ in MS. B.

[6] Ιλ. φ. 352. B.

[7] Ιλ. ι. 147. B.

[8] Le-

qua res igitur aër eſt percuſſus, ea utique eſt ſonus. Eodem modo nos in propoſitâ definitione videamus id quod reciprocatur: ſi qua eſt vocalis brevis, nec ea in fine dictionis poſita, quæ non habeat poſt ſe plures unâ conſonantes, ea utique eſt brevis ſyllaba. Anteà verò dictum fuit, *non in fine dictionis poſita*, propter eam *vocalem*, quæ communis dicitur: [ſi faciat partem integram orationis, incidit in naturam *vocalis* communis: velut cum brevis ſyllaba in fine dictionis poſita, aliquando longa habita eſt, ut apud Poëtam, τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα: ita & ſyllaba περὶ brevis per ſe eſt: ſed longæ locum obtinet, ubi Homerus ait, περὶ οἶκον Πηλῆος, quoniam ibi pedem oportet eſſe ſpondeum.] Illud autem, "ſi non interſint plures unâ conſonantes," *additum eſt definitioni*, propter eam *vocalem* quæ *poſitione fit* longa: nam ſi contigerit, ut vocali, ſeu brevi ſeu correptæ, poſtpoſitæ ſint duæ conſonantes, eæ ſyllabam longam efficient: ſic vocalis ε ſyllaba eſt brevis; at ſi duæ conſonantes poſtpoſitæ ſint, ut in voce Ἕκτωρ, eæ ſyllabam longam facient. Idcirco *auctor definitionis* addidit, non oportere ſubſequi duas conſonantes, ſed unam quæ ſimplex eſt, vel

8 Legendum σύμφωνα μεταξὺ ἑνὸς πλείονα, διὰ τὸ θέσει μακράς. B.

9 Legendum ἡ τὸ ε συλλαβή. B.

ἐὰν διπλῶν προσενεχθῇ, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ “ἄξω ἑλών.”

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Baſil.*

[1] ΠΟλλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ [2] Μάρκελλε, γεγενημένων Φιλοσόφων οὐχ ἥκιστα περὶ τοὺς πρώτους τῆς ἡλικίας ἡμῶν χρόνους, (ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς, οὐδ' εἰπεῖν ἐστιν, ὅσην σπάνιν ἔσχηκε τοῦ πράγματος), ἔτι δὲ μειρακίων ὄντων ἡμῶν, οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων προέστησαν, οὓς ἅπαντας μὲν ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τὴν ἐκ παίδων ἐπὶ πολλοὺς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγγενέσθαι δὲ αὐτῶν τοῖς ἐπιβιώσασι κατὰ ταυτὸ, συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξαντας. Οἱ μὲν καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφίσι πραγματεύεσθαι, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγιγνομένοις τῆς παρ' αὐτῶν ὠφελείας μετασχεῖν. οἱ δὲ ἀποχρῆναι σφίσιν ἡγήσαντο τοὺς συνόντας προβιβάζειν εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατάληψιν. Ὧν τοῦ μὲν προτέρου γεγόνασι τρόπου Πλατωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος, ὁ περὶ τὴν Τρωάδα διατρίψας, οἵ τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες, [3] Πλωτῖνος, καὶ

[1] Γεν-

[1] Proœmium eſt libri *de Fine* adverſus *Plotinum* & *Gentilianum Amelium.*

[2] Forſan *Marcellus Orontius* philoſophus, cujus meminit *Porphyrius* in vitâ *Plotini*. H.

[3] De *Plotino*, diſcipulo *Ammonii* & magiſtro *Amelii*, (cujus condiſcipulus erat *Porphyrius*, quem audivit *Iamblichus*, ut ipſe auditor erat *Longinus*, teſte *Suida* in v. Πορφύριος) præter *Porphyrium* & *Eunapium* videſis *Theodoretum de Providentia*, p. 573.

vel nullam; nam & duplex ſi acceſſerit, ſyllabam productura eſt, ut in ἄξω ἐλῶν.

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Baſil.*

QUUM permulti memoriâ noſtrâ extiterint, Marcelle, Philoſophi, præſertim autem primis pueritiæ noſtræ temporibus, (nam dici vix poteſt, quantâ præſens tempus laborat rei penuriâ), tum verò non pauci ex his, quum jam adoleſcentuli eſſemus, tuendis Philoſophiæ placitis inclaruerunt: quorum quidem omnium notitiam frequens mihi per loca plurima ab ipsâ ſtatim pueritiâ cum parentibus inſtituta peregrinatio contulit; quin & cum aliquammultis ex hiſce, qui tum ſuperſtites erant, dum varias gentes & populos obeundo perluſtro, familiariùs vivendi facultas fuit: Nonnulli *eorum* placita ſua ſcriptis tradiderunt, ut ſic & poſteri doctrinâ ipſorum fruerentur; alii verò ſufficere ſibi exiſtimârunt, ſi ſectatores tantùm ſuos ad illorum captum & cognitionem perducerent. Ex quibus de priore genere Platonici fuere Philoſophi, Euclides, Democritus, & Proclinus, qui in Troade vitam ſuam traduxit; necnon, qui nunc Romæ degunt, Plotinus, hujuſque fami-

578. *Edit. Pariſ.* & *Euſeb. de Præp. Evang.* l. x. p. 464. *Edit. Pariſ.* & *Suidam*, voce Ἀμέλιος, v. Πλωτῖνος, v. Πορφύριος. & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Philoſ.* p. 182. & *Holſten.* de vitâ *Porph.* H.

5 Vide

[1] Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τούτου γνώριμος· Στωϊκῶν δὲ [2] Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων, οἵτε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες, Ἄννιός τε καὶ Μήδιος· Περιπατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τῶν δὲ δευτέρων Πλατωνικοὶ μὲν [3] Ἀμμώνιος καὶ [4] Ὠριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ' ἑαυτοὺς εἰς σύνεσιν διενεγκοῦσιν· οἵ τε Ἀθήνησι διάδοχοι Διόδοτος καὶ Εὔβουλος. Καὶ γὰρ εἴ τι τούτων γέγραπταί τισιν, ὥσπερ Ὠριγένει μὲν τὸ [5] ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, [6] Εὐβούλῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῶν Ἀριστοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ἀντειρημένων, [7] οὐχὶ ἐχέγγυα πρὸς τὸ μετὰ τῶν ἐξειργασμένων εἰς [8] λόγον αὐτοὺς ἀριθμεῖν ἂν ἠύατο, παρέργῳ τῇ τοιαύτῃ [9] χρησαμένων σπουδῇ, καὶ μὴ προηγουμένην περὶ τοῦ γράφειν ὁρμὴν λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἕρμινος καὶ Λυσίμαχος, οἵ-

τε

[1] Vide *Porphyrium* in *Vita Plotini*, p. 5. *Edit. Baſil.* T.

[2] Hujus item *Euſebius* (in *Chron.* l. 1. fol. 70.) meminit. Sed diſtinguendus eſt à *Themiſtocle* Stoïco antiquo apud *Plutarchum* in *Sympoſ.* & *Themiſtocle* Athenienſi Sophiſtâ apud *Eunapium* in *Juliano*; quem cum primo *Themiſtocle* confundit *Scaliger* in notis ad *Euſeb.* fol. 263. ut notavit *Jonſius* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 15. pag. 288. H.

[3] *Saccas* cognominatus, quia olim fuerat σακκοφόρος teſte *Suida* v. Πλωτῖνος. (de quo *Theodoretus* loco jam citato, *Suidas*, ejuſque Editor *Kuſterus* ad vocem Ἀμμώνιος, *Jonſius*, aliique) non ille cujus meminit *Longinus* in *Sect.* XIII. ſi iſthic loci Ἀμμώνιος & non Νυμήνιος (ut cenſent alii) legendum ſit. H.

[4] Non celeberrimus ille *Eccleſiæ* pater, *Ammonii* etiam diſcipulus: ſed alius, qui cum *Herennio* & *Plotino* à condiſcipulatu conjunctè vixit, & nihil præter libellum *De Dæmonibus*, (cujus mox infra men-

tio

familiaris Gentilianus Amelius: at ex Stoïcis *fuere* Themiſtocles & Phœbion; quique nuper admodum floruerunt, Annius & Medius: è Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Secundi generis *fuerunt* Ammonius & Origines, quos nos diutiſſimè frequentavimus, viros qui æquales ſuos ſapientiâ multum excellerent: tum & qui *in ſcholâ* Athenis ſucceſſere, Diodotus & Eubulus. Licet enim ex hiſce nonnulli quædam ſcripſerint, ut Origines, qui DE DÆMONIBUS *ſcripſit*; & Eubulus, qui IN PHILEBUM ET GORGIAM *commentarium edidit*, atque Ariſtoteli CONTRA PLATONIS REMPUBLICAM reſpondit: non illa tanti ſunt, ut eapropter inter illos referri mereantur, qui deditâ operâ literis *Philoſophiæ* dogmata explicuerunt; quum hæc ipſis opuſcula velut parerga *ſeu fortuita* fuerint, nullo certo ac ſerio ſcribendi conſilio ſuſcepta atque elaborata. Ex Stoïcis porrò Herminus & Lyſimachus; quique in

tio ſit) ſcriptum reliquiſſe videtur. Vide *Cl. Huetium in Origenianorum* l. 1. c. 1. H.

5 De quibus & *Plotinus* ſcripſit: eſtque liber quartus, itemque quintus tertiæ *Enneadis*. T.

6 Fortè is eſt, qui *Porphyrio* l. 4. *de Abſtin.* Mithræ hiſtoriam ſcripſiſſe memoratur: unde & nonnulla de *Antro Nympharum* profert. T.

7 Ita *Tollius* ex conjectura, quum in *Editis* eſſet, ὐκ ἐχέγγυα πρὸς πατρὸς τὸ μέ &c. In *MS.* (*Collegii Corp. Chr. Ox.*) ὐκ ἐχέγγυα πρὸς τὸ μέ &c. H.

8 Ὁ λόγος hîc *ſermo* eſt dogmata Philoſophica exponens, ut paulò poſt εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. T.

9 Vel χρυσαμοιβῶν αὐτῶν legendum videtur, vel χρυσαμοιβοὺς, & poſtea λαβόντας. T.

Forſan

τε ἐν ἄστει καταβιώσαντες ¹ Ἀθηναῖος καὶ ² Μυσώνιος· καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος καὶ ³ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μέντοι τῶν καθ' αὑτοὺς ἄμφω γενόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος, (οὐ γάρ ἐστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος), οὐ μὴν καὶ γράψαντές γε τεχνικὸν οὐδέν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς, ἅπερ οὖν καὶ σωθῆναι, τῶν ἀνδρῶν τούτων οὐχ ἑκόντων, οἶμαι· μὴ γὰρ ἂν αὐτοὺς δόξασθαι διὰ τοιούτων βιβλίων ὕστερον γενέσθαι γνωρίμους, ἀφέντας ἀσφαλεστέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν. ⁴ Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγήν, καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων ⁵ ἐποίησαν, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος· οἱ δέ, μικρὰ κομιδῇ πράγματα τοῦ τῶν παλαιῶν ἱστορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους ἐκείνοις ἐπεχείρησαν συντιθέναι βιβλία, καθάπερ Ἄννιός τε καὶ Μήδιος, καὶ Φαιβίων· ⁶ οὗτος μὲν ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τοῦ ἐν τῇ διανοίᾳ ⁷ συνθέσεως ἀξιῶν. Οἷς καὶ τὸν

¹ Ἡλιό-

¹ Forſan *Cyzicenus*, cujus meminit *Proclus* ad *Euclidem*, lib. 2. H.

² Forſan ille quem laudat *Stobaeus*. Vide *Jonſium*, l. 3. c. 7. p. 247. &c. H.

³ *Ptolemai* cujuſdam *Platonici* meminit *Stobaeus* in *Eclogis* p. 113. H.

⁴ Ita ex *MS.* in *Vulgatis* τῶν δ' οὐκ γρ. *Tollius* autem fecit τῶν δ' αὖ γρ. H.

⁵ Sequuti ſumus *MS.* & *Tollium.* antea ἐποιήσαντο. H.

⁶ Forſitan tamen ſic legendus hic locus eſt, οὗτος μὲν ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ λέξει συνθέσεως γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ κατασκευῆς ἀξιῶν. P.

⁷ Συν-

in urbe vivendi tempora tranſegerunt, Athenæus & Muſonius: & ex Peripateticis Ammonius & Ptolemæus, qui ambo omnium ſuorum æqualium maximè Philologi erant; præſertim verò Ammonius, (neque enim quiſquam eſt, qui, quod ad diffuſam elegantiorum literarum & omnis ſcientiæ notitiam, cum eo comparari queat), nil tamen, quod ad *Philoſophiæ* artem pertineret, ſcripſere; ſed poëmata tantummodo *nonnulla*, & quaſdam Demonſtrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipſis, etiamnunc ſupereſſe exiſtimo: neque enim *cenſeas* illos credidiſſe ob hujuſmodi libellos ſe apud poſteros notos fore, omittentes literis curâ dignioribus ſuas mentes locupletare. Rurſus ex eorum numero, qui quid commentati ſunt, quidam nil niſi collectanea aliqua, aut ex aliis deſcripta vetuſtioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Proclinus: alii verò, minutas prorſus quaſdam veterum doctrinæ particulas ad interpretandum ſibi deligentes, de iiſdem, atque illi, locis aggreſſi ſunt libellos componere; quo ex numero Annius ac Medius ſunt, necnon & Phœbion; atque hic quidem elocutionis elegantiâ potiùs, quàm rerum ac ſententiarum pondere, innoteſcere ſtuduit. Iiſdem & Helio-

[7] Σ[illegible]ξεως edidit *Tollius*, contra auctoritatem *Cod. MS.* & *Edit. Baſil.*

1 Forſan

[1] Ἡλιοδώρῳ συγκατανείμειέ τις ἄν, οὐδ' ἐκεῖνον παρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ὧν ἦν ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τι συμβαλλόμενον εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήθει προβλημάτων, ἃ μετεχειρίσαντο, τὴν σπουδὴν τοῦ γράφειν ἀποδειξάμενοι, καὶ τρόπῳ [2] θεωρίας ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτῖνός εἰσι καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ Πλατωνικάς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεστέραν τῆς πρὸ αὐτοῦ καταστησάμενος ἐξήγησιν, ([3] οὐδὲ γὰρ οὐδὲν [4] ἐγγύς τι τὰ [5] Νουμηνίου, καὶ [6] Κρονίου, καὶ [7] Μοδεράτου, καὶ [8] Θρασύλλου, τοῖς Πλωτίνου περὶ τῶν αὐτῶν συγγράμμασιν εἰς ἀκρίβειαν)· ὁ δὲ Ἀμέλιος κατ' ἴχνη μὲν τούτου βαδίζειν προαιρούμενος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὤν, καὶ τῇ τῆς ἑρμηνείας περιβολῇ πρὸς τὸ ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ἀναγόμενος. Ὧν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγράμματα· τοὺς μὲν γὰρ λοιποὺς τί τις ἂν κι-

νεῖν

[1] Forſan *Hermiæ* & *Ædeſiæ* fil. (cujus meminit *Suidas* v. Αἰδεσία & v. Ἑρμείας) & *Ammonii* (à *ſuperiore* diverſi) frater: qui ambo (magiſtri *Damaſcii*) diſcipuli erant *Procli Lycii*, qui diſcipulus erat *Syriani* & auditor *Plutarchi Athenienſis*. H.

[2] Vocem θεωρίας omiſſam in *Edit. Tollii*, ex *MS.* & *Edit. Ficini* repoſuimus. H.

[3] Deeſt οὐδὲν in *Editis*. Οὐ δὲ γὰρ οὐδ' ἰσχύς τι &c. mallit *Tollius*.

[4] Legendum eſt ἐγγὺς &c. dicit enim Porphyrius poſt hujus procemii deſcriptionem καὶ οὐδ' ἐγγὺς εἶναι τὰ Νουμηνίου &c. P.

[5] Eum ſæpiuſcule laudat *Porphyrius* in lib. *de Antro Nympharum*. Vide *Eundem* in *Vitâ Plotini*, & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 10. p. 264, 265. & *Meurſium* ad *Heſych. Mileſ.* H.

[6] Hujus meminit etiam *Porphyrius* in vitâ *Pythagoræ* & lib. *de Antro Nympharum*, ut & *Nemeſius*

Heliodorum licet adjungamus: nam neque hic quicquam novi & veteribus indicti ad diſtinctam Philoſophiæ dogmatum explicationem de ſuo contulit. At qui etiam numero problematum, quæ tractarunt, ſcribendi ſtudium & diligentiam oſtenderunt, & ſingulari quadam contemplandi ratione uſi ſunt, Plotinus & Gentilianus Amelius fuerunt: quorum ille principia Pythagorica & Platonica multò, ut videtur, quàm quiſquam priorum, dilucidiùs explanaviſſe; (non enim illæ *commentationes* Numenii, aut Cronii, aut Moderati, aut Thraſylli, propter accuratam explicationem cum Plotini commentationibus de iiſdem rebus *componendæ ſunt*): Amelius autem, hujus veſtigia dum ſibi legenda proponit, eadem quidem habet & exponit dogmata, verùm prolixior multò in illorum tractatione, latioreque uſus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem ſoli ſunt, quorum ſcripta curâ noſtrâ & cognitione digna exiſtimem. Nam reliquos quare quis attingere operæ

meſius, & *Suidas* v. Ὀειγένης. H.

7 Memoratur *Porphyrio in Vitâ Pythagoræ*; *Suida* v. Ὀειγένης, & *Stobæo* in *Eclogis* p. 107. Vide *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 51. H.

8 Pythagoricus & hic librum inter alia edidit περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, *de legendis Democriti libris*. Tiberii Mathematicus, à quo interemptus. Plura *Jonſius* l. 3. c. 111. *Meurſ.* ad *Nichomachum* p. 166. *Voſſ.* in *Hiſt. Gr.* IV. 16. & de *Philoſoph. ſectis* pag. 72. Schol. *Juvenal.* in *Sat.* 6. T.

U Id

νεῖν οἴοιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες οὗτοι γεγράφασιν· οὐδὲν αὐτοὶ παρ' αὑτῶν προσθέντες, οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' οὖν ἢ συναγωγῆς τῶν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Ἤδη μὲν οὖν καὶ δι' ἄλλων τοῦτο πεποιήκαμεν, ὥσπερ καὶ τῷ μὲν Γεντιλιανῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντειπόντες, τοῦ δὲ Πλωτίνου τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταῖρον ὄντα [1] Βασιλέα τὸν Τύριον, οὐδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον κατὰ τὴν τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον [2] τῆς παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς, ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι, βελτίω δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα), [3] μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦμεν, [4] οὐκ εὖ παλινῳδήσαντα· κἀν τούτοις οὐκ ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τούτων κεκινηκότες δόξας, ὥσπερ καὶ ἐν ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕ-

[1] Id eſt, *Porphyrium*, qui patriâ linguâ *Malchus*, quod Græcis *βασιλεὺς* eſt. Patriam (licet Bataneis natus) dicitur habuiſſe Tyrum (teſte *Eunapio* & *Suida*, & ipſo denique *Porphyrio* in vitâ *Plotini*) propter viciniam. Vide *Jonſium* l. 3. c. 15. *Kuſterum* ad *Suidam*, v. Πορφύριος. & *Clar. Fabricium* in parte ſecunda *Libri quarti Bibliotheca Græca*. H.

[2] Ἦν δὲ καὶ Λογγίνου τοῦ Κριτικοῦ ἀκροασάμενος, inquit *Suidas*. T.

[3] Lege *μετρίᾳ ἀντιγραφῇ*, vel *μετρίως τῇ ἀντιγραφῇ διελέγξαι*. T.

[4] Cum *Porphyrius* mentem *Plotini*, quippe nimiâ brevitate obſcurioris, non eſſet aſſecutus, contra eum ſcripſit. Cui ille *Amelium* reſpondere juſſit. Reſpondit & *Porphyrius*: nec defuit iterum illi confutando *Amelius*. Tandem *Porphyrius* ſententiâ Plotini perceptâ *Palinodiam* ſcripſit, inque omnium conventu recitavit. Hoc eum

non

træ pretium putet, omittens ad ipſos recurrere, à quibus illi hæc mutuantes ſcripſerunt? præſertim cum nihil omninò de ſuo addiderint; & non modò non rerum capitum, ſed ne argumentationum quidem, neque aut collectionis eorum quæ à pluribus *dicuntur*, aut deligendi optima quæque curam ullam geſſerint. Ego verò & in aliis hoc ipſum ſcriptis jammodò plus ſemel præſtiti; ſicut & Gentiliano, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, reſpondi; tum verò Plotini DE IDEIS *commentarium* examinavi. Communem enim noſtrum omnium amicum Regem illum Tyrium, qui & ipſe non pauca ad exemplum & imitationem Plotini commentatus eſt, (quum, illius rationem atque diſciplinam noſtræ præferens, multò illum meliorem de Ideis ſententiam, quàm quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus ſcripto demonſtrare in animum induxiſſet), mediocriter reſponſione meâ confutâſſe videor, quòd non rectè *ſuam ſententiam* retractavit; præterea non paucas opuſculis hiſce meis illorum virorum ſententias convelliſſe: ſicut in *meâ*, quæ ad commentarii magnitudinem accedit, ADVERSUS

non rectè feciſſe *Longinus* noſter in commentario, de quo hîc agit, aſſeruit: quippe qui *Plotini* de Ideis ſententiam impugnabat, antea ſibi in eo conſentientem habens *Porphyrium*; ſed nunc in *Plotini* caſtra transfugam. T. Vide *Fabricii Bibl. Gr.* Lib. IV. parte 2. H.

ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, μέγεθος μὲν ἐχούση συγγράμματος, ἀποκρινομένη δὲ πρὸς ἅττα τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης [1] ἀπεσταλμένων, ἣν αὐτὸς μὲν ἐπιστολὴν ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν. [2] Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν, τῇ κοινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ [3] ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ προσαγορεύσαντες.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Baſil.*

[4] ΚΑΙ σὺ μὲν ταυτά τε βιβλία πέμπειν, ὅταν σοι δοκῇ· μᾶλλον δὲ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἀποσταίην τοῦ πολλάκις δεῖσθαί σου· τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τὴν ἑτέρωσε προκρῖναι, κἂν εἰ μηδὲν δι' ἄλλο, (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν ἀφίκοιο;) τήν τε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὸν ἀέρα, μετριώτατον ὄντα, πρὸς ἣν λέγεις [5] σώματος ἀσθένειαν. Κἂν ἄλλο τι τύχης οἰηθεὶς, παρ' ἐμοῦ δὲ μηδὲν προσδοκῶν καινότερον, μηδ' οὖν τῶν παλαιῶν, ὅσα φῂς ἀπολωλεκέναι· τῶν γὰρ γραψάντων τοσαύτη σπάνις ἐνταῦθα καθέστηκεν, ὥστε, νὴ τοὺς θεοὺς, πάντα τὸν χρόνον τοῦ-

τον

[1] In *MSS.* & *vulgatis* ἐπεσταλμένων. H.

[2] Lege potiùs Ἡμεῖς δὲ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ, Πρὸς &c. P.

[3] Minus rectè edidit *Ficinus* πρὸς τὴν Ἀμελίου ἐπιστολήν. T.

[4] Porphyrius in vitâ Plotini, Ἣν δὲ εἶχε καὶ Λογγῖνος περὶ τοῦ Πλωτίνου δόξαν, δηλοῖ μάλιστα ἃ πρὸς αὐτὸν ἐγὼ γράφων ἐπεσήμαινον,

ſus Amelium Epistola, quæque illis reſpondit quæ ab illo mihi Româ miſſa erant; quam Epiſtolam ipſe inſcripſit de Plotini Philosophandi ratione. Ego verò, communi tantummodò inſcriptione contentus, ſimpliciter opuſculum hoc meum Epistolam adversus Amelium indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Baſil.*

AC tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mittes: quin potiùs ipſe adfer. Non enim rogare te ſæpiùs deſinam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiamſi nullâ aliâ de causâ (quid enim ſapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te ſperes?) certè & ob veterem noſtram conſuetudinem, & ob aërem, qui temperatus eſt, *& utilis* ad eam corporis imbecillitatem, quâ te dicis *affectum eſſe*. Et ſi quid aliud, quod cogitas, nanciſcaris, at à me ne quid recentius expectes, imo nec veterum quidem quidquam *ſcriptorum* quæ periiſſe dicis: tanta namque hîc loci ſcribarum eſt inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium

πεσήμαινεν, δηλώσει Μέρος Ἐπιστολῆς γραφείσης πρὸς ἐμὲ, ἐπέχον τοῦτον τὸν τρόπον. Ἀξιῶν γὰρ με ἀπὸ τῆς Σικελίας κατιέναι πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν φοινίκην, καὶ κομίζειν τὰ βιβλία τοῦ Πλωτίνου, φησὶ &c. T.

5 *Al.* τοῦ σώματος ἀσθένειαν, quæ quidem illi ab atrâ bile provenit: quâ percitus etiam Romæ ſæpè ſe interimere cogitavit: hortante verò *Plotino* in Siciliam profectus eſt. T.

τον τὰ λειπόμενα τῶν [1] Πλωτίνου κατασκευάζοντα, μόλις αὐτῶν ἐπεκράτησα τοῦ ὑπογραφέα, τῶν μὲν εἰωθότων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἐνὶ δὲ [2] τούτῳ τάξας γενέσθαι. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ τὰ νῦν ὑπό σοῦ πεμφθέντα· κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς, οὐ γὰρ μετρίως ἦν διημαρτημένα. Καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ᾤμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφέων πταίσματα· τῷ δ' ἦν ἄλλα προὐργιαίτερα τῆς τοιαύτης προσεδρείας. Οὐκ οὖν ἔχω τίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τάτε [3] ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ τὰ [4] ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέψασθαι· ταῦτα γὰρ οὖν καὶ μάλιστα διημάρτηται. Καὶ πάνυ βουλοίμην ἂν ἐλθεῖν μοι παρά σου τὰ μετ' ἀκριβείας γεγραμμένα, τοῦ παραγνῶναι μόνον, εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὖθις δὲ τὸν αὐτὸν ἐρῶ λόγον· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἥκειν ἔχοντα, μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτά τε, καὶ τῶν λοιπῶν εἴτι διαπέφυγε τὸν Ἀμέλιον· ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκτησάμην. Πῶς δ' οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς ὑπομνήματα πάσης αἰδοῦς ἄξια καὶ τιμῆς κτήσεσθαι; Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ παρόντι σοι, καὶ μακρὰν ἀπόντι, καὶ περὶ τὴν Τύρον διατρίβοντι, τυγχάνω δήπουθεν ἐπεσταλκώς, ὅτι τῶν μὲν ὑπο-

[1] Hujus vitam ſcripſit *Porphyrius*, & operibus *Plotini* præfixa eſt. Miror ſanè quod inter reliqua *Porphyrii* ſcripta (ſummo ſtudio à viris eruditis conquiſita & recenſita) hactenus non comparuerit. H.

[2] In *MS.* τούτων. H.

[3] Qui libri quartam *Enneadum* (prout *Plotini* libros diſtinxit *Porphyrius*) jam conſtituunt. Scripſit & *Numenius* περὶ ἀφθαρσίας ψυχῆς, teſte *Orig.* lib. v. adv. *Celſum*: item *Ammonius* noſter, *Plotini* Præceptor, teſte *Nemeſio* de *nat. Hom.* c. 11. T.

[4] De

rium nanciſci potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti deſcriberet; quem ego ab conſueto opere abductum huic uni curæ intentum eſſe juſſi. Cuncta verò jam, ni fallor, ſcripta ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens ſubmiſiſti: attamen imperfecta ea ſunt, quæ nactus ſum; non enim mediocriter erant corrupta. Quamquam ſodalem ego noſtrum Amelium ſcribarum errores emendaturum fuiſſe exiſtimaveram: ſed alia illi potiora fuiſſe video, quàm ut huic ſeſe curæ dederet. Quare non eſt ut iis uti poſſim, tametſi percupidus illa DE ANIMA & DE ENTE accuratiùs conſiderandi: nam & hæc vitioſiſſimè deſcripta ſunt. Ergo rem mihi longè omnium gratiſſimam feceris, ſi mihi quàm emendatiſſimè deſcripta tranſmiſeris: ſolùm ut *mea cum tuis exemplaria* conferam, atque illa ad te poſteà remittam. Attamen repeto id, quod ſuperiùs dixi: Mittas nolim, verùm ipſe potiùs huc illa afferas; tum & ſi quæ fortè alia Amelium fugêre: nam cuncta, quæ ille attulit, ſummo ſtudio *à me exquiſita* poſſideo. Quidni enim viri illius Commentationes omni veneratione & honore dignas avidiſſimè mihi conquiram? Hoc autem & præſenti tibi, & cum longè abeſſes, vel cum Tyri commemorarere, ſemper ſcilicet ſignificavi, quòd mihi

4 De quo libris quinque prioribus *Enneadis ſexta* agitur. T.

ὑποθέσεων οὐ πάνυ με τὰς πολλὰς προσιέσθαι συμβέβηκε· τὸν δὲ τύπον τῆς γραφῆς, καὶ τῶν ἐννοιῶν τἀνδρὸς τὴν πυκνότητα, καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς τῶν ζητημάτων διαθέσεως ὑπερβαλλόντως ἄγαμαι καὶ φιλῶ, καὶ μετὰ τῶν ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τούτου βιβλία φαίην ἂν δεῖν τοὺς ζητητικούς.

VII. [1] Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.*

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, πόῤῥω [2] μοι δοκοῦσιν ἀφεστηκέναι τοῦ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες ἐφεξῆς, ὁπόσοι τὴν ψυχὴν σῶμα ἀπεφήναντο· [3] πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ παραπλήσιον εἶναί τινι τῶν στοιχείων τὸ κατ' αὐτὴν θεῖναι; πῶς δὲ ἐπὶ τὰς κράσεις καὶ μίξεις [4] ἀνενεγκεῖν; αἱ κατὰ πολλοὺς γιγνόμεναι τρόπους, ἄλλων μὲν ἀμυθήτων ἰδέας σωμάτων ἀπογεννᾶν πεφύκασιν· ἐν οἷς, εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' οὖν πόῤῥωθεν ἰδεῖν ἔνι τῶν στοιχείων αἰτίαν, καὶ τὴν πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν πρώτων [5] ἀφορμήν. Τῶν δὲ περὶ ψυχὴν ἴχνος οὐδέν, οὐδὲ τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν εὑρίσκεται· κἂν εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκουρος καὶ Χρύσιππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρευνᾶν δύναμιν σώματος, εἰς γένεσιν τῶν περὶ ψυχῆς πράξεων.

Τί

[1] Ab *Euſebio* huic Fragmento præfigitur titulus iſte, Λογγίνου πρὸς τὴν τῶν Στωικῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίῤῥησις. H.

[2] Deeſt μοι in *Cod. MS.* qui apud nos in *Collegio D. Joannis* adſervatur. H.

[3] Πῶς in *MS.* Hiſce, quæ ſequuntur, planè gemina habet *Cicero* in *Tuſc. Diſp.* l. 1. c. 27. H.

[4] In *Euſebii* libris ἐνεγκεῖν, verùm ταῦτ' ἀνενεγκεῖν malit *Tollius*.

5 Id

mihi accideret multis *ejus* argumentis non aſſentiri: ſcribendi verò formam, & ſententiarum hujus viri denſitatem, ac Philoſophicam quæſtionum tractationem immane quantum admirari & amare; quin & ab iis, qui in rerum veritatem inquirunt, libros illius inter præſtantiſſimos dico referri oportere.

VII. Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.*

UT autem rem paucis expediam, longè mihi illi omnes à verâ rationis viâ receſſiſſe videntur, quicunque animam corpus eſſe ſtatuêre: quî enim fieri poteſt, ut de ipsâ ſtatuamus illam alicui ex elementis ſimilem eſſe? aut quâ ratione *illam* ad concretiones & mixtiones referamus? quæ cum variis fiant modis, innumeras aliorum corporum ſpecies producere ſolent: in quibus, etſi non è proximo, certè non ita remotè licet videre elementorum *exiſtentiæ* cauſam, primorumque ad ſecunda tertiaque *efficienda* conatum. At in his, quæ ad Animam pertinent, ne veſtigium quidem *originis*, aut indicium in corporibus reperitur: etiamſi quis, ad Epicuri & Chryſippi exemplum, omnem movere lapidem ſedulò voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones naſcantur.

[5] Id eſt, *progreſſum* & quaſi *anteceſſionem*, ut *Cicero* eam vocat, *de Offic.* l. 1. c. 4. T.

[1] In

Τί γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος ἡμῖν λεπτότης πρὸς ἔργου γένοιτ' ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; τί δὲ τῶν ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ τροπὴν, ὥστε φρόνησιν γεννᾷν, ὅταν εἰς ἑτέρου πλάσιν ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς (οὐδ' εἰ τῶν Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τριπόδων καὶ θεραπαινῶν, ὧν φησιν Ὅμηρος [1] τοὺς μὲν αὐτομάτους εἰς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, [2] τὰς δὲ συνεργάζεσθαι τῷ δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς, οἵων ζῶντες ἔχουσι, πλεονεκτημάτων ἀπολείπεσθαι), μή τι γε δὴ τῶν ἐκ ταυτομάτου [3] ψηγμάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν προσέοικε λίθοις εἰς τὸ δύνασθαί τι βελτιότερον ποιεῖν πρὸς αἴσθησιν. Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειέ τις ἂν δικαίως, οὕτω σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ ταυτὸν ἄμφω τοῦ στερεοῦ σώματος εἶναι τὴν ψυχὴν ἀναθυμίασιν φήσασι. Τί γὰρ, ὦ πρὸς θεῶν, κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσει καὶ ψυχῇ; πῶς δὲ ἐγχωρεῖ, νομίσαντας τούτῳ προσεοικέναι τήνθ' ἡμετέραν, καὶ τὴν τῶν ἄλλων ζώων οὐσίαν, ταῦτα μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἵους τε

εἶναι

1 In *Iliade* σ. v. 376. Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα. Hic ἀγὼν, inquit *Fr. Vigerus*, non eſt certamen, ut *Hopperus* vertit; ſed vel cœtus, vel cœnaculum, ut alias ſæpè pro loco, in quem multi conveniunt, aut pro ipsâ vel hominum vel aliarum quoque rerum multitudine ſumitur. Ego, ut hoc non improbo, ita & *miniſteria* hic ſignificari ſeu verti poſſe exiſtimo, quæ famulis quaſi ἀγὼν propoſita ſunt; quemadmodum & in *Longino* noſtro ἀγῶνες ſunt affectus vehementiores, quorum concitatio ὁ τῶν δεινῶν καὶ ὑψηλῶν ῥητόρων ἀγὼν meritò dici poteſt, debetque. T.

2 In *Iliade* σ. v. 417.

—— ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι &c. T.

3. Lege

naſcantur. Quid enim ſpiritûs illa tenuitas ad viſiones & ratiocinationes conferre poſſit? & unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi poteſtatem habeat, ut, quum in alterius conformationem corporis inter ſe variantur, prudentiam progignant? Equidem exiſtimo, quòd (vel ſiquis Vulcani tripodas & ancillas poſſideat, de quibus Homerus fabulatur, illos ſuapte ad Deorum miniſteria accurrere, haſce verò unà cum domino *ſuo* laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere); nulla ſanè ex illis ſponte ſe moventibus machinis *prudentiam progigneret*, & quòd ſimilis eſſet illis, qui ſunt in litoribus, lapillis, quoad potentiam ejus præclari alicujus ad ſenſum *producendum* efficiendi. Neque enim immeritò Zenoni quis atque Cleanthi ſuccenſeat, quòd tam contumeliosè uterque de animâ ſenſerit; nihilque illam aliud niſi ſpiſſi corporis eſſe exhalationem ſtatuerit. Quid enim (Dî boni!) exhalationi omnino cum animâ commune eſt? aut quî fieri poteſt, ut cum huic rei & noſtram & cæterorum omnium animantium eſſentiam ſimilem eſſe cenſent, vel viſiones & recordationes con-

[3] Lege potiùs πηγμάτων, *machinarum*, quæ in ludis produci ſolebant in ſcenam cum pueris etiam conſidentibus, ex ligno tabuliſque vario picturæ genere illuſtratis compactæ: Imò Seneca loquitur de pegmatibus ſe moventibus; dicit enim in Ep. 88. *His annumeres licet machinatores, qui pegmata per ſe ſurgentia excogitant.* P.

[3] Ro-

εἶναι σώζειν διαρκεῖς, τοῦτο δὲ ὁρμὰς καὶ βουλήσεις τῶν λυσιτελούντων εἰς σύνεσιν πραγμάτων; Ἦτ' ἄρα καὶ τοὺς θεοὺς, καὶ τὸν διὰ πάντων παρήκοντα ὁμοίως ἐπιγείων τε [1] καὶ οὐρανίων, εἰς ἀναθυμίασιν καὶ καπνὸν καὶ τοιαύτην φλυαρίαν καταθήσομεν; Καὶ οὐδὲ τοὺς ποιητὰς αἰσχυνούμεθα, οἳ, καίπερ ἀκριβῆ σύνεσιν τῶν θεῶν οὐκ ἔχοντες, ὅμως τὰ μὲν ἐκ τῆς κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ ἐπιπνοίας τῶν Μουσῶν, ἣ κινεῖν αὐτοὺς ἐπὶ ταῦτα πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἀναθυμιάσεις, οὐδ' ἀέρας, οὐδὲ πνεύματα, καὶ λήρους ——

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

[2] ΟΣΑ σχήματα τῶν ἐννοιῶν ὠνόμασται, οἷον προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποσιώπησις, παράληψις, εἰρωνεία, ἠθοποιΐα, ἅπαντα ταῦτα οὔ μοι δοκοῦσι δικαίως σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἔννοιαι, καὶ ἐνθυμήματα, καὶ λογισμοὶ τοῦ πιθανοῦ χωρίου, καὶ πίστεως εἴδη. Τὰ μὲν γὰρ προοιμίων ἔχει δύναμιν, ἐπιδιόρθωσίς τε καὶ προδιόρθωσις, (ἡ δὲ παράληψις τὸ ἀξιόπιστον ἐνδείκνυται), καὶ μέρη ἂν εἴη τῆς παθητικῆς τε καὶ ἠθικῆς ἀποδείξεως, τῇ τῆς [3] ὑποκρίσεως ἀρετῇ πρέποντα.

[1] Rotundior erit ſententiæ elocutio, ſi poſt *καὶ οὐρανίων* addideris *τὸν Δία*. T.

[2] Huic Fragmento ab *Anonymo* iſta præmittuntur: Καὶ δὴ Λογγῖνος ὁ φιλόλογος ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ μόνης τῆς λέξεως εἶναι λέγει τὰ σχήματα, αὐταῖς λέξεσι φάσκων οὕτως. H.

[3] *Hypocriſis*, Latinè *Pronunciatio*, eſt figura ſententiæ, cum adverſarium geſtu & pronuntiatione extollimus vel abjicimus. *Jul. Rufinianus*. H.

continuas, vel earum rerum appetitiones atque voluntates quæ ad intellectum faciunt, queant defendere? Ergone & Deos, atque ipſum illum qui cuncta tam terreſtria quàm cœleſtia pervadit, *ſummum Jovem*, ad exhalationem & fumum & cætera id genus deliria referemus? Nec Poëtas ſaltem reverebimur, qui, quamvis accuratâ Deûm notitiâ caruerint, partim tamen è communi hominum ſenſu, partim ex Muſarum afflatu, qui illos ad hæc ſolet excitare *effata*, honeſtiora de illis dixerunt; neque exhalationes eas eſſe, aut vapores, aut ſpiritus, nugaſque—

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

QUÆ Schemata Sententiarum appellari ſolent, veluti, Prævia correctio, Correctio, Reticentia, Præteritio, Ironia, Morum effictio, ea parum idoneam mihi videntur ſortita eſſe appellationem; quum potiori jure ſint Sententiæ, & Enthymemata, & Argumenta à probabili, & Probationum genera. Quædam enim ex iis, ut Correctio & Prævia correctio, habent Procemiorum vim; (Præteritio autem in eo verſatur, ut quid ſit fide dignum oſtendat), & poſſint partes eſſe probationum ab affectibus & moribus ductarum, quæ Pronuntiationis virtuti conveniunt.

VARIAN-

VARIANTES LECTIONES omnes, quæ in MSto Pariſ. occurrunt, & de quibus nulla eſt in noſtris Emendationibus mentio.

Pag. 6. , Εὐεργεσίαν, εἶπε &c.] ἐυεργεσίαν εἶπας &c. in margine verò ἀντὶ τοῦ εἶπε.

12. Οὕτω δή] οὕτω δέ.

16. Φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ.] deeſt ὁ.

20. Περιεργίας] περιεργασίας.

Sect. 5. Καὶ αἱ μεταβολαὶ & ita MS. Vat. 3.

24. Ἀνδρείαν] ἀνδρίαν.

Ib. Ἦν, Ἑρμοκράτην] ἂν Ἑρμοκράτη.

26. Ἐκείνων γοῦν] ἐκείνων μὲν γοῦν.

32. Γίγνεσθαι φιλεῖ] γίνεσθαι φ.

Ib. Πληθυντικά] πληθικά.

38. Πρῶτον μὲν γὰρ] deeſt γάρ.

54. Ἀφλοισμὸς] ἀφλυσμός.

58. Δευτέρου δὲ ἕνεκα] εἵνεκα.

68. Ἐπεὶ πένητα] ἐπεὶ καὶ π.

Ib. Οὐ θαυμάζεις] οὐ θαμάζοις.

Ib. Ἀλογιστεῖ, φρονεῖ] ἀλογιστὶ φρονεῖ.

72. Ξύλον αἰδοῖ ἐρύκει· οὐκοῦν ἀπ.] ξ. α. ἀπείργει· οὐκοῦν ἀπ.

74. Ψήγματα] ψύγματα, & vox ψῦγμα occurrit in Dion. Halic. libro de Structurâ verborum p. 164. Edit. Oxon.

78. Οὗτ☉ ὁ ὄρ☉] deeſt ὁ.
Ib. Διόπερ ἐκεῖνο] διὸ κεῖνο.
84. Ἀλλήλοις σιδηρεῖς] ἀλλήλοις σιδηρεῖς.
Ib. Καὶ τούτου γε] καί γε τούτου.
86. Ὁμηρικοῦ ἐκείνου] Ὁμ. κείνου.
90. Περιπίπτοντα] περιπίπτοντα.
92. Πᾶν ἐννόημα &c.] πᾶν τὸ ὁπωσοῦν ἐννόημα γεννητικὸν λόγου παριςάμενον.
Ib. Ὅμως τοῦτ'] ὅμως τότ'.
96. Εἰ δ' αὐτὸν &c.] εἰ δ' αὐτὸν ἐποτρεύνει μάχεσθαι.
100. Ἄρην τ'] Ἄρη τ'.
Ib. Ξυνεβάκχευσ'] συνεβάκχευεν.
102. Τὸ ἀδύνατον] τὸ δυνατὸν.
106. Ἢ μιμήσεως] deeſt ἤ.
108. Ἡμάρτετε, οὐ μὰ] ἥμαρτε μά.
110. Οὐδὲν ἐςὶ εἰ μὴ] Οὐδὲν ἔτ' εἰ μή.
134. Φειδῶ] φειδώς.
140. Ὑπερκείμενα αὔξησιν] ὑπερκ. ἄυχησιν.
Ib. Ἔπειθ' ἡ] ἐπειδή.
142. Τὸ πολλὰ] τὰ πολλά.
Ib. Ὅπου τε πληθ.] ὅπου τε ὁ πότε πλ.
144. Ἀπειρίας ἀλλήλοισιν] deeſt ἀλλήλοισιν.
148. Ἅτε πρέπουσαν] ἅτε τρέπουσαν.
150. Οὐ κιγκλίσιν] deeſt οὐ.
Ib. Πηνελόπη.] Πηνελόπην.
152. Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρον☉] deſunt hæc verba.
Ib. Ἡδέως] ἀδεῶς.
160. Ἔτι δὲ τ' ἄλλα, ἂν] ἔτι δὲ τ' ἄν.
163. Ξιφιδίῳ κατέταμεν] ξιφειδίῳ κατέτεμεν.
164. Σημαντικῷ] σημαντικῶς.
Ib. Καὶ ἀλάςορες] deſunt hæc verba.
170. Ἐνεφύτευσαν] ἐνεφύτευσε.
174. Μεγάλαι τὴν φύσιν] μεγάλαι τε φύσιν.
Ib. Πόλιν εἶναι δεῖ] deeſt δεῖ.
178. Κίνδυν☉] κίνδυνοι.
Ib. Τοῦτο καὶ] τούτου καὶ.

180. Τὰ

180. Τὰ δὲ μεγάλα] τὸ δὲ μ.
Ib. Οὐδ' ἐκεῖνο] ἐδ' ἐκεῖνε.
Ib. Ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν] τοῖς Ἀργοναύταις.
182. Ἀρχιλόχε —— διασύροντος] Ἀρχίλοχον —— διασύροντας.
186. Λέγει, τό τε] λέγεται τό τε.
Ib. Παιδιᾶς] παιδείας.
188. Εὐκαμπὴς ἄκρως] εὔκ. ἄκρος.
190. Ἔνθεν δ', ὁ κύριον] ἔνθα δὴ κύριον.
Ib. Θεόπεμπτά τινα] Θεόπ. δεινά.
198. Ὡς εἴ τις] ὡς εἴ γε.
Ib. Τὰ τῶν ἄλλων] deeſt τά.
202. Τὴν Λακεδαιμονίων] τὴν Λακεδαιμονίαν.
206. Εὐλόγως] εὐλόγως.
210. Ἐνέργημα] deeſt.
Ib. Ἀναγκάζει] ἀναγκάσει.
212. Ἐμφύτων] ἐμφύτως.
214. Κηλεῖν τε ὁμᾶ] καλεῖν τε &c.
Ib. Ἡμᾶς ἑκάστοτε] καὶ ἡμᾶς ἑκάστοτε.
218. Ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλη] ἀπ' ἀλλήλων ἄλλος, voce ἄλλη ſuprà ἄλλος ſcriptâ.
220. Κὐκέτ' ἐστ' ὅπη] καὶ ἐκέτ' ἐστ' ὅποι.
222. Τὸ λῆμμα] καὶ τὸ λῆμα.
226. Μὴ τὰ δεόντως] μὴ τὰ ἐ δεόντως.
230. Τέλος ἄχαρι] τέλος ἀχαριστί.
Ib. Τὸ δ' ἄχαρι] τὸ δ' ἀχάριστον.
232. Τοσαῦτα δὲ κρέα] τοιαῦτα δὲ κρέα.
234. Ἐπὶ τὰ ταπεινότερα] εἰς τὰ &c.
238. Καὶ διασαφῆσαι] deeſt καὶ.
246. Πρὸς τούτοις] πρὸς τούτῳ.
252. Ἢ πλὴν ὀλίγων] οἱ πλὴν ὀλίγων.

INDEX

INDEX

Vocum & Phraſium Memorabilium, quæ occurrunt in Commentario DIONYSII LONGINI de Sublimitate.

Numerus Paginam denotat.

A.

Ἀβλεμὲς Pag. 156
Ἀγεληδὸν 140
Ἀγεννὲς φρόνημα 42. ἀγεννέστατον 20
Ἄγοντα καὶ φέροντα 246
Ἀγχίστροφον 56. ἀγχιστρόφως 128
Ἀγὼν 88. ἀγῶνες 54. ἀγῶνες πολιτικοὶ 76. ἀγωνιστικὸν 134
Ἀδέκαστον 252
Ἀδιανέμητα 132
Ἀδιάπτωτον 178
Ἀδιάχυτον 188
Ἀδρεπήβολον, *id quod natura valdè uber & Sublime eſt*; vox enim componitur ex ἀδρὸς *vehemens ſive Sublimis*, & ἐπήβολος *qui aliquid obtinet aut adipiſcitur.* 38
Ἄθεα 48
Ἀθροισμὸς 134
Ἀιδημονέστερος 26
Ἀιδωνεὺς 48
Αἱματωπὸς 94
Αἴσχη 236
Αἰσχυντηλὴ κόρη 28
Αἰὼν *æternitas, omne ſæculum* 30
Ἄκαιρον μῆκος 228
Ἀκατέργαστον 100
Ἀκήρατον *in Notis* 50
Ἀκμὴ πνεύματος 56 —— ξυροῦ 130
Ἀκονᾶσθαι 242

X Ἄκρο

INDEX.

Ἄκρα λήμματα 78
Ἄκρατοι μεταφοραὶ 174. ἄκρατον δαιμόνιον 50
Ἄκριτον πάθος 176
Ἀκρότης 6
Ἀκροσφαλὴς 134
Ἀκροώμενοι 6
Ἄκρως 72, 100
Ἀκρωτηριάζειν 164, 216
Ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν 30
Ἀλέξημα 114
Ἀλεξιφάρμακον 110
Ἀληθινοὶ λόγοι 16
Ἀλληγορία 48
Ἀλληλουχία 200
Ἀλλόφυλος τάξις 134
Ἀλογιστεῖ 68
Ἀλουργεῖς 232
Ἀλωάδες 40
Ἀμαθὴς 12
Ἀμάλακτοι ἔννοιαι 100
Ἀμβλοῦσθαι 92
Ἀμεγέθης 190, 218
Ἀμέλει 38, 78
Ἀμηχανῶν 52
Ἄμουσος 186, 210
Ἀμπώτιδες μεγέθους 56
Ἀμυδρὰ φέγγη 116
Ἀμφιλαφὴς 82
Ἀμώμητον 182
Ἀναγωγὰ 186
Ἀναγκοφαγεῖν 162
Ἀναζωγραφεῖν 168
Ἀναθεώρησις 36
Ἀναθεωρούμενον 34
Ἀνάθημα ibid.
Ἀνακαλεῖσθαι 228
Ἀνακαλυπτήρια 28
Ἀνακεκραμένος 32
Ἀνακιρνάμενα 124
Ἀνακυκλοῦντες 128
Ἀναλήθης 20
Ἀναλογοῦν τῇ πλάσει 220
Ἀναμάρτητον 176
Ἄναμμα φλεβῶν 170
Ἀναμφίλεκτος πίστις 36
Ἀναπαυλὴ 76
Ἀναπεπταμένον 80
Ἀναπλάττεσθαι ψυχαῖς 90
Ἀναπτυσσόμενα 34
Ἀναρρηγνύμενος 48
Ἀνασκοπεῖν πρὸς αὐγὰς 14
Ἀνασκοπουμένοις 1
Ἀνατρέφειν 42. ἀνατετροφότες 166
Ἀνατροπὴ 48
Ἀναχοαὶ 194
Ἀνδραποδίζεσθαι 252
Ἀνδροφονῖτις 172
Ἀνειδωλοποιούμενα 90
Ἀνεξάλειπτος 180
Ἀνεπαίσθητος 24
Ἀνεπιστάτως 180
Ἀνερμάτιστα 10
Ἀνεψιὰν 28
Ἀνηθοποίητος 188
Ἀνθυπαντᾷν 120
Ἀνοίκειον 230
Ἀνόμοιος 44
Ἀνόνητον 250
Ἀντανοῖξαι 192
Ἀντιδιατίθεται 114
Ἄντικρυς 20
Ἀντιμεταβολὴ 134
Ἀντισυμμαχεῖσθαι 114
Ἀντιτάττεσθαι 54

Ἀντι-

Ἀντιτιμήσαιτο 184
Ἀντοφθαλμῆσαι 192
Ἀντωθούμενος 234
Ἀξιόλογος 218
Ἀξιονικότατος 88
Ἀξιοπιστία 110
Ἀπάγειν i. e. ἀπατᾷν *fallere* 120
Ἀπακμή 58
Ἀπακμὴ πάθους 60
Ἀπαλὰ φρονήματα 242
Ἀπαλλάττομαι 6
Ἀπαραίτητος διαστότης 248
Ἀπαῤῥησιαστόν 244
Ἀπαύξησις 38
Ἀπεικότως 106
Ἀπεοικυῖα τάξις 134
Ἀπεπλάσατο 72
Ἀπερειδόμενα 144
Ἀπεργάζομαι 68
Ἀπερίορισον 108, 246
Ἀπλανεῖς μεταφοραὶ 174
Ἀπήχημα μεγαλοφροσυνῆς 42
Ἀπογυμνώμενον 106
Ἀποθανατίζειν 110
Ἀποθεώσας 108
Ἀποθηριοῦσθαι 114
Ἀποκύλισμα 222
Ἀπολιθαίνειν 18
Ἄπορος νύξ 52
Ἀπόῤῥοιαι 86
Ἀπόῤῥητα 238
Ἀποσκίαζει 116
Ἀποτελεστικὰ μεγαληγορίας 108
Ἀπότομον 80, 218
Ἀποτραχυνόμενον 126
Ἀποτύπωσις 88
Ἀποχετευσάμενος 86
Ἀποχρώντως 208
Ἀπόψυχα 228
Ἄπρακτον σκότος 52
Ἀπρόσιτον 190
Ἄπτωτον 180
Ἀραιώματα 74
Ἀράμενοι ἀγῶνα 108
Ἀρισὸς 78
Ἀρετὴ 62
Ἀριστίνδην 74
Ἀρτύματα 234
Ἀρχέτυπον στοιχεῖον 10
Ἄστος 58
Ἀστεϊσμὸς 186
Ἀστέρικτα 10
Ἀσύγγνωστον 16
Ἀσύμφωνος 36
Ἀσυνήθης 72
Ἀσχημονεῖν πρὸς 22, 30
Ἀτονεῖ 78
Αὐθιγενὴς σύστασις 38
Αὔτανδρος 246
Αὐτόνομον 8
Αὐτοῦ *apud ipsum* 52, 98
Ἄφετοι ἐκ εἱρκτῆς 252
Ἀφορία 240
Ἄφορος 22
Ἄχαρις 230
Ἀχλὺς 44
Ἄχραντον 50

B.

Βάθος 8
Βακχεία λόγων 174
Βακχεύειν 18

Βακχεύματα 112
Βασανίζειν 72
Βάσις ῥυθμοῦ 210, 226
Βιϐλογούμενα 60

Γ.

Γαῦρον 34
Γενναία φράσις 38
Γλαφυρόν 72, 184
Γλωττόκομον 244
Γόμφος 226
Γόνιμος 162. γονιμώτατος 36
Γυμνούμενον 48
Γυναικωνῖτις 172

Δ.

Δαιμόνια 46
Δαιμόνιον πνεῦμα 182
Δάπανος Adjectiv. 252
Δειλότερος 10
Δεινῶδες 14
Δείνωσις 76
Δεκασμός 250
Δεκασθεὶς ἐπὶ κρίσει *ibid.*
Δέλτος 28
Διάγνωσις 32
Διαδορατιζόμενος 88
Διαδοχή 82
Διακεκομμένα 122
Διακληρονομούμενον 82
Διακριβοῦν 108
Διαμαρτάνω 38
Διαπτύσσειν 158
Διάπτωσις 134
Διάπυρος 80
Διαριστεύειν 88
Διάρσις 38. διάρμα 78
Διάστασις 48
Διάστημα 44, 220
Διασύρειν 174
Διασυρμὸς ἀπόδειξις 186
Δι' ἀσφαλείας ἄγειν 112
Διαπορητέον 8
Διατύπωσις 124
Διαυγὴς 194
Διαφορεῖν 8
Διαχαλᾶσθαι 218
Διαχλευάζειν 156
Διδάσκειν δρᾶμα 140
Διεξοδεῦσαι 188
Διηγηματικόν 56
Διηρμένα 10, 34
Δικαία δουλεία 242
Διοιχόμενα 68
Διομαλίζειν 180
Διοριστέον 78
Διὸς ἐνύπνια 58
Διοσημεία 100
Διοχετεύειν 172
Διχόρειοι 224
Δμωαὶ 152
Δοκίμιον 170
Δοξοκομποῦντα 138
Δορυφορικὴ οἴκησις 170
Δουλαγωγοῦσι 246
Δουλοπρεπῆ 42
Δρακοντώδεις κόραι 94
Δρασσόμενοι περὶ ναυάγιον 230
Δριμεῖαι 240
Δυναστεία 6
Δυσδαιμονοῦσι 48
Δυσεξάλειπτος 36
Δύσληπτον 32
Δυσσεϐὴς 26

Δυσφυλακτότατον 18
Δωρητὸν πρᾶγμα 42
Δωροδόκος 250

E.

Ἐγκαταβιοῦν 252
Ἐγκαταλείπω 34
Ἐγκατατάττειν 74, 236
Ἐγκοπὴ 226
Ἐγκύμων 42, 86
Ἐγκωμιαστικοὶ 40
Ἔδαφος 36
Ἑδραῖον μέγεθος 224
Εἶδος, ἐπ' εἴδους 88, 238
Εἴδωλον 46
Εἰδωλοποιεῖν 102. εἰδωλοποΐα 92
Εἰδοποιΐα σχημάτων 118
Εἰκαῖον 10
Εἰκονογραφεῖ 72
Εἱρκτὴ 252
Εἰσβολὴ 50
Ἐκβολὴ πνεύματος 182. πάθους 146
Ἐκθειάζειν 248
Ἐκκαθήραντες 74
Ἐκλύεται 60
Ἐκπάθεια 204
Ἐκπίπτειν εἰς 24
Ἔκπληξις 6
Ἐκστάσεως 206. ἔκστασιν 6. ἐξεστηκότες 22
Ἐκτάδην 228
Ἐκτραγῳδῆσαι 94
Ἐκφερόμενος 60
Ἐκφλεγόμενον θυμικῶς 80
Ἔκφρονες 210
Ἔκφυλοι 102
Ἐλαττώματα 176
Ἐλεγκτικώτατος 24
Ἐμβολὴν ποιεῖσθαι 126
Ἐμβριθεῖς ἔννοιαι 42, 43
Ἐμπαθὴς 40, 104, 142, 146
Ἐμπεριεχόμενα 38
Ἔμπληξις 92
Ἐμποιοῦντα 74
Ἔμπρακτον 78, 102, 118
Ἐμπρησμὸς 82
Ἐμφανιστικώτερον 162
Ἔμφασις ἀγωνίας 122
Ἐμφερόμενα 80
Ἔμφρουρον 244
Ἔμψυχοι τάφοι 16. πάθη 190
Ἐναγώνια 104. ἐναγώνιον πάθος 128 —— πρᾶγμα 142 —— σωμάτιον 56
Ἐναλήθης 102
Ἐνάργεια 92
Ἐναλλάττειν τάξιν 128
Ἐναργέστατον 162
Ἐναφανίζεσθαι 116
Ἐνδέχεσθαι al. ἐνέχεσθαι 130
Ἐνέργημα 210, 212
Ἐνεσπαργανωμένοι 242
Ἔνθεν 120
Ἐνθουσιᾷν 18
Ἐνθουσιαστικὸν πάθος 38
Ἐννόημα 92
Ἐνσπαργανοῦσθαι 242
Ἐντάφιον 54
Ἐντίκτειν 108
Ἐντραχεῖς φύσεις 240
Ἐντυποῦν 72
Ἐξαμαυροῖ 116
Ἐξείργασαι 50

Ἐξενεχθὲν 6
Ἐξεράσματα χρόνων 224
Ἑξῆς 184
Ἕξις 242
Ἐξομαλίζειν 126. ἐξωμαλισμένα 56
Ἐξοχὴ 68. ἐξοχαὶ 74
Ἐξωνεῖσθαι σφάλματα 198
Ἔπαθλα 242
Ἐπαινετικοὶ 40. ἐπαινετὸν 162
Ἐπακμάσαι 88
Ἐπάλληλος 56, 126, 192
Ἐπανθεῖν 160
Ἐπανίστασθαι 30
Ἐπάνω *cum Genit.* 6, 196
Ἐπαφρόδιτον 186
Ἐπ' εἴδους 86
Ἐπέγερσις 170
Ἐπεισάγεται 76
Ἐπεισκυκλοῦν 76, 134
Ἐπεισόδια 54
Ἐπελπίσαι 240
Ἐπέχειν τάξιν 12. μάχην 52. βίον 240. μοῖραν 42, 254
Ἐπίβασις 76
Ἐπιβολὴ 194
Ἐπιγέννημα τελευταῖον 32
Ἐπιγόνους Ἡρακλείδας 148
Ἐπιδεικτικὰ 82
Ἐπίδοσις μεγέθους 4
Ἐπιζητεῖ 68
Ἐπίκαιρον πάθους 120
Ἐπίκηρον πρᾶγμα 156
Ἐπικινδυνότερον 10
Ἐπικουρία 114
Ἐπίμονον 82
Ἐπινοητικὸς 24
Ἐπιπολάζειν 224
Ἐπιπροσθεῖν 166
Ἐπιπροσθῆναι 238
Ἐπιστήμων παιδείας 6
Ἐπίρρωσις κατασκευῶν 76
Ἐπιστρέφεσθαί τινος 162
Ἐπισυνέθηκαν 74
Ἐπισύνθεσις 60, 218
Ἐπισφαλὴς 180
Ἐπιτηδεύειν 42, 120
Ἐπιτίθεσθαι 94
Ἐπιφάνεια 100
Ἐπιφθέγξαιτο 46
Ἐπίφορον 32
Ἐπιφωνεῖν τινα 24
Ἐπιχειρεῖν 72, 176
Ἐπιχαρὴς 188
Ἐποικοδόμησις λέξεων 212
Ἐποικονομία 76
Ἐποκέλλοντες εἰς 20
Ἐρανίζειν 124
Ἔρανος 218
Ἐρημούμενος περὶ 56
Ἐριννύες 94
Ἑρμῆς 24
Ἔστιν ἃ *quædam* 38
Ἑστιοῦχον 14
Εὐβουλία 12
Εὔηχον 142
Εὐθύνας ὑπέχειν 90
Εὐκαμπὴς 188
Εὐκαταφρόνητον 14
Εὐμέλεια 154, 212
Εὐπάλαιστρον 186
Εὐπίνεια 160
Εὐπόριστον 196
Εὔστοχος παιδιὰ 186
Εὐτελισμὸς 78
Εὔφοροι 240

Ἐφαπ-

Ἐφαπλόμενος 1, 28
Ἐφηδῦναι 100
Ἐφικτὰ 208

H.

Ἡγεμόνες ἐν ὑπεροχαῖς 114
Ἠθικῶς 60
Ἦθος 60, 158
Ἠθολογουμένη 60
Ἠρεμεῖν 190. ἠρεμοῦν 124
Ἥρωες 26
Ἡρωϊκωτάτη φαντασία 98

Θ.

Θεῖος 28
Θελγήτερον 112
Θέματα 176
Θεοφορεῖσθαι 100
Θεσμοθέτης 50
Θετέον 44
Θεωρία 194, 208
Θήλεια νοῦσος 154
Θολοῦσθαι 14
Θορυβεῖσθαι 14
Θύριοι 100
Θυμικῶς ἐκφλεγόμενον 80

I.

Ἰδιωτεύειν 164
Ἰδιώτης 164, 186
Ἰδιωτισμὸς 162
Ἰδίωμα 72
Ἱερεῖα 232
Ἱζήματα 56
Ἱκανὸς πρὸς 22
Ἰσα βαίνειν 248
Ἰσοδρομοῦσα 98
Ἰσχυροποιοῦσα 80
Ἰταμὸς 28

K.

Καθεςὼς ἐν ὄγκῳ 80
Καθολικῶς 178
Καινόσπουδον 30
Καιριώτατα 60
Κακόζηλον 20
Κακόστομον 230
Καλλιγραφεῖν 184
Κανονίζειν 112
Κατὰ cum Genit. *de* 52
Καταβυθίζειν 246
Καταβροντᾶν 190
Κατάγνωσις 18
Καταιγίδες 124
Κατακερματίζειν 226
Κατακιρναμένη 104
Κατακηλεῖν 158
Κατακορέςατος 132
Καταχρεουργεῖσθαι 164
Καταμαραίνεσθαι 250
Καταμετρεῖ 46
Καταμετρούμενον 216
Καταναθρακώσομαι 14
Καταντλῆσαι 82
Καταπεπυκνωμένον 56
Καταποικιλλίζειν 136
Κατάρυθμα 224. κατερρυθμισμένα 224
Καταρχαιριστιάζεσθαι 252

Κατασκελετδιόμενα 10
Κατασοφίζεσθαι 114
Καταστάσαν 122
Καταστεῦσθαι ἁρμονίαν 222
Κατασκιάζειν 172
Καταφέγγειν ῥήτορας 190
Καταχορδιέιν 162
Κατεσκιασμένον 80
Κατεξανάστασις 36
Κατορθώματα 178. κατορθυμένων 198. κατόρθωσις 32
Κεχυμένος 188
Κηλεῖν 214
Κομπωδέστερον 140
Κονδυλίζεσθαι 244
Κόνδυλοι 124
Κόραι ἐν ὀφθαλμοῖς 28
Κόῤῥη 124
Κορυβαντιᾷν 30. κορυβαντιασμὸς 210
Κοσμικὸς 46, 240
Κυφιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐγκωμίων 110
Κυφολογία 156
Κρίσις λόγων 32, 36
Κρᾶσις ἤχων 212
Κυπαριττίνη μνήμη 28
Κυριολογία 152
Κυριττοντες 84
Κώδων 140
Κωμῳδία 60

Λ.

Λακτίζοντες 84
Λαμβάνειν πίστιν 36. ἀνάθημα 34. ἴζημα·α 56
Λείψανα 54
Λῆμμα 60 78, 106. γυναῖον. 222
Λιθοκόλλητος 232, 236
Λόγος *reſpectus* 110, 250
Λοιμικὴ διαφθορὰ 252
Λύσις 206

M.

Μαγειρεῖον 172
Μάλαγμα 170
Μεγαλαυχία 34
Μεγαλήγορον 42
Μεγαλοῤῥήμων 138
Μεγαλόφρον 42
Μεγαλοφυὴς 42
Μεγαλοψυχία 34
Μεγεθοποιεῖν 216
Μεγεθύνει 46
Μειλίγματα 166
Μειρακιώδης 20
Μέρος, ἀπὸ μέρους 4
Μετάβασις λόγου 148
Μετέωρος 16
Μετουσία 212
Μέτρον *limes, terminus,* 56
Μικρότης ὀνομάτων 228
Μικροποιεῖν 224
Μικροχαρῆ 26, 224
Μικροψυχία 30
Μνηστηροφονία 58
Μονοτόνως 186
Μόρια 38, 60 *in Notis* 80
Μυθώδης 58
Μυκτὴρ πολιτικὸς 186
Μύξαι 44

Νᾶμα

N.

Νάμα λόγων 86, 242
Νάνοι 244
Νεκῦα 42
Νεοττοποιᾶσθαι 248
Νήφων καρδίη 190
Νόημα 132
Νόησις 128, 154
Νοῦς *ſententia* 134, 150

Ξ.

Ξέναι νοήσεις 24
Ξυροῦ ἀκμὴ 130

O.

Ὅ μὲν, ὃ δὲ, *partim, partim* 60
Ὀγκηρὸν πρᾶγμα 14
Ὀγκοῦν νόησιν 154
Ὄγκος 12, 54
Ὀιδεῖν 18. οἰδεῖν περὶ μέλος 16
Ὀλοφύρσεις 54
Ὁμοειδία 224
Ὁμότονον 200
Ὀξόῤῥυπον 120
Ὅριον 80
Ὁρκωμοτεῖν 100
Οὖρος 54
Ὀχέοντες 84
Ὀχληρὸς 52
Ὀψοποιὸς 236

Π.

Παιδαριωδέστατον 24
Πάθος ἄκαιρον, ἄμετρον 22
Παιώνειον 110
Παλαίστρα 26
Πάμφυρτα 48
Πανάκεια 206
Πανήγυρις 192
Πανουργεῖν 114, 116
Πάντη *omnino* 70
Παραβάσεις 102
Παράβολον 134, 168
Παράγγελμα 32
Παράλληλα 116
Παρακινδυνεύειν 178
Παρακινδυνευτικώτερον 166
Παρακολουθοῦντων 68
Παραλλάττει 78, 80
Παράλογον 142. παραλόγως 134
Παράνοια φθόνου 198
Παραξύειν 164
Παραπίπτοντες 128
Παρασκευαστικώτατον 92
Παράσημα 42
Παρασύρειν 168
Παρατετολμημένα 40
Παρατραγῳδία 14
Παρατρεφόμενος 58
Παρατροπὴ 86
Παραφέροντας εἰς 22
Παράφωνοι φθόγγοι 152
Παρεικάζω 56
Παρείρας 14
Παρένθυρσον 22

Παρει-

Παρεξίεβλω 58
Παρεπόμενα 62
Παρθένοι ἐν ὀφθαλμοῖς 28
Παριστάνειν 108
Παρολιγωρούμενον 178
Παροράματα 180
Παρορίζειν 10, 72
Παρορμητικὸν 90
Πείσματα ψυχῆς 172
Πελειάς 58
Πένταθλος 184
Πεποιημένον 20. πεποιημένη λέξις 38
Περιαυγούμενα ἡλίῳ 116
Περιβάλλειν εὐκλείας τὸν αἰῶνα 6
Περιγραφὴ 78
Περιεργία 20
Περιηθήματα 238
Περιϊστάντες ἐς τοὐναντίον 20
Περιλαβεῖν 80
Περίοδος 76
Περιπαθεῖς 40
Περιποιοῦν 2. περιποιησαίμεθα 32
Πεῦσις 118
Πέφυκας 4
Πεφώνηται 214
Πηδήματα 172
Πλάνος 58
Πλειάδες 96
Πλεκτάνη 14
Πλὴν εἰ μὴ *nisi* 48, 78
Ποκοειδεῖς 100
Πολιτικὸς ἀνὴρ 6. τὸ πολιτικὸν 56
Πολλὰ τὰ *plerumque* 10. ὡς τὰ πολλὰ 6. πολλὰ 22
Πολλοστημόριον 198
Πολυΐστωρ 22
Πολυπλήθεια 164
Πολυτέλεια 198
Πολυφωνότερος 184
Πομπικὰ 40. πομπικῶς 168
Πορεία εἱμαρμένη 154
Πορίζεσθαι διάγνωσιν 32. τέχνην 200
Πόρναι ἐν ὀφθαλμοῖς 28
Ποσὴ ἐπίδοσις 4
Ποσότης 78 -ότητες 10
Πρακτικὸν 58
Προαποδιδόναι βάσιν 226
Προβολὴ 172
Προεισέβαλε 132
Προεκκειμέναις 76
Προεμφανίζεσθαι 118
Προηγουμένως 252
Προπεπτωκότες ἐλευθερίαν 164
Προπηλακίζεσθαι 126
Προσάγεται 60
Προσαγγέλια 74
Προσαναπλαττόμενον 34
Προσαποδιδόναι 56
Προσβιβάζειν κινδύνοις 100
Προσεκτικώτερον 146
Προσέναγχος 240
Προσεπεισφέρειν 56
Προσεπιθεωρητέον 54
Προσιστορεῖν 58
Προσκοσμήματα 236
Προσπεριωρίσατο 154
Προσπίπτειν 126, 138, 156, 218
Προσπαραγῳδούμενον 34
Προσυπογράφειν 90
Προσφυέστατος 186

Πρό-

Πρόχρησις 148
Προσωπεῖον τραγικὸν 160
Προτερήματα 242
Προϋποτίθεσθαι 6, 36, 42
Προωθεῖν 168
Πυγμαῖοι 244
Πυρώσω 14

Ρ.

Ῥόθιον φορᾶς 168
Ῥοπικὸν 20
Ῥυθμὸς δακτυλικὸς 216

Σ.

Σαθρὰ τῶν πραγμάτων 120
Σείριος 98
Σημαντικώτατα 162. σημαντικῶ 164
Σήραγγες 170
Σκέμματα 178, 200
Σκῆνος ἀνθρώπινον 168
Σκληρότητες 226
Σοβαρώτερον 118
Σοβεῖσθαι 224
Στηριγμὸς 222
Στίγματα 236
Στόμφος 14, 174
Στρόφιγγες 170
Συγγραμμάτιον 2
Συγγραφεὺς 60
Συγκατάθεσις 36. Συγκατατίθεσθαι 164
Συγκεκινημένον 92
Συγκινδυνεύουσα 98
Συγκινδυνεύω 48
Συγκορυφοῦν 142
Συμβιάζω 72
Συμμαχεῖ 114
Συμμορία 122
Συμπεφυκέναι 38
Συμπλήρωσις 80
Συμπολεμεῖ 48
Συμφυὲς 248
Συναθροίζειν 198
Συναίρεσις 68
Συναναγκάζω 72
Συναναιρεῖ 12
Συνάρει 244
Συνδεδιωγμένον 76. συνδιωκώμεθα 236
Συνδιαφορεῖ 218
Συνδιατιθέναι 34, 214
Συνδιοικούσης 122
Συνεδρεύειν 60
Σύνεδρος 76
Συνεκφωνοῦνται 204
Συνεμβαίνειν 52, 88
Συνεμπίπτω 72
Συνεμπνεῖν 54
Συνενθουσιᾶν 86, 168
Συνεξομοιοῦσθαι 210
Συνεπιβαίνει 98
Συνεπικρίνειν 6
Συνεπιῤῥωννύμενος 78
Συνεπτέρωται 98
Συνεχὲς *aſſiduè* 34. συνεχῶς 76
Σύνοδος παθῶν 68
Συνοικονομούμενα 74
Σύνολον, τὸ σύνολον 82, 114
Συντελεῖν 40. συντελοῦσιν 208. συντετελεσμένας 190
Συντετειχισμένα 74

Συνυ-

Συνυπάρχειν 38, 60
Συοφορϐουμένους 58
Σύςασις 38
Σφαδάζειν 142
Σφόνδυλοι 168
Σχίσις 74
Σχολαςικὴ νόησις 20
Σχολικὸν 22, 74
Σωμάτιον 56
Σωματοειδέςερον 142
Σωματοποιούμενα 218

T.

Ταρχύεσθαι 232
Ταυροσφαγοῦντες 100
Τεκνοκτονία 220
Τελεσιουργεῖσθαι 250
Τελεσφορούμενα 92
Τεχνίτης ῥήτωρ 114
Τεχνολογία 4
Τεχνόγραφος 78
Τλημόνως 162
Τόνος 56
Τοπηγορία 76, 168
Τραπεζοκόμος 236
Τροπικαὶ 166, 174
Τυχὼν ἀνὴρ 50

Υ.

Ὑγρὸς 188. ὑγρὸν πνεῦμα 188
Ὕλη 1. *in Notis* 228
Ὕπακρος 184
Ὑπ' ἐκ 72
Ὑπεναντίον 20. ὑπεναντίωσις 68, 202
Ὑπερέκπτωσις 102
Ὑπερήμερον 90
Ὑπερκείμενα *al.* ὑπεκκείμενα 140
Ὑπεροχαὶ 114
Ὑπερτεταμένα 62, 82
Ὑπερφυὲς 6, 44
Ὑπογ. δὲ ὑπογύου 134
Ὑπόθεσις 2, 32, 52
Ὑποκρούειν 226
Ὑπομνηματίζεσθαι 4. ὑπόμνημα 200, 254
Ὑπονοςεῖ πρὸς 14
Ὕπουλος 172
Ὑποτίμησις 166
Ὑποφερομένης *declinante* 54
Ὑςεροφημία 92
Ὑφηγήσαιο 8
Ὕφος λόγων 8
Ὑψηγορία 36, 190
Ὑψηλοφανέςατον 140

Φ.

Φαντασία *ſpecies* 34. *viſio* 92
Φαντάσματα 46
Φημὶ *voco*, cum Accuſ. 28, 30, 58
Φθόγγος παράφωνος, κύριος 152
Φιλολογεῖν 158
Φιλόμυθον 54
Φιλόπονος 94
Φίλαι χεῖρες *ſuæ manus* 70
Φιλοχρηματία 246
Φλοιώδεις 74. Φλοιώδης ἀνὴρ 16
Φοιβάζειν λόγους 40

Φοι-

Φοιβαστικοὶ 86
Φοιβόληπτος 108
Φορᾷ 12
Φορταγωγούντων 236
Φορβειά 16
Φραστικὸς 82
Φρόνημα 42
Φρονηματίας 44
Φυσῶδες 152
Φωνήεντα 218
Φωρίον 28

X.

Χαλᾶσθαι 202
Χάρται βιβλίων 232

Χαῦνος 18, 34
Χεῦμα 82
Χηρεύειν τινὸς 40
Χοιρίδια 58
Χορτάζεσθαι 84
Χρησμῳδεῖν 86
Χρηστομάθεια 238. Χρηστομαθοῦσιν 12
Χύσις 80
Χωρεῖν *concipere* 50

Ψ.

Ψήγματα 74

INDEX AUCTORUM

Quorum meminit LONGINUS in prædicto Commentario.

A.

ÆSchylus. Pag. 98, 100
Æ Ammonius. 88
Amphicrates. 18, 26
Anacreon. 162
Apollonius. 180, 182
Aratus. 72, 144
Archilochus. 72, 86, 182
Arimaſpiorum autor. 68
Ariſtophanes. 220
Ariſtoteles. 166

B.

Bacchylides. 182

C.

CEcilius. 4, 24, 40, 162, 164, 176
Calliſtenes. 16
Cicero. 80, 82
Clitarchus. 16

D.

DEmoſthenes. 12, 72, 80, 90, 102, 108, 118, 124, 132, 140, 150, 164, 184, 186, 188, 190, 198, 214

E.

ERatoſthenes. 182
Eupolis. 110
Euripides. 94, 96, 101, 220

G.

Gorgias Leontinus. 16

H.

HEcatæus. 148
Hegeſias. 18
Herodotus. 30, 86, 130, 144, 154, 162, 204, 228
Heſiodus. 44, 88
Homerus. 44, 46, 48, 52, 54, 56, 68, 70, 72, 88, 90, 122, 144, 146, 148, 150, 180, 182, 198, 244
Hyperides. 104, 184, 186

ION

INDEX.

I.

ION Chius. 184
Iſocrates. 24, 202

L.

Lyſias. 176, 192

M.

MAtris. 18
Moyſes. 50

P.

PHiliſtus. 220
Phrynichus. 140
Pindarus. 184
Plato. 26, 28, 82, 86, 90, 138, 152, 156, 168, 174, 176, 198

S.

SAppho. 62
Simonides. 102
Sophocles. 16, 101, 184
Steſichorus. 86

T.

THeocritus. 182
Theodorus. 22
Theophraſtus. 166
Theopompus. 162, 230
Thucydides. 90, 132, 142
Timæus. 22, 26, 28

X.

Xenophon. 26, 28, 38, 122, 142, 154, 168, 238

Z.

Zoilus. 58

INDEX SECTIONUM

Commentarii de SUBLIMITATE.

SECT. I.

CEcilii libellum de Sublimitate eſſe imperfectum, & quare. Pag. 1

SECT. II.

An Sublimitas doceri poſſit. 9

SECT. III.

De Tumido dicendi genere. 15

De Frigido dicendi genere. 21

De Parenthyrſo. 23

SECT. IV.

De Frigido. 23

SECT. V.

Unde fluant prædicta vitia. 31

SECT. VI.

Veræ Sublimitatis ſcientia comparanda eſt. 33

SECT. VII.

Quomodo Sublimitas cognoſci poteſt. 33

SECT. VIII.

Quòd quinque ſunt loci Sublimitatis. 37

SECT. IX.

De Senſuum altitudine. 43

SECT. X.

Præcipuarum circumſtantiarum delectum & conjunctionem Sublimitatem efficere. 61

SECT. XI.

De Incremento. 77

SECT. XII.

Definitionem Incrementi, quâ utuntur artis ſcriptores, veram non eſſe. 79

SECT.

INDEX SECTIONUM.

SECT. XIII.

De Sublimi dicendi genere Platonis. 83

De Imitatione. 85

SECT. XIV.

Optimos ſcriptores in ſcribendo ante oculos noſtros ponendos eſſe. 91

SECT. XV.

De Viſionibus. 93

SECT. XVI.

De Figuris. 107

SECT. XVII.

Figuras & Sublimitatem ſibi invicem auxilium ferre. 115

SECT. XVIII.

De Interrogationibus & Percontationibus. 119

SECT. XIX.

De Diſſolutis. 123

SECT. XX.

De Figurarum Coacervatione. ibid.

SECT. XXI.

Copulas enervare orationem. 127

SECT. XXII.

De Hyperbatis. 129

SECT. XXIII.

De mutatione Numerorum. 135

SECT. XXIV.

Singularia aliquando efficere Sublimitatem. 141

SECT. XXV.

De mutatione Temporum. 143

SECT. XXVI.

De mutatione Perſonarum. 145

SECT. XXVII.

De aliâ Perſonarum mutatione. 147

SECT. XXVIII.

De Periphraſi ſive Circumlocutione. 153

SECT. XXIX.

Periphraſin immodicam eſſe inſulſam. 157

INDEX SECTIONUM.

SECT. XXX.

De verborum delectu. 159

SECT. XXXI.

De verbis vulgaribus. 163

SECT. XXXII.

De Metaphorarum multitudine. 165

SECT. XXXIII.

Scripta Sublimia, quæ aliquando peccant, potiora eſſe iis, quæ omni vitio carent, ſed non ſunt Sublimia. 179

SECT. XXXIV.

Ad quæſtionem præcedentem explicandam virtutes Demoſthenis & Hyperidis comparantur. 185

SECT. XXXV.

Platonem pauciora, quàm Lyſiam, vitia habere; & maxima magis, quàm communia, admirationi eſſe. 193

SECT. XXXVI.

Idem de Sublimi in ſcriptis dicendum eſſe. 197

SECT. XXXVII.

De Comparationibus & Similitudinibus. 201

SECT. XXXVIII.

De Hyperbolis. 203

SECT. XXXIX.

De Collocatione. 209

SECT. XL.

De aptâ membrorum orationis inter ſe connexione. 219

SECT. XLI.

Numerum fractum Structuræ orationis repugnare. 225

Syllabas nimis breves obeſſe Sublimitati. 227

SECT. XLII.

Phraſin nimis brevem minuere Sublimitatem. ibid.

SECT. XLIII.

Exilitatem verborum deturpare Sublimitatem. 229

SECT. XLIV.

Unde accidit, ut tanta Sublimium ſcriptorum ſit paucitas. 239

FRAG-

INDEX SECTIONUM.

FRAGMENTA LONGINI.

1 E *Cod. MSto Vat.* 261
2 *E Cod. MSto Par.* ibid.
3 *E Cod. MSto Par. Prolegomena in Hephæſtionis Enchiridion.* 265
4 *E Cod. MSto Par.* 279
5 *Ex Porphyrio de vita Plotini*, p. 13. *Edit. Baſil.* 283
6 *Ex Porphyrio de vitâ Plotini*, p. 12. *Edit. Baſil.* 293
7 *Ex Euſebii præparatione Evangelicâ*, l. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.* 297
8 *Ex Anonym. Comment. in Hermog.* p. 380. *Edit. Ald.* 301

F I N I S.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

DUE AUG 26 192

er Reserve